FRUMOASA ADORMITĂ

vol. 1

Judith Michael

EDITURA MIRON

ARE BANI,
PROPRIETĂȚI,
PUTERE.
ACUM, IUBIREA
DEVINE SINGURA
MĂSURĂ
A SUCCESULUI...

„O INTRIGĂ
COMPLICATĂ ȘI
PLINĂ DE
SUSPENSE...
CEA MAI BUNĂ
OPERĂ A LUI
JUDITH MICHAEL
DE PÎNĂ ACUM."
The New York Daily News

Judith Michael este pseudonimul literar al unei echipe de scriitori, soț și soție, care locuiesc la Chicago.

Sînt autorii unor cărți care au devenit succese internaționale, precum: *PASIUNE DOMINANTĂ, PROBLEME PERSONALE, ACTE DE IUBIRE, DECEPȚII* etc.

În *FRUMOASA ADORMITĂ* Judith Michael ne prezintă o fascinantă poveste de dragoste și răzbunare...

Vol. I + Vol. II 22 500 Lei

Judith Michael

Frumoasa adormită

vol. I

Sleeping Beauty

by Judith Michael

Judith Michael

Frumoasa adormită

vol. I

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-6-9

Capitolul 1

Anne coborî din limuzină şi se opri lîngă ea, cu privirea spre uşile masive, încrustate, ale capelei, impunîndu-şi să intre. Şoferul bătea cu degetele în volan, iar Anne ştia că se întreba despre ea ce mai aştepta, după ce stătuse nerăbdătoare pe canapeaua din spate, în timp ce maşina înfrunta traficul autostrăzii pentru a ajunge de la aeroport la Lake Forest înainte de ora zece. Întîrziase, dar continua să stea pe loc, privind pietrele reci ale capelei gotice, şi mai cenuşie şi mai îngheţată sub norii groşi care pluteau deasupra oraşului. Şoferii celorlalte limuzine parcate de-a lungul trotuarului îşi ridicau privirea din ziare, privind-o. „În regulă, mă duc," se răsti Anne la ei în gînd, pornind spre treptele de la intrare. Acestea păreau să se întindă la nesfîrşit în faţa ei, urcînd spre uşile duble, masive, cu inele mari de alamă drept mînere. „Trebuie s-o fac," îşi spuse ea. „Vreau s-o fac. Pentru Ethan."

Trase de un inel, iar uşa se deschise fără zgomot. Pătrunse, iar un plasator îi deschise uşa interioară, făcîndu-i loc să intre. Capela era plină; toate locurile erau ocupate, iar pe culoarele laterale şi în spate stăteau în picioare alţi oameni. Un bărbat masiv, cu

servietă, îi făcu loc lui Anne, care se opri lîngă el. Cineva vorbea, dar Anne abia auzea. Rămase nemişcată, privind spre cefele Chatham-ilor, toate generaţiile de Chatham-i, rînduri-rînduri de Chatham-i şi prieteni de-ai lor şi asociaţi de afaceri şi chiar şi cîţiva duşmani, şi, dincolo de toţi, în partea din faţă a capelei, sicriul lui Ethan Chatham, mort la vîrsta de nouăzeci şi unu de ani.

Încăperea forfotea şi se legăna ca un lan de grîu sub vîntul preeriei, oamenii aplecîndu-se la stînga şi la dreapta să le şoptească vecinilor şi să asculte amintirile vorbitorilor despre Ethan. Se cunoşteau cu toţii; mulţi dintre ei crescuseră împreună, învăţaseră împreună la şcoli particulare, iar acum erau bancheri, funcţionari superiori la companii multinaţionale, industriaşi, brokeri la bursa de mărfuri şi preşedinţi ai unor companii de asigurări. Erau crema societăţii din Chicago, iar Ethan Chatham fusese unul dintre ei şi-i toleraseră excentricităţile, pînă şi fuga în munţii din Colorado, fiindcă, în fond, cîştigase atît de mulţi bani.

În tăcere, Anne trecu pe culoarul lateral şi-şi croi discret drum pînă în faţă, pentru a privi toate chipurile. Majoritatea îi erau străine. Dar în primele două rînduri stătea familia Chatham şi, privind fiecare profil, toate îi erau atît de familiare, încît le putea spune numele pe dată. O uimea. Dar de ce s-ar fi schimbat? se întrebă. Ea era aceea care fugise. Ei rămăseseră pe loc: înfumuraţi, în confort, neschimbaţi. De ani de zile.

– A fost un mare constructor, spuse Harrison Ervin, preşedintele celei mai mari bănci din Chicago, un creator de case – de oraşe întregi, mai bine zis –, ceea ce i-a adus premii, iar nouă, tuturor, prestigiu. Iar apoi a plecat spre vest, aşa cum au făcut întotdeauna oamenii neliniştiţi în istoria Americii, şi a descoperit Tamarack-ul,

în munţii din Colorado, şi a făcut din el o staţiune vestită în lumea întreagă. A fost un om care ştia ce voia şi cum să-şi împlinească dorinţele. Aceasta a fost măreţia lui.

Charles Chatham încetă să mai asculte. Nu măreţia, îşi spuse el, îl făcuse pe tatăl său să întoarcă spatele familiei şi să-şi petreacă ultimii douăzeci şi ceva de ani ai vieţii concentrîndu-se asupra unui paradis privat pe care-l construise din ruinele unui mic oraş-fantomă din munţi. Şi, de asemenea, întorsese spatele companiei pe care o întemeiase, *Chatham Development;* se comportase ca şi cum firma n-ar fi avut decît să putrezească singură, iar Charles – încercînd s-o conducă, încercînd să conducă familia – putea să fi putrezit şi el, din cîte-i păsa tatălui său. Asta nu era măreţie; era o obsesie.

– L-am vizitat în Tamarack, continuă Ervin. Construia şi acolo, construia mereu, modelînd oraşul după forma visului său. Uneori, îşi pierdea răbdarea cu ritmul lent în care evolua lucrul, sau se simţea frustrat, ştiind că n-avea să trăiască pînă la sfîrşit. Dar niciodată n-a fost descurajat, nici furios; nu era genul care să lase furia să-i erodeze energia.

Marian Jax se foi pe banchetă. Ethan se supărase pe ea, cînd insistase să se mărite cu Fred. Mai mult decît o simplă supărare: blîndul ei tată se înfuriase de-a binelea. Căci nu mai era deloc blînd, cînd considera că fiii şi fiicele lui acţionau prosteşte; tuna şi fulgera la un nivel cu adevărat vulcanic. Tunase şi fulgerase pentru că Marian nu-l ascultase, pentru că mersese înainte şi se cununase cu Fred Jax care, cum îi spunea el mereu, era viclean, intrigant şi mult mai interesat de banii lui Marian decît de ea însăşi. Femeia îşi împreună cuminte mîinile în poală, cu o scurtă privire spre Fred, care stătea lîngă ea cu o expresie de nepătruns. Şi, desigur, tatăl ei avusese absolută dreptate.

– A fost un bun prieten, spuse Ervin. Îi vom simţi lipsa, pentru atît de multe. Pentru înţelepciunea lui, pentru...

„Eu i-o simt deja," îşi spuse Nina Chatham Grant. „Am avut nevoie de el, probabil mai mult decît au nevoie majoritatea fiicelor de taţii lor. Mă asculta şi niciodată nu mă certa cînd iarăşi divorţam. Credea în dragoste şi fidelitate – nu s-a mai recăsătorit, după moartea mamei; cred că nici măcar nu s-a mai întîlnit cu vreo femeie, dar cu mine a fost întotdeauna minunat; ştia că voiam să fiu cumsecade, ştia că încercam încontinuu să fiu o fată de treabă." Clătină din cap cu tristeţe. „Am aproape cincizeci şi nouă de ani, şi încă mai sînt atîtea pe care nu le ştiu despre viaţă." Se uită într-o parte spre fratele său William, care-i observă privirea şi-i puse pe braţ o mînă liniştitoare. Nina îi zîmbi printre lacrimi. Nu era la fel de bun ca tatăl ei, dar tot era mai mult decît nimic. Orice om are nevoie de o familie, reflectă ea, fie şi doar ca să-l asculte şi să fie bună cu el.

– ...şi, mai presus de orice, continuă Ervin, afecţiunea lui pentru prieteni şi rude deopotrivă...

Nepoata lui Charles, Robin, în vîrstă de opt ani, văzu chipul bunicului ei crispîndu-se şi mai tare.

– Nu fi trist, bunicule, şopti ea. Va fi bine.

Scrută mulţimea, căutînd ceva cu care să-i distragă atenţia.

– Cine-i doamna aceea drăguţă? întrebă ea deodată. Este o rudă?

Charles îi urmări privirea, întorcînd capul pentru a-i studia pe îndoliaţii care stăteau în picioare de-a lungul peretelui lateral. Nu cunoştea pe nimeni dintre ei şi se întrebă din nou ce era cu toţi acei străini; cît de puţin ştiuse din viaţa tatălui său.

– Nu-i aşa că e frumoasă? şopti Robin. Şi pare o

femeie cumsecade.

Privirea lui Charles parcurse din nou oamenii, şi în sfîrşit o văzu pe Anne, parţial ascunsă după altcineva. Se încruntă, nedumerit un moment. O studie îndelung şi deodată fu cît pe ce să se ridice de pe banchetă, parcă gata să se arunce spre marginea capelei. Auzi în spatele lui freamătul mulţimii; cu coada ochiului, îl văzu pe Harrison Ervin întrerupîndu-se din panegiric, cu o privire surprinsă spre el.

Pe chipul lui Charles se aşternu nedumerirea. Ezită, cu genunchii îndoiţi, după care se aşeză la loc, încet, privind drept înainte.

– Deci cine e? şopti nerăbdătoare Robin. O rudă?

Charles închise un moment ochii, parcă îndurerat.

– Da, răspunse el.

– Şi a fost un profesor, reluă Ervin. Ne-a învăţat noi moduri de a gîndi clădirile; ne-a împărtăşit viziunile lui pentru oraş; ne-a dezvăluit stiluri de viaţă.

„Pe mine nu m-a învăţat nimic," meditä Walter Holland. „Nimic, decît că e o prostie nătîngă să se însori în acelaşi timp cu o familie şi cu o firmă." Schimbîndu-şi poziţia, lovi braţul lui Rose. Locurile erau prea apropiate; de ce trebuia neapărat ca toţi să stea îmbulziţi unii în alţii? La fel fusese şi însurătoarea în familia Chatham; mereu înghesuială, presiuni, strînsori, călcări în picioare. Cerînd-o pe Rose în căsătorie, parcă i-ar fi cerut unei balene să-l înghită. Parcă ar fi cerut să dispară.

Rose Holland îşi îndepărtă braţul de atingerea soţului ei. Erau prea mulţi Chatham-i de faţă; ştiuse că numărul lor avea să-l nemulţumească. Dar ce putea face? Era o înmormîntare, nu un cocktail cu cîţiva oaspeţi aleşi pe sprînceană. Walter o ştia; ar fi trebuit să se comporte civilizat. Însă niciodată nu reuşise să-şi stă-

pînească furia, cînd simţise că-l înconjurau ca şi cum ar fi fost ultimul supravieţuitor în faţa unei armate de ocupaţie. Probabil că era îngrozitor pentru el să se ducă la lucru în fiecare zi, îşi spuse Rose.

Mai încolo, de-a lungul banchetei, îl văzu pe unchiul Charles mişcîndu-se agitat, punînd picior peste picior, apoi invers, şi se întrebă dacă se simţea rău sau avea doar nevoie să se ducă pînă la toaletă. Observă că nu se simţea prea incomod ca să nu-l mai intereseze şi altcineva; întorcea mereu capul să se uite spre coridorul lateral. Încercă să-i urmărească privirea, dar nu văzu pe nimeni cunoscut. Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi fără formalism, probabil din Tamarack, cîţiva membri ai corporaţiei, cîteva femei care păreau a fi secretare, o femeie frapant de frumoasă în taior sobru, închis la culoare, stînd parţial în spatele unuia dintre bărbaţi. Nici o cunoştinţă. Rose ridică din umeri întorcînd din nou capul spre partea din faţă a capelei, cu o mînă prevenitoare peste a lui Gretchen, care începea să se foiască. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Funeraliile nu erau pentru copiii de trei ani. Charles, însă, insistase să vină cu toţii. Ca spre a se convinge că erau o singură familie mare şi fericită.

Gail Calder, aşezată lîngă fiica ei, Robin, îşi văzu tatăl şi pe verişoara Rose întorcînd capetele spre lateral. Se uită şi ea. Îi studie pe oamenii care stăteau în picioare de-a lungul peretelui; erau dispuşi cîte doi-trei pe un rînd şi încercă să le distingă feţele în lumina slabă. Privi un moment, lung. Apoi, şopti:

– Anne?

– Nu vreau să par a vorbi prea solemn despre Ethan, spuse Ervin, strîngîndu-şi hîrtiile. Ne-am distrat de cîteva ori straşnic împreună. Dar ceea ce-mi va lipsi cel mai mult va fi afecţiunea lui, modul cum ţinea la oameni...

Văzuseră şi ceilalţi că rudele priveau spre margine, iar agitaţia şi mişcările se înteţeau, cu o rumoare crescîndă de şuşoteli.

– La cine se uită?

– Habar n-am.

– Cine-i aia?

– ...şi le-a dăruit atenţia şi energia lui...

Ervin privi spre marginea capelei, după care, nevăzînd nimic în neregulă, se uită sever spre asistenţă şi ridică glasul:

– Şi ajutorul lui. Întotdeauna mi-a fost prieten. Pentru mulţi dintre noi, a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Lasă în vieţile noastre un gol pe care nimeni nu-l va putea umple. Acest lucru am venit să-l recunoaştem aici, cînd îi spunem, pentru ultima oară, rămas bun.

Urmă un moment de tăcere. Ervin îşi luă însemnările şi reveni la locul lui. Pastorul trecu pe podium, pentru a încheia slujba. Iar şoaptele răsunau tot mai tare.

– Nu ştiu cine e. Ţi se pare cunoscută?

– Dacă mă-ntrebi, da. Are ceva anume... Am mai văzut-o; pun pariu.

– Seamănă puţin cu Gail. N-ai zice? Dar... mai dichisită. Înţelegi, ca şi cum cineva ar fi luat-o pe Gail la şlefuit.

– Hm, se poate. Totuşi, pare mult mai dură.

– Exact, dar fac prinsoare că e o Chatham. Din vreo ramură a familiei, oricum.

– Leo, îi spuse Gail soţului ei, strîngîndu-l de braţ. Cred că a venit Anne.

– Unde? întrebă Leo, întorcîndu-se. S-ar arăta aici, crezi, după atîţia ani?

Vecinii din Lake Forest îşi lungeau gîturile să vadă.

– Fir-aş al dracu'. Ştii cine-ar putea să fie aia? Sora

mai mare... cum o chema? Anne.

– Sora mai mare a cui?

– A lui Gail. Da', nu ştiu, nu prea *seamănă* cu Gail; are ceva, nu ştiu...

– Ce i s-a întîmplat?

– A fugit, acu' vreo... cinşpe, douăzeci de ani. Poate mai mulţi.

– A fugit?

– Păi, se zice că s-a dus la internat, dar nu s-a mai întors, aşa că... Oricum, aşa zicea lumea. A fugit.

– Deci, ar trebui să fie fiica lui Charles. Nepoata lui Ethan.

– Dacă e într-adevăr ea.

– De ce să fi fugit?

– Cine ştie? Mai ţii minte cum erau copiii în anii '60... sex, droguri, bombe, revoluţie. Chestii.

– Prieteni, spuse pastorul, familia mi-a cerut să fac cîteva anunţuri. Înhumarea va avea loc la Cimitirul Park Memorial. Rudele vor fi acasă...

În capătul rîndului întîi, Dora Chatham îşi puse mîna pe braţul tatălui ei.

– Toată lumea se uită la femeia aia.

Vince, care citea, îşi ridică privirea.

– Care femeie?

Dora îşi înclină capul, iar Vince se întoarse. Ochii săi îi întîlniră pe ai lui Anne.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el încet.

Anne fu cea care-şi mută privirea.

Ridicîndu-se în picioare, Gail trecu pe lîngă Leo şi fiul lor, Ned, spre culoarul lateral. Îl străbătu, tot mai repede şi mai hotărîtă cu fiecare pas. Cînd ajunse la Anne, întinse mîinile:

– Eşti Anne, nu-i aşa? *Simt* că eşti Anne. N-ar trebui ca o soră să ştie...?

Mîinile li se atinseră şi rămaseră împreunate.

– Bună, Gail, spuse uşor Anne.

Senatorul Vince Chatham le privi cum se îmbrăţişau. După un moment, îşi petrecu un braţ peste spătarul banchetei şi-i făcu semn să se apropie nepotului său Keith Jax, aşezat în spate.

– Femeia aia, spuse el, cînd Keith se aplecă înainte.

– Cea la care se uită toată lumea? O cunoşti?

– Expediaz-o, replică Vince. Află ce vrea, fă-i hatîrul, dacă nu e nici o problemă, şi descotoroseşte-te de ea. Şi vezi să nu se mai întoarcă.

Capitolul 2

Anne avea treisprezece ani, cînd Vince a început să vină în camera ei fără a bate la uşă. El avea treizeci de ani şi era cel mai frumos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, inteligent, fermecător, cu succes în afaceri, fratele favorit al tatălui ei. Favoritul tatălui ei.

Întotdeauna fusese impresionată de el, din cauza modului în care îl trata tatăl ei: ca şi cum ar fi fost un fel de prinţ; ca şi cum el ar fi fost capul familiei. Anne ştia că nu era aşa; bunicul ei, Ethan, conducea familia şi stabilea toate regulile, iar Vince trebuia să asculte de el, la fel ca toţi ceilalţi. Şi, totuşi, cînd cei doi fraţi erau împreună, tatăl ei părea să se micşoreze, iar Vince, deşi mai scund şi cu unsprezece ani mai tînăr, părea să devină mai înalt şi mai chipeş. Pe lîngă tatăl ei, care stătea tot timpul tăcut, Vince vorbea cu mult interes despre călătoriile şi afacerile lui, fiind greu să-ţi aminteşti că nu era decît unul dintre Chatham-ii care locuiau în Lake Forest, la nord de Chicago, că lucra într-o companie a familiei şi, mai ales, era cel mai mic dintre cei cinci copii ai lui Ethan.

Cu toţii trăiau la un loc pe o rază de cîţiva kilometri şi, ori de cîte ori erau în oraş şi nu aveau un angaja-

ment important, trebuiau să se întîlnească la cină în fiecare duminică, precum şi în zilele de naştere şi de sărbători, acasă la Ethan. Era hotărîrea lui Ethan şi toată lumea, chiar şi Vince, care detesta ordinele, se supunea. Se aşezau la masa lungă din frumoasa cameră pe care mama lui Anne i-o redecorase lui Ethan cu puţin timp înainte de a muri şi, unul cîte unul, povesteau despre cele din timpul săptămînii. Ethan vorbea întotdeauna primul, iar lui Anne îi plăcea să-l asculte cum relata, cu gravitate respectuoasă, despre Corporaţia *Chatham Development* – case noi, magazine noi, oraşe întregi înălţîndu-se din plantaţiile de porumb ce înconjurau oraşul Chicago – şi cum în ziua aceea plănuiseră locul pentru şcoală, puseseră bazele centrului comercial sau stabiliseră numele străzilor. Fiecare oraş Chatham avea străzi denumite Vince, Charles, Anne, Marian, William, Gail şi aşa mai departe, continuînd cu întreaga familie. Ethan era prea modest ca să denumească vreo stradă după el însuşi, dar o făcea întotdeauna fiul său Charles în locul lui şi astfel apăreau toţi Chatham-ii, întipăriţi pe plăci metalice care se legănau în vînturile din Midwest şi indicau drumul spre casele construite de membrii familiei Chatham.

Cînd Ethan termina de vorbit, începea Charles, apoi Vince. Atenţia lui Anne începea să şovăie, căci găsea afacerile plicticoase. Prefera să privească feţele din jurul mesei, imaginîndu-şi ce gîndeau la adăpostul zîmbetelor, al chicotelilor şi al micilor încruntături. Cu toţii păreau încîntaţi că mîncau împreună, iar Anne ştia că nu puteai fi niciodată sigur; trebuia să scormoneşti mult mai adînc decît la nivelul unui zîmbet sau al unei sprîncene încruntate, pentru a şti cum erau cu adevărat oamenii.

Toţi bărbaţii lucrau împreună – Charles şi Vince erau

vicepreşedinţi, William era director financiar, iar soţul lui Marian, Fred Jax, administrator comercial – dar în fiecare săptămînă aveau poveşti diferite de spus. Anne se întreba dacă nu cumva împărţeau între ei ştirile interesante, cînd se adunau să bea aperitivul, pentru ca toată lumea să fie impresionată de cît de mult făceau ei în fiecare săptămînă. Femeile procedau la fel: şi ele aveau de spus poveştile lor. Soţia lui Vince, Rita, le spunea ce cuvinte noi pronunţase Dora, care avea trei ani, şi la ce cursuri de înot şi gimnastică merseseră. Nina vorbea despre cîte o companie mică în care investea şi, uneori, despre planuri de căsătorie sau pregătiri de divorţ. Lui Anne i se părea că Nina încurca începuturile şi sfîrşiturile; mereu spera ceva bun, sau ceva şi mai bun, indiferent că pornea un mariaj sau că-i punea capăt. Sora lui Anne, Gail, în vîrstă de şapte ani, vorbea despre şcoală sau taberele de vacanţă. Rose şi Keith, care aveau doi ani, tăceau, mîncau şi făceau mizerie în jurul farfuriei. Anne ar fi tăcut şi ea, de-ar fi putut, dar la treisprezece ani nu mai avea nici o scuză. Aşa că povestea despre prietenele ei.

– Amy şi cu mine am jucat jocuri de cuvinte lîngă eleşteu.

– Amy? întrebă Ethan. E o nouă prietenă de-a ta?

– Oarecum. Locuieşte la două străzi mai încolo.

– Care îi e numele de familie? întrebă Marian. Îi cunoaştem părinţii?

– Cred că ar trebui s-o lăsăm pe Anne să-şi păstreze prietenele pentru ea, spuse Ethan, în timp ce fata se înroşea la faţă. Asta-i tot? o întrebă el. Altceva nu mai ai să ne spui despre săptămîna ta?

Anne clătina din cap; îşi iubea bunicul, dar în acelaşi timp era supărată pe el pentru că niciodată nu stăteau împreună atît de mult cît voia ea. Îl iubea aşa de tare

încît ar fi dorit să-l aibă alături tot timpul; era cel mai blînd dintre toţi şi părea să-l intereseze soarta ei, iar Anne nu putea suferi faptul că între ei se interpuneau atîţia oameni. Desigur, avea afacerile lui importante, prietenii lui importanţi; avea propria lui viaţă. Era mult prea ocupat ca să-şi petreacă timpul cu Anne – şi, oricum, probabil că nu-l interesa chiar atît de mult. De ce-ar fi vrut un bătrîn de şaizeci şi cinci de ani să se învîrtă cu o fetişcană de treisprezece, chiar dacă era nepoata lui?

Cînd judeca lucrurile astfel, păreau logice, dar tot o nemulţumeau. Părea să fie furioasă aproape tot timpul, cu multă lume. Nu ea o dorea; aşa era, şi gata. Detesta oamenii şi ura multe dintre cele ce se întîmplau în jurul ei. Astfel simţea tot timpul de cînd îi murise mama. Pe-atunci avea şapte ani, iar Marian venise într-o seară să le ducă, pe Anne şi pe Gail, acasă la Ethan, unde locuia ea. Şi nu peste mult se căsătorise cu Fred Jax şi le luase pe Anne şi pe Gail într-o altă casă, după care, aproape imediat, îl născuse pe Keith, apoi pe Rose. Din momentul cînd Marian o luase din casa ei, Anne nu se mai simţise nicăieri ca acasă.

Şi atunci i se declanşase ura. Era un sentiment pe care nu şi-l putea opri, chiar dacă o făcea să se simtă diferită de toţi ceilalţi şi permanent singură. Nu s-ar fi putut spune că familia ei nu-i acorda atenţie; dimpotrivă. Dar lui Anne i se părea că o făceau mai mult ca s-o critice şi în primul rînd cu privire la murdărie: că nu se spăla pe faţă, că umbla cu părul nespălat şi nepieptănat, că avea negru sub unghii, că aducea noroi în casă. În întreaga lume, oamenii mureau de foame, erau aruncaţi în puşcărie pentru că vorbeau despre libertate, dormeau pe străzi fiindcă nu aveau case, dar familia *ei* îşi făcea probleme cu *murdăria.* O criticau şi pentru că

dispărea ore întregi în pădurea de lîngă casă, dar Anne ştia că de fapt nu le păsa de ce făcea. Doreau doar să fie cuminte, îngrijită şi curată, făcîndu-i să se simtă bine pentru fapta lor nemaipomenită de a o creşte. Într-un fel, Gail era capabilă de acest lucru, dar pe Anne o stăpînea prea mult furia; pur şi simplu nu era în stare să facă nimic cum se cuvine.

– Aş putea fi scuzată? întrebă ea.

– Înainte de desert, nu, răspunse automat tatăl ei.

– Nu vreau.

– N-ai să te duci în pădure noaptea, replică mătuşa Marian.

– E *soare,* spuse cu voce puternică Anne.

Se ridică, legănîndu-se de pe un picior pe altul, lîngă scaun, cu tot trupul încordat s-o zbughească din loc. O priveau cu toţii.

– E vară şi nu-i decît ora opt şi pe cer e *soare* şi oamenii deştepţi merg afară cînd e vreme caldă şi însorită, nu stau în jurul mesei, lălîi, îngrăşîndu-se cu toată mîncarea care le zace grămadă în stomac! Parc-ar muri! Vi se scurge viaţa, adunîndu-se sub masă într-o baltă de mîzgă!

– Ei, Anne, ce vorbe sînt astea, la masa de cină? o dojeni Nina.

Ethan chicoti:

– Imaginea asta îmi vine şi mie în minte de fiecare dată cînd stau să-mi beau cafeaua.

– Sau vă uscaţi, continuă Anne, încurajată. Staţi în casă cu becurile aprinse în loc să ieşiţi la soare, să mirosiţi florile şi lacul, şi vă deshidrataţi şi vi se jupoaie pielea şi-o ia vîntul şi nu peste mult mai rămîn doar nişte schelete, stînd pe scaune şi clănţănind din oase...

– Destul, o întrerupse categorică Marian. E o imagine foarte interesantă, draga mea, dar nu se cuvine şi

o ştii şi tu. Nu facem decît să ne terminăm cina într-un mod liniştit şi civilizat, în loc de a înfuleca mîncarea şi a ne repezi apoi care-ncotro. Nu te oprim dacă insişti să pleci de la masă, dar în pădure nu te duci. Ţi-am spus că nu vreau să mergi acolo. Nu e un loc cuviincios. Şi nu te vei mai duce acolo deloc. Niciodată.

– Nu stau mult, răspunse Anne, luînd-o la fugă din încăpere.

Îi simţi privind-o prin glasvandul înalt, în timp ce alerga peste gazonul lat, cu silueta profilată pe întinderea de un albastru intens a lacului Michigan, pînă dispăru în pădurea de brazi care acoperea restul proprietăţii lui Ethan. Continuă să fugă, ajungînd în cele din urmă într-o poiană cu un mic iaz mărginit de ierburi, margarete şi isop sălbatic care răspîndea prin văzduh un miros de mentă. Păsărelele ciripeau, dar în rest domnea o tăcere deplină. Anne se aşeză, încrucişîndu-şi picioarele lungi şi subţiri sub rochia de vară pe care o purtase la cină.

– Salut, Amy, spuse ea. Iartă-mă că am întîrziat. Iar a ieşit tămbălău la masă. Cred că mătuşa Marian intră în menopauză sau aşa ceva. Crezi că la treiştrei de ani e prea devreme? Poate că la ea nu contează; poate că-i bătrînă din *naştere.*

Scoase din buzunar un caiet şi un creion şi începu să scrie.

– Fac însemnări despre familie; ţi-am spus? Într-o bună zi, am să scriu o carte despre ei. Sigur că nimeni n-o s-o creadă. Mă bucur că eşti aici, Amy; mă simt mult mai bine cînd am cu cine să vorbesc.

Se culcă pe spate, foindu-se pe pămînt ca un căţel făcîndu-şi cuicuş în cetina de brazi. Îşi roase o unghie, privind în sus. Coroanele copacilor se unduiau deasupra în briza serii, cu trunchiurile înguste subţiindu-se

spre vîrfurile mici şi ascuţite, departe; Anne trebuia să-şi mijească ochii, pentru a le distinge pe fondul luminos al cerului.

– Ia fii atentă şi ascultă, Amy. Copacii trosnesc. Ca într-un film de groază. Nu ţi se pare că sună ca un film *horror*? Închide ochii şi-ţi va veni să crezi că urmează să se întîmple ceva îngrozitor de tot.

Cu un fior, se ridică.

– Probabil e spiritul mătuşii Marian, furişîndu-se prin pădure. Respectabilitatea la pîndă. Trebuie să fim pe fază, Amy.

Mai făcu o însemnare în caiet:

– Respectabilitatea la pîndă. Doar că, dacă-i vorba de mătuşa Marian, e respectabilitatea la galop.

Nu departe, stînd între copaci, Vincent Chatham chicoti:

– Marian în două vorbe.

Anne sări în picioare. Caietul căzu pe pămînt.

– Unchiule Vince? întrebă ea, nesigură.

Bărbatul se apropie.

– Mă plimbam şi ţi-am auzit vocea.

Privi în jur:

– Probabil că prietena ta a şters-o cît ai clipi.

– Ce cauţi aici? întrebă Anne, furioasă. Nu ieşiseşi la plimbare. Niciodată nu te plimbi. M-ai urmărit.

Vince se aplecă să ridice caietul.

– De ce n-ar crede nimeni ceea ce scrii despre noi?

Fata roşi.

– Nu cu tine vorbeam.

– Dar vorbeai *despre* mine; şi eu fac parte din familie.

Se apropie de un loc cu iarbă, la marginea luminişului, şi se aşeză pe un buştean căzut, pe care natura îl tocise în formă de scaun.

– Am adus desertul pentru amîndoi. Mi-ar face plăcere dacă l-am lua împreună.

Anne rămase nemişcată.

– Unde e?

Ducînd mîna la spate, Vince îşi puse pe genunchi o cutie albă:

– Ecleruri cu ciocolată. Nu există nimic în lume mai bun decît eclerurile cu ciocolată. Sînt o combinaţie perfectă de foietaj, cremă şi glazură, îţi alunecă pe gît cu uşurinţă, oricît de îmbuibat ai fi, sînt destul de mici ca să se poată împacheta cu duzina pentru un picnic în pădure şi te mînjesc superb cînd le mănînci. Categoric, favoritele-mele.

– Dacă ai adus desertul, înseamnă că nu porniseşi doar la o plimbare. Mă urmăreai.

Vince, care deschidea cutia, se întrerupse. Zîmbi larg:

– Oamenii nu te respectă, Anne; eşti cea mai deşteaptă dintre noi toţi. O tînără femeie remarcabilă.

„Mincinosule," răspunse Anne în sinea ei. Ştia că încă nu era femeie; nimeni n-o ştia mai bine decît ea, care dorea atît de mult să crească.

– Ţi-ai schimbat şi pantofii. Ştiai că vei umbla prin pădure.

Continuînd să zîmbească, Vince răspunse:

– Cu tine, trebuie să fim atenţi pe unde călcăm, nu?

– De ce m-ai urmărit?

– Ca să-ţi aduc desertul, oftă el; îi întinse un ecler. Avem o cutie întreagă.

Privi prin luminiş.

– Frumos loc pentru un picnic; ca o odaie intimă. Îmi plac gusturile tale.

Anne îl privi, observîndu-i ochii căprui, strălucitori ca două bile de marmură, părul blond-auriu unduindu-se

înapoi de pe frunte, buzele subţiri întinse într-un zîmbet atît de larg, brazda din bărbie ce părea să-i împartă chipul în două, făcîndu-l să pară oarecum mai misterios. Era atît de atrăgător şi de sofisticat – un om de afaceri umblat prin lume, în vîrstă de treizeci de ani, soţ, tată – şi o impresionase dintotdeauna, deşi nu-l plăcuse niciodată. Era atît de calm şi de sigur pe ei, încît Anne se simţea mereu şi mai şleampătă cînd îl ştia prin preajmă, şi mai mică, aproape ca un copil şi, curios lucru, fiindcă în fond îi era unchi, se temea de el. Îşi spunea că, probabil, oricît de mult ar fi scormonit sub expresiile zîmbitoare sau încruntate-ale lui Vince, tot n-ar fi ajuns să-i cunoască adevăratele păreri despre lume, ceea ce i se părea nefiresc şi ameninţător.

– Mă bazez pe tine, spuse Vince solemn, să mă împiedici să capitulez în faţa lăcomiei şi a poftei, lăsînd tot conţinutul acestei cutii să sfîrşească în stomacul meu, mestecat ca o baltă de mîzgă.

Lui Anne îi scăpă un chicotit stingher.

– Vrei să-ţi fac favoarea de a le mînca.

Ezită, neîndemnîndu-se să i se alăture, de parcă acel lucru ar fi însemnat o acceptare a invaziei lui în lumea ei personală. Dar plecase de la masă flămîndă încă, iar eclerurile erau desertul ei preferat.

– Cred că se poate face, spuse ea, cu vocea scăzută, aproape îmbufnată.

Se aşeză turceşte lîngă trunchiul unde stătea Vince şi luă eclerul pe care i-l întindea el.

– Cum ţi se pare? o întrebă acesta, peste cîteva momente. Mai scosese două din cutie.

Cu gura plină, Anne dădu din cap. Nu mai era la fel de furioasă ca înainte, dar tot incomod se simţea. Acela era locul ei intim, aparte; dintotdeauna fusese astfel. Nici prin minte nu-i trecuse că toată lumea ştia încotro

se ducea, cînd pleca de-acasă. Acum, însă, Vince era aici şi, într-un fel, făcea ca poiana să-i dea o altă senzaţie. Nu mai era doar a ei; era a lor, lucru care o deranja.

Soarele coborîse spre apus, iar luminişul semăna cu o ceaşcă umbrită care încă mai păstra aroma caldă a zilei de vară. Anne stătea la cîţiva paşi de Vince, ţeapănă, privind spre tufişurile dese din jur, tot mai întunecate în lumina albastră a înserării.

– Vii aici în fiecare zi? o întrebă Vince. Eclerurile se terminaseră, iar el începuse să culeagă pietricele şi să le arunce peste iaz. Anne privea micile pietre rotunde lovind suprafaţa pentru a ricoşa de cîte trei-patru ori, făcînd valuri ce se întindeau în cerc pînă la mal. Erau atît de uşoare, îşi spuse ea; atît de zglobii şi de libere. La fel ca Vince. Îşi dorea să fi fost şi ea la fel, nu greoaie şi stîngace, cum se simţea de cele mai multe ori. Apoi, însă, ascultînd ritmicul *plici, plici* al pietrelor care loveau apa, sunetul păru să crească pînă la tăria unor bubuituri de tun, umplînd luminişul, umplîndu-i interiorul ţestei, încît credea că avea să-i explodeze.

– *Termină!* strigă ea.

O privi surprins:

– Ce să termin?

– Zgomotul ăsta împuţit! Aici trebuie să fie linişte! Nu mai arunca pietre în apă!

Vince privi pietricica pe care o avea în mînă.

– Iartă-mă, spuse el încet. Nu ştiam c-o să te supere.

Lăsînd-o să cadă, luă un beţişor şi începu să deseneze diagrame în praf, la picioare.

– Vii aici în fiecare zi? întrebă el din nou.

Anne încuviinţă.

– Ca să-ţi scrii cartea despre noi?

Ridică din umeri.

– Ei, ce-o fi însemnînd asta? medită Vince. Că nu e importantă cartea? Sau că nu vrei să vorbeşti despre ea?

– Nu vreau să vorbesc despre ea.

– Despre Amy vrei să vorbeşti?

– Nu te priveşte!

– Dar aş vrea să ştiu de ce îţi inventezi prietene. La şcoală nu ai?

Anne ridică iarăşi din umeri.

– Şi ce înseamnă *asta?* Că nu-ţi doreşti prieteni? Sau că ai, dar nu destui? Ori că nu vrei să vorbeşti despre asta?

– Nu vreau să...

– O.K. Despre ce vrei să vorbim?

– Despre motivul pentru care m-ai urmărit.

Vince clătină din cap:

– Atît de încăpăţînată, micuţa mea Anne. Mi-a plăcut cum stăteai acolo, aruncînd flăcări şi spunîndu-le tuturor să se ducă dracului.

– Nu-i adevărat! N-aş spune una ca...

– Asta era ideea. Am priceput-o, şi ei la fel.

Anne privi în pămînt. Familia ei ar fi urît-o, dacă înţelegeau că la asta se gîndise. Nu era un lucru elegant şi politicos; nu asta dorea Marian. Dar nu se putea abţine; ori de cîte ori se simţea singură, speriată sau doar nefericită în general, fără cineva cu care să stea de vorbă, cuvintele izbucneau înainte de a le putea opri. Şi toată lumea ar fi urît-o, ştia. Începu să-şi roadă unghia.

Vince o privea. Treisprezece ani, o frumuseţe deja uimitoare, şi complet inconştientă de acest lucru. Sau dezinteresată. Poate că nu se plăcea îndeajuns pe sine ca să se uite măcar în oglindă. Niciodată nu-i mai dăduse atenţie; era prea tînără, prea nesemnificativă, prea neformată. Fiica fratelui său, crescută de sora sa

Marian, după ce-i murise mama; un copil care nu-şi găsea nicăieri locul. Pînă şi Charles părea incomodat de ea; niciodată nu se purtase ca un tată îndatoritor. Dar în seara aceea, la cină, Vince o văzuse pe Anne dominînd încăperea, fie doar şi pentru un moment, şi fusese intrigat. El şi Rita se certau tot timpul, în ultimele zile; se simţea plictisit şi îngrădit de căsnicie, iar în faţa lui se afla Anne, o diversiune fermecătoare.

Se aplecă să-i vadă profilul. Avea gura mare, buza inferioară puţin cam prea groasă, iar cînd se bosmufla îi trăgea în jos faţa slabă. În acel scurt moment cînd chicotise, însă, trăsăturile i se transformaseră, pînă şi lui Vince, rareori impresionat de femei, oprindu-i-se respiraţia la vederea neaşteptatei lumini a frumuseţii ei. Avea nasul mic, puţin în vînt, şi pomeţi înalţi, o idee cam prea unghiulari. Ochii, ascunşi acum sub pleoapele grele, erau de un albastru profund, cu fulgerări aproape negre cînd se înfuria. Avea nevoie de un frecuş cu peria pe faţă şi pe mîini, de un pieptene trecut prin claia încurcată de bucle negre, iar rochia diformă de vară ar fi trebuit să fie demult aruncată pe foc şi înlocuită de in subţire sau mătase vaporoasă. Coatele îi erau osoase şi ascuţite; Vince îşi imagină picioarele lungi şi genunchii tari de sub faldurile moleşite ale rochiei. Imaginea îl excita. Oase colţuroase, piele fină, ochi focoşi şi gură copilărească, membre alungite pe care nimeni nu le învăţase să se mişte, să se agaţe, să strîngă ca-ntr-un cleşte...

– Dar poate că nici n-a fost vina mea, spuse Anne dintr-o dată, privindu-l cu furie. Dacă ai prins mesajul că-i trimiteam la dracu', atunci poate că asta te aşteptaseşi să auzi. Sau, poate, tu însuţi voiai să le-o spui.

Urmă un moment de tăcere. Vince zîmbi:

– Într-o bună zi, micuţo, vei fi o adversară for-

midabilă.

Anne îl privi cu gravitate:

– Ţi se pare că e un compliment.

– Da, şi ţie la fel. Îţi place să lupţi; astă seară te-am văzut gata de atac.

Fata cătină din cap:

– Nu-i adevărat. Nu pot suferi certurile.

– Ai să-nveţi. Vrei să te învăţ eu?

– Să-mi placă să mă lupt?

– Să învingi. Se spune că mă pricep la aşa ceva.

– Cine spune?

– Oamenii care m-au privit. Cei care au pierdut în faţa mea.

– Nu vreau. Cred că voi învăţa altele.

– Şi ce-ai vrea să înveţi?

Anne ridică din umeri.

– Nu contează.

– Ei, la dracu'! se răsti Vince.

Fata se crispă.

– Iartă-mă, continuă el, coborînd glasul, pentru a-şi ascunde nemulţumirea; pretindea ca femeile să-i răspundă, cînd se deranja să le pună întrebări despre ele însele. Se aplecă înainte: Ba cum să nu conteze, Anne? Vreau să te cunosc.

– De ce?

Un animal o zbughi prin buruieni, undeva în spatele lui Vince, făcîndu-l să tresară. Enervarea i se înteţi. Detesta imprevizibilul.

– Ţi-am spus: mi-a plăcut cum ai fost în seara asta, ferocitatea ta. Cînd văd ceva neobişnuit, vreau să descopăr mai mult.

– Înainte, n-ai vrut niciodată să ştii ceva despre mine.

– Dar acum vreau, Anne, e ridicol. De ce n-am fi

prieteni?

– Eşti unchiul meu.

Sprîncenele lui Vince se înălţară.

– Şi ce legătură are asta cu prietenia?

– Nu ştiu, răspunse ea, derutată. Doar că... Nu ştiu.

Îi zîmbi:

– N-ai de ce-ţi face griji, Anne; îţi dau cuvîntul meu. Dar dacă... dacă am omis ceva... ce-ar fi să laşi grijile în seama mea? Nu-i nevoie să te frămînţi; sînt convins că pot rezolva eu totul.

Anne sări în picioare, oprindu-se lîngă eleşteu, cu privirea spre suprafaţa întunecată a apei.

– Sîntem rude, spuse ea.

Vince dădu din cap:

– Iar rudele ar trebui să fie mai apropiate chiar şi decît prietenii. Sau nu crezi?

Insectele săgetînd încoace şi-ncolo formau cerculeţe şi valuri mici pe apă. Anne se concentră asupra lor.

– Ba cred că da.

– Ei, ştiam eu, răspunse Vince, cu glasul cald. Ar trebui să încerce să se facă fericite. Nu eşti fericită că mă ai aici? Nu e mai bine să poţi vorbi cu cineva real, în locul unei prietene imaginare? Haide, Anne, nu e mai bine aşa?

Încet, fata dădu din cap. Era mai bine. Era plăcut să audă două voci în poiană, în loc doar de a ei singură, vorbind cu ea însăşi. Chiar şi locurile personale, deosebite, deveneau pustii de la o vreme. Nu ştia de ce se simţea atît de încurcată. Ştia că era ceva în neregulă cu conversaţia aceea, dar Vince o făcea cumva să simtă că, dacă era stînjenită, ea purta vina; că se comporta ca o proastă, spunînd lucruri nepotrivite şi stricînd un moment plăcut.

Îi aruncă o privire. Vince surîdea. Arăta atît de chipeş şi de sincer, încît lui Anne îi veni să plîngă, fiindcă nu înţelegea nimic. Vince îşi întinse picioarele, încrucişîndu-le la glezne.

– Spuneai că ai vrea să înveţi şi alte lucruri. Ce fel de lucruri?

Anne îşi roase o unghie. Într-adevăr, îi păsa de ea; îl interesa. Ce motiv de îngrijorare să fi fost? Nici nu era cu adevărat alarmată, îşi spuse; doar că nu părea capabilă să înţeleagă exact ce se întîmpla, lucru care o făcea să se simtă în dezavantaj. Lăsîndu-şi greutatea pe un picior, apoi pe celălalt, spuse încet:

– Vreau să învăţ lucruri grele, complicate şi care cer multă muncă.

– De ce? o întrebă el, surprins.

– Fiindcă atunci nu va mai trebui să mă gîndesc la altceva.

Privi pe lîngă Vince, spre pădure.

– N-ar mai conta unde locuiesc sau ce simt, ori dacă am sau nu prieteni; nu mi-ar mai păsa, fiindcă aş fi prea ocupată. Iar cînd voi fi învăţat totul şi am să ajung cineva, oamenii mă vor felicita şi-mi vor spune ce minunată sînt, şi atunci n-am să mai fiu furioasă pe ei.

– Furioasă pe ei, repetă Vince. De ce eşti furioasă pe oameni?

Fata ridică din umeri.

– Anne, o rugă el încet. Spune-mi. Spune-mi de ce nu eşti fericită.

– Sînt fericită, replică ea, sfidătoare.

– Ba nu eşti. Vorbeşte-mi despre asta. Sîntem prieteni, Anne; spune-mi.

Ridicînd iarăşi din umeri, Anne începu să-şi roadă altă unghie.

– Pur şi simplu nu-mi prea plac şi de-aia mă ener-

vez. Nu vreau să fac parte din bisericuţele lor tîmpite; zbiară, se scălămbăie, spun bancuri despre băieţi... cea mai mare idioţenie. Cine-ar vrea să facă parte din aşa ceva?

– Şi crezi că totul va fi altfel cînd ai să înveţi lucruri grele şi complicate?

– Sigur că da. Fiindcă atunci voi fi importantă şi voi găsi alţi oameni importanţi, şi vom fi cu toţii prieteni, pentru că... pentru că ne vom simţi bine împreună.

Vince se ridică, apropiindu-se de ea. Îi mîngîie uşor obrazul cu un deget.

– Eşti deja importantă, mica mea Anne, şi mă simt foarte bine împreună cu tine. Eşti persoana cu care mă simt cel mai bine, din cîte cunosc.

Soarele atinse orizontul şi se ascunse dincolo de el. Aerul era cald încă, dar umbrele adînci îl făceau să pară mai răcoros. Anne se înfioră.

Vince mai făcu un pas, cuprinzîndu-i faţa între mîini.

– Mică şi dulce Anne. Oamenii ar trebui să te iubească.

Îl privi cu ochi mari.

– Şi-am s-o fac, continuă el, apropiindu-se şi mai mult, ca s-o sărute. Îi acoperi gura cu a lui şi-şi repezi limba înăuntru, împingînd-o pe-a lui Anne pînă în gît. Era înfricoşător, dar Anne nu se mişcă, nici nu ţipă; dintr-o dată, se temea să nu-l înfurie. Ţinea într-adevăr la ea. O iubea. O iubea îndeajuns ca s-o întrebe ce părere avea despre lume şi să-i asculte răspunsul. O iubea destul de mult ca s-o sărute. Spunea că era importantă. Spunea că era dulce.

Ar fi preferat să n-o sărute; dorea într-adevăr să fie îmbrăţişată, aşa cum îşi amintea că o ţinuse în braţe mama ei, şi tatăl ei, înainte de moartea mamei. Se cutremură, iar Vince o cuprinse cu braţele, strîngînd-o la

piept. Parcă i-ar fi citit gîndurile. O ţinea atît de strîns, încît o durea, dar lui Anne nu-i păsa. Îi plăcea în braţele lui. Îi plăcea să-i audă glasul profund şi cald spunîndu-i că era bună. Voia să i-o mai spună, dar Vince n-ar fi făcut-o, dacă o credea naivă ca un copil, iar Anne era sigură că asta ar fi crezut dacă se ferea de limba lui care-i sonda adînc gura. Trebuia să aibă grijă, altfel avea s-o părăsească, fără a-i mai da atenţie vreodată, iar ea urma să revină în poiană, singură, ştiind că aşa avea să rămînă pentru totdeauna.

Dar Rita? Rita şi Dora. Vince o săruta şi avea o soţie. Şi o fiică.

Nu e decît un sărut. Gîndurile i se învîrtejeau ca frunzele toamna; zburau în sus, alergau pe suprafaţa minţii şi nu se putea agăţa de ele. *E doar un sărut. Nu înseamnă nimic.*

Vince îşi desprinse gura de a ei. O întoarse într-o parte şi, ţinînd-o cu o mînă de fese şi cu cealaltă de umăr, o conduse spre iarba de la marginea luminişului, silind-o să îngenuncheze.

– Nu! Unchiule Vince...! ţipă Anne, însă el o împinse pe spate pînă ajunse să zacă dedesubt. Vince! strigă ea din nou. Nu *vreau!* Vince, te rog, te rog nu...!

– Ba vrei, replică el aspru.

Îngenunchind deasupra, îi apucă încheieturile într-o mînă şi, cu degete repezi, îi ridică poala rochiei de vară şi-i trase în jos chiloţii. Îi aruncă în lături cu piciorul.

– Nu, nu vreau! Nu vreau! Vince, opreşte-te, te rog!

Aşezîndu-se peste picioarele ei care se zbăteau, Vince începu să-şi descheie cureaua.

– Ţi-a plăcut cînd te-am sărutat. Am simţit.

– Nu mi-a plăcut! Doar...

– Nu mă minţi!

Zăpăcită, îngrozită, Anne îl privi cu ochi mari. Se

înroşise la faţă şi respira greu, cu o expresie de fiară. Fata închise ochii atît de strîns, încît o durură. Era adevărat? Îi plăcuse cînd o sărutase? Da, îi plăcuse să-i simtă braţele în jurul ei; şi sărutarea, poate. Nu se putea altfel; nu se putea să nu fi făcut ceva care să-i dea de înţeles că-i plăcuse. Ştia mult mai multe decît ea; ştia totul. Ea nu ştia nimic, decît că-i era frică şi se simţea rău. Şcutură din cap dintr-o parte în alta, pe pămîntul tare.

– Nu ştiu. Te rog, Vince, te rog, dă-mi drumul, nu vreau să...

– Ba vrei. *Ştiu ce vrei.*

Îşi azvîrli pantalonii în lături. Continuînd s-o ţină strîns de încheieturi, îi ridică mîinile deasupra capului şi-şi înfipse degetele între coapsele ei strînse, împingînd cu genunchiul, desfăcîndu-le.

– O să-ţi placă. Te învăţ eu.

Era îngrozitor de excitat. Genunchii lui Anne erau noduroşi, exact aşa cum şi-i închipuise; avea coapsele subţiri şi tari. Era numai piele şi oase, muşchi încordaţi, locuri închise şi tainice. Ca să le descopere el, să le cucerească. Îi depărtă şi mai mult coapsele, cu picioarele lui, şi-şi îndesă adînc degetele în ea, scormonind sub părul negru şi cîrlionţat.

– Nu te împotrivi, Anne. Te voi învăţa ce e dragostea.

Prin vuietul din urechi, Anne auzi un singur cuvînt. *Dragoste.* Gemu prelung, Vince crezînd că de pasiune. Fără să mai aştepte, se repezi în ea, gîfîind cînd îi simţi delicioasa strînsoare. Nu-i auzi ţipătul; nu-i văzu lacrimile care se infiltrau printre pleoapele închise. Nu ştia decît că nu i se opunea; zăcea sub el ca o fetiţă cuminte, era cea mai strîmtă pe care o cunoscuse vreodată şi nu se mai putea abţine; avea nevoie de practică,

pentru a se abţine cu o fată ca Anne. Cu ochii închişi, se împinse în ea şi juisă cu o explozie care-l făcu să cadă ca un bolovan peste ea, cu faţa pe gîtul ei.

Anne deschise ochii, privind vîrfurile copacilor ce se îndepărtau, deasupra. Lumina se stingea încet, dar încă mai putea să-i vadă unduindu-se în briza serii. Se legănau şi trosneau. *Nu ţi se pare că sună ca un film* horror? *Închide ochii şi-ţi va veni să crezi că urmează să se întîmple ceva îngrozitor.*

Capitolul 3

În noaptea următoare, a venit în camera ei. Anne stătuse acolo toată ziua, în pijama şi halatul de bumbac cu dungi, refuzînd mîncarea, refuzînd-o pe Marian cînd îi bătu la uşă, cerîndu-i să intre şi să-i ia temperatura.

– Mi-e *bine,* răspunsese Anne. Doar că n-am chef de nimic. Mi-e *bine.* Vreau numai să mă lăsaţi în pace!

– Greu e şi cu copiii ăştia prea mofturoşi, murmură Marian de una singură. Dar, în fond, cu toţii sîntem prea mofturoşi la treisprezece ani, nu? adăugă ea cu înţelepciune, revenind la munca de grădinărit.

Anne stătea ghemuită pe perna de creton înflorat a canapelei de sub fereastră. Era înconjurată de flori viu colorate: pe tapet, pe baldachinul patului, pe plăcile măsuţei de toaletă şi pe fotoliul moale din colţul camerei, lîngă o masă rotundă cu o faţă de masă înflorată, lungă pînă la podea. Peste tot se vedeau portrete ale mamei sale, în rame de argint. O fotografie a lui Marian şi una a lui Charles stăteau pe consolă, deasupra micului şemineu de marmură, vis-à-vis de pat. Pe masa rotundă se aflau trandafiri proaspăt culeşi, puşi acolo zilnic de servitoare. Totul era atît de multicolor şi de vesel, încît Anne nu mai suporta. Închise ochii, să nu

mai vadă.

Simţea între picioare o arsură, o durere pulsîndă, ascuţită. Dacă i-ar fi cerut cineva s-o picteze, ar fi avut o culoare roşie vie, mai roşie decît sîngele pe care-l găsise mînjindu-i partea dinăuntru a coapselor, aseară cînd se dezbrăcase. Vince o însoţise aproape tot drumul pînă acasă, ţinînd-o cu un braţ de umeri ca să nu se împiedice, în timp ce vorbea despre scurta călătorie pe care i-o plănuise Ethan.

– Dar e cale *lungă,* spuse el, cînd se opriră în apropierea intrării laterale. Acum, nu te-aş mai putea părăsi.

O sărută uşor pe frunte, apoi îi apucă bărbia în mînă.

– Nu vei vorbi despre asta cu nimeni. Ai înţeles?

Îi strîngea prea tare bărbia; unghia degetului mare i se înfigea în pielea.

– Ai înţeles?

Fata dădu din cap.

– Bravo, fetiţo, spuse el, eliberîndu-i bărbia. Intră în casă, mititico. Eu o iau prin faţă. Ne vedem mîine noapte.

A doua zi, pe sub ferestrele dormitorului ei de la etajul întîi oamenii treceau încoace şi-ncolo ca şi cum totul ar fi fost perfect nomal. Grădinarii bîrfeau în spaniolă, curăţînd de uscături arbuştii şi tunzînd peluza; mirosul dulce al ierbii proaspăt tăiate plutea pînă la fereastra lui Anne. Poştaşul îi dădu unei servitoare scrisori şi reviste. Marian intră în grădina de trandafiri şi-şi lăsă jos coşul prelung de răchită, după care îşi trase mănuşile de bumbac înflorat, îşi potrivi pălăria de pai cu boruri largi şi începu să examineze cu atenţie fiecare floare, înainte de a se hotărî pe care să le taie şi să le depună delicat în coş. O dădacă împingea căruciorul lui Keith, iar Marian le făcu cu mîna în care ţinea foarfeca

de grădină.

Anne nu avea absolut nici un gînd în cap. Îi era gol complet. Încercase să i se destăinuiască lui Amy, dar nu reuşise. Oricît de tare încerca, Amy nu se mai trezea la viaţă, iar Anne ştia cumva că Amy plecase şi că niciodată n-avea să se mai întoarcă. Stătea nemişcată, în timp ce orele treceau, şi privea viaţa care se desfăşura jos. Fred sosi acasă şi o sărută pe Marian uşor pe obraz, în timp ce fata stătea cu privirea pierdută în depărtare. După scurt timp, Marian veni să bată la uşa lui Anne.

– Pot intra?

– Nu, răspunse Anne.

Camera ei se afla în capătul holului, după o uşă grea; trebui să vorbească tare pentru a se face auzită.

– Bine, draga mea, perfect, dacă nu vrei.

Şi ea trebuia să ridice glasul.

– E timpul să mergem, Anne; Ninei îi place ca toată lumea să sosească la timp. Şi nu se cade să întîrziem la ziua bunicului tău, nu?

– Nu merg, replică Anne, continuînd să privească afară.

– Sigur, te lăsăm cîteva minute să te speli, dacă vrei să arăţi cît mai bine.

– Nu merg, repetă Anne.

– Sau să te schimbi. E frumos să arătăm cu toţii cît mai bine; dă o senzaţie mai sărbătorească. Iar bunicului îi place.

Anne tăcu.

– Ei... continuă Marian; vocea îi răsuna calmă prin uşa închisă; Marian nu se enerva niciodată. Sigur că, dacă nu te simţi bine, nu trebuie în nici un caz să ieşi din casă. Le voi explica tuturor. Îţi recomand să rămîi în camera ta. Pun să-ţi trimită mîncarea sus. Supă. Prinde

bine la aproape orice. Ai mai dori şi altceva?

Pe cineva cu care să stau de vorbă. Plîngea.

– Anne?

– Nu.

– Atunci, culcă-te devreme. Te vei simţi mult mai bine mîine dimineaţă.

În casă se lăsă tăcerea. Razele soarelui cădeau oblic peste curtea pustie, iar umbrele copacilor şi ale gardurilor se alungeau, pînă ajunseră să se întindă ca nişte bare negre, cît vedea Anne cu ochii. Nu peste mult, soarele apuse, totul devenind albastru-cenuşiu, complet nemişcat, în aşteptare. Apoi, uşa se deschise şi apăru Vince.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine, o ridică el pe Anne de pe canapea. M-am gîndit la tine toată ziua.

O împinse spre pat.

– Nu se mai termina cina aia; Ethan avea chef de vorbă.

O aşeză pe marginea patului.

– Dezbracă-te, fetiţo; n-am s-o fac eu în locul tău. Ăsta-i primul lucru pe care trebuie să-l înveţi.

Anne îl privi nemişcată, cu ochii mari.

Vince expiră scurt, exploziv.

– Christoase, se aşeză el alături, cuprinzînd-o cu braţele. Avem nevoie de nişte preliminarii. Haide, mititico, relaxează-te, n-ai de ce te teme. Unchiul Vince o să aibă grijă de tine. Ai nevoie; ai nevoie de multă grijă. Mai ţii minte ce ţi-am spus aseară? Rudele trebuie să încerce să se facă fericite între ele. Asta vom face şi noi. Fii doar fetiţă cuminte şi-o să ne distrăm grozav şi vom fi foarte fericiţi. Şi vei învăţa totul despre dragoste.

Prelungi cuvîntul pînă ajunse să sune ca un oftat nesfîrşit, cu un surîs atît de cald, încît Anne se apropie de el, atrasă, dorind să fie îmbrăţişată, dorind să fie

iubită. Vince o strînse puţin mai tare şi, încet, fata îşi lăsă trupul rigid să se reazeme de pieptul lui cald şi solid. Nu era mult mai înalt decît ea, ba chiar era cel mai scund bărbat din familie şi Anne bănuise întotdeauna că acest lucru îl deranja, deşi, poate nu; poate că pe Vince nu-l deranja nimic. Era atît de puternic, încît domina pe toată lumea. Prezenţa lui îi umplea camera. Nimeni nu era la fel de puternic ca Vince, îşi spuse Anne. Se cuibări lîngă el şi închise ochii. Voia să adoarmă acolo, în siguranţă, la căldură.

– Deşteptarea, exclamă Vince vesel.

O apucă de bărbie, îi apropie faţa de a lui şi o sărută, la fel cum făcuse în seara trecută, deschizîndu-i larg gura şi împingîndu-şi limba înăuntru. De astă dată, însă, în timp ce o săruta, începu să-şi plimbe mîna în sus şi-n jos pe trupul ei. Îi trase în sus bluza de pijama, rostogolindu-şi palmele peste sînii ei mici; îşi strecură mîna sub pantalonii pijamalei, pentru a o apuca de fese şi a-i pipăi pielea lovită, înfierbîntată de durere, dintre picioare. Anne ţipă, făcîndu-l să-şi dezlipească gura de a ei.

– Te doare aici?

Dădu din cap, cu lacrimi în ochi.

– Ei, nu da atenţie; în seara asta, o lăsăm să se odihnească. Sînt o mulţime de alte lucruri pe care le putem face. Scoate-ţi pijamaua, vreau să te văd.

Mîinile ei se ridicară, ezitînd.

– La naiba, fă *ce-ţi* spun!

Era glasul autorităţii. Era glasul tuturor bărbaţilor din familia ei. Era glasul unchiului Vince, iar tatăl ei spusese *întotdeauna că Vince era cel mai puternic dintre toţi.* Anne încetă să mai gîndească. Îşi scoase halatul şi-şi descheie nasturii pijamalei, lăsînd bluza să cadă pe pat, lîngă ea, apoi dezbrăcă şi pantalonii. Căzură grămadă

la picioarele ei. Rămase absolut nemişcată, privindu-şi coapsele dezgolite.

Vince o apucă iarăşi de bărbie şi o sili să-l privească, în timp ce o studia. Îi dădu la o parte părul negru şi încurcat de pe frunte, apoi îşi coborî uşor degetul peste obrazul ei, de-a lungul gîtului, peste sfîrcurile sînilor mici şi tari, peste abdomenul plat.

– Ce mai fetiţă, spuse el, cu zîmbetul său dulce. Uimitoarea mea fetiţă.

Îi desfăcu picioarele, privind umflătura roşie dintre ele.

– Sărăcuţă mică, sînt prea mare pentru tine. Dar rezolvăm noi şi asta; ce mîndră ai să mai fii, cînd vei vedea cum te deschizi pentru mine. Doamne, o să ne distrăm extraordinar!

Îi strivi la piept trupul plăpînd, apoi o îndepărtă la o lungime de braţ.

– Am prea multe pe mine.

Anne îl privi prosteşte.

– Pentru Dumnezeu, se enervă Vince, scoate-mi hainele.

Mîinile ei se ridicară, începînd să bîjbîie la nasturii cămăşii albe.

– Hai odată, se răsti el.

Cu iuţeală, îi descheie cămaşa, iar cînd Vince nu schiţă nici o mişcare s-o ajute, îi scoase un braţ din mînecă, apoi şi pe celălalt. Observă fugar că avea pieptul la fel de golaş ca al ei şi că nu-i creştea păr nici pe braţe, pe dosurile mîinilor. Îi trecu prin minte gîndul că era un lucru ciudat: braţele tatălui şi ale bunicului său erau acoperite cu păr şaten închis. Dar gîndul fu subţire ca un fir de fum, doar, şi se risipi numaidecît.

– Anne, spuse Vince, făcînd-o să-şi dea seama că mîinile îi rămăseseră nemişcate.

Îi descheie cureaua şi puse degetele pe fermoarul pantalonilor. Inima-i bubuia în piept.

– Continuă, ordonă el.

Închizînd ochii, Anne trase fermoarul. Vince se ridică puţin, lăsînd-o să-i dea jos pantalonii şi chiloţii. Membrul său dur o plesni peste mînă, sărind eliberat, iar fata şi-o retrase, parcă lovită cu un vătrai aprins. Vince, însă, o luă de mînă şi-i apăsă degetele împrejurul său.

– Ţine-o, îi spuse.

Anne avu un moment de surpriză, simţind cît de moale era. Pe dedesubt era rigidă, dar avea pielea fină şi pulsa uşor sub palma ei. Nu părea deloc amenin-ţătoare. Apoi, însă, o privi întîmplător şi observă cît era de enormă. Altceva nu mai putea să vadă, numai acea vargă uriaşă. Groaza i se răzvrăti în suflet şi ştiu că-i venea să verse. Dar nu putea face una ca asta; n-ar fi iertat-o niciodată. Îşi înghiţi spaimă şi încetă din nou să mai gîndească.

– Mişcă-ţi mîna, îi ordonă Vince. Aşa. Nu atît de strîns, fetiţo; n-o sugrumi, o iubeşti. Aşa...

Anne începu să se relaxeze. Nu era chiar atît de rău, să-şi mişte mîna ritmic; tăria îi stătea comod în palmă, lui Vince îi plăcea, iar ea dorea să-l bucure. Dacă numai atîta dorea, în schimbul acelui surîs dulce şi al iubirii lui, avea să fie bine. Făcu exact cum îi cerea el şi tocmai începea să se simtă mai normal cînd, deodată, Vince îi puse mîinile pe umeri şi apăsă în jos, îngenunchind-o pe podea în faţa lui.

– Ţine-ţi buzele peste dinţi, îi ceru el. Nu vreau să ţi-i simt.

Nu ştia cît timp durase. După o vreme, Vince o ridică pe pat, îi spuse ce să facă, iar ea se supuse întru totul. Era detestabil; îl ura şi se ura şi pe sine. Vince, însă, spunea că era dragoste.

– Fetiţa mea bună, gînguri el, mult mai tîrziu, în timp ce zăceau unul lîngă altul pe patul răvăşit. Anne cea mică şi cuminte, mica şi extraordinara Anne. Ce elevă talentată. Dar nici nu se putea să ai un profesor mai bun, nu? Habar n-ai ce norocoasă eşti.

Se ridică, îmbrăcîndu-şi pantalonii şi cămaşa.

– Doamne, mă exciţi mai tare decît orice femeie din viaţa mea.

Îşi agăţă vestonul pe umăr, ţinîndu-l cu un deget.

– Ne vedem mîine seară, iubito. A, încă vreo două chestii... se opri el în uşă. Să nu mai lipseşti de la cina în familie; vreau să mă uit la tine şi să mă gîndesc la tine cînd toată lumea e de faţă. Şi de-acum încolo, cînd facem dragoste, vreau să te aud. Vreau să ştiu cît de mult îţi place. Nu suport liniştea mormîntală. Şi încă un lucru, cel mai important. Ascultă-mă. Mă aştept să nu uiţi ceea ce ţi-am spus aseară, despre păstrarea secretului ăstuia. N-ar trebui să ţi-o repet, eşti o fetiţă deşteaptă şi înveţi repede; dar o voi mai face doar de data asta. Nu vei vorbi despre noi cu nimeni, nici măcar cu prietena ta imaginară. *Cu nimeni.* E secretul nostru special. Aşa-i?

Anne rămase nemişcată, privindu-l pe sub pleoapele grele.

– Anne, spuse el foarte încet, ţi-am pus o întrebare.

Încercă să dea din cap, dar şi-l simţea prea greu ca să-l poată mişca.

– Anne.

Glasul i se preschimbă într-un mîrîit gros, aspru. Anne nu l-ar fi recunoscut, dacă-l auzea din altă cameră.

– Rămîne între noi. Nimeni nu va şti nimic. Înţelegi ce-ţi spun? Sigur că nimeni nu te-ar crede dacă ai spune ceva – ar zice că ai înnebunit; te-ar închide – dar

nu vom ajunge acolo. N-ai să vorbeşti cu ei. Nu-ţi dau voie. Nu vreau să trebuiască să-ţi fac vreun rău, fetiţo, dar ţi-aş face-o; te-aş lovi sau te-aş omorî, dacă nu mă asculţi. Aş fi dezolat, însă n-aş ezita nici un moment, dacă aş crede că ai vorbit cu cineva. Să ţii minte asta. Acum avem parte de dragoste şi de distracţie cît cuprinde. Ne facem unul pe altul fericiţi; şi putem continua aşa atîta timp cît eşti cuminte. Şi vei fi cuminte, nu? *Răspunde-mi.*

Anne scoase un sunet din gît.

– Aşa e mai bine. Nu eram tocmai îngrijorat; eşti o fată foarte isteaţă. Am să-ţi mai amintesc din cînd în cînd, pentru orice eventualitate, dar ştiu că pot conta pe tine. Contez pe tine, Anne; să nu mă dezamăgeşti. Noapte bună, fetiţo. Vise plăcute.

Anne privi uşa închizîndu-se. Nu se putea mişca. Avea buzele şi limba lovite, umflate, şi un gust dulceag, înecăcios, în gură. O dureau genunchii, gîtul îi era ţeapăn, degetele îi păreau încleştate în forma arcuită pe care Vince o învăţase s-o folosească pentru el. Inspiră încet, prelung, de mai multe ori, privind pe fereastră, spre ramurile delicate ale copacului care atingeau geamul. *Poate am să mor. Au să mă găsească mîine dimineaţă, moartă, şi vor şti că din cauza faptei lui Vince, şi-au să-l pedepsească. Poate au să-l omoare.* Închise ochii. *Aş vrea să-l omoare.*

Iar apoi se făcu dimineaţă şi ştiu că, într-un fel, dormise. Coborî din pat, simţind cum boarea răcoroasă a zorilor îi mîngîia pielea încinsă, apoi făcu un duş, atingîndu-se cu băgare de seamă. Umflătura scăzuse; roşeaţa dispăruse aproape complet. Se spălă pe dinţi; nici gura nu şi-o mai prea simţea umflată. Stînd în faţa oglinzii întregi din dormitor, îşi privi cu atenţie trupul gol. Nu se vedea nimic. Ai fi crezut că se schimbase ceva,

dar nici vorbă. O fată de treisprezece ani, normală şi frumoasă, îşi spuse Anne şi-şi văzu gura înăsprindu-se. Aşa ar fi spus Marian, fiindcă lui Marian îi plăcea ca totul să fie normal şi sub control. Ca şi întregii familii. Aşa că Vince avea să vină noaptea, iar ea urma să facă tot ce voia el, fără ca nimeni să nu ghicească vreodată ce i se întîmpla, fiindcă nu era nimic de văzut.

„Doar dacă nu le spun eu," îşi zise Anne. Se privi în oglindă. „Lui Marian nu-i plac problemele, dar nu-i place nici să fiu nefericită. Iar Nina mă ascultă cînd îi povestesc întîmplări de la şcoală. M-ar asculta şi tatăl meu; nu-mi dă el prea multă atenţie, dar n-ar lăsa pe nimeni să-mi facă vreun rău."

Nu vreau să trebuiască să-ţi fac vreun rău, fetiţo, dar ţi-aş face-o; te-aş omorî, dacă nu mă asculţi. N-aş ezita nici un moment, dacă aş crede că ai vorbit cu cineva.

Cum putuse vorbi astfel, cînd aproape în acelaşi timp vorbise despre dragoste şi despre cît de minunată era ea? Îşi amintea senzaţia pieptului său cald şi solid, cînd îşi rezemase capul pe el, şi cît de puternice îi erau braţele, cînd o cuprinseseră. Îşi amintea dulceaţa zîmbetului său. Nu putuse vorbi serios. Oamenii nu spun că-şi omoară rudele, nici măcar că le-ar face vreun rău mai mic. Asta nu se întîmpla decît în cărţi.

Şi, totuşi, el o spusese. Nu-şi putea închipui că nu, fiindcă îi vorbise foarte clar.

– Şi nu-s aşa de proastă, încît să-l pun la încercare, spuse ea, cu voce tare.

Sunetul propriului ei glas o surprinse, în odaia tăcută.

– Probabil că a spus-o numai ca să vadă cum reacţionez, continuă Anne, adresîndu-se imaginii din oglindă. Nu mi-ar face nici un rău. Mă iubeşte. Şi ăsta e cel mai minunat lucru, să fiu iubită.

Scoase cearceafurile de pe pat. Camerista avea să pună altele, curate. „Am să-i spun că mi-a venit ciclul," se gîndi Anne. „Sau n-am să-i spun nimic. De ce aş face-o? De ce să spun ceva cuiva? Nimeni nu aşteaptă explicaţii; puţin le pasă de ce fac eu." Aruncă aşternutul pe toboganul spălătoriei, îmbrăcă o cămaşă şi o pereche de blugi şi coborî la micul dejun.

Trebuia să meargă să cumpere haine pentru şcoală, cu Marian; asta avea să-i ocupe toată ziua. Iar a doua zi, urma să-i ceară grădinarului s-o înveţe cum se îngrijesc orhideele; îi promisese că avea să-i arate oricînd dorea. N-o prea interesau orhideele, dar îi plăceau lucrurile frumoase, iar orhideele erau foarte frumoase, chiar şi cele care păreau rele şi vorace. Anne îşi spuse că probabil erau destul de interesante ca să-i umple aproape toată ziua de mîine. Şi avea să cumpere nişte cărţi, cînd ieşea cu Marian la cumpărături; lectura lor ocupa de asemenea multe ore şi-i plăcea să se piardă în poveştile altora. Avea multe cu care să-şi folosească timpul; de fapt, urma să fie atît de ocupată, încît nici nu-i mai rămînea vreme pentru poiana din pădure. Amy n-avea să-i simtă lipsa. Amy nu mai era. „Cred că am crescut prea mare pentru Amy," îşi mai spuse ea.

N-avea să se mai ducă în pădure niciodată.

Marian fu încîntată; considera că Anne învăţa în sfîrşit să se poarte ca o domnişoară. În săptămîna aceea şi în următoarea, la *Saks,* la *Marshall Field's* şi la *The Pompeian Shop,* au cumpărat seturi de pulovere de caşmir şi fuste de lînă asortate, rochii cadrilate cu guleraşe de catifea, pantaloni de tweed şi jachete tricotate *Aran* la culoare şi, întrucît Anne nu se plîngea de nimic, iar Marian începea să se alarmeze şi voia s-o facă să zîmbească, au mai luat nişte blugi noi şi cămăşi groase, largi, şi o geacă de catifea reiată căptuşită cu lînă.

– Mulţumesc, spuse Anne cu gravitate, cînd toate cumpărăturile se sfîrşiră. Sînt foarte frumoase.

Marian o privi lung.

– Te simţi bine, nu-i aşa, Anne? Arăţi normal; doar că eşti cam prea tăcută. Nu mai ai nevoie de nimic? Am uitat să cumpărăm ceva?

Anne clătină din cap.

– Ar trebui să fii fericită, să ştii, continuă Marian. Treisprezece ani, aproape paisprezece: ce perioadă minunată pentru o fată ca tine. Ai toată viaţa înainte, nimic la ce să te gîndeşti decît distracţii, familie, prieteni, dragoste...

Oftă.

– Ai observat, desigur, că Fred şi cu mine nu sîntem tocmai romantici. Eşti o fată aşa de deşteaptă; nu-ţi scapă prea multe, aşa-i? Nu că ne-am certa, înţelegi; uneori, aş vrea să ne certăm. Dar nu părem a avea nici un motiv de ceartă. Şi nici de vorbă, de fapt. Pur şi simplu nu mai avem nimic ce să ne spunem. Vorbitul e mai important decît orice, să ştii; mai important şi decît sexul, Dumnezeu mi-e martor. O, pentru numele Domnului, n-ar trebui să-ţi spun asemenea lucruri.

Rîse uşor.

– Acuma, nu trebuie să te simţi împovărată de toate astea; e o perioadă în care trebuie să fii tînără şi inocentă. Inocenţa... clătină ea din cap. Habar n-ai ce norocoasă eşti.

Mai spusese şi altcineva asta.

Anne cea mică şi cuminte, mica şi extraordinara Anne. Ce elevă talentată. Dar nici nu se putea să ai un profesor mai bun, nu? Habar n-ai ce norocoasă eşti.

– Cum sînt norocoasă? o întrebă Anne pe Marian. Ca la jocul de cărţi? Ca un ban norocos pe care poate să-l găsească cineva? Sau ca un om care are un noroc

porcesc? Asta am, oare – un noroc porcesc?

– Nu fi dificilă, draga mea, replică Marian calmă. Cu toţii ştim cît de inteligentă eşti.

Cu toţii spuneau că era inteligentă. O spuneau ori de cîte ori unul dintre ei o dojenea pentru că lipsise prea mult timp, pentru că umbla cocoşată şi se aşeza pe scaun greoaie, pentru că nu se pieptăna, că înjura şi că folosea un limbaj prea colorat, că nu se spăla pe faţă şi pe mîini. „Eşti atît de inteligentă, Anne," spunea unchiul ei William. „Eşti ageră ca un bici şi ai putea fi cea mai drăguţă fată pe-o rază de cîteva mile, dar mai întîi trebuie să încetezi să te mai porţi ca o mitocancă."

William era al doilea dintre cei cinci copiii ai lui Ethan, după Charles. Nu se căsătorise niciodată şi părea să considere asta o greşeală gravă; fiind burlac şi fără copii, îşi dezamăgise familia şi trebuia să se achite fiind un unchi model cu nepoţii şi nepoatele sale. În general, asta însemna să le aducă daruri din călătoriile lui în jurul lumii, dar mai era generos şi cu sfaturile.

– Trebuie să fii atentă cum te porţi, spre binele lui Gail, îi spuse el. Ai o soră în vîrstă de şapte ani şi trebuie să fii cuviincioasă, ca să-ţi poată urma exemplul. Cu toţii avem nevoie de cineva care să ne slujească drept model.

– Ţie ţi-a fost model tatăl meu? îl întrebă Anne.

– Am învăţat multe de la tatăl tău.

– Iar el îl are drept model pe Ethan?

– Trebuie să-l numeşti „bunicul", Anne; e mai respectuos aşa. Ei, ia să vedem, Charles îl priveşte pe Ethan ca pe un model? Nu sînt sigur. Uneori, Ethan pare să-l admire pe Vince mai mult decît pe oricine altcineva. Curios, înţelegi, de vreme ce Vince e cel mai tînăr dintre noi; nu se prea potriveşte cu teoria mea, nu-i aşa?

Anne reţinea aceste conversaţii ca să i le povestească lui Vince, noaptea cînd venea în camera ei. Deja, îşi făcuse un program fix. În primele cîteva săptămîni, i se păruse că era prezent încontinuu şi se simţea sufocată de el. Apoi începuse şcoala, iar Anne trebuia să-şi facă lecţiile în mare grabă, căci Vince apărea imediat după cină. După un timp, însă, sistemul s-a schimbat. La sfîrşitul verii, au reînceput călătoriile lui de afaceri şi, uneori, lipsea cîte o săptămînă întreagă. Iar Ritei îi plăcea să iasă în weekend-uri. Aşa că Vince şi-a făcut obiceiul de a veni în camera lui Anne de două ori pe săptămînă şi întotdeauna îi spunea din timp cînd avea să vină data următoare, ca să fie pregătită.

Anne îşi spunea că era ca un fel de căsătorie. O detesta, dar bănuia că, probabil, majoritatea oamenilor detestau căsnicia, întrucît era ca o slujbă, cu treburi pe care trebuia să le faci şi să termini cu ele. Soţiile urau sexul, iar soţii nu puteau suferi să răspundă în faţa altcuiva, aşa cum spunea Vince în legătură cu Rita. Bineînţeles că faţă de Anne n-avea nici o răspundere – ea nu i-ar fi putut cere să facă absolut nimic – dar, totuşi, cînd erau în camera ei noaptea şi Anne îi povestea diverse lucruri, printre momentele cînd o dorea în pat, pe scaun sau pe jos, i se părea că erau exact ca un cuplu căsătorit. Dormitorul ei înflorat era întreaga lor lume; în el stăteau aşezaţi, culcaţi sau de vorbă, în el mîncau, cînd Vince aducea fursecuri, gogoşi sau ecleruri. Era exact ca un domiciliu conjugal, doar mai mic.

Anne, însă, îşi punea întrebări despre dragoste. Era convinsă că oamenii căsătoriţi se iubeau; aşa scria în toate cărţile. Dar între ea şi Vince nu exista nici urmă de iubire. Acum ştia că el n-o iubea şi că nici un moment, de la bun început, n-o iubise. Indiferent ce cuvinte folo-

sea, iar pe acesta părea să-l rostească foarte mult, dragostea nu avea nici o legătură cu ceea ce se întîmpla în acel dormitor de două ori pe săptămînă.

Dragostea era o glumă; Anne o ştia, deja. Era un cuvînt la care oamenii recurgeau ca să ascundă ceea ce doreau. Ea n-avea să iubească pe nimeni, niciodată. Şi niciodată n-avea să se căsătorească.

În ziua cînd a împlinit paisprezece ani, Marian şi Nina i-au organizat o petrecere. Anne a suflat în toate lumînările din tort şi toţi cu cîntat „Mulţi ani trăiască", pînă şi Rose, fetiţa lui Marian, care nu avea decît un an şi jumătate. Nina a sărutat-o pe amîndoi obrajii.

– Cu toţii te iubim, draga mea, spuse ea, în modul ei propriu, cam cu sufletul la gură.

Era mai înaltă decît Marian şi avea părul şaten închis, cîtă vreme al lui Marian era aproape blond, dar cele două surori aveau aceeaşi piele palidă, riduri mărunte la colţurile ochilor albaştri-cenuşii, frunţi netede şi unghii manichiurate impecabil.

– Mă tem că te criticăm cam mult şi eu, una, îmi cer scuze pentru asta; nu dorim decît să fii perfectă. Marian şi cu mine am căzut de acord, înţelegi, cînd ai venit la noi, după moartea sărmanei tale mame. Am iubit-o atît de mult şi simţeam că-i eram datoare să ne îngrijim de creşterea ta, ca să devii tot ceea ce şi-a dorit ea vreodată. Şi sîntem convinse că aşa se întîmplă, draga mea. Vei fi la fel de frumoasă cum a fost ea şi deja eşti de departe mai inteligentă. Sigur că ea n-ar fi înjurat niciodată şi întotdeauna era desăvîrşită... cea mai elegantă, mai sofisticată... dar poate, cînd avea vîrsta ta de acum... nu putem şti sigur... în fine, nu vreau să par critică; nu se cade, de ziua ta. Eşti o fetiţă scumpă, Anne, pură şi bună şi nu ne necăjeşti cu nimic. Nici nu ţi-am putea cere mai mult. Şi vreau să-ţi doresc ani

frumoşi şi fericiţi, şi mulţi, cît mai mulţi de- acum încolo.

Anne îşi privi mîinile. Nu putea suferi să fie în centrul atenţiei. Îşi dorea să se fi putut duce în camera ei şi să rămînă singură. Dar nici acolo n-ar fi fost singură. Vince îi spusese că avea să vină. Ca să-i sărbătorească ziua de naştere.

– Ei, Anne, ridică tatăl ei paharul. Paisprezece ani şi eşti o fată atît de mare. Mama ta ar fi fost foarte mîndră de tine.

Se adresa întregii mese, privind de la un chip la altul, dar Anne îşi ţinea ochii îndreptaţi numai spre el. Era cu unsprezece ani mai în vîrstă decît Vince şi nu la fel de chipeş, în modul acela sclipitor, dar avea o expresie serioasă şi o ţinută dreaptă, pe care Anne i-o admira mult. Părul lui blond, nici pe departe atît de strălucitor ca al lui Vince, încărunţise cu şapte ani în urmă, la moartea soţiei sale; ochii, albaştri-cenuşii ca ai surorilor, erau mai întunecaţi; însă sprîncenele şi mustăcioara rămăseseră încă blonde, dîndu-i un aspect tineresc, aproape ştrengăresc. Lui Anne îi plăcea că era demn, puternic şi încă tînăr; arăta în ochii ei ca un erou care ar fi putut ţine în loc hoarde întregi de duşmani, doar vorbindu-le sever.

Avusese doar treizeci şi cinci de ani cînd îi murise soţia şi toată lumea se aşteptase din partea lui să se recăsătorească, dar n-o făcuse. Rămăsese singur în casa aceea mare, cîndva plină de rude, la trei străzi distanţă de cea a lui Marian şi Fred, unde locuiau acum fiicele sale, Anne şi Gail, şi la două străzi în direcţie opusă de casa pe care o cumpăraseră Vince şi Rita la naşterea Dorei. Anne ştia de la Marian că ieşea frecvent, împărţindu-şi serile între două femei, cu o precizie atît de matematică, încît nici una nu putea crede că era mai favorizată decît cealaltă. Şi ştia că el şi William ju-

cau lunea racquetball, joia tenis, iar sîmbăta înotau la club. O dată, o dusese la biroul lui, arătîndu-i Corporaţia *Chatham Development* şi lăsînd-o să-i consulte calendarul, cu perioadele sale de timp strict organizate. Charles Chatham ducea o viaţă ordonată, controlînd tot ceea ce-i stătea în putere şi, uneori, cînd o privea pe Anne cu ochi miraţi, fata ştia, cu o strîngere de inimă, că se întreba cum putea o persoană atît de dezordonată să fie fiica lui. Poate că de-asta nu-şi petrecea prea mult timp cu ea; întotdeauna părea să fie nervos, să nu-şi găsească vorbele, ca şi cum abia ar fi aşteptat să plece în altă parte, unde putea şti exact cum să se poarte.

– Mama ta şi cu mine am vorbit despre genul de copii pe care ni-i doream, îşi continuă Charles toastul, revenind cu privirea spre Anne. Desigur, mai întîi voiam să fiţi sănătoase, dar apoi, la fel ca toţi părinţii, le năzdăjduiam şi pe toate celelalte: minte, talent şi farmec. Iar tu le ai pe toate acestea. Eşti foarte diferită de mama ta, însă ai un spirit şi un elan care-mi amintesc de ea şi pari capabilă să rezolvi de una singură situaţii dificile, fără a te smiorcăi sau a alerga la alţii ca să te scoată din impas. E o atitudine foarte matură şi sînt mîndru de tine. La mulţi ani, iubito, mulţi şi fericiţi!

– Auzi, auzi, interveni William. Nici eu nu puteam spune mai bine. Eşti o fată bună, Anne, şi cu toţii sîntem foarte mîndri de tine. Doar să nu creşti prea repede; bucură-te de anii ăştia ai copilăriei cît timp îi ai, fiindcă nici nu ştii cînd vor trece şi atunci va trebui să înfrunţi toate greutăţile: bani, sex, lucruri din astea.

– William, interveni blajină Nina, nu prea cred că se cuvine să vorbeşti aşa cînd Anne împlineşte paisprezece ani.

– Întotdeauna se cuvine să-i spui unui copil să rămînă copil.

Anne îl privi pe William pe sub bretonul negru şi încîlcit care-i ajungea pînă la sprîncene. Întotdeauna părea cel mai aiurit, îşi spuse ea, cînd de fapt era cel mai blînd.

– E rîndul meu, spuse Ethan. Se aplecă înainte, zîmbind pe sub mustaţa sa stufoasă, Te afli abia la începutul lungului drum pe care-l vei avea de străbătut, draga mea Anne, dar ştiu că îl vei parcurge cu tărie, integritate şi inteligenţă. Sper să-l faci şi cu dragoste. Şi sper ca, atîta timp cît mai exist, să mi-l împărtăşeşti şi mie.

Anne îşi înghiţi lacrimile. Spunea lucruri pe care îi plăcea să le audă, dar nu însemnau nimic. Ceea ce voia să-l audă spunînd era că avea să-şi petreacă mult mai mult timp cu ea, făcînd mai multe plimbări împreună decît făceau, luînd-o chiar şi în unele dintre călătoriile lui de afaceri – numai pe ea şi pe altcineva nu – ca să-i poată vorbi despre toate cele pe care acasă nu le putea spune. Voia ca bunicul ei să aibă grijă de ea; voia s-o apere de Vince. Dar el nu putea face nimic din toate astea; nici măcar nu ştia că Anne le dorea. Oricum, era bătrîn; un om de şaizeci şi şase de ani; cît de mult putea şti despre cei de vîrsta ei? Se purta minunat cu ea şi, din cînd în cînd, o lua la Chicago să prînzească împreună şi să viziteze Institutul de Artă sau Muzeul Field, ori Muzeul Ştiinţei şi al Industriei, şi mereu spunea că-şi dorea s-o fi putut face mai des, dar apoi iarăşi pleca, la prietenii lui, în călătorii de afaceri, iar Anne ştia că în fond nu era chiar atît de importantă pentru el.

Nu era importantă pentru nimeni, îşi spuse ea. Toţi spuneau că o iubeau, dar aveau propriile lor vieţi ocupate şi, oricum, nimeni din familia Chatham nu se apropia de altcineva. „Sînt un neam de extratereştri cu braţe scurte," îşi spuse ea, făcînd haz de necaz. „Provin de

pe o planetă unde oamenii n-au învăţat niciodată să se îmbrăţişeze, aşa că braţele li s-au atrofiat şi s-au comprimat cît nişte mici cioturi, care niciodată, în veci, nu vor mai putea cuprinde pe nimeni."

– La mulţi ani, iubito, spuse Vince, exact la fel cum făcuse tatăl ei; îi adresă un mic salut ironic şi cel mai dulce zîmbet al său. Din cîte ştiu eu, creşti admirabil, şi cred că e lucrul cel mai bun pe care-l poţi face, chiar dacă William nu e de aceeaşi părere.

– Ba cum să nu fiu de aceeaşi părere? replică William. Anne creşte superb; sigur că da.

– Şi s-a săturat s-o tot audă, sînt sigură, spuse Marian. E timpul să desfacem cadourile, nu credeţi?

Toţi o priviră pe Anne, în timp ce deschidea pachetele ambalate în hîrtii multicolore, mulţumea în dreapta şi-n stînga şi ridica un moment puloverele de caşmir, discurile cu formaţii rock şi folk, cărţile şi un colier de la Charles, înainte de a le pune deoparte, în teancuri ordonate. Îşi împinse scaunul înapoi, nerăbdătoare să plece. „Probabil arăt ca o hoaţă care vrea să scape mai repede cu prada," îşi zise ea. Dar nu-i păsa. Nu voia decît să iasă de-acolo.

– Mă duc să le pun la locurile lor, spuse ea, ridicîndu-se. Vă mulţumesc încă o dată, toate sînt foarte frumoase.

– Nu mai vrei puţin tort? o întrebă Charles.

– Sînt plină, răspunse Anne, adunînd mormanul de daruri.

– Dar nu ne-ai ţinut o cuvîntare de ziua ta, interveni William. Toţi am vorbit şi-am tot vorbit şi sărbătorita n-a apucat să spună nimic.

– Nici nu voiam, zise Anne. Nu mă pricep la discursuri.

– „Vă mulţumesc" a fost absolut suficient, spuse

Marian. N-avem nevoie de nici un discurs. Dar poate vrei totuşi să stai cu noi, în loc de a fugi, aşa cum faci întotdeauna.

Anne clătină din cap, simţindu-se încolţită.

– Nu vreau decît...

– Da, ştii, le-am spus copiilor că s-ar putea să aprindem din nou lumînările, se amestecă şi Nina. Le place să te vadă cum sufli în ele.

– La naiba, am mai făcut-o o dată! răspunse Anne, din uşă. Ajunge atît!

– Anne, oftă Marian, te-am rugat şi te-am tot rugat...

– Scuzaţi-mă, mai murmură ea, strecurîndu-se afară. Toţi o priveau. „E ziua mea," îşi spuse, furioasă. „Ar trebui să pot face doar ce am chef, măcar de ziua mea." Fugi în sus pe scară. Cu puţin noroc, îi rămînea cîtva timp de singurătate, înainte de a veni Vince.

Sosi peste douăzeci de minute.

– Ţi-am adus cadoul. Ne ocupăm de el mai tîrziu.

Anne îşi scosese deja rochia de mătase pe care-i ceruse Marian s-o poarte la petrecere, avînd pe ea doar halatul. Îl dezbrăcă pe Vince cu gesturi repezi şi sigure, în timp ce el îi deznoda cordonul, îi descheia halatul şi-şi trecea mîinile peste trupul ei. Sînii îi creşteau, iar Vince îi apucă în mîini, ciupindu-i de sfîrcuri.

– Paişpe, murmură el, cu un zîmbet larg. Vîrsta mea favorită. Atît de delicioasă. De maturizată.

Se culcă pe pat, iar Anne se aplecă deasupra, ştiind exact ce voia. Nici nu mai trebuia să-i spună vreodată. Prin simplul mod de a sta, în picioare, aşezat sau întins, după cum îi punea mîinile pe umeri sau pe talie, ca s-o întoarcă, s-o împingă ori s-o ridice, Anne ştia ce avea de făcut, şi cum, ca să-i placă la maximum. O antrenase atît de bine, încît nici nu mai era nevoie să se gîndească. Ba chiar, de cele mai multe ori, mintea îi stătea

la altele. Cîteodată se gîndea la şcoală. Nu-i plăcea – detesta să i se spună ce să facă – dar îi plăcea să citească şi putea uita de toate cînd era absorbită de *Don Quijote* şi *Moby Dick,* de *Barchester Towers, Leaves of Grass* şi orice piesă de Shakespeare. Putea recita pe de rost pasaje întregi din Walt Whitman, în timp ce-i făcea hatîrurile lui Vince; îi dădea senzaţia că era altcineva, nu Anne Chatham făcînd cele mai oribile lucruri.

Se gîndea şi la altele: la filme văzute la televizor, la o carte nou cumpărată în care erau scrise denumirile păsărilor care zburau pe malul lacului. Le identifica, atunci cînd se afla în noul ei loc secret, ascuns între bolovanii de pe ţărm, în apropierea casei lui Ethan, unde putea să se ghemuiască şi să scrie toată ziua, fără ca s-o descopere cineva, aşa cum făcuse cîndva în luminişul din pădure. Îi plăcea mai ales să se gîndească la asta în timp ce trupul, gura şi mîinile îi făceau mişcările îndelung exersate cu Vince; se gîndea la propriul ei loc şi la cît de curînd avea să fie din nou acolo, răcorită, curată şi singură.

Vince o ridică deasupra, iar Anne îl încălecă, aplecîndu-se, pentru ca el să i se joace cu sînii. Îi răsucea sfîrcurile între degete, aşteptîndu-le să se ascută, întărite. Cînd rămaseră moi şi plate, o privi pe Anne cu ochii îngustaţi.

– Îţi cer să simţi ceva, îi ordonă el.

Îl privi în ochi, cu faţa nepăsătoare. Vince îi frămîntă mai departe sînii.

– Fir-ai a dracu', îţi cer să simţi ceva cînd mă joc cu tine!

Niciodată nu simţea nimic.

– Spune-mi cum te simţi, ordonă el aspru.

– Foarte bine, răspunse automat Anne. Mă faci să

mă simt bine.

– Spune-mi cît de mult mă iubeşti.

Anne se aplecă pînă ajunse cu buzele pe gîtul lui. Spuse ceva, dar cuvintele, fură înăbuşite.

– N-am auzit, zise Vince. Vreau să ştiu cît de mult mă iubeşti.

– Mai mult decît orice pe lume, repetă Anne textul învăţat demult, iar Vince, dacă-i auzi vibraţia de deznădejde din voce, nu dădu nici un semn. Mai mult decît pe oricine. Eşti aşa de excitant...

Vorbind, îşi mişca şoldurile; deja, putea face cîte trei, patru lucruri în acelaşi timp, fără să se gîndească, fără să piardă o secundă măcar.

– Şi m-ai dorit de la bun început, spuse Vince. Şi m-ai făcut să te doresc. Continuă.

– Şi te-am dorit de la bun început. Te-am făcut să mă doreşti, te-am ispitit, te-am ademenit, te-am aţîţat.

Şi poate că e adevărat; altfel, de ce-aş fi aici? Nu-s sigură, fiindcă nu ştiu ce ademeneşte un bărbat, dar Vince ştie. Poate că doream atît de mult dragostea, încît l-am atras în patul meu. Atunci, el n-ar avea nici o vină.

– Frumos, spuse Vince şi o împinse în sus, pentru a o putea privi în timp ce se mişca deasupra lui. Ochii i se închiseră, respiraţia îi deveni mai rapidă şi mai zgomotoasă, şoldurile începură să i se mişte cu iuţeală sub ea. Anne îl privea ca şi cum s-ar fi aflat foarte departe, un străin care nu avea nici o legătură cu ea, apoi privi dincolo de el, spre un tablou de pe perete, reprezentînd o mamă frumoasă, cu fetiţa ei, pe o terasă plină de flori, aurită de soare şi iubire.

După un timp, Vince rămase nemişcat, fără să mai întindă mîinile spre ea, iar Anne ştiu că pentru seara aceea se terminase. Se aşeză turceşte pe pat, lîngă el, privind pătratul negru al ferestrei şi ramura copacului

de afară, slab luminată de lampa de pe noptieră. Pe creangă se unduiau frunzuliţe verzi, noi şi lucioase, în briza de aprilie. Cînd Vince venise prima oară în camera ei, cu luni de zile în urmă, frunzele erau mari, de un verde închis. Le privise devenind gălbui, apoi ruginii, şi le văzuse căzînd. Se ţinuseră de creangă, parcă pradă unei mari spaime, pînă cînd o rafală de vînt sau o furtună le smulsese şi le prăvălise răsucindu-l la pămînt, unde grădinarii le greblaseră. Ramura rămăsese luni de zile golaşă şi neagră, în afara momentelor cînd ninsorile conturau fiecare crenguţă cu cîte o haină albă subţire care scînteia în soarele de a doua zi, o scurtă frumuseţe dispărută odată cu topirea zăpezii, lăsînd creanga din nou goală, aşteptînd primăvara.

Anne începuse să cunoască pe dinafară toate anotimpurile, doar privind pe fereastră, aşteptînd ca Vince să plece.

Culcat pe pat, cu ochii închişi, arătă din cap spre sacoul pus pe scaun:

– Cadoul de ziua ta, fetiţo. Nu ţi-am dat nici unul la masă; ai observat?

– Mă gîndeam că poate ţi-ai spus că mi-ai dat deja destule.

Ochii i se deschiseră brusc, privind-o cu atenţie, ca să vadă dacă era sarcastică. Anne, însă, îl privi la rîndu-i, cu ochi mari şi limpezi. Era o expresie în care Vince avea încredere. Zîmbi.

– O femeie nu consideră niciodată că a primit destul, iubito. Ai s-o-nveţi destul de repede. Acum, despachetează-ţi cadoul.

Anne găsi cutiuţa şi se aşeză pe scaun, ridicînd capacul. Înăuntru stătea cuibărit un ac de rever *Raggedy Ann,* de aur smălţuit. Îl privi un lung răstimp.

– E mult de cînd n-am mai avut o păpuşă *Raggedy*

Ann, spuse ea într-un tîrziu. Probabil că l-ai căutat multă vreme.

– Îmi amintea de tine. Ceva în legătură cu ochii ăia mari, care văd totul.

Vince se propti pe o pernă.

– Ce-ai făcut azi?

Anne depuse agrafa pe masa de toaletă şi reveni să se aşeze pe pat lîngă el. Era momentul cînd trebuia să-l distreze cu poveşti.

– Am avut un extemporal la istorie, iar la un punct trebuia să explicăm ce e istoria. Aşa că am spus că e ca gătitul. Iei un maldăr de lucruri care stau demult fără să se întîmple nimic cu ele, şi pe urmă, dintr-o dată, sînt aranjate într-un mod nou şi iese un război. Sau o goană după aur. Sau o revoluţie şi o nouă constituţie şi o ţară cu totul nouă. Dacă aş vedea vreodată o grămadă de lucruri de-astea din timp, mi-ar plăcea să dau drumul la mai multă căldură şi să văd ce se-alege.

– Şi ce crezi că s-ar întîmpla? întrebă el, amuzat.

– Ceva cu-adevărat îngrozitor, care ar distruge totul. Ar putea să explodeze, ca o oală sub presiune, şi toate ar împroşca pe tavan. Sau ar fi ca o budincă. Dacă dai căldura prea tare, se fleşcăie.

Cu ochii închişi, Vince zîmbi.

– Şi altceva ce-ai mai făcut?

– Am jucat softball. Avem o aruncătoare nouă, o fată care tocmai s-a mutat în cartier şi a început prin a ne exclude pe toate.

– Şi pe tine?

– De prima oară. E foarte înaltă, poartă părul tuns băieţeşte şi are nişte muşchi incredibili, aşa că mi-am închipuit că tatăl ei îşi dorise un fiu şi, avînd-o pe ea în schimb, a crescut-o ca pe un băiat. Deci, mi-am spus că probabil gîndeşte tot ca un băiat şi după ce ne

scotea pe tuşă avea să se simtă superioară, ca şi cum noi am fi fost timide şi *feminine,* aşa că urma să devină neatentă. Şi aşa s-a întîmplat. Şi am marcat o goană acasă.

Vince o privea.

– Ce plăcere, să-ţi văd creieraşul ăla la muncă, spuse el încet. Şi ochii ăia mari, care văd într-adevăr totul. A învins echipa ta?

– Cu unu la zero. După ce am marcat goana, s-a concentrat mai bine. Zău că e teribil de bună.

Tăcu o clipă.

– Asta-i tot ce s-a întîmplat la şcoală; restul a fost o plictiseală infinită, ca de obicei. Merg atît de încet, încît poţi să tragi un pui de somn, să te trezeşti, să te speli pe faţă şi să-ţi schimbi hainele şi să mai iei şi-o gustare, şi-s tot la aceeaşi problemă de algebră sau la cititul aceluiaşi paragraf ca atunci cînd te-ai culcat. Şi pe urmă a venit petrecerea şi în continuare ştii totul.

– Toată lumea te-a îngropat sub omagii.

– Atîta timp cît nu-i deranjez, replică sec Anne. Asta le place cel mai mult la mine.

Vince ridică din umeri:

– Ei, şi de ce nu? Nu mai ai nevoie de scutece, ştii să ţii singură furculiţa, poţi traversa strada fără ajutor. Te ţin cu casă şi masă şi se asigură că-ţi faci studiile. Ce vrei mai mult de la ei?

– Cred că... nimic, răspunse Anne, încet.

Vince îi plimbă un deget pe braţ:

– N-ai nevoie de ei, micuţo; mă ai pe mine.

O strînse scurt de braţ şi se dădu jos din pat.

– Marţea viitoare, spuse el, după ce se îmbrăcă; luă din cutie acul smălţuit *Raggedy Ann* şi-şi trecu degetul mare peste el. Să ţi-l pui la cină, duminică.

Deschise uşa, privind cu atenţie pe toată lungimea

holului, luminat slab de aplice, între celelalte cinci uşi larg depărtate ale dormitoarelor ce se pierdeau în penumbră. Întotdeauna pleca după miezul nopţii, cînd ştia că toţi dormeau, dar stătea totuşi nemişcat, privind, ascultînd, înainte de a face cîţiva paşi lungi pînă la uşa scării care cobora spre intrarea laterală a casei. Fără a privi în urmă spre Anne, închise în tăcere uşa şi plecă.

Anne rămase pe pat, nemişcată, cu picioarele încrucişate, lăsînd tăcerea s-o spele. Îi era tot mai greu să-şi alunge din minte ceea ce făcea. Cu cîteva luni în urmă, prin preajma Crăciunului, cînd casele rudelor erau calde şi aromate, cu podoabe de sărbători şi plăcinte în cuptor, se pomenise nutrind sentimente frumoase faţă de Vince, străfulgerări scurte care o străbăteau pe neanunţate. Nu făcuse nimic deosebit, singura cauză era sezonul. Ori de cîte ori deschidea aparatul de radio sau televizorul, auzea sunetele dulci ale colindelor; copacii, străzile şi magazinele erau decorate cu şiraguri prelungi de beculeţe albe, ca într-o ţară de basm; şi i se părea că oamenii zîmbeau mai mult şi erau mai buni unii cu alţii. Pur şi simplu, iubirea domnea peste tot. Iar Anne nu voia să fie exclusă; dorea să fie fericită, ca toţi ceilalţi.

Aşa că, dintr-odată, indiferent ce făcea, cînd se gîndea la Vince, îşi amintea vreo vorbă frumoasă de-a lui, şi cît de dulce îi era surîsul, şi cum, uneori, se purta într-adevăr ca un prieten. Ura ceea ce trebuia să facă împreună, dar cel puţin Vince îi dădea atenţie. Continua să vorbească mult despre dragoste, iar ei i se părea o mare prostie, fiindcă ştia că nu erau decît vorbe care-l făceau să se simtă bine, din cine ştie ce motiv, dar o întreba şi despre ea însăşi şi dorea să-i cunoască viaţa, fiind aproape singurul care o făcea. Şi Mariah o întreba, dar n-o asculta la fel de atentă ca Vince; întotdeauna

părea să se gîndească la altceva. Iar Charles o întreba şi el despre şcoală şi sporturi şi chiar dacă fetele şi băieţii începeau să aibă întîlniri la vîrsta de paisprezece ani, dar de îndată ce Anne menţiona probleme sau griji legate de şcoală sau de întîlniri, tatăl ei devenea stînjenit şi găsea o scuză ca să iasă din cameră. Pur şi simplu nu ştia cum să ia temerile altora.

Vince, însă, o asculta; Vince voia s-o vadă de două ori pe săptămînă; Vince îi spunea că avea o minte inteligentă şi un trup bine făcut şi-i spunea că era frumoasă. Şi, de multe ori, mai ales de Crăciun, acest lucru făcea ca faptele celelalte ale lor să se şteargă puţin, ca orizontul lacului contopit cu cerul în zilele ceţoase, cînd aproape ţi se părea că nu mai exista. Aşa că, timp de două săptămîni din decembrie, Anne avu cîteva gînduri frumoase pentru Vince şi putu simţi că făcea parte într-adevăr din sezonul sărbătorilor.

Dar, la şase luni după ce împlini paisprezece ani, totul se schimbă. Era o toamnă caldă, mai călduroasă decît îşi amintea oricine, şi toţi se simţeau straniu, ca şi cum anotimpurile s-ar fi întors pe dinafară. La sfîrşitul lunii octombrie, copacii ardeau roşii, aurii şi în culoarea bronzului; straturi de steliţe, salvie, crizanteme şi dalii înconjurau casele din Lake Forest cu alb, galben şi bordeaux intens, amintindu-i lui Anne de vinul pe care-l beau la cinele de duminică; iar soarele ardea zi de zi, pe un cer vîrstat cu nori subţiri care aruncau pe lac umbre vinete şi verzi ca jadul. Pe Anne o durea sufletul de atîta frumuseţe; o durea cu dorinţa de a o avea în toate părţile vieţii ei. Îşi dorea zile frumoase, prieteni minunaţi şi o muncă interesantă care s-o facă să se simtă utilă şi victorioasă. Voia să se simtă mulţumită de ea însăşi. Voia să se elibereze de Vince.

În toamna aceea, începuse anul al doilea de liceu şi

constatase că nu mai ştia cum să stea de vorbă cu colegele de clasă. Dintr-o dată, i se părea că toate vorbeau numai despre şuste, petreceri şi mozoleli; chicoteau povestindu-şi cum li se umezeau chiloţii cînd se excitau; se tînguiau de grosolănia băieţilor cînd începeau să gîfîie ca nişte căţelandri şi încercau să se tîrască grămadă peste ele; toate spuneau că erau fete mari şi după fiecare weekend încercau să descopere care dintre ele nu mai era. Anne păstra distanţa. „Aşa se simt prostituatele," îşi spunea ea: „obosite, plictisite şi prea cunoscătoare. Şi bătrîne."

Trupul i se schimba, dar nu-i făcea nici o plăcere. Sînii îi deveneau plini şi tari, genunchii şi coatele îşi pierdeau aspectul noduros, şi părea mai înaltă, cu talie zveltă şi şolduri înguste. Vince spunea că-i era dor de slăbiciunea ei osoasă, dar continua să-i placă imaginea trupului ei gol; spunea că i se datora lui; el o făcuse femeie. Cînd îi spunea asta, Anne îl ura.

Îl ura mai mult decît oricînd în toamna aceea şi atinse punctul culminant de Halloween. Rita şi Marian îi scoseseră pe copiii cei mici la „ne daţi sau o păţiţi", iar în casă domnea tăcerea, în afara momentelor cînd suna cineva la uşă. Anne auzea soneria la fiecare cîteva minute, cînd veneau copiii cu colindul, şi-şi imagina grupurile costumate, aşteptînd şi chicotind între ei pînă venea servitoarea şi le dădea pachetele cu dulciuri ţinute într-un coş de răchită, în vestibul. „Aş vrea să fiu din nou mică," îşi spuse Anne. „Aş vrea să fiu iarăşi copil şi să merg cu «ne daţi sau o păţiţi»."

– Asta-i noaptea noastră de „ne daţi sau o păţiţi", spuse Vince, cu un zîmbet, cînd intră.

Anne îl privi nedumerită.

– Tu mă sperii, zise el.

Niciodată nu mai auzise aşa ceva.

– Şi ai punga cu dulciuri ca să mă bucuri. Ca să ne bucurăm amîndoi.

Se aşează pe marginea patului şi-i făcu semn să îngenuncheze în faţa lui.

– În care alt loc aş vrea eu să fiu în noaptea de „ne daţi *şi* o păţiţi"?

Lui Anne îi veni să urle. Ar fi vrut să-i pocească mutra aia zîmbitoare. Se gîndi să-l muşte pînă începea să ţipe şi să-i cerşească îndurare. Dar n-avea s-o facă; ar fi omorît-o. Strînse pumnii, îngenunche în faţa lui şi îl luă în gură, începînd să-i mîngîie coapsele. Se temea de el cum de luni de zile nu mai simţise, căci îi părea invulnerabil.

Vince era întotdeauna foarte mulţumit de el însuşi, dar în ultima vreme se fudulise cu noi succese. Fusese conducătorul construirii unui grup de trei turnuri administrative lîngă aeroportul *O'Hare* şi făcuse o treabă strălucită. Toată lumea o spunea, pînă şi Ethan. Şi, la scurt timp după ce cele trei clădiri fuseseră închiriate complet, Ethan anunţase că îl însărcina pe Vince cu Tamarack-ul, orăşelul pe care îl elabora de douăzeci de ani fără nici un plan oficial. Acum, avea să i-l dea lui Vince pe mînă. Cînd făcuse anunţul, se păruse că toţi membrii familiei, chiar şi cei care fuseseră reci cu Vince, îl admiraseră şi-l respectaseră, de parcă, îşi spunea Anne, ar fi devenit dintr-o dată prinţul moştenitor. Iar acest lucru îl făcea cu atît mai înfricoşător, fiindcă lîngă el se simţea slabă şi neimportantă. El era prinţul familiei, iar ea doar o fată de rînd. Şi tatăl ei la fel, îşi spuse; sau, cel puţin, un prinţ inferior, dacă Vince era preferatul bătrînului. Astfel, nu mai avea alături de ea pe nimeni care să aibă cît de cît putere în familie. Cine-ar fi crezut orice din ce spunea ea, acum, dacă Vince nu dorea să fie crezută?

– Tamarack, spuse Vince de Halloween; stătea rezemat de pernele patului, răsucindu-i pe deget o şuviţă de păr, în timp ce Anne zăcea alături, privind pe fereastră. Ştii cît de departe vom merge cu Tamarack-ul?

– Cînd îi spui numele, parcă ai mesteca, zise Anne. Ca şi cum ar fi o acadea, pe care o lingi şi o muşti puţin cîte puţin. Parcă ai înghiţi Tamarack-ul bucată cu bucată.

Ochii lui Vince se îngustară. O trase puţin mai tare de păr, pînă cînd Anne se strîmbă şi ştiu că mersese prea departe; nu-i plăcea cînd îi citea gîndurile.

– Te-am întrebat dacă ştii ce planuri mari avem, continuă el, încet. Şi uită-te la mine cînd îţi vorbesc.

Anne întoarse capul dinspre fereastră, privindu-l în ochii căprui.

– Ştiu numai ceea ce spune despre el bunicul la cină, duminica, iar în ultima vreme n-a vorbit prea mult. Credeam că a terminat de construit acolo. Vara trecută, cînd eram în Tamarack, totul se schimbase; nu ştiam că voia să mai facă şi altceva.

– Vrea să-l extindă. Vrea să fie cel mai bun; mai mare şi mai exclusivist decît Zermatt şi Gstaad. Vrea să fie cea mai celebră staţiune din lume.

Cînd Anne rămase tăcută, continuă:

– Şi tu ce ai de zis?

Ezită. Adeseori, în ultimele luni, o întrebase ce părere avea, mai mult în legătură cu planurile pe care le făcea el pentru companie şi pentru el însuşi. Nu mai trebuia să-l distreze cu povestiri; acum, dorea să vorbească despre el. Vorbea pînă şi despre certurile lui cu Rita. O întreba pe Anne ce părere avea despre toate, ca şi cum i-ar fi cerut sfatul. Dar Anne nu dădea niciodată sfaturi. Ştia că de fapt nu dorea decît să fie ascultat şi aprobat.

– Cred... dacă asta doreşte cu adevărat. Nu voiam deloc să-l schimbe. Îmi plăcea aşa cum fusese înainte; era un orăşel ca-n filme. Toate căsuţele alea pustii de mineri şi clădirile dărăpănate şi străzile neasfaltate... era un orăşel-fantomă drăguţ, iar oamenii parcă umblau prin el fără să-l atingă cu adevărat. Îmi plăcea să mă gîndesc că era atît de bine ascuns în munţi, încît avea să rămînă aşa o veşnicie.

– Asta a fost demult, spuse indiferent Vince. Nu mai arată aşa de zece ani. Şi nici măcar cum e acum nu va rămîne; peste încă un an, doi, n-ai să-l mai recunoşti. Despre asta te-am întrebat; nu mi-ai răspuns.

Încă o dată, Anne ezită. Nu-i plăcea să-i vorbească lui Vince despre Ethan; i se părea o trădare.

– *Nu ştiu nimic despre staţiunile celebre. Ţi-am spus*, am crezut că bunicul făcuse ceea ce dorea; nu ştiam că vrea să facă mai mult. De fapt, cred că nici nu vrea. Nu-l interesează nici Zermatt-ul, nici oricare altă localitate. Nu iubeşte decît Tamarack-ul. De ce i-ar păsa dacă e mai mare sau mai mic sau mai celebru sau oricum, decît Zermatt-ul?

– M-a însărcinat pe mine cu el, declară simplu Vince.

– Bine, dar... doar să-l conduci, nu-i aşa? Nu ţi-a spus să-l schimbi cu nimic.

Vince se încruntă:

– Nu ştii ce vorbeşti.

– Atunci, de ce m-ai întrebat?

– Vreau să ştiu ce părere ai despre bătrîn. Uneori, observi lucruri pe care alţii nu le văd. Ce vrea el acolo?

– Cred, spuse Anne după un moment, că vrea să facă un paradis unde toţi se vor simţi perfect şi fericiţi şi nimeni nu va mai fi vreodată trist sau dezamăgit.

Vince păru amuzat.

– Nu e un visător, iubito; e unul dintre cei mai şireţi

oameni de afaceri pe care îi poţi întîlni vreodată. În afacerile edilitare nu e loc de paradisuri, şi-o ştie foarte bine.

– De-asta plănuieşte să-l lase-n pace.

Vince clătină din cap:

– Nu el se duce la Tamarack; eu mă duc. Va mai ieşi din cînd în cînd, cum a făcut întotdeauna, dar în cea mai mare parte a timpului rămîne aici.

– Deocamdată, se încăpăţînă Anne. Cred, însă, că a construit Tamarack-ul pentru ca într-o bună zi să aibă un loc unde să-i placă mai mult decît aici să locuiască.

Deodată, Vince se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.

– Oraşul ăla e al meu; am planuri pentru el. Şi-o ştie al naibii de bine; nu le-am ţinut secrete. Nu vrea nici un paradis; vrea un oraş care să scoată bani. Asta vrea de la mine: să am grijă ca din investiţia lui să iasă bani.

Anne tăcea.

– Crezi că are planurile lui, despre care n-a vorbit nimănui. Crezi că deja îi place atît de mult, încît s-ar putea să nu susţină ceea ce vreau eu să fac, că s-ar putea să se zgîrcească la bani, să mă ţină din scurt.

Anne nu spuse nimic. Nu se gîndise atît de departe, dar, auzindu-l pe Vince spunînd-o, bănui că probabil avea dreptate.

– Data viitoare cînd îl vezi, întreabă-l ce are în minte. Nu braşoavele pe care le serveşte familiei, ci ceea ce ţine pentru el. Dacă are un program propriu, am şi eu dreptul să-i ştiu.

– Întreabă-l tu, replică Anne. Nu-s spioana ta în sînul corporaţiei.

Vince se opri din încheiatul curelei.

– N-am auzit, spuse el, cu un zîmbet.

– Prefer să-l întrebi tu, repetă Anne.

– Iar eu prefer să nu.

Îşi îndesă portofelul în buzunarul de la spate.

– Ne vedem miercurea viitoare. Atunci ai să-mi poţi spune ce-a zis.

– Miercuri? Dar data trecută ai spus că va fi joi. Din cauza călătoriei.

– Mi-am schimbat programul. Ce importanţă are?

– Păi, am... am o treabă, miercuri.

Vince, care descuiase uşa, se opri cu mîna pe clanţă:

– O treabă?

– M-am hotărît să lucrez la ziarul şcolii, începu ea, în grabă. Şi avem o şedinţă de redacţie, miercuri la cinci; au să aducă şi sandvişuri, în caz că se lungeşte.

Îşi luă mîna de pe clanţă.

– Nu mi-ai spus nimic despre ziar.

– N-am spus nimănui.

– De ce?

Fiindcă am nevoie de secrete care să fie numai ale mele şi ale nimănui altcuiva.

– N-am crezut că te-ar interesa.

– Mă interesează tot ce faci, fetiţo. Eşti copistă?

Înţepată, Anne răspunse:

– Scriu articole. Sînt reporter de investigaţii.

– Şi ce investighezi?

– Orice mi se cere. Îmi place să iau interviuri; mă pricep. Îmi place să descopăr de ce fac oamenii unele lucruri. Ilegalităţi.

Vince o studie atent, dar Anne îi răspunse cu o expresie fermă, privindu-l drept în faţă, cu ochii mari.

– Vreau să văd numărul următor, spuse el. Pe toate, de fapt. Nu mă deranjează c-o faci, dar mie n-ai să-mi ascunzi nimic. Şi vreau să fii aici miercurea viitoare.

– Te rog, Vince.

Se simţea neputincioasă, aşa cum stătea goală în faţa lui, cu el deasupra, îmbrăcat în costum, dar ştia că s-ar fi înfuriat dacă se acoperea cu cearceaful.

– Nu pot lipsi de la şedinţă.

– E singura seară pe care o am liberă săptămîna viitoare.

Îi zări lacrimile din ochi.

– E chiar atît de îngrozitor să-ţi petreci seara cu mine? întrebă el încet.

Anne îşi înfipse unghiile în palme.

– Nu, dar...

– Fireşte că nu. Mă iubeşti. Spune-mi că mă iubeşti, micuţo.

– Te iubesc. Dar n-aş putea să mă duc la şedinţă?

– Mai zi o dată.

– Te iubesc, Vince. Dar nu s-ar putea, numai de data asta...

– Nu. Nu mă contrazice, iubito; n-am de gînd să-mi schimb planurile numai ca să-ţi fac ţie cheful. Spune-le să amîne şedinţa; ce altă treabă au?

La jumătatea drumului spre uşă, mai întoarse o dată capul.

– Miercuri, repetă el şi închise uşa în urma sa.

Urletul pe care Anne şi-l stăpînise atît de mult timp i se smulse din piept, vibrînd gros în gîtlej. Întinzînd orbeşte mîinile, luă o graţioasă femeie de ceramică, în rochie lungă, gri, o *Lladro* valoroasă pe care i-o cumpărase Marian, şi o azvîrli prin cameră. Însă chiar şi aşa, cu toată furia şi disperarea, avu atîta minte ca să nu facă prea mult zgomot şi ochi draperiile înflorate. Statueta le lovi şi căzu pe covor, unde un braţ i se rupse cu un trosnet sec. Iar Anne izbucni în suspine.

Plînse pînă obosi atît de tare, încît nu mai avu lacrimi. Apoi, încet, începu activităţile care urmau întot-

deauna după plecarea lui Vince. Strînse aşternutul de pe pat, întinse cearceafuri curate şi-şi puse nişte discuri: cîntece folk melodioase, uşoare şi vesele. Făcu apoi o baie fierbinte, culcîndu-se pe spate în cadă, cu ochii închişi, pe cînd se înmuia în spuma de iasomie care-i ajungea pînă sub gură. După ce se şterse şi se pudră, îmbrăcă o pijama curată, proaspăt călcată. În sfîrşit, se strecură în aşternutul răcoros şi citi pînă pe la două-trei dimineaţa. La ora aceea, simţea că se calmase şi putea să adoarmă, adînc, pînă o trezea deşteptătorul, la şapte. Nu-şi amintea niciodată ce visa.

Miercuri, se duse la şedinţa de redacţie, la ora cinci, şi plecă în toiul discuţiilor, pentru a-l aştepta pe Vince pregătită. Cînd o opri Marian, în timp ce urca la etaj, şi o întrebă despre cină, răspunse că nu-i era foame.

– Fetele în creştere sînt cel mai flămînde atunci cînd cred că nu le e foame deloc, spuse înţelept Marian. Anne dragă, e ceva despre care ai dori să stăm de vorbă? Ai nevoie de ajutor la teme? Ai – ştiu că eşti încă un copil, dar tinerii par să crească atît de repede în zilele noastre – ai un prieten? L-ai putea invita aici după şcoală, dacă vrei. Sau pe colegele tale, sînt oricînd binevenite, ştii doar. Vino în bucătărie; îţi punem ceva de cină şi vom putea sta de vorbă.

Anne clătină din cap:

– N-am timp.

– Draga mea, ai toată seara. Nu se poate să ai atît de multe lecţii.

– Am multă treabă. Mătuşă Marian, mi-ai putea trimite sus ceva de mîncare? Ai dreptate; de fapt, sînt lihnită, dar trebuie să stau în camera mea; mă îngrijorează tot ce am de făcut.

Marian îi zîmbi, sărutînd-o pe obraz.

– Nu va dura mult, spuse ea şi se duse în bucătărie.

Era uimitor, îşi spuse Anne, cît de des îţi putea ieşi aşa cum voiai, spunîndu-le celorlalţi doar că au dreptate. Numai cu Vince nu mergea; cu Vince nu mergea nimic. Întotdeauna îi spunea că avea dreptate; întotdeauna îi spunea ceea ce voia el să audă; dar cu el nu-i ieşea niciodată pe placul ei. Săptămînile şi lunile treceau, iar deznădejdea şi ura nu-i mai dădeau pace. Erau ca o tumoare, îşi spuse Anne; o tumoare enormă, umflîndu-se ca un balon. Probabil că aşa se întîmpla cînd mureau oamenii, cînd tumoarea creşte şi tot creşte şi distruge totul pînă nu mai rămîne nimic; nici oase, nici sînge, nici plămîni, nici inimă. „Am să mor," îşi spuse ea. „Am să mor, dacă nu fac ceva."

Şi sosi luna aprilie, şi ziua cînd împlinea cincisprezece ani.

Marian îi cumpărase o rochie nouă, ca în fiecare an, pentru petrecerea pe care o organiza împreună cu Nina de ziua ei. Iar cînd se adunară cu toţii, se aşezară în jurul mesei pe aceleaşi locuri unde stătuseră la ziua ei, anul trecut. Anne stinse toate lumînările din tort şi toţi cîntară „Mulţi ani trăiască". Nina o sărută pe amîndoi obrajii.

– Cu toţii te iubim, draga mea, spuse ea. Sper că nu te-am criticat prea mult în anul care a trecut; dacă da, eu, una, îmi cer scuze.

Rîse cam spăşită.

– O spun întotdeauna de ziua ta, nu? Ei, dar ştii ce speranţe avem pentru tine: să fii cît se poate de perfectă. Îi datorăm asta sărmanei tale mame.

Ridică paharul:

– Eşti o fată scumpă, Anne, pură şi bună şi nu ne faci nici un necaz. Şi-ţi doresc ani mulţi şi fericiţi, cît mai mulţi de-acum încolo.

Anne îşi privi mîinile. Voia să fie în camera ei, sin-

gură. Dar n-avea să fie singură. Vince îi spusese că urma să vină. Ca să sărbătorească ziua ei de naştere.

– Ei, Anne, ridică tatăl ei paharul cu vin. Cincisprezece ani, şi eşti o fată aşa de mare. Mama ta ar fi fost atît de mîndră. Nici nu-ţi pot spune cît îmi lipseşte şi cît aş dori să vadă şi ea cum creşti. Ţi-ar aprecia spiritul, şi umorul, deşi observ la tine o tendinţă de a fi puţin cam prea tăioasă din cînd în cînd. Trebuie să ai grijă; îţi poate afecta popularitatea. Şi inteligenţa ţi-ar admira-o, şi farmecul. Semeni cu ea în multe privinţe. Şi-ţi admir curajul; nu eşti o smiorcăită, nici o viţă agăţătoare. Te-ai maturizat foarte mult şi sînt mîndru de tine. La mulţi ani, Anne, la cît mai mulţi.

– Auzi, auzi, făcu William. Cu toţii sîntem mîndri de tine. Eşti o adevărată femeie. Fii doar sigură că te vei bucura de anii ăştia ai copilăriei înainte să dispară. Nu trebuie să te repezi spre a-ţi cîştiga existenţa şi a înfrunta greutăţile: banii, sexul, chestii de-astea.

– William, spuse blajină Marian, nu se cuvine, cînd Anne împlineşte cincisprezece ani.

– Se cuvine oricînd să-i spui unui copil să rămînă copil. Iar după socotelile mele, la cincisprezece ani încă mai eşti copil.

– E rîndul meu, interveni şi Ethan. Dragă Anne, nu ştiu ce se întîmplă în capul tău, în anii ăştia cînd eşti în creştere. Preţuiesc mult momentele pe care le petrecem împreună – întotdeauna îmi doresc să putem avea mai multe – dar, chiar şi cînd petrecem cîte o după-amiază amîndoi, mărturisesc că am senzaţia că nu te cunosc nici pe departe atît de bine pe cît aş dori. Ei, poate că îţi cer prea mult; mă tem că adesea vîrsta ta mi se pare foarte ciudată, dar simt că şi a mea pare la fel pentru tine. Anul ăsta promit că-mi voi lua mai multe după-amiezei libere şi vom bate nişte noi muzee şi magazine şi

orice altceva ai mai dori să vizitezi, şi vom vorbi despre tot ce vrei. Dacă vrei, adică; ştiu că de obicei tinerilor ca tine le place să stea cu ai lor, nu cu bunicii. Ei bine, să mă anunţi. Deocamdată, îţi voi spune doar că te admir şi te iubesc şi, pe viitor, îţi doresc putere interioară şi integritate, inteligenţă şi dragoste.

– La mulţi ani, scumpo, îi ură Vince; îi adresă un salut glumeţ şi zîmbetul său cel mai dulce. Sînt de acord cu William: eşti o adevărată femeie.

Anne îi privi pe toţi, privi grămada de daruri care o aşteptau şi deodată simţi că întreaga ei viaţa avea să fie la fel: aceiaşi oameni, aceleaşi toasturi, aceleaşi cadouri. Nimic n-avea să se schimbe; niciodată n-avea să scape. Chiar dacă pleca, tot avea să rămînă pe veci prizonieră. Vince ar fi găsit-o, oriunde s-ar fi aflat, i-ar fi deschis uşa dormitorului şi i-ar fi spus *fetiţo* şi ar fi silit-o să facă toate lucrurile pe care le ura. De două ori pe săptămînă, la nesfîrşit, ea avea să se grăbească spre casă, orice-ar fi avut de făcut, numai ca să nu-l înfurie pe Vince, lăsîndu-l s-o aştepte. De două ori pe săptămînă, o eternitate, avea să facă o baie fierbinte, încercînd să se spele de toată...

– Bunicule, spuse Anne cu voce sonoră, grăbindu-se nebuneşte, deznădăjduită, Vince vine noaptea în camera mea şi... mă sileşte... să fac... diverse.

La masă se lăsă o tăcere de moarte.

– O, nu, o, nu, o, nu, *gemu Marian.*

– *Vince?* întrebă William, nevenindu-i să creadă.

– Nu se poate aşa ceva, şopti Nina. Nu se poate.

Charles sărise în picioare:

– Vince, ticălosule, ce naiba e...

– E o minciună, îl întrerupse Vince, cu glas puternic; într-o parte a gîtului îi pulsa o venă. Căţeaua asta mică. Ce naiba a apucat-o? Cu toţii o sărbătoream...

– *Vince*, repetă William, mai tare.

– Christoase! exclamă Fred Jax, ce prostie...

– Gura! mugi Ethan.

Se aplecă în scaunul din capul mesei, privind-o pe Anne, care stătea cu două locuri mai încolo, adusă de umeri, cu privirea în farfurie.

– E adevărat?

Rămînînd cu ochii în jos, fata dădu din cap. Era îngrozită. Apoi, *izbucni* în plîns.

– E o mincIună sfruntată, spuse iarăşi Vince; se întoarse spre Ethan, ridicînd glasul... E o mincinoasă! Mereu a fost aşa.

– N-o face mincinoasă! strigă Charles.

– Nu te poţi încrede în ea, continuă Vince, ştii bine că nu poţi. E o sălbatică, o delincventă...

Gail, aşezată lîngă Anne, începu să plîngă, cu vaiete sonore, amestecate printre suspinele sfîşietoare ale surorii sale.

– O, nu, făcu Nina. Uitaţi ce-aţi făcut.

O luă pe Gail în poală:

– Nu-i nimic, iubito, nu te speria; o să treacă.

– Tăceţi! răcni din nou Ethan; apoi, către Vince: Dacă nu eşti în stare să te aperi, va trebui să pleci.

– Să *plec? Pentru numele lui Dumnezeu*, mă acuză de viol!

– Trebuie să rămînă aici, tată, spuse şi William. Trebuie să se poată apăra. Nu-i poţi închide gura.

– Anne, vorbeşte-ne! strigă Charles.

– Să se apere? se tîngui Marian. Cum? Ce-ar putea spune? Decît...

O privi atentă pe Anne:

– Eşti absolut sigură, Anne? E îngrozitor să acuzi pe cineva de aşa ceva, mai ales pe unchiul tău, care te iubeşte...

Îşi muşcă buzele.

– S-ar putea... nu crezi că poate ai visat? Uneori, visele ni se par atît de reale...

Continuînd să plîngă, fără a-şi ridica privirea, Anne scuturâ vehement din cap.

– Vince nu-i chiar atît de prost, spuse meditativ Fred Jax. Cel puţin, eu nu l-am crezut niciodată aşa. Dacă e adevărat...

Îl privi pe Vince, îngîndurat, parcă revăzînd poziţiile lor relative de putere în familie şi companie.

– Nu mă apăr împotriva unor minciuni, scrîşni Vince. E un copil care încearcă să atragă atenţia; nu i-a venit mintea la cap. Uitaţi-vă la ea; niciodată nu se piaptănă, tot timpul e murdară, aleargă prin pădure ca un animal, stă închisă în camera ei în loc să fie alături de familie ca noi toţi, înjură ca un camionagiu, răspunde...

Ridică glasul, peste celelalte care-şi disputau întîietatea:

– *E o mincinoasă afurisită!* Toţi ştim! Cum o puteţi asculta? E de necontrolat, e o... e o...

– Şi-a imaginat, interveni Rita, cînd Vince ezită.

Toţi se întrerupseră, privind-o surprinşi. Rita nu vorbea aproape niciodată la mesele în familie.

– Nu e greu de înţeles; e doar un copil şi nimeni n-o prea simpatizează... Şi cred că nici alţii fiindcă niciodată nu se duce la alte fete acasă, nici nu le aduce aici, nu-i aşa? Vreau să zic, eu n-am auzit niciodată s-o facă. Iar Marian spune mereu cum nu-şi invită prietenele la ea după şcoală. Şi cred că nici cu băieţi nu se întîlneşte, nu? Pare foarte singuratică şi probabil că moare să aibă pe cineva care să-i acorde puţin timp şi s-a luat de Vince, care-i aşa de frumos că l-ar visa toate fetele. Niciodată nu se uită la el, drept la el, aţi observat? Fuge, dacă se apropie de ea, şi nu se uită la el; parcă

s-ar teme de moarte să nu dea ceva pe gură sau s-o dea de gol faţa. Cred că poate pînă la urmă a încercat să-l facă să-i spună ceva drăguţ şi probabil că el n-a luat-o în seamă – n-are el timp de copii, ştiţi, nici chiar de-ai lui, de obicei – şi se pare că s-a înfuriat sau a fost dezamăgită sau ceva, şi-a vrut să se răzbune.

Vince o cuprinse pe Rita cu braţul. Fără a-l privi, soţia sa i-l împinse la o parte.

Charles ocolise masa, pentru a se opri lîngă Anne.

– Nu vreau să aud de la Rita, vreau să aud ce are de spus Vince.

– La dracu', se răsti acesta. N-am nimic de zis în pizda mă-sii!

– Vince! ţipă Marian, cu o privire spre Gail, care stătea cu faţa îngropată în umărul Ninei, şi spre ceilalţi copii, ce se uitau cu ochii mari de la un vorbitor la altul.

– Nina, du copiii în camera de joacă, spuse Ethan. De ce nu s-a gîndit nimeni la asta?

Nina ezită, neîndemnîndu-se să plece. Ethan, însă, îi făcu semn spre uşă cu o smucitură scurtă a capului, iar femeia se duse, ţinînd-o pe Rose în braţe, iar pe Gail, Dora şi Keith mînîndu-i înaintea ei.

– Nu-mi vine să cred, mormăia William la nesfîrşit, clătinînd din cap. Nu pot să cred.

Bătea cu pumnul în masă, ritmic:

– În casa noastră... nu sîntem genul... nu-mi vine să cred... nu pot...

– *Nu s-a întîmplat nimic!* explodă Vince.

Privi peste masă, la Charles, care stătea în picioare lîngă Anne. Ochii nu-i coborîră spre ea nici un moment; parcă el şi Charles ar fi fost singuri.

– Charles, reluă, cu glas scăzut şi blînd. Charles, tu mă cunoşti; nimeni altul nu mă cunoaşte atît de bine ca tine. Ştii că n-aş fi putut să fac aşa ceva. Nici nu poate fi

vorba s-o fi atins măcar. Nici prin minte nu mi-ar fi trecut! Pentru Dumnezeu, Charles, e fiica ta! Iar tu eşti omul cel mai drag în lume pentru mine. Ce m-aş fi făcut *eu, fără tine?* M-ai ajutat să cresc, întotdeauna ai fost alături cînd am avut nevoie de tine, eşti cel mai bun *prieten* al meu. Chiar crezi că i-aş fi făcut ceva fiicei tale? Dumnezeule mare, Charles, mi-e la fel de sfîntă ca tine!

Charles privi capul plecat al fetei.

– Anne, ai auzit?

Rămase nemişcată.

– Charles, interveni Marian; se ridică, încleştîndu-şi şi descleştîndu-şi mîinile, cu bărbia tremurînd. Cred că ar fi mai bine să aşteptăm. E prea greu pentru noi. Dacă aşteptăm...

– Ce să aşteptăm? întrebă Charles; îngenunche lîngă scaunul lui Anne: Anne, uită-te la mine. Acum, gîndeşte-te cu grijă. Nu e o joacă. Ai făcut o acuzaţie îngrozitoare, care-i poate aduce foarte mult rău unchiului tău. Ai inventat-o? Sau ai visat-o? Fii atentă ce spui, Anne, e în joc viitorul unchiului tău.

Anne *simţi că se scofîlcea pe dinăuntru. Chipul* tatălui ei se unduia printre lacrimi. Nu-i zîmbea. Părea sever. Întoarse capul spre Ethan.

– Te rog, şopti ea.

Ethan o privea atent.

– Spune-ne ce s-a întîmplat, draga mea.

Mai trecură cîteva clipe de tăcere.

– Nu pot, răspunse Anne, în şoaptă. Se întoarse spre Marian, care se agita în capătul mesei.

– Spune-ne, dragă, îi ceru mătuşa ei. Te ascultăm cu toţii. *Spune-ne orice vrei.*

Anne o privi cu ochii mari. Era înecată de ruşine. Nu ieşi nici un cuvînt. Clătină din cap.

– Vasăzică, aşa, *interveni calm Vince; ocoli masa;* Anne se crispă, cînd ajunse în apropierea ei. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, Charles. Dacă te pot ajuta în vreun fel... deşi cred că ar fi mai bine să am grijă şi să nu mă mai apropii de Anne. S-ar putea s-o ating, înţelegi, din tandreţe, şi atunci toată lumea ar crede... O, Christoase, Charles – ochii i se umplură de lacrimi – cum ni s-a putut întîmpla una ca asta?

Anne îşi privi tatăl, în timp ce acesta întîlnea ochii înlăcrimaţi ai lui Vince, şi văzu ceea ce găsise acolo întotdeauna: admiraţie, *un fel de invidie neputincioasă şi afecţiune faţă de fratele său favorit, persoana sa favorită din lumea întreagă.'*

– Nu ni s-a întîmplat nimic, *îi spuse Charles lui* Vince; o cuprinse pe Anne cu braţul de umeri. Anne e o fată minunată şi nu i s-a întîmplat nimic. Are cincisprezece ani şi în curînd va deveni o femeie la fel de bună şi de frumoasă cum a fost mama ei. Şi nu i s-a întîmplat nimic. Nu-i aşa, Anne?

– De ce nu ne poţi spune? o întrebă Ethan; glasul îi era ferm, nu blînd ca de obicei cînd vorbea cu ea. Cînd întreb ceva, aştept un răspuns, Anne. În familia asta, nu venim cu acuzaţii fără să explicăm despre ce e vorba. Nu pot să pedepsesc pe cineva, sau *să îndrept răul* făcut, dacă nu ştiu faptele. Aştept să-mi spui exact ce s-a întîmplat şi apoi vom şti ce să facem mai departe.

Anne închise strîns ochii, ca să nu mai fie nevoite să-i vadă pe toţi bărbaţii care o priveau: Ethan, Fred, Vince, Charles, William. Marian stătea neajutorată în celălalt capăt al mesei; Rita se retrăsese în obişnuita ei tăcere. *Numai eu sînt de vină. L-am ademenit şi l-am ispitit şi pe urmă i-am atras în camera mea şi am făcut tot ce voia şi am făcut-o iar şi iar în tot timpul ăsta. Nu pot să spun asta. Nu pot să le spun... nimic.*

Ethan o privea, nedumerit, furios, neputincios. Marian îşi încleştă mîinile sub bărbie.

– Ce putem face? Anne, ştiu că treci prin momente grele, dar trebuie să ne vorbeşti ca să ştim ce avem de făcut.

M-aţi putea crede.

– S-ar putea ca Rita să aibă dreptate, spuse Fred Jax, în continuare ca şi cum ar fi vorbit de unul singur. Vreau să zic, fetele au într-adevăr o imaginaţie fantastică, iar Vince face un efect puternic. Zîmbet lăţăreţ, dinţi cît cuprinde... Înţelegeţi.

– Sînt convins că Anne îşi crede povestea, interveni William. Nu e un copil răutăcios; sînt convins că n-ar face cu bună ştiinţă rău cuiva din familie. Ceva a îndemnat-o să spună ceea ce a spus, oricît e de şocant; aş dori doar să ne explice ce se întîmplă în mintea ei. Ne e foarte greu, Anne; sîntem gata să te ajutăm, dar tu nu vrei să ne vorbeşti. N-ai încredere în noi? Vrem să facem tot ce putem pentru tine.

Anne se cocoşă în scaun, rămînînd tăcută.

William oftă.

– Ei, acum ce să facem? privi el în jurul mesei. Anne va spune la toată lumea ce s-a întîmplat? Sau a şi spus? Anne? L-ai acuzat pe Vince faţă de profesorii sau prietenii tăi de la şcoală?

– Anne, spuse şi Charles, cînd fata nu răspunse; îi puse o mînă pe păr; Anne nu-şi dădea seama dacă era un gest afectuos sau de avertisment. Ai mai spus cuiva?

Clătină din cap, sub mîna lui.

– Ei, sigur că aşa va rămîne, zise ferm Fred Jax. Nici unul din noi n-are chef de-un scandal; ne-ar face rău tuturor. Şi familiei, şi firmei. Vom păstra tăcerea şi ne lămurim între noi. Anne? Vrem să te auzim spunînd că

înţelegi.

– N-o forţa! spuse tăios Marian. Trebuie să-i lăsăm timp. Ne va vorbi mai tîrziu. Cred, continuă ea, privindu-i pe toţi, în afară de Vince, cred că s-ar putea să spună adevărul.

– O, Doamne, Marian, nu, gemu Vince; ochii i se umplură iarăşi de lacrimi. Doar nu poţi crede asta; ştii că n-aş... cine naiba mă crezi?

– Nu ştiu, răspunse Marian, clătinînd din cap. Nu mă pricep la mare lucru. Dar ştiu că trebuie să-i dăm lui Anne posibilitatea să ne explice în felul ei ce i s-a întîmplat. E speriată, iar voi, bărbaţii, o bruscaţi.

– Nu s-a întîmplat nimic! strigă din nou Vince. O să vă vină-n paştele mă-sii cu cine ştie ce poveste!

– Taci din gură, Vince, pentru Dumnezeu, bombăni Fred.

– Dar ce facem, dacă nu sîntem siguri? întrebă William.

Nina intră în cameră:

– Le-am spus servitoarelor să nu strîngă. Anne v-a zis ce s-a întîmplat? privi ea în jurul mesei. Ei, trebuie să fi spus ceva!

– Of, Anne, oftă Marian. Zău, trebuie să ne vorbeşti. Nici nu mai putem aştepta. Te rog, nu ne îngreuna atît de mult situaţia! De ne-ai vorbi, numai! Nu ne putem închipui că nu s-a întîmplat nimic, nici să promitem că nu vom spune nimănui, fiindcă, dacă e adevărat, va trebui să spunem...

Vocea îi şovăi şi trase adînc aer în piept.

– Va trebui să anunţăm poliţia.

– Că Vince şi-a violat nepoata? întrebă Fred. Asta vrei să...

– Ticălosule, se repezi Vince. Ţi-am spus...

– Eu te cred, îl întrerupse Fred. O întrebam pe ne-

vastă-mea dacă asta vrea să spună la poliţie.

Marian îl privi un lung răstimp.

– Le-aş spune adevărul.

– Bine, dar n-am ajuns la nici un acord, nu? insistă el. Vreau să zic, pînă ne înţelegem, sînt de părerea lui William. Prefer să nu transformăm familia într-un circ pentru reporterii de la ziare.

– E spre binele lui Anne, spuse şi Charles. Ar suferi şi mai mult, dacă se află.

Fred dădu din cap:

– De acord cu Charles. Trebuie să ne gîndim la Anne.

– Ba la noi ne gîndim, pufni William.

Ethan îi privea pe toţi. Avea chipul înnegurat, gînditor.

– Anne, spuse deodată Marian, vrei să vorbeşti cu mine între patru ochi?

E prea tîrziu.

– Anne, draga mea, te rog, ajută-ne, o imploră Marian.

Nu m-aţi ajutat voi pe mine.

– Anne, spune-ne ce vrei să facem, interveni şi Ethan, insistent. E o zi îngrozitoare pentru familia noastră. Vrem să facem ceea ce e mai bine pentru toată lumea. Ajută-ne. Dacă nu ne vorbeşti despre ce s-a întîmplat, cel puţin spune-ne ce vrei de la noi.

– Vreau să mă iubiţi! ţipă Anne.

Suspina, îi curgea nasul şi vocea parcă n-ar mai fi fost a ei. Îşi împinse scaunul înapoi.

– N-am terminat, o opri Charles.

– Eu *da!*

Alergă la uşă, cu cuvintele plutindu-i în urmă, ca un vaiet:

– Eu da. Eu da. Eu da...

În întunericul camerei ei, se aşează turceşte pe podea. Marian se opri în dreptul uşii încuiate, strigînd-o, iar după ea veniră Ethan, Nina şi William. Apoi veni şi Gail. Anne îi ascultă bătăile în uşă şi în cele din urmă îi deschise. Aprinse o lampă mică, pe birou, ca să se poată vedea.

Gail îşi aruncă braţele împrejurul ei.

– Nu înţeleg nimic!

– N-ar trebui să fii aici, spuse Anne. Nici măcar n-ar fi trebuit să auzi toate mizeriile astea; ai doar nouă ani. Du-te la culcare.

– Spune-mi, îi ceru Gail. *Spune-mi!* Eu te iubesc!

Anne clătină din cap:

– Nu pot. Ascultă. Mă asculţi cu cea mai mare atenţie? Stai aproape de Marian. Cît mai aproape. Cînd se întîmplă ceva ce nu-ţi place, să-i spui lui Marian. Ea e O.K., Gail; o să te-ajute, trebuie doar s-o îmboldeşti un pic, altfel cam stă şi pluteşte în lumea ei.

Gail chicoti.

– Nu, serios, mă asculţi? Nu te îndepărta de ea. Nu lăsa pe nimeni să-ţi facă nimic ce nu-ţi place.

– Ga de pildă?

– Orice nu ţi-ar plăcea. Dacă încearcă cineva, să-i spui lui Marian. O.K.?

– Sigur.

– Gail, nu glumesc. E foarte serios.

Ochii fetiţei o priveau dilataţi în lumina slabă din cameră.

– O.K. Am să ţin minte.

– Atunci, culcă-te.

O îmbrăţişă strîns.

– Nu ţi-am dat prea multă atenţie. Îmi pare rău. Eşti o fată minunată. Du-te, acum. La culcare.

– Aş putea sta aici, cu tine.

– Nu vreau eu. Pleacă, Gail, nu vreau să rămîi aici.

Gura lui Gail se îmbufnă.

– Atunci... ne vedem mîine.

Singură, Anne stinse lampa şi se aşeză din nou în mijlocul camerei, pe întuneric. Cînd fereastra începu să devină vag cenuşie, luminîndu-se apoi treptat, putu vedea toţi trandafirii din jurul ei, pe tapet, pe draperii, pe cuvertură. Păreau şterşi şi învechiţi, pe jumătate morţi. „Urîţi," îşi spuse Anne. „Sînt atît de urîţi."

În faţa ferestrei, o pasăre începu să cînte. Anne se ridică. „E ziua de după ce am împlinit cincisprezece ani," reflectă ea. „Iar Vince o să mă omoare."

Nu putea sta acolo, aşteptîndu-l. Trebuia să plece. N-ar fi folosit la nimic să spună cuiva că se temea de el, fiindcă nici unul dintre ei n-o credea. Un moment, se gîndi că bunicul ei da, şi Marian, poate, dar nu încercau s-o ajute; nu se înfuriau pe Vince; păreau doar nenorociţi şi nesiguri de nimic. Asta o făcea să se simtă mai singură.

Stînd în picioare lîngă fereastră, Anne închise ochii.

– Mamă, şopti ea, iar lacrimile îi înţepară pleoapele, cînd cuvîntul răsună încet în camera tăcută. Mamă, te rog, ajută-mă.

Dar nu-i răspunse decît liniştea şi trilul păsării din faţa geamului.

Deschise ochii, ştergîndu-şi-i cu mîneca. Îşi îndreptă spatele, ţinînd capul sus. *N-am nevoie de ei. N-am nevoie de nimeni; nu mai sînt un copil mic. Pot face orice, singură. Nu-i voi cere nimănui nimic, niciodată. N-am nevoie de ei. Tot ce trebuie e să fiu puternică şi să nu las pe nimeni să-mi facă rău. Niciodată. Iar cînd cresc, voi ajunge mai bine decît toţi. Şi voi fi foarte fericită.*

Îşi scoase sacul de molton de pe raftul debaralei şi îndesă în el haine, tot ce putea apuca din dulap şi

birou, fără să le privească. Îşi scoase rochia de petrecere şi alese o pereche de blugi. Nu, îşi spuse ea, începînd deodată să facă planuri. Nimeni nu-i dă atenţie unei adolescente în blugi. Îmbrăcă un costum de tweed cu pantaloni şi o bluză de mătase albă, cu fundă la gît. Goli din plicuri banii pe care-i primise de ziua ei de la William şi de la Fred, îi puse în portofel, iar pe acesta, cu multă grijă, în poşeta de piele. Apoi, ieşi din cameră.

Ocoli muntele de cadouri pe care Marian le pusese în faţa uşii peste noapte şi se duse la scara laterală şi uşa pe unde Vince ieşise timp de doi ani, după care coborî aleea pînă la stradă. Cerul se lumina treptat, iar cîntecele păsărilor o urmăreau, în timp ce parcurgea kilometrul şi jumătate pînă în oraş şi aştepta pe peronul gării trenul de Chicago. Avea ochii uscaţi. Era uscată pe dinăuntru, secătuită, prea crispată ca să se teamă, măcar, de ceea ce o aştepta. Stătea dreaptă în frumuseţea înmiresmată a dimineţii de aprilie şi, cînd sosi trenul, se urcă în vagon, cu sacul de călătorie în mînă, fără o singură privire în urmă.

Capitolul 4

– Găseşte-o! ordonă Ethan, privindu-l încruntat pe detectivul aşezat lîngă Charles. Nu mă face să-mi pierd timpul spunîndu-mi cît de greu sînt de găsit copiii fugiţi de-acasă; găseşte-o şi gata!

– Domnule Chatham, n-am spus altceva decît că există mii de asemenea copii, care ajung la New York, la San Francisco şi în alte oraşe ca acelea, unde se pierd în mulţime, înţelegeţi, iar dacă unul nu vrea să fie găsit, de obicei nu mai e de găsit.

Ethan îi expedie cuvintele cu un gest.

– Nu i-ai dat prea multe informaţii de pornire, îi spuse el lui Charles. Prieteni de-ai ei, oameni în care avea încredere, dă-i nişte nume!

Charles clătină din cap:

– Nu cunosc pe nimeni. Anne nu prea vorbea despre ea.

– N-o prea întrebai tu, adică?

– Nu-i plăcea să fie întrebată, se apără Charles. Ştii cum era. Cum este. Mereu de capul ei, răspunzînd înapoi... O iubesc, dar mă făcea să-mi fie al naibii de greu cu ea; semăna atît de puţin cu Alice. O tot căutam pe Alice în ea, mă gîndeam că o fată ar trebui să fie la fel

ca mama ei şi voiam s-o iubesc la fel de mult cît am iubit-o pe Alice, dar nu era – nu este – deloc ca ea. Ar putea să fie, e destul de drăguţă, însă de fiecare dată cînd eu sau Marian încercam s-o convingem să se schimbe în bine, ea se schimba şi mai tare în rău. Marian e singura cu care stătea de vorbă, îi spuse el detectivului. Ea o cunoaşte pe Anne mai bine ca oricine.

– Deci, răspunse detectivul, ştim că fetei îi plăcea să citească; cumpăra cărţi ca o nebună şi le îngrămădea pe toate în camera ei. Îi plăcea să se ascundă în pădure; fie avea prieteni pe care nu i-a văzut nimeni, fie şi-i inventa, nimeni nu ştie sigur; nu se înnebunea după şcoală, dar lua note destul de bune; şi dintr-o dată, acum vreo doi ani, a început să-i placă să-şi cumpere haine. Atîta tot. N-a vorbit nimeni vreodată cu fata asta?

– Cu toţii luam cina împreună în fiecare duminică seară, spuse Charles, mereu în defensivă.

– La *vorbit* mă refeream.

Detectivul îşi luă servieta şi se ridică.

– Nimeni nu ştie nimic; altceva nu am, pînă acum. Am vorbit cu colegele ei de clasă, la şcoală, şi o plăceau destul de mult, părea să se înţeleagă cu toată lumea, dar nu avea relaţii apropiate cu nimeni. Toate o considerau o singuratică, puţin cam ciudată, timidă cu oamenii, cam aşa ceva. Nimic concret, ca să spui că ar fi genul care să fugă de-acasă. Şi nimic care să-mi fie mie de vreun folos. Dacă avea prieteni apropiaţi, nimeni nu ştie. Dacă avea profesori favoriţi, nimeni nu ştie. Dacă umbla prin barurile din Chicago, nimeni nu ştie. Nimeni nu ştie nimic.

Aruncă o privire spre carnet:

– Anne Chatham, vîrsta cincisprezece ani, cinci

picioare şi patru[1], o sută cinci livre[2] la ultima cîntărire, adică acum un an, ochi albaştri, păr negru, nici un semn particular.

Frunzări fotografiile pe care i le dăduse Marian.

– Drăguţă fată. Ei, ţinem legătura. Dar vă spun, avem foarte multe din astea, iar cele care apar o fac din proprie iniţiativă; nu se găsesc, dacă nu vor să fie găsite.

Ethan îşi răsuci scaunul, privind melancolic spre lacul de după peluza largă, în pantă. Valuri brune şi cafenii se agitau sub o ploaie constantă, dizolvîndu-se spre orizontul ceţos. „Sper că Anne şi-a luat umbrela," îşi spuse el. „Dar îi plăcea ploaia. Odată, am văzut-o dansînd desculţă în iarbă, pe o ploaie exact ca asta. E mult de-atunci. Nici nu mi-am dat seama; n-am mai văzut-o dansînd de multă vreme. De ani de zile n-a mai făcut aşa ceva."

– Spune-i lui Vince că vreau să-i vorbesc, îi zise el lui Charles, fără să se întoarcă.

– E la birou.

– Telefonează-i.

– Am încercat s-o cred pe Anne, zise Charles, spre spatele tatălui său. Dar e îngrozitor să crezi că cineva din familie... E prea groaznic, ca să crezi. Şi n-a vrut să ne vorbească.

– Ajută-ne, murmură Ethan, privind spre lac. Aşa i-a spus Marian.

Se răsuci, privindu-l încruntat pe Charles:

– I-am cerut *ei* că ne ajute pe *noi*. Cine dracu' o ajuta pe Anne? Doamne, Dumnezeule, ce i-am făcut

---

1. *5 feet, 4 inches* = 1,62 m
2. *105 pounds* = 47 kg

copilului ăstuia? Am dezamăgit-o, am trădat-o... Cum i-am putut face asta?

Şi, lăsîndu-şi capul în piept, începu să lăcrimeze.

Ce se întîmplă cu familia asta, că nu facem nici un efort ca să ne apărăm între noi?

Cu toţii o lăsaseră de izbelişte, dar el făcuse cel mai rău lucru. Era bunicul ei, capul familiei. Cel mai rău, îşi spuse, cel mai rău, cel mai rău. Fiindcă ar fi trebuit să turbeze de furie. I-o cerea povestea lui Anne. Şi dacă i-ar fi stat alături, mînios şi hotărît să lămurească totul, i-ar fi putut trage pe toţi după el spre o confruntare care ar fi scos adevărul la iveală.

„Ar fi scos adevărul la iveală," repetă, în sinea lui, Ethan. „Dar ştiu adevărul. De ce nu l-am luat în seamă? De îndată ce biata fată năpăstuită a devenit dificilă şi n-a mai cooperat, am abandonat-o. Toţi am făcut acelaşi lucru. Asta face familia, cînd apare un necaz. Vrem ca toate lucrurile să fie comode, limpezi, uşor de rezolvat. Iar cînd nu sînt aşa, întoarcem coada şi fugim. Ca o hoardă de gîndaci speriaţi de lumină. Nu sîntem cu nimic mai grozavi."

Încă mai era în acelaşi loc cînd, peste două ore, intrară Vince şi Charles.

– Tu nu, Charles, îl opri Ethan. Închide uşa după tine.

Aşteptă pînă cînd Charles ieşi.

– Cît timp a durat? îl întrebă el pe Vince.

– Iisuse Christoase, tată, nu începe iar, protestă Vince.

Se aşeză într-un fotoliu de piele din colţul bibliotecii. În spatele lui, rafturile cu cărţi se înălţau pînă în tavan, iar pe diverse suporturi de mahon se aflau prin toată încăperea globuri pămînteşti luminoase. Îşi puse picioarele pe un scăunel pliant de piele, încrucişîndu-şi-le

la glezne.

– Am trecut de zece ori prin povestea asta, aseară. Ţi-am spus, nu ştiu ce a apucat-o. Habar n-am de ce s-a luat de mine. Are o mulţime de probleme, ştii doar. Rita a avut dreptate cînd a spus că e necomunicativă şi că nu-i plăcea şcoala...

– De unde ştii?

– Nici nu ştiu; cum aş putea să fiu sigur? Dar ori de cîte ori o întreba cineva despre şcoală, la cină, nu părea deloc entuziasmată, sau măcar interesată. Ţie ţi s-a părut cumva? Spune.

– Nu ştiu, răspunse Ethan, tulburat pentru că nu observase.

– Ce cred eu, e că se apucase de droguri. Nu i-aş spune-o lui Charles, dar asta e părerea mea. Dumnezeu ştie cu ce fel de anturaj se înhăitase la şcoală – mă rog, dacă Dumnezeu nu ştie, Marian, poate...

Îi zîmbi un moment tatălui său; apoi, se întunecă la faţă.

– Îmi făceam griji pentru ea, de-o bucată de timp, să ştii. În ultima vreme, toţi tinerii mă îngrijorează; par atît de pierduţi. Prea multe droguri, alcool şi revoltă. Dar şi tu mă îngrijorezi, tată. Nu te poţi învinui singur pentru nebunia lui Anne. E destul de mare ca să ştie că are o responsabilitate faţă de familie şi, dacă ne întoarce spatele, nu putem spune că noi sîntem de vină; trebuie s-o lăsăm în pace. Nu spun că n-ar trebui să ne dăm toată silinţa s-o găsim, şi voi ajuta cu tot ce pot, dar, dacă a plecat într-adevăr, aş zice că e mai bine să-i acceptăm hotărîrea şi să nu ne frămîntăm prea mult cu asta. Presimt că-i va fi mai bine aşa. Pe sub toată fanfaronada şi vorbăria aia deşteaptă, e o fată destul de puternică.

În bibliotecă se lăsă o lungă tăcere. Ethan ascultă

ecoul glasului mulţumit al lui Vince. În memorie, o revăzu pe Anne aşa cum fusese în copilărie, cu braţe şi picioare prelungi şi păr negru, bogat, căzîndu-i peste ochi, singură în cea mai mare parte a timpului, încercînd să atragă atenţia în moduri adeseori grosolane şi chiar necontrolate. Odată, Ethan o privise în grădină, vorbind singură. O fetiţă singuratică şi vulnerabilă, care niciodată nu se simţise acasă în locuinţa lui Marian.

Pentru prima oară, Ethan simţi durerea singurătăţii lui Anne. Îi văzu din nou faţa deznădăjduită, la masă, cînd spunea cuvintele acelea îngrozitoare, apoi întreaga făptură prăbuşită, strivită şi înfrîntă de ezitările familiei.

– Te simţi bine? îl întrebă Vince. Pot să-ţi aduc ceva? Un ceai? Ar cam fi timpul, nu? Să sun?

– A spus adevărul, zise Ethan.

Vince se ridicase pe jumătate din fotoliu. Se smuci în sus.

– Nu vorbeşti serios.

Rămase cu greutatea lăsată pe un picior şi mîinile în buzunare.

– Minţea, tată; ţi-am mai spus. Ţi-am spus că nu era adevărat.

– Te-am auzit. O cred pe Anne.

– N-o poţi crede! Tată, minţea! Copiii mint; toată lumea ştie asta. N-ai alege s-o crezi pe ea în locul meu; eşti tatăl meu, pentru numele lui Dumnezeu!

Cu capul repezit înainte şi palmele rezemate pe birou, Ethan îl contempla pe Vince în tăcere.

Vince expiră prelung. Trupul i se înmuie. Îşi scoase o mînă din buzunar şi învîrti globul de lîngă el, privindu-l gînditor. Cu cealaltă mînă, făcu un mic gest de neputinţă.

– Nu ştiu cum să te conving. N-am avut nimic de-a face cu ea. Tată, trebuie să mă crezi. E un copil! Am o

soţie şi un copil al meu; cum le-aş fi putut face *lor* asta? Dar cum s-o dovedesc, dacă propriul meu tată nu mă crede?

Ethan tăcea.

– De fapt, chiar am încercat să mă împrietenesc cu ea, continuă Vince, rotind din nou globul pământesc. De cîteva ori, am încercat să-i vorbesc, s-o scot din ale ei, dar nu voia să aibă nimic de-a face cu mine. M-a durut, să ştii. Nu s-ar putea spune că era deosebit de caldă şi deschisă cu ceilalţi – ştim cu toţii că nu era; de fapt, era al dracului de grosolană cu noi, de cele mai multe ori –, dar eu am făcut un efort deosebit să fiu prietenos, s-o ajut să înţeleagă că avea un unchi care ţinea la ea. O admiram, să ştii; avea atîtea calităţi apreciabile, calităţi foarte deosebite. Admirabile. Dar nu voia să aibă nimic de-mpărţit cu mine. Probabil îmi purta pică pentru ceva încă de pe-atunci – s-a întîmplat cu cel puţin doi ani în urmă – şi, indiferent ce-o fi fost, a ţinut-o mult timp închisă în ea; altfel, de ce să fi făcut o exhibiţie ca asta? Christoase, de ce să mă acuze pe mine, cînd încercasem cel mai tare din toţi să-i fiu prieten? Cred că avea nevoie de şi mai multă atenţie – bietul copil, zău că trebuie să fi fost foarte nefericită, fără nimeni care s-o simpatizeze sau s-o dorească pe-aproape, şi probabil ştia că numai ea era de vină, fiind atît de ostilă –, dar de ce m-a ales tocmai pe mine? În toţi anii ăştia, n-am schimbat mai mult de două duzini de cuvinte. Ce i-am făcut? Ce ţi-am făcut ţie, tată, de nu mă crezi? Uite, un copil pe care abia îl cunoşteam, care aproape niciodată nu era prin preajmă – stătea în poiana aia din pădure sau în camera ei – şi, din bun senin, inventează nebunia asta nenorocită şi, cînd nimeni n-o crede, fuge, iar pe urmă tu nu mă crezi!

Se aşează pe marginea unui scaun, lîngă biroul lui

Ethan, frîngîndu-şi mîinile.

– E un coşmar!

– Care poiană din pădure?

– Ce? A, un loc al ei; Marian îi spusese să nu se ducă acolo, dar ea tot mergea. Mereu făcea numai ceea ce voia ea, orice-ar fi spus ceilalţi. Poate că n-o cunoşti atît de bine pe cît crezi, tată. Din cîte mi-am putut da eu seama, întotdeauna a făcut exact ce voia. Fireşte că e o fată remarcabilă şi absolut capabilă să-şi poarte singură de grijă, dar n-ar ceda în faţa nimănui. Nimeni n-a forţat-o niciodată, ştii bine; nimeni n-o putea convinge să facă nici un afurisit de lucru, dacă ea n-avea chef.

Ethan se încruntă. Cît de bine o cunoscuse pe Anne? Avea cincisprezece ani; el avea şaizeci şi şapte. Era elevă, abia la începutul vieţii; el ajunsese mai aproape de sfîrşitul ei, făcînd deja planuri să se retragă din fruntea companiei pe care o clădise şi să-şi petreacă mai mult timp în paradisul său din munţi. Cît de bine putea s-o cunoască? Îi admira spiritul şi forţa, şi-i plăcea limba ei ascuţită, dar cît de bine o înţelegea?

Vince continuă, cu glasul tot mai puternic:

– Nu voiam să spun asta; speram s-o pot evita – nu e genul de lucru pe care să-ţi convină să-l spui despre o fată, şi cu atît mai puţin despre una din familia ta – dar, cunoscînd-o atît de bine pe cît o cunoaştem noi, de ce presupunem că e complet inocentă sau că mai e de mult timp aşa? De unde ştim ce face, cu cine se întîlneşte, cînd fuge afară după cină, şi la sfîrşit de săptămînă? Nu spun că nu e o fată bună – n-aş critica-o niciodată; e nepoata mea, e o tînără adorabilă şi ţin mult la ea –, dar în ultima vreme mulţi copii aleargă brambura fără să-i supravegheze nimeni şi probabil că s-a încurcat prea strîns cu vreunul dintre ei. Aş fi gata să bag mîna-n foc că a rămas gravidă, a intrat în panică şi

a căutat un om pe care să poată da vina... şi, din cine ştie ce motiv, i-a căşunat pe mine. Nu spun că exact asta s-a întîmplat, fireşte – de unde să ştim, din moment ce ea nu vrea să ne vorbească nici măcar cînd o implorăm cu toţii? –, dar, cu atîţia tineri nebunatici în ultima vreme, e foarte uşor de presupus. Îmi pare doar rău – ei bine, ca să ţi-o spun cinstit, tată, sînt înnebunit de furie – că mi-a aruncat-o mie în circă. Am încercat s-o ajut, să-i dau cîteva sfaturi, un strop de afecţiune, şi uite cu ce m-am ales. La naiba, nu merit aşa ceva! Probabil a crezut c-o să-i meargă; şi-o fi închipuit că sînt un bleg, de vreme ce aveam o slăbiciune pentru ea şi se distra de minune jucîndu-se cu simpatiile oamenilor...

– Destul!

Ethan se ridicase în picioare, negru la faţă, cu răsuflarea aspră, simţind în sfîrşit furia pe care ar fi trebuit s-o simtă la auzul celor spuse de Anne în seara trecută.

– I-am văzut faţa! Nu i-a fost uşor, nu se distra deloc şi *spunea adevărul!* N-ai decît să-ţi împrăştii scîrboşeniile, dar o înţeleg mai bine decît crezi. Ai profitat de ea, ai folosit-o fiindcă era tînără şi slabă. Îţi plac oamenii slabi; de-asta l-ai ales pe Charles, dintre noi toţi, ca să te asociezi cu el. Te foloseşti de oameni, Vince; dintotdeauna ai făcut-o. Crezi că sînt orb, că nu văd ce faci? Te foloseşti de familie; te foloseşti de oamenii din firmă. Eşti viclean şi lipsit de scrupule şi reuşeşti multe, şi cu ruşine recunosc că ţi-am trecut cu vederea destule şiretlicuri pentru că aveam de cîştigat; compania avea de cîştigat. A fost rapacitatea mea, cred; te-am lăsat să scoţi bani în continuare pentru noi. Dar să profiţi de Anne! Să fii atît de pervers, de dement – de diabolic! –, încît s-o seduci pe fetiţa asta neajutorată şi s-o sileşti să... te primească... pentru... Cît

timp? *Cît timp ai...* Perfect! mugi el, cînd Vince sări în picioare şi porni spre uşă. Ieşi afară! Piei din ochii mei, din casa mea, *din compania mea!*

Vince se opri brusc, răsucindu-se în loc. Avea ochii năuciţi.

– Ce?

– *Afară din compania mea!* Nu te vreau în ea. E o firmă de familie şi vreau să ieşi din familie. Ne-ai dezamăgit; nu vreau să-ţi mai văd mutra asta ipocrită!

Ethan îşi simţea ochii înlăcrimaţi de suferinţa a ceea ce făcea.

– Un om ar trebui să-şi privească fiii şi să-i cunoască, să se bucure de ei, să-i poată numi prieteni şi parteneri. Nu te mai recunosc.

Coborî glasul.

– Mi-e greaţă de tine.

Vince văzu umerii tatălui său prăbuşindu-se.

– Tată, începu el, cu glas încordat, dar foarte atent. Nu vorbeşti serios. Nici un cuvînt. Nu *ştii* că spunea adevărul; din nu ştiu ce motiv, aşa simţi. Ai dreptul la simţămintele tale, dar şi eu am, nu crezi? Şi ştiu că nu am făcut nimic rău. Dar n-am să te mai contrazic în privinţa asta; de fapt, cred că e mai bine să nu ne mai certăm în nici o privinţă. Miza e prea mare. Cum rămîne cu Tamarack-ul, tată? Credeam că e visul său, la fel cum e şi al meu; nu-l poţi pune în pericol numai din cauza unei fete. Mai avem multe de făcut acolo; nu e mult mai important decît o singură persoană?

Aşteptă, dar Ethan tăcea.

– Tată, hai să uităm de toată încurcătura asta. Vom uita tot ce ne-am spus azi. O vom găsi pe Anne, o aducem înapoi şi va fi bine totul; o s-o ajutăm cu toţii şi vom uita ce s-a întîmplat.

Ethan îl privi pe sub sprîncenele sale stufoase.

– Ţi-am spus să ieşi.

– Dar ştiu că n-ai vorbit serios, zîmbi cu blîndeţe Vince. Cu toţii sîntem nervoşi, după toate prin cîte am trecut. Tată, te înţeleg, înţeleg ce simţi. Dar o să treacă. Avem prea multe în joc...

– Vreau să eliberezi biroul pînă mîine; am alte planuri pentru el. Şi, pînă la sfîrşitul săptămînii, să-ţi evacuezi şi biroul din Tamarack.

Zîmbetul de pe chipul lui Vince se şterse. Îşi privi peste lăţimea camerei tatăl, care stătea la birou, adus de umeri.

– Ai s-o regreţi, spuse Vince într-un tîrziu. Deţin acţiuni în compania asta.

– Şi ce-ai să faci cu ele? întrebă dispreţuitor Ethan. Forţezi un vot pentru funcţia ta? Cine ar vota pentru tine, contra mea?

Încet, Vince dădu din cap:

– Ai cîştiga, dar n-ar fi o şedinţă care să-ţi facă plăcere. Aş forţa, totuşi, dacă n-aş avea încotro.

Ethan aşteptă; ştia că mai urmau şi altele.

– Voi avea nevoie de bani. Cea mai simplă cale ar fi să-mi vînd acţiunile.

– Le cumpăr eu, răspunse Ethan pe dată. Sună-mi avocatul; spune-i să fie mîine aici.

Vince deschise uşa. Ethan simţi un val de mîndrie pentru fiul lui, care acceptase atît de uşor inevitabilul. Îl mai văzuse în asemenea situaţii, luînd hotărîrile rapid şi decisiv, fără nici un regret vizibil. „O avem în comun," îşi spuse bătrînul; „în unele privinţe, se vede de la o poştă că e fiul meu."

– Ai putea să-mi urezi succes, mai spuse Vince, din prag.

Mîndria lui Ethan se risipi şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Se gîndea la Vince cînd era mic: cel mai

frumos dintre toţi copiii lui, cel care învăţase mai repede ca toţi ceilalţi să umble şi să vorbească, cel cu zîmbetul cel mai luminos. Cel mai inteligent, mai fermecător, mai rapace.

– Evită fetele, spuse el.

Vince ieşi.

Furia îl mîna înainte. Străbătu livingul, pînă în sufragerie, şi de acolo prin toate camerele din casă, într-un tur rapid, turbat. Nu mai locuia în casa aceea de la optsprezece ani, dar încă o mai considera căminul lui, iar acum o părăsea definitiv. Fără regrete, îşi spuse el. Decît pentru Tamarack.

Mînia datorată Tamarack-ului îl devora. Era al lui; tatăl său i-l dăruise. Ethan se jucase cu el douăzeci de ani, dezvoltîndu-l în ritmul dorit de el. Acum, venise rîndul lui Vince. Avea planuri, bugete, programe. Ethan habar n-avea de anvergura ideilor lui Vince: sub comanda lui, Tamarack-ul s-ar fi transformat, dintr-o staţiune de munte mică şi plăcută, într-un oraş cu şosele, hoteluri întinse, magazine exclusiviste, un magnet scînteietor pentru lumea bună şi pentru cei mai bogaţi căutători de plăceri ai lumii, un oraş care să le ofere totul acelora care-şi puteau permite. Avea să le ofere mai mult, desigur; urma să fie un corn al abundenţei cu bogăţii pentru Corporaţia *Chatham Development* şi, mai ales, pentru Vince Chatham.

Acesta era planul lui Vince. Familia mai făcuse şi alte planuri, pentru o reorganizare viitoare a companiei, cu Charles trecînd pe post de preşedinte la *Chatham Development* în Chicago la retragerea lui Ethan şi Vince vicepreşedinte la *Chatham Development* şi preşedinte al Companiei Tamarack. Era stabilit; toată lumea acceptase; şi tot ceea ce făcuse Vince în ultimii doi ani îi pregătise mutarea la Tamarack. Avea de gînd să facă

din *Tamarack* cel mai spectaculos proiect al deceniului şi, datorită acestui lucru, şi fiindcă avea să fie atît de vizibil, urma să fie şi rampa de lansare – deşi pe-asta încă n-o ştia nimeni – pentru cariera politică a lui Vince Chatham.

Dar nu fusese nevoie decît de o jumătate de minut şi de cîteva fraze smiorcăite, pentru ca tatăl lui să-i smulgă totul.

Plecă din casa lui Ethan şi conduse instinctiv maşina pe cei opt sute de metri pînă la casa lui Anne, aşa cum făcuse de două ori pe săptămînă timp de aproape doi ani. Parcă după primul colţ, ca întotdeauna, şi, tot ca întotdeauna, intră pe uşa laterală, cu paşi întinşi şi hotărîţi, plini de furie. O furie atît de intensă, încît nici nu o putea focaliza. Tîrfa, îşi spuse el, urcînd treptele cîte două spre etajul întîi. Fut-o-n cur de tîrfă. Dar, de îndată ce se fixă asupra lui Anne ca ţintă a mîniei, gîndurile i se îndreptară spre tatăl său. *Ticălosul. M-a dat afară ca pe un servitor nenorocit.* Pe holul de la etaj, răsturnă o măsuţă, iar o lampă căzu pe podea, spărgîndu-se. O lăsă acolo. *Concediat! Propriul lui fiu!* Furia, însă, i se abătea deja asupra lui Charles – *lichea mieroasă; nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă-mi ţinea partea şi le spunea că aia minte* – apoi, spre Marian. *Altă curvă. Să-i ţină hangul. Două căţele: nefututa de soră-mea şi boarfa aia mică.*

Ajunsese la camera lui Anne. Dădu uşa de perete şi se repezi înăuntru. Domnea o tăcere nefirească. Patul era făcut, cărţile stăteau în ordine pe rafturi, fereastra era închisă. Vaza de pe masă, care conţinuse întotdeauna trandafiri proaspăt culeşi, era goală. Vince se opri în mijlocul odăii, între şemineu, unde se culcaseră împreună pe covorul moale, şi pat, unde îi desfăcuse picioarele ori de cîte ori avusese chef, şi pentru prima

oară îl frapă gîndul că Anne plecase cu adevărat. Fusese jefuit de Tamarack şi de Anne. Ambele fuseseră ale iui, iar acum le pierduse pe amîndouă.

Furia i se înteţi din nou, imensă şi incoerentă, un val copleşitor de mînie oarbă. Se repezi la canapeaua de sub fereastră, locul ei favorit unde se ghemuia, trîntind pe jos pernele cu franjuri şi sfîşiind cu unghiile animalele de pluş, azvîrlindu-le prin încăpere. Smulse draperiile, apoi se împiedică şi înjură în timp ce încerca să se descurce din faldurile moi care-i ajungeau aproape pînă la genunchi. *Trebuia s-o omor în bătaie. S-o omor trebuia.* O ameninţase cu asta, nu o dată, iar ea tăcuse aproape doi ani. Şi, pe urmă, distrusese totul. *Futu-i mama mă-sii de curvă, am fost prea bun cu ea. Prea iubitor.*

Se repezi la pat, trăgînd cuvertura înflorată, pătura roz pal, pernele de mătase, cearceafurile pe care le pătase iar şi iar şi iar, tîrfa aia, tîrfa aia care-l ademenise, ca pe urmă să-i distrugă relaţiile cu tatăl lui şi să dispară, unde nu mai putea pune mîna pe ea, puia în ea...

– Vince! ţipă Marian. Dumnezeule, Vince, opreşte-te!

Încremeni, cu spatele spre ea. Avea mîinile pline cu cearceafurile făcute ghemotoc. Pătura trandafirie îi atîrna dintre degete. Strîngea în dinţi un colţ de pernă. Încet, lăsă cearceafurile şi pătura să cadă pe pat. Îşi descleştă dinţii, iar perna căzu peste ele. Îşi forţă bătăile inimii să încetinească, în timp ce se îndrepta de spate, întorcîndu-se cu faţa spre ea.

– N-ai de ce să ţipi la mine, Marian, spuse el amabil; îi adresă un zîmbet spăşit. Mi-am pierdut controlul; cu totul m-am pierdut. Îmi pare atît de rău. Nu ştiu ce mi-a venit, toată săptămîna asta îngrozitoare, cred, şi pe urmă tocmai am avut un scandal cu tata şi am plecat. Nu-mi puteam imagina că aş mai putea să lucrez pentru

el, e un om imposibil, atît de-al naibii de încuiat, la bătrîneţile lui. Aşa că am plecat, rămas dintr-o dată fără slujbă, şi cred că am dat vina pe Anne – biata de ea, săracuţa Anne, nu e vina ei că încurcă tot ce-atinge, nu? Voi trimite pe cineva să se ocupe de toate stricăciunile astea; nici o clipă să nu-ţi faci griji.

Clătină din cap.

– Pur şi simplu nu-mi dau seama ce m-a apucat.

Marian părea nedumerită.

– Poţi fi uneori atît de drăguţ, Vince, de ce faci toate astea?

– Ce fac, draga mea? întrebă Vince cu blîndeţe.

– Totul. Să ai... sex... cu Anne... O, Doamne, Vince, cum ai putut?

– Dar, draga mea, ţi-am spus că nu-i adevărat. Nici nu m-am atins de ea. E o fetiţă nefericită şi zăpăcită la cap, care îndrugă nişte minciuni cît toate zilele ca să atragă atenţia. Mă mir că n-ai descoperit pînă acum, Marian; ai petrecut mulţi ani cu ea.

Veni spre sora lui, observîndu-i licărul alarmat din ochi cînd se apropie. Îi atinse uşor umărul şi, la fel de uşor, o sărută pe obraz, în timp ce trecea pe lîngă ea, spre uşă.

– Nimic nu e mai rău în lume decît să nu poţi conta pe familia ta.

– Eram fericiţi, spuse Marian cu jale. Eram atît de fericiţi. Iar acum Anne a plecat, tata suferă, Nina plînge tot timpul, William nu mai vorbeşte cu nimeni, Fred nu-i de nici un ajutor şi nu mai ştiu ce să mă fac! Toate sînt aşa de ameţite şi numai tu eşti vinovat, Vince; orice i-oi fi făcut lui Anne, ai speriat-o şi ai tulburat toată familia, şi doar tu eşti de vină.

Vince deschise uşa scării laterale.

– Ştiu că aşa crezi, spuse el rece, fără să privească

în urmă. Poate, cîndva, voi putea să te iert.

Ieşi din casă cu pas ţanţoş, mergînd spre maşină. Asta avea s-o zguduie; Marian nu suporta ca oamenii să-i vorbească rece şi să se despartă de ea fără un zîmbet şi o sărutare de rămas-bun.

Fluiera un marş, în timp ce străbătea cu maşina scurtul drum pînă acasă. Avea multe de făcut, planuri, posibilităţi de analizat, telefoane de dat. Despre unele dintre probleme trebuia să discute şi cu Rita. Prefera să n-o amestece deloc, dar era prost dispusă de cînd cu cina aia împuţită – de fapt, nici nu-i adresase o vorbă seara, cînd ajunseseră acasă – şi n-avea s-o mai readucă niciodată la normal dacă n-o ţinea la curent cu planurile lui.

– Salut, dulceaţă, îi spuse el Dorei, ridicînd-o pe umăr. Cum ţi-a mers pe ziua de azi? Capăt un pupic?

Dora chicoti:

– Nu pot să te pup, de-aici.

– Bine, atunci... o coborî Vince, strîngînd-o la piept, cu faţa la cîţiva centimetri de a lui. Un fugar moment, i se păru că vedea în ochii şi forma gurii ei o anume asemănare cu Anne dar, desigur, ştia că nici nu putea fi vorba. Dora avea doar cinci ani; Anne era femeie. O lăsă să-i aplice un sărut umed, apoi o puse jos.

– Unde-i mama?

– Sus. Face curat în sertare. Toată ziua a făcut.

– Curăţenia de primăvară, comentă Vince, amuzat.

„O nevastă de treabă," îşi spuse. „Nu-i vorbeşte soţului, din cine ştie ce motiv, dar are grijă să fie ordine în casă."

– Stai aici, Dora; vreau să vorbesc puţin cu ea. Uită-te la televizor, sau vezi tu.

– Nu e program.

– Atunci, fă altceva. Nu vreau să ne deranjezi.

Rita era în camera de toaletă. Debaralele cu oglinzi de pe un perete şi toate sertarele de pe celălalt erau deschise. Hainele zăceau vrafuri-vrafuri pe podea şi pe cele două scaune de catifea aflate în faţa oglinzilor din fundul încăperii. Frumuseţea blondă şi luxuriantă a Ritei se reflecta de zeci de ori – o nesfîrşită succesiune de Rite – în timp ce sorta, cerceta, împăturea şi aranja în ordine toate hainele. Nu, observă Vince. Nu pe toate. Numai pe ale ei.

Nu le băgă în seamă.

– Vreau să-ţi vorbesc. În cabinet.

– Sînt ocupată.

Examina un nasture.

– Poţi să faci asta mai tîrziu. La naiba, n-o să refuzi la nesfîrşit să-mi vorbeşti. Se întîmplă unele lucruri; trebuie să luăm nişte hotărîri.

– Am şi făcut-o.

Luă o bluză şi o împături în jurul unei foi de hîrtie din mătase.

– Pînă diseară, plec de-aici. Cu Dora.

Vince se legănă înapoi pe călcîie.

– Pleci de-aici? Şi-asta ce naiba vrea să-nsemne?

– Înseamnă că te părăsesc.

Privi un moment spre el, studiindu-i cu ochii ei verzi chipul, în timp ce buzele pline şi lucioase şi le ţinea bosumflate într-un mod pe care Vince încă îl mai găsea senzual. Părul ei era o masă de bucle blond-pale care-i ajungeau aproape pînă la talie şi avea o siluetă rubicondă, cu forme în care un bărbat îşi putea îngropa faţa, pentru a se simţi excitat şi calmat în acelaşi timp. Vince, care întotdeauna îi dispreţuise „creierul de pasăre", cum îl numea el – doi ani fusese obsedat de Anne –, încă nu se putea despărţi de adînciturile moi şi confortabile ale soţiei sale.

– Plec, repetă ea. Ce altceva ar putea să însemne?

– Ba nu pleci nicăieri. Ţi-ai ieşit din minţi? Ai o casă şi un copil, ai un soţ şi rămîi aici, unde ţi-e locul.

Zîmbind, o luă de mînă:

– Ai fost tulburată aseară, iubito; cu toţii am fost. Dar te-ai comportat magnific; mi-ai luat apărarea şi ai spus tot ce se cuvenea. Azi ţi-am cumpărat un mic cadou; să-l aduc? Voiam să ţi-l dau la cină. Mă gîndeam să mergem la *Le Perroquet*.

Rita îşi trase mîna.

– Nu vreau nici un cadou şi nu mergem la nici un restaurant de lux. Ar trebui să ai grijă cu banii, Vince; Dora şi cu mine te vom costa o grămadă. Apartamentul, o dată, şi trebuie să cumpărăm...

– Ce apartament?

– Cel pe care l-am închiriat în Chicago. E pe Lake Shore Drive, foarte frumos. Dar trebuie să cumpărăm mobilă nouă; aia pe care o au acolo e de necrezut. Şi mai e tabăra de vară a Dorei şi taxele ei la Şcoala latină...

– Palavre. Ai înnebunit. Nu pleci nicăieri şi fii sigură că nici pe Dora n-o duci nicăieri. E a mea şi nu mi-o poate lua nimeni.

Rita reveni la grămezile ei de haine.

– Avocatul meu spune că despre asta poţi discuta cu el.

Vince se holbă la ea:

– Cînd te-ai dus la un avocat?

– Azi-dimineaţă.

– Pentru ce?

– Pentru *divorţ*. Dumnezeule, Vince, greu îţi mai merge mintea azi. Mă acuzi mereu că sînt greoaie, dar nici cu tine nu mi-e ruşine. Poţi să-mi dai valiza aia? Cea de pe raftul de sus?

Vince rîse scurt, ca un lătrat.

– Poate vrei să-ţi fac şi bagajele?

– Nu, pot şi... A, îţi arde de glumă.

Ridică din umeri şi trase unul dintre scaunele de catifea lîngă debara, mutînd hainele pe jos.

– Mi-o iau singură.

Vince îi privi curba pulpei în timp ce se urca pe scaun. Îşi trecu mîna în lungul ei, dorind-o.

– Hai dincolo; putem lămuri totul acolo.

– Nu! La naiba, Vince, ia dracului mîna de pe mine.

Îi vîrî mîna între coapse, apucînd-o de pubis.

– Dă-te jos de pe scaun.

– Urlu! Iar Dora va chema poliţia. I-am spus s-o cheme, dacă mă aude că ţip. O să telefoneze să le spună că sînt violată.

Vince îşi smulse mîna.

– De ce i-ai spus asta?

– Fiindcă ai violat-o pe Anne.

Rita coborî valiza pe podea şi lăsă să cadă lîngă ea încă două, mai mici. Îl privi de pe scaun, strîngînd din buze, cu bosumflarea dispărută.

– Şi a ţinut mult, nu? La nesfîrşit. Vreau să zic, nu vorbea despre o regulare scurtă şi pe urmă pa. A spus că ai pus-o să facă diverse. Să *facă! Diverse!* Ştim la ce se referea, nu, Vince? Toate figurile tale favorite, cele pe care mi-ai arătat şi mie cum să le fac. Nu un clei şi fugi, într-o noapte cînd băuseşi prea mult, a nu, a nu, mult mai mult de-atît. Vorbea despre multe nopţi şi toate preferinţele tale, este? Ticălosule ce eşti, Vince, eşti un ticălos împuţit. Crezi că mai stau cu tine după povestea asta? Crezi că după asta aş lăsa-o pe fetiţa mea să mai stea în aceeaşi casă cu tine? Plecăm de-aici; nu eşti un om cu care să se poată trăi. Am spus de faţă cu familia ta toate minciunile alea despre biata fată ca să ai grijă

de mine; ai să mă plăteşti pentru că am minţit. Toată viaţa ai să mă plăteşti. Mereu m-ai crezut o proastă, acuma cine e prostul? Cine-o să plătească o viaţă întreagă fiindcă nu şi-a putut ţine scula departe de-o fetiţă care se temea de el ca de moarte şi pe urmă a avut nevoie de *nevastă-sa* să-i ţină partea în faţa familiei? Da' prost mai eşti, Vince. Cîndva, demult, te-am crezut deştept. Însă nu eşti decît cel mai tîmpit ticălos pe care l-am cunoscut vreodată. Dă-te la o parte din calea mea.

Vince se retrase, cînd Rita sări jos de pe scaun.

– Deci, în seara asta am plecat. Iar avocatul meu îţi va telefona şi cred că vom găsi o cale ca s-o vezi pe Dora, fiindcă nici pomeneală să te mai las singur cu ea. I-am spus şi avocatului. A zis că probabil n-ai să creezi probleme; n-ai nevoie de publicitate, aşa a spus. Crezi că are dreptate?

Cu capul înclinat într-o parte, îi scurtă chipul.

– Eu cred că da.

Deschise valiza cea mare şi începu să pună înăuntru teancurile de haine, în ordine.

– Pleacă; nu vreau să-ţi vorbesc. Nu te mai suport, Vince. Eşti un rahat uite-atîta de mare.

Continuă să împacheteze, tăcută, cîteva momente.

– Mişcă! strigă apoi, bătînd cu palma în podea. Nu vreau să te mai văd!

Vince se mişcă. Toată ziua se mişcase, reflectă el. Coborî scara şi ieşi în curtea din faţă. Îşi lăsase maşina pe alee şi, deschizînd portiera, se aşeză la volan, privind prin parbriz, fără vedere. Trebuia să gîndească, să facă planuri, să ia hotărîri. Dar nu se putea gîndi decît la femei.

Era înconjurat de harpii pornite să-l distrugă. Anne. Marian. Rita. Şi Dora, care ar fi chemat poliţia dacă mama ei ţipa.

– Tati! strigă Dora de pe veranda din spate. Unde te duci? Pot să vin şi eu?

În spatele ei, Rita se aplecă şi o trase înapoi în casă.

Vince porni maşina. Rita avea să primească atîta cît era obligat să plătească şi nici un ban în plus. Şi urma s-o vadă pe Dora cît şi unde voia, şi să găsească o cale de a o lua de lîngă nebuna de maică-sa. Şi Tamarack-ul avea să i-l ia tatălui său. Putea să-l ia singur; sau să găsească pe altcineva care s-o facă; dar, într-un fel, indiferent cît de mult dura, urma să reuşească. Nici unul dintre ei n-avea să uite vreodată ce-i făcuseră.

Încercă să fluiere marşul pe care îl fredonase mai devreme, dar nu ieşi nici un sunet. Avea gîtul uscat; şi buzele îi erau uscate. Furios, deschise radioul de bord, răsucind butonul pînă găsi o muzică marţială şi dădu mai tare, făcînd sunetul să inunde toată maşina. Apoi, ieşi în marşarier de pe alee.

Se gîndi în treacăt la Anne, cînd trecu prin faţa casei ei, şi-şi aminti trupul ei stîngaci şi ochii enormi, prima dată, în pădure. Apoi, şi-o alungă din minte. N-avea să se mai gîndească la ea; o dăduse deja uitării. Nu era importantă. Urma să se înhăiteze cu o gaşcă de alţi fugiţi de-acasă şi să sfîrşească pe străzi. În doi-trei ani, se termina cu ea. Şi chiar dacă nu murea, niciodată n-avea să se mai întoarcă la familia ei; n-ar fi îndrăznit; nimeni nu o crezuse. Niciodată n-aveau s-o mai vadă.

Lăsă casa în urmă, conducînd mai departe. Nu era importantă. O şi uitase.

Capitolul 5

Erau unsprezece şi locuiau împreună într-o casă de pe Page Street, în cartierul Haight Ashbury din San Francisco, dormind pe priciuri, somiere adîncite şi saltele întinse pe jos. Casa, la fel ca alte zeci de case din zonă, fusese cîndva elegantă, cu cele trei niveluri decorate cu ţigle suprapuse şi lemn sculptat şi vopsit, acoperind complet turnurile, lucarnele, streşinile şi ramele ferestrelor. La începutul secolului, găzduise familia unui bancher bogat şi răsunase de rîsetele copiilor, de ropotul copitelor de cai şi de baluri care durau pînă în zori. Dar, la sosirea lui Anne, era de treizeci de ani pensiune, cu stucaturile cojite, balustradele curbe zgîriate şi ciupite şi policandrele ferfeniţă.

– Un declin trist, spuse Don Santelli, privind de pe trotuar clădirea. Dar toaletele funcţionează, lumina electrică la fel, iar fantoma casei nu e prea ostilă, în genere.

– Fantoma? întrebă Anne.

– Adolphus Swain, bancher. El a construit-o. Bănuim că e vexat să vadă hippies în reşedinţa lui, aşa că mai face să cadă bucăţi din tavan, cînd şi cînd, chiuvetele refulează, părţi din podea se surpă sub tine cînd nici cu gîndul nu gîndeşti. Umblă prudent şi foarte uşor, e

regula numărul unu. Regula numărul doi e să nu te arăţi speriată. Cu asta, se pare că ai o problemă.

Îl fulgeră cu o privire:

– De ce?

– Asta tu ştii. De ce te temi? Să nu te găsească cineva? Sau că n-o să te găsească nimeni?

– Treaba mea.

– Ei, făceam şi eu pe prietenosul, o cuprinse el cu un braţ. Toţi trec exact prin acelaşi lucru, cînd ajung aici.

Anne se smulse de lîngă el.

– Scuze, făcu Don un pas lung, exagerat, înapoi. Cred că ar trebui să ne prezentăm cum se cuvine. Don Santelli. Nu cred că ţi-am spus, cînd ne-am întîlnit. De obicei, nu dăm atenţie numelor de familie. Nu l-am reţinut pe-al tău.

– Anne Garnett.

– Garnett. Îmi place cum sună. E un soi de bijuterie, nu?[1]

– Oarecum.

Fusese numele de fată al mamei sale; acum era al lui Anne. Undeva, între Chicago şi San Francisco, Anne Chatham dispăruse. Devenise Anne Garnett şi aşa avea să rămînă toată viaţa.

– Deci, acum ne cunoaştem, spuse Don. Îţi este foame?

Dădu din cap.

– Hai să vedem ce găsim.

Era înalt şi slab, cu păr negru, legat la spate într-o coadă-de- cal lungă, urechi clăpăuge, un zîmbet iute şi

1. *Garnet* = granat

o spuză de coşuri pe fruntea înaltă. Locuia în Haight Ashbury de doi ani, ba într-o casă, ba în alta, cu un grup de oameni, cu altul.

– Caut un loc unde să mă simt bine, spuse el, scoţînd din frigider nişte cutii de plastic şi umplînd cu legume o farfurie. Poate l-am găsit; aici stă o gaşcă civilizată. Pîine, bombăni el, tăind o felie groasă dintr-o bucată de pîine din aluat acru, pusă pe bufet. Suc, adăugă şi umplu un pahar, după care puse totul în faţa lui Anne. Mănîncă şi linişteşte-te. N-ai nimic de făcut decît să fii fericită.

– Trebuie să-mi găsesc o slujbă. Nu pot face nimic pînă nu am de lucru.

– Muşcă-ţi limba, Anne; asta-i o vorbă porcoasă pe-aici. Am venit tocmai ca să scăpăm de toate astea. Munca e pentru mîrlani.

– Dar...

– Acum, ascultă. Ce faci e să aduni bonuri de masă în fiecare lună. Dacă n-ai încotro, te mai angajezi din cînd în cînd pe ici-pe colo, doar pentru ce-ai nevoie. Chiria e douăşcinci de parai pe lună de căciulă, mîncarea variază, la vreo cinzeci pe lună, şi haine ai, nu? Atunci, ce-ţi mai trebuie?

Anne îl privea cu ochi mari.

– Dar toată lumea lucrează.

– Aici, nu. Vorbeşti despre locul ăla îngrozitor de unde ai scăpat. Aici, faci ce vrei tu. Afli cine eşti şi ce e cu adevărat important în viaţă. Nu-ţi place mîncarea?

– Păi, dacă ai avea puţină carne sau ceva...

– Nu mănînc căcaturi d-alea, spuse el binevoitor. Eu sînt strict vegetarian. Dar pe-aici nu ne băgăm; nimănui nu-i pasă ce faci, cîtă vreme nu încerci să converteşti pe toată lumea şi-ţi rezolvi singur problemele. Dar, numai azi, facem o excepţie. Barbie are nişte ton; n-o să se

supere dacă-ţi dau puţin, ca să te-ajut să te simţi ca acasă. Numai să i-l pui la loc, cîndva, O.K.?

Deschise o cutie şi scutură conţinutul în farfuria lui Anne.

– E bine-aşa?

Fata dădu din cap:

– Mulţumesc. Dacă nu munceşti, la şcoală mergi?

– Nnţ, nu mă-nteresează. Sînt un elev prost; nu suport să mi se spună că toate nu se pot face bine decît într-un singur fel, iar la teze, îngheţ. Taică-miu mi-a oferit cîte o sută de parai pentru fiecare A pe care-l primeam pe carnetul de note; i-am spus că-i o căcănărie.

– De ce?

– Fiindcă ar fi trebuit să-mi dea opt, nouă mii pentru fiecare A. Fiindcă munceam, nu? Şi o sută de parai A-u' însemna grosolan de puţin pe lîngă salariul minim pe economie, cînd stai să socoteşti timpul pierdut în clasă şi la lecţii. Am fost total deziluzionat că taică-miu îmi venea cu chestii d-astea tipic capitaliste, încercînd să mă storcească de-o leafă decentă, cînd lui şi maică-mii nu le plăcea părul meu, nici hainele, nici prietenii, nici că fumam marijuana şi cred că nimic în ce mă privea. Şi nici mie nu-mi plăcea cum erau tot timpul aşa de-atenţi cu viaţa lor, plănuind totul înainte să facă o mişcare ca să ştie sfîrşitul cînd încă nici nu începuseră. Eu voiam romantism, mister, pasiuni neaşteptate. Aşa că am avut o mulţime de crize, urlete cît încape, lacrimi căcălău, şi-am plecat şi-am venit aici. Aşa că acum cînt cu ghitara la colţuri de stradă, stau de vorbă cu străinii şi-i fac să se simtă mai împăcaţi cu viaţa. Viaţa e o ghiulea de picior, pentru cei mai mulţi oameni, ştii, da' nu şi pentru mine; eu zac la soare şi iau fiecare zi cum vine, şi niciodată nu ştiu ce-o să se-ntîmple mîine. Aşa tre'să fie viaţa. Ia hai să-ţi găsim un locşor de dormit. Probabil că

mai bine-i la etajul doi. Nu-i aşa de multă lume. Acolo nu-s toalete, da' sînt două la primul şi una la parter, şi nimeni nu face nazuri să le-mpartă.

Îi duse valiza, iar Anne îl urmă pînă la etajul întîi, de unde urcară pe o scară îngustă şi abruptă, la al doilea.

– Să te instalăm, spuse Don, punîndu-i valiza pe o saltea goală; aduse mai aproape o cutie. Se pare c-o să-ţi încapă aici lucrurile, dacă atîta-i tot ce ai.

Şi începu să deschidă valiza.

– Las-o-n pace! se răsti Anne.

Don se retrase.

– Scuze. Credeam că vrei o mînă de ajutor.

– Nu-mi place să-mi atingă alţii lucrurile.

– I-auuuzi, fluieră el încet. Aici împărţim multe. Ar fi bine să te gîndeşti la asta.

Se întoarse să plece.

– Nu-i nici o grabă să te instalezi; nu se vede nici un deşteptător. Ba nici un fel de ceas, la o adică. Mai vorbim.

Rămasă singură, Anne se aşeză pe saltea. Se afla în colţul unei camere mari, cu tavan încrustat şi parchet denivelat, tulbure de ani. Cîndva, fusese o sală de bal; acum, conţinea cinci saltele, cîteva scaune şi cutii de carton pline cu haine. Deasupra saltelei lui Anne se afla o fereastră rotundă cu ochiuri pătrate, prin care se vedeau alte case asemănătoare înşirate vis-à-vis şi, dincolo de ele, vîrfurile copacilor din Panhandle, fîşia prelungă şi îngustă a Parcului Golden Gate unde stătuse două zile, spunîndu-şi că parcul semăna atît de mult cu pădurea ei de-acasă, încît avea să se obişnuiască destul de curînd să stea acolo.

Îşi spusese că n-avea să simtă lipsa nimănui, dar îi era dor de toţi. Nu de Vince, de Vince niciodată, însă de toţi ceilalţi da, de oamenii care-i umpluseră zilele de

cînd se născuse şi care păreau să devină cu atît mai luminoşi, scăldaţi într-un fel de aură legendară, cu cît stătea mai mult timp departe de ei. Auzise despre Haight Ashbury în liceu, unde colegele ei povestiseră cu emoţie şi dor, ca despre un loc al libertăţii şi al amorului liber. Juraseră că acolo aveau să se ducă în momentul cînd treaba se împuţea rău de tot acasă, dar nici una nu o făcea. Anne era singura care o făcuse şi, în acele prime două zile, hoinărind prin San Francisco, nu se simţise deloc liberă; se simţise singură, sfîşietor de singură, şi convinsă că procedase greşit. Iar apoi îl întîlnise pe Don Santelli, cîntînd la ghitară în Panhandle, şi se dusese cu el acasă fiindcă Don îi spusese că era binevenită şi putea să rămînă cît de mult voia, şi n-o întrebase nimic despre viaţa ei, şi fiindcă nu ştia ce altceva să facă.

Şi-apoi, era rea cu el, cînd Don încerca să fie drăguţ. *Aici împărţim multe. Ar fi bine să te gîndeşti la asta.* Numai că ea nu voia să împartă nimic. Nu voia să se apropie de nimeni. Pentru prima oară după doi ani, trupul ei îi aparţinea din nou; se simţea curată, pură şi neatinsă. Şi aşa avea să rămînă. Nimeni n-avea s-o mai înjosească vreodată aşa cum făcuse Vince. Nimeni n-avea să mai prindă ocazia.

Dar nu găsea numai atingerile insuportabile; îi era greu şi să stea de vorbă cu oamenii. Nu dorea decît să tacă; să se desprindă de toată lumea. Însă, în acelaşi timp, nu voia să fie singură. Să se-nvîrtă prin jurul ei, oarecum, fără să se apropie niciodată prea mult. „Va fi bine," îşi spuse Anne. „Dacă vin prea aproape, am să mă duc în altă parte." Se aşează turceşte pe saltea, privind afară pe fereastra rotundă. „Nu trebuie să fac nimic din ceea ce nu vreau. Nu poate să mă oblige nimeni."

Nici măcar nu trebuia să muncească, după cîte se

părea. Trebuşoare pe ici-pe colo, spusese Don. Bonuri de mîncare. „Bunicul ar fi îngrozitor de dezamăgit," medită Anne. „Ar spune: *Dar n-ar fi mai bine dacă măcar ai încerca să-ţi găseşti o slujbă adevărată? Poţi cere oricînd ajutor, dacă nu te descurci singură, dar nu te-ai simţi mai mulţumită de tine însăţi dacă ai încerca să-ţi foloseşti mintea ta atît de ageră?* Şi apoi m-ar săruta şi mi-ar spune ce deşteaptă sînt."

Îşi înghiţi lacrimile.

– Dar nu mai locuiesc acolo, zise ea, cu voce tare. Nu mai fac parte dintre ei. Fac parte din locul ăsta. Şi-i datorez lui Barbie, cine-o mai fi şi ea, o conservă de ton.

Îşi lăsă valiza pe saltea şi coborî scara abruptă. Bucătăria era goală, cînd trecu prin dreptul ei, în drum spre ieşire. Nimănui nu-i păsa unde se ducea. Nimănui nu-i păsa dacă ieşea sau nu. Marian ar fi întrebat-o unde mergea. „Întotdeauna a vrut să mă apere," reflectă ea. „Dar, cînd a contat într-adevăr, n-a făcut-o."

Porni pe trotuar, căutînd o băcănie, nevrînd să întrebe pe nimeni. Strada forfotea de oameni, grupuri de bărbaţi şi femei cu haine viu colorate, care-i făceau loc cînd se apropia şi se uneau la loc după trecerea ei. Din această cauză, se simţea foarte singură, iar costumul de tweed şi bluza albă pe care le îmbrăcase la plecarea cu autobuzul o făceau să se simtă deplasată. Totul în jur, însă, era atît de exotic, încît îşi spuse că se mulţumea să fie doar spectatoare.

În apropiere, nişte tinere fete cu baticuri de voal se ţineau de mîini, dansînd în cerc; mai încolo, cîţiva băieţi cu cozi-de-cal şi cercei, şi femei cu părul lung şi banderole pe cap, stăteau în uşi, cu picioarele încrucişate, fumînd şi pălăvrăgind. Drept înainte, alte grupuri intrau sau ieşeau din parc şi, apropiindu-se, Anne văzu sute

de oameni, după cîte i se părea, stînd aşezaţi sau culcaţi pe iarbă, ori rezemaţi de copaci, unii citind, alţii cîntînd balade triste la ghitară.

Era primăvară în Haight Ashbury. În fiecare zi veneau alţii şi alţii, din toate părţile ţării, atraşi de poveştirile romantice despre libertate, pace, armonie, bucurie şi dragoste. Alcătuiau, pe cei cîţiva kilometri pătraţi ai acelei enclave mărginite de ambele părţi de Parcul Golden Gate, o mică lume plină de culorile sariurilor indiene, ale vechilor catifele şi dantele salvate din cufere uitate, ale tricourilor vopsite manual, sandalelor şi şiragurilor lungi de mărgele. Era o lume parfumată cu tămîie şi marijuana, mobilată cu piese din magazinele de vechituri şi luminată de lumînări înfipte în sticle de vin sau becuri goale agăţate sub tavane înalte. Era lumea lui Jefferson Airplane şi Ken Kesey, a formaţiei *Grateful Dead* şi a Colinei Hippie din Parcul Golden Gate.

– E loc destul, îi spuse cineva, cînd Anne se opri să privească mulţimea de pe colină; întinse mîna s-o tragă alături. Poţi să te înghesui aici.

Anne se feri:

– Mă uitam doar.

– E loc destul, repetă tînărul, dar, în timp ce se îndepărta, Anne observă că o uitase deja.

În fiecare zi, se plimba prin Haight Ashbury, privind şi ascultînd. După o lună, începuse să recunoască zecile de chipuri şi era recunoscută de tinerii care o salutau cu cîte un surîs sau vreun gest, ridicînd mîna cu palma deschisă, conform obiceiului lor.

– Am aşteptat două săptămîni întregi ca să-ţi zic „bună", spuse un tînăr cu barbă blondă şi păr lung. Deci, bună.

– Bună, răspunse scurt Anne, mergînd mai departe.

– Eu sînt Sandy, continuă el, potrivindu-şi pasul

după al ei, şi compun un cîntec dedicat ţie. Deci trebuie să ştiu cum te cheamă,

Mergînd, se apropiase de ea, atingînd-o cu umărul şi mîna. Anne se îndepărtă.

– Alege pe altcineva.

– Nu, tu eşti aia. Eşti o fată foarte atrăgătoare. N-ai putea merge mai încet? Te grăbeşti prea tare pentru mine. De fapt, unde mergem?

Anne se opri, cu o privire rece.

– Du-te unde vrei; doar nu te apropia de mine. N-am chef. Mă simţeam bine şi-mi strici tot cheful.

– Ei, haide. Trebuie să fim împreună; asta-i toată problema. Vreau să zic, uite...

O trase spre el, cuprinzînd-o cu braţele sale lungi.

– Dragostea e toată problema, nu?

Anne începu să se zbată, dar Sandy o ţinea foarte strîns.

– Ne-am putea distra; am putea să ne simţim bine împreună...

La auzul acestui ecou al trecutului, Anne ţipă, tulburînd strada liniştită. Oamenii se răsuciră spre ei, apropiindu-se în fugă.

– De ce-a trebuit să faci asta? explodă Sandy. Nu trebuia să te porţi de parc-aş fi încercat să te violez; voiam să te *iubesc*.

– Hai, să fugim.

O tînără înaltă o apucă de mînă şi, pînă să se dezmeticească, Anne traversa strada şi alerga pe trotuarul celălalt, spre parc, ţinută strîns. Oamenii se împrăştiau să le facă loc, iar cele două fugeau, fugeau, întinzîndu-şi picioarele în paşi prelungi, săltaţi, cu inimile bătîndu-le, cu sandalele clămpănind pe asfalt şi bluzele umezite de transpiraţie în soarele cald al după-amiezei de mai.

– O, minunat, gîfîi tînăra, cînd ajunseră în parc; se trînti pe iarba răcoroasă de la umbra unui copac, trăgînd-o pe Anne lîngă ea. A fost bine, nu? Doamne, ce-mi mai place să alerg aşa. Te simţi bine?

– Da, răspunse Anne; avea faţa roşie, strălucitoare de surpriză. Chiar aşa. Mă simt minunat.

– Fuga are mereu efectul ăsta şi nu contează de cine fugi, sau încotro. Eu sînt Eleanor Van Nuys. Încîntată de cunoştinţă.

– Anne Garnett. Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

– Sandy ţi-ar fi dat drumul; nu crede în forţă. Dar eşti excelentă la alergat. Ar trebui s-o facem în fiecare zi, indiferent că avem nevoie sau nu. De cît timp eşti aici?

– De-o lună. Tu?

– A, de-o veşnicie. De un an. Am venit imediat după ce am terminat liceul. Familia mea îmi plănuise strategic toată viaţa: urma să termin colegiul şi să mă mărit imediat cu un bogătaş bătrîn care m-ar fi aşezat la casa *mea*, *mi*-ar fi făcut trei copii – o fată, un băiat, al treilea nu ştiu ce-ar fi trebuit să fie – şi ne-am fi întemeiat un cămin fermecător în suburbii şi o locuinţă de vară *très chic* pentru nebuneală în Maine. Aşa că, ce puteam face decît s-o-ntind? Nu mai suportam cum mă forţau mereu să fac asta sau ailaltă ca să mă pregătesc pentru viitor şi mă consemnau în casă cînd ieşeam cu băieţi care nu dădeau bine la imaginea mea, ce-o mai fi-nsemnînd şi asta, aşa c-am ajuns să urăsc complet totul. Mai ales toate certurile.

– De ce vă certaţi? întrebă Anne. Ce voiai?

Eleanor ridică din umeri:

– Cine ştie? Viitorul meu încurcat în locul celui ordonat al lor, cred.

Era înaltă, cu păr roşcat, lung şi încîlcit, o gură mică,

încontinuu în mişcare, vorbind, cîntînd sau fluierînd...

– Nu-ţi vine să crezi cît îmi detestau ai mei fluieratul; îi scotea din papuci efectiv. Am problema asta, nervii. Dar cred c-ar trebui să mi se mai înmoaie, pînă pe la douăşcinci de ani. Majoritatea oamenilor se îmblînzesc cu vîrsta, nu crezi? Cîţi ani ai?

– Tot nouăsprezece, răspunse Anne.

Eleanor îşi înclină capul într-o parte, studiindu-i faţa. Întinse mîna şi-i dădu la o parte din ochi părul negru.

– *Mai degrabă şaptişpe, dar, din partea mea,* poţi să ai cîţi pofteşti. De unde eşti?

– De pe Coasta de Est.

– Zău? Şi eu. De unde?

Tăcu o clipă.

– De fapt, nu-s din Est, reluă Anne, încet. Cred că nu prea vreau să vorbesc despre asta.

– N-am nimic împotrivă. Şi despre ce-ai vrea să vorbim?

– Despre tine.

– Zău? *Mor* să vorbesc despre *mine*. Ia să vedem, ce-ar mai fi? Îmi place să citesc, mai ales biografii, fiindcă îmi place să aflu că oamenii care-au ajuns mari în viaţă aveau tot atîtea probleme cu părinţii ca mine. Încerc să mă uit la filme *horror*, da' nu-s în stare...

– Şi de ce încerci?

– Păi, mi-a spus unu' că ţi se întăreşte caracterul dacă-ţi priveşti în faţă coşmarurile şi dacă pleci ştiind că n-au făcut din tine un idiot plîngăcios. O fi avînd dreptate, dar nu suport tensiunea. Şi pe urmă, mai e o posibilitate: dacă ajung să dau apă la şoareci?

– Poate ar *trebui* să plîngi din cînd în cînd, spuse Anne, spre propria-i surprindere; nu-şi oferise părerea, nici nu purtase vreo conversaţie adevărată cu nimeni, în tot timpul de cînd se afla în Haight. Dacă nu plîngi cînd

te sperie unele lucruri, probabil nu prea ţii la nimeni şi nimic, iar atunci nici măcar umană nu eşti.

– Nu vorbeşti despre filme, nu? Vorbeşti despre viaţa adevărată. Chiar crezi asta? Mie, de obicei, mi-e frică să plîng. E ca şi cum, dacă aş fi cu-adevărat maturizată, aş putea să-mi înfrunt emoţiile şi să le încorporez în personalitatea mea în moduri productive.

Anne zîmbi. Îşi simţi întinderea nefamiliară a muşchilor feţei şi ştiu că era primul ei zîmbet după mai mult de-o lună.

– Pe-asta ai citit-o undeva.

Eleanor surîse larg:

– Am o carte mişto de psihologie, poţi să te uiţi şi tu prin ea, odată, dacă vrei. Foloseşte o droaie de cuvinte trăsnite, dar are idei foarte tari. Ca asta pe care am zis-o adineauri; înseamnă că trebuie să-ţi stăpîneşti emoţiile, nu să te îneci în ele. Trebuie să le foloseşti ca să-ţi rezolvi problemele cu instrumentele pe care le ai, cu personalitatea pe care o ai, în loc să te laşi dărîmat de tot ce se întîmplă.

– Nu întotdeauna le poţi rezolva, spuse Anne, cu voce scăzută.

– Păi, atunci, să fugi de ele, replică voioasă Eleanor. Ca toată lumea de pe-aici.

Tăcură cîteva momente.

– Oricum, motivul pentru care cred că nu trebuie să te prăbuşeşti la filmele *horror* e fiindcă e normal să ştii că-s false. Problema mea e că uit. Mă încurc între ce e real şi ce nu. Uneori, mă gîndesc la poveşti întregi şi nu mai sînt sigură dacă e vorba de oameni pe care-i cunosc sau dacă mi le-am imaginat doar.

– Ar trebui să le scrii, propuse Anne. Poate eşti o mare scriitoare şi nici nu ştii.

Eleanor îşi înclină capul:

– Poate. Nu-i rea ideea. Dar să nu spui la nimeni; s-ar putea să creadă că seamănă prea mult cu munca. Oricum, m-am lăsat de filme *horror* fiindcă nu cred că fac nici două parale la întărirea caracterului. Altu' mi-a zis c-ar trebui să mă caţăr pe stînci, ca să-mi întăresc caracterul. Cred că s-ar putea să-mi placă, dar n-am avut niciodată ocazia. Ţie-ţi plac? Filmele *horror?*

– Nu. Şi nici cărţile *horror.* Nu suport să mă sperii. Cine-s toţi ăştia care-ţi dau atîtea sfaturi?

– Unii. Fiecare tip pe care l-am cunoscut mi-a dat sfaturi. Ţi se pare c-aş avea nevoie?

Anne clătină din cap:

– După cum arăţi, pari să-ţi poţi purta singură de grijă.

– Ei, cîteodată. Îmi plac tipii, totuşi, şi poate că lansez semnale fără s-o ştiu, cerînd ajutor. Nu-s întotdeauna sigură ce- am să fac în continuare, înţelegi? Merg oarecum în rafale şi uneori mă întreb cum am ajuns acolo unde sînt şi ce caut acolo şi unde-o s-ajung mai departe. Dar tu? Ai tipi care-ţi spun cum să te porţi, care încearcă să te-nveţe să faci lucrurile în stilul lor?

Anne sări în picioare:

– Trebuie să mă duc.

– Unde? îşi ridică Eleanor privirea, dar fără să se mişte. Dacă nu vrei să vorbeşti despre ceva, ajunge să schimbi subiectul. Nu mă simt jignită. Chiar trebuie să pleci? Fiindcă dacă nu, am putea să mai stăm de vorbă. Mă simt excelent. Mă gîndeam că poate şi tu. Mă gîndeam că poate am reuşi să ne împrietenim mai bine.

În sufletul lui Anne se aprinse o mică flacără de recunoştinţă. Pentru prima oară de cînd plecase de-acasă, uscăciunea rece şi dură dinăuntrul ei începea să se înmoaie. Încet, se aşeză şi, mai încet încă, surîse,

mai larg decît prima dată.

– Mi-ar plăcea.

Din acel moment, Anne şi Eleanor au început să se întîlnească în fiecare zi. Se plimbau pe străzile din Haight Ashbury şi din parc, intrau în grupuri de oameni care le făceau loc în conversaţiile lor leneşe şi recitalurile de cîntece. Lui Anne i se părea că toţi erau plini de iubire şi bunătate şi că încercau să-i facă pe cei din jur fericiţi, apropiindu-se de oricine trecea prin preajmă. Acceptau deosebirile dintre ei, aşa că nu-i deranja repezeala pe care Anne încă nu putea să şi-o controleze întotdeauna, şi modul cum se chircea la atingerea lor. Şi erau la fel de nepăsători cînd începea să se relaxeze, pe măsură ce se obişnuia cu ei şi cu Eleanor. În toată vara aceea, Anne a răspuns, fără să-şi dea seama că o făcea, la căldura fără cerinţe a unor oameni pe care abia îi cunoştea: o atmosferă de afecţiune lejeră ca un balsam pe rănile aduse cu ea în Haight.

Şi apoi, veni toamna. Razele soarelui erau mai joase, răspîndind o aură caldă peste casele cartierului, iar umbrele copacilor se întindeau ca nişte pene lungi pe străzile sărbătoreşti. Anne se afla acolo de şase luni. Şi încă mai era singura, după cîte se părea, care nu stătea mereu în contact fizic cu cineva, în acel climat al atingerilor, al senzaţiilor şi al dragostei. Şi, totuşi, îşi găsise locul şi, chiar dacă nu dansa şi nu cînta niciodată împreună cu ceilalţi, îi plăcea să le asculte armonia şi să le privească mişcările senzuale.

Îi însoţea cînd se îndreptau spre tramvaie ca să le ofere flori navetiştilor. Stătea cu ei la coadă ca să completeze formulare pentru ajutorul de şomaj şi bonurile de masă; făcea cumpărături de la băcănie şi mînca împreună cu ei. Adeseori, se culca la etajul doi al casei

unde o dusese Don Santelli, dar de multe ori stătea la Eleanor, sau se aciuiau amîndouă prin alte case, pe alte saltele, priciuri sau somiere, trezindu-se ca să ia micul dejun cu alt grup şi apoi ieşind să-şi petreacă ziua în compania altora. În toate aceste moduri, făcea parte din viaţa fluidă a Haight-ului, fără a se integra complet în ea, şi găsea că era de ajuns. Nu avea nevoie de atingere şi, categoric, nici de dragoste.

În acea lună septembrie, Anne şi-a dat seama că putea saluta pe nume peste o sută de vecini şi, în fiecare zi, cunoştea alţii, aflînd totul despre ei. Îi uşurau situaţia, fiindcă povesteau tot timpul. Niciodată nu puneau întrebări, spunînd că respectau intimitatea tuturor; în schimb, îşi descriau vieţile şi părerile despre univers, în faţa oricui asculta. Lui Anne îi plăcea să asculte. Şi reţinea tot ce auzea, iar a doua zi sau săptămîna viitoare saluta oamenii pe nume şi-i întreba despre cîte un lucru important pentru ei. Nu-şi dăduse seama cît de mult însemna pentru oameni sau cît de bine se pricepea la asta, dar a învăţat repede că îi atrăgea popularitatea. Ceilalţi o simpatizau, le plăcea să-i vorbească şi, în curînd, au început s-o caute ca să-i asculte.

– Ar trebui să pui taxă, spuse Eleanor, la sfîrşitul lui septembrie, în timp ce mergea spre băcănie împreună cu Anne, care era oprită de oameni la tot pasul. Ai putea zice că eşti psihiatră. Nimeni nu ţi-ar cere diploma; ar fi doar total recunoscători că au pe cineva care-i ascultă şi care se interesează de ei. Şi te-ar plăti. Ar fi şi cazul.

Anne zîmbi:

– Imediat ar găsi alte urechi, dacă ale mele ar costa bani.

– Ba nu, pe tine te-ar prefera, insistă Eleanor. Aş putea să organizez eu totul, să stabilesc ore, să vînd

bonuri şi să-ţi adun banii, toate treburile.

O privi, chipurile cu uimire:

– O slujbă respectabilă. Părinţii tăi ar sări în sus. Eleanor îşi vine-n fire şi-şi găseşte un loc de muncă. Aproape ca şi cum nici n-ar fi plecat de-acasă.

– Acasă nu e ca aici, spuse cu emfază Eleanor. Chiar dacă mi-aş lua de lucru.

Îşi continuă drumul în tăcere, dintr-o dată melancolică, iar Anne ştiu că se gîndea acasă. Cu toţii o făceau, din cînd în cînd: se retrăgeau în cîte un loc singuratic ca să-şi amintească, fiindcă vreun cuvînt, vreo imagine sau vreun gînd răzleţ le readucea în minte casa, cu acea aură de legendă care învăluia şi familia lui Anne, ori de cîte ori îşi lăsa gîndul să revină spre trecut. Apoi, îşi aminteau toate problemele maturizării cărora nu le putuseră face faţă şi curînd reintrau în conversaţie, făcînd iarăşi parte din grup.

– Oricum, n-ar fi o muncă adevărată, dacă aş face-o pentru tine, reluă Eleanor. N-aş primi bani; aş face-o numai ca să te ajut. Asta înfrumuseţează viaţa: prietenia. Nu banii. Banii murdăresc totul.

Îşi scoase portofelul, pentru a plăti cumpărăturile, şi izbucniră amîndouă în rîs.

– Mă rog, e bine să-i ai cînd ţi-e foame, continuă Eleanor, numărînd restul. Diseară mănînci la mine, nu uita.

– A, nu pot. I-am promis lui Don că-l ajut la cina de ziua lui.

Eleanor oftă.

– Ţi-am spus că vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

– Iar eu ţi-am spus că nu vreau să cunosc pe nimeni.

Ieşiră din băcănie cu sacoşele pline cu mîncare. Purtau rochii de vară, lungi şi largi, şi sandale, şi mer-

geau agale în lumina pestriţă de sub platanii care se unduiau uşor în adierea după-amiezei.

– Iar o luăm de la-nceput; de ce nu pot fi fericită dacă mă culc singură?

– Fiindcă e nefiresc. Eu am atîţia tipi, iar tu n-ai nici unul. Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, dar eşti aici de şase luni şi e timpul să încerci ceva nou. Se găsesc tone de tipi noi prin jur; prea destul pentru amîndouă. De ce nu vrei să-ncerci măcar? E o parte esenţială din maturizare. Vino la un film cu noi, ia o pizza, stai şi fumează...

– Nu fumez.

– Ştiu şi totuşi te iubesc. Dar fă altele. De pat ce-ai zice? Oricîţi ani oi avea, de fapt, trebuie să ştii totul, şi nu se poate să nu fi călcat în strâchini de vreo cîteva ori; oricine are peste doişpe ani o face, în zilele noastre.

Îi privi atentă faţa.

– Ştiu, ştiu, subiectul e tabu. O.K., o lăsăm baltă. Dar eşti de acord să-mi faci o favoare? Vrei te rog să vii mai întîi la mine cînd simţi că-ţi vine cheful de-un tip? Ca să-ţi pot recomanda eu unul şi să mă asigur că e totul în regulă? Faci măcar asta?

– Da, răspunse Anne cu gravitate. Îţi mulţumesc.

Eleanor o privi lung.

– Sigur, s-ar putea să ştii mai multe decît laşi să se înţeleagă.

– S-ar putea, fu Anne de acord, dar ar ieşi la iveală dacă ţi-aş cere ajutorul.

– E absolut imposibil să te conving să vorbeşti despre ceva, cînd tu nu vrei, oftă Eleanor. Ar trebui să fii o savantă care face un studiu top-secret.

– În loc de psihiatră?

– Mă rog, una din două:

– Nu pot fi nici una, nici alta, dacă nu merg la colegiu.

Se lăsă tăcerea.

– Mi-a plăcut şcoala, spuse apoi Eleanor. Dar mai degrabă muream, decît să le spun alor mei.

Ajunseră la casa ei şi se aşezară pe treptele din faţă. Anne deschise o pungă cu cartofi prăjiţi şi o ţinu între ele.

– Şi mie mi-au plăcut unele părţi. Îmi plăcea să descopăr cum merg lucrurile şi de ce fac oamenii nebuniile pe care le fac.

– Mie-mi plăcea matematica, răspunse Eleanor. Muream de bucurie cînd ieşeau cifrele aşa cum voiam eu. Mă făceau să mă simt cea mai puternică.

– Iar mie îmi plăcea să învăţ despre greve, revolte şi războaie, şi cum se terminau. Organizam procese în joacă, la şcoală, şi-mi plăcea să aflu cine era vinovatul şi să mă asigur că-şi primea pedeapsa.

– Şi-mi mai plăcea şi compunerea. Puteam să inventez poveşti şi nu mă acuza nimeni că mînţeam.

Contemplau scena de stradă, făcîndu-le cu mîna prietenilor. Anne oftă şi mai luă o mînă de cartofi prăjiţi.

– Nu ştiu ce-am să fac.

Cel mai uşor era să nu facă nimic. În Haight Ashbury nu existau programe şi ore de masă; zilele treceau una după alta ca valurile oceanului, fără să lase nici o urmă. Mîncatul, dormitul, dansurile, cîntecele, chiar şi cozile la bonurile de mîncare, toate se întîmplau atunci cînd voiai. Grupurile se adunau cînd aveau chef; oamenii mîncau cînd le era foame şi dormeau, ziua sau noaptea, cînd le venea; iar senzaţia de timp în curgere liberă, fără nici o urgenţă, era mereu aceeaşi. Anotimpurile se succedau, la fel ca zilele, trecînd fără a lăsa nimic în urma lor. Şi din nou se făcu primăvară, împlinindu-se un an

de cînd sosise Anne.

– E cam plicticos pe-aici, spuse Eleanor într-o zi din aprilie, cînd tocmai se terminase o ploaie lungă de primăvară şi copacii îşi scuturau stropii de apă sub un cer fără nori. Ce-ai zice de-o plimbare cu maşina?

– Care maşină? întrebă Anne.

– Am împrumutat una de la amicul cu care-am fost azi-noapte. Am umblat peste tot prin San Francisco luînd tramvaiele şi autobuzele şi sînt sătulă. Iar tu n-ai făcut-o deloc; mereu vrei să stai pe loc. Haide. Am să te-nvăţ chiar şi să conduci, dacă vrei.

Maşina era un *Studebaker* vechi, decapotabil, care zăngănea şi bolborosea ameninţător, dar pe Eleanor nu părea s-o deranjeze. Conducea cu viteză şi concentrare, aplecată peste volan, citind semnele de circulaţie cu voce tare, cotind brusc cînd se hotăra în ultimul moment să viziteze cîte o stradă care i se părea interesantă.

– Cred că vom avea nevoie de nişte bani ca să trecem pe-aici, spuse ea, cotind în dreptul semnului care indica Podul Oakland Bay. Ai mărunţiş la tine?

Anne îi dădu un pumn de fise. Viteza o delecta. Părul îi flutura în vînt, dîndu-i senzaţia că zbura. Timp de o oră, oraşul gonise pe-alături într-un iureş de case pastelate şi grădini multicolore, luciri ale troleibuzelor din lemn lăcuit şi jocuri caleidoscopice ale străzilor: femei în rochii înflorate, poliţişti în uniforme, bone cu costume albe, chelneri cu pantaloni negri şi şorţuri lungi, pe terasele cafenelelor, copii în blugi şi cămăşi. Era o viaţă incomparabil mai mare şi mai miraculos de variată decît cea din Haight Ashbury, iar Anne îşi dădu deodată seama cît de bine era să facă parte din lumea întreagă.

În Berkeley, Eleanor conduse mai încet, pe lîngă mici magazine şi restaurante, după care coti spre

colinele care se înălţau deasupra oraşului.

– Hai să mergem acolo, propuse Anne. Poate reuşim să ne urcăm în turnul ăla, arătă ea spre o clopotniţă albă care se ridica deasupra copacilor.

Apropiindu-se, privi oamenii care treceau.

– Unde sîntem? E aproape ca în Haight.

– Universitatea, răspunse Eleanor. *Berkeley*. S-o fi văzut anul trecut; Doamne, ce panaramă a mai fost. Cuvîntări, defilări, simpozioane... nişte vibraţii fantastice. Nici n-am ştiut despre ce era vorba; nu-s sigură nici că *ei* ştiau cu toţii. Vorbeau mult despre libertatea cuvîntului, dar mie mi se părea că, cu cît vorbeau mai mult, cu atît aveau mai multă libertate. Nu ştiu; nu făceam parte dintre ei, dar mi s-a părut cam aiurea. Toţi puştii ăia care în viaţa lor n-au plecat de-acasă pînă n-au plătit mămica şi tăticu' pentru asta, şi sînt aici fiincă mămicile şi tăticii plătesc mai departe, şi, pe urmă, dintr-o dată, zbiară că vor libertatea cuvîntului. Mi-am zis că eu o aveam deja, în Haight, aşa că m-am dus acasă. Proşti mi s-au mai părut.

– Erai invidioasă? întrebă Anne.

Eleanor îi aruncă o privire.

– Poate.

Continuă, cu voce scăzută:

– Probabil. Nu-s proşti; sînt mult mai deştepţi ca mine. Se înţeleg cu părinţii şi reuşesc să li se plătească facultatea.

Conduseră în susul colinei, pe lîngă clădirile cu săli de clasă, prin faţa turlei.

– Vrei să vedem dacă putem urca? întrebă Eleanor.

– Aş vrea doar să ne plimbăm puţin. Se poate?

– Sigur.

Porniră în tăcere, iar Anne îi privi pe studenţii care se plimbau, pe jos sau cu bicicletele, ori stăteau tolăniţi

sub copaci. Nu era ca în Haight, îşi spuse ea. Oamenii aceia aveau ceva de făcut. Purtau rucsacuri sau teancuri de cărţi; stăteau pe bănci, citind, sau pe treptele clădirilor, cu cărţile stivuite alături. Deodată, acut, îşi dori să ştie ce conţineau cărţile acelea.

– Hai să intrăm, propuse ea, pornind spre o clădire.

– N-avem voie; nu sîntem de-aici.

Anne intră, oprindu-se pe culoarul prelung. Inspiră adînc.

– Ţin minte mirosul ăsta. Miroase a şcoală.

Deschise uşa unei clase şi, mergînd pînă în faţa tablei, citi ce era scris:

– „Taţii şi fiicele din romanele lui Jane Austen."

Mai citi o dată, în gînd, dorindu-şi să fi putut învăţa în clasa aceea.

Afară, contemplă studenţii cu cărţile lor. O citise şi ea pe Jane Austen, dar singură, fără nici un ajutor. Toţi cei de pe-acolo ştiau despre Jane Austen mai mult decît ştia ea; despre toate ştiau mai mult. „Vor putea face tot ce vor cu vieţile lor," îşi spuse Anne. „Iar eu voi împleti flori în Haight."

Clopotele din turn sunau.

– Ei, ce-atîta grabă? întrebă Eleanor, în timp ce studenţii alergau pe lîngă ele, spre clase.

Anne făcu un pas într-o parte.

– Toţi au treburi de făcut...

Se simţea exclusă.

– Toată lumea are treburi, replică Eleanor.

– Noi nu.

– Ba *cum să nu*? Mîncăm, dormim, stăm în parc şi cîntăm, şi le dăm oamenilor flori ca să se simtă bine...

– Nu-i destul! izbucni Anne.

Dădu cu piciorul într-o piatră de pe trotuar. Rămăseseră aproape singure în mijlocul întinderii de iarbă şi

copaci, iar Anne îşi imagină studenţii care-şi ocupau locurile în clase, deschizînd cărţile, învăţînd atîtea lucruri.

– Nu vreau să spun că *tu* nu eşti destul, îi spuse ea lui Eleanor. Eşti minunată. Eşti cea mai bună prietenă pe care ar putea-o avea cineva. Dar acolo parcă ne-am atrofia. Sîntem ca nişte... specimene într-un muzeu. În Haight, nimeni nu îmbătrîneşte; nimeni nu creşte. Nu simţi? Nu vrei să faci şi altele? Ca, de pildă, să înveţi să scrii şi poate să publici? Sau să te ocupi mai mult de matematică şi să te simţi puternică? Nu?

– Ei, eu n-am fost niciodată puternică, răspunse Eleanor.

O privi pe Anne lovind încă o piatră, şi dădu şi ea cu piciorul într-una. Continuară să lovească pietre, din mers.

– Întotdeauna am fost destul de slabă, înţelegi; vreau să zic, în esenţă m-am lăsat dusă de val. Singura oară cînd n-am făcut-o a fost cînd am venit aici, iar asta a fost fiindcă eram cu un tip. Nu ţi-am spus, dar aşa e.

Anne o privi repede.

– Asta nu înseamnă nimic. Nu eşti deloc slabă. Doar că n-ai descoperit cum să crezi în tine însăţi. Eu cred în tine; cred că poţi face orice. Cred că mulţi oameni trăiesc toată viaţa fără să descopere niciodată lucrurile pe care ar fi în stare să le facă şi, cînd îmbătrînesc, privesc în urmă şi se întreabă ce s-a întîmplat, pentru că nu s-au întîmplat prea *multe,* iar acum sînt aproape de moarte. Dacă eu aş fi bătrînă, m-aş înfuria rău că n-am încercat tot ce puteam, cît de repede puteam.

Trase adînc aer în piept.

– Aşa că, cred că ar trebui să venim aici.

Eleanor se încruntă:

– Ce?

– Am veni aici şi am învăţa totul, şi pe urmă am face ceva mare şi important pentru ca oamenii să vorbească despre noi şi să-şi dorească să fie în locul nostru. Nimeni nu va reuşi niciodată asta, dacă rămîne toată viaţa în Haight. Ellie, ascultă-mă, îi puse ea o mînă pe braţ. O putem face. Vom locui în Haight, un timp cel puţin, fiindcă-i mai ieftin, dar vom veni aici în fiecare zi. Şi vom studia împreună.

Eleanor clătină din cap.

– N-am destulă minte, spuse ea, mergînd mai departe. Ţi-am mai zis.

Anne o ajunse din urmă:

– Nu asta e problema. Problema e că-ţi închipui că părinţii tăi vor să ai minte, aşa că spui că n-ai s-o faci. Ascultă, nu voiau să ai minte; te preferau proastă.

Cealaltă o privi scurt:

– Voiau să merg la colegiu.

– Voiau să faci ceea ce ţi se spunea, doar s-o faci, fără să discuţi. N-am dreptate? De ce ar face o persoană deşteaptă aşa ceva? O persoană deşteaptă vrea să ştie care sînt alternativele; vrea să încerce totul şi să afle ce anume îi place cel mai mult. Şi ce face una proastă? Stă acasă, urmează itinerariul altcuiva şi nu se plînge niciodată. Nu asta voiau părinţii tăi?

Eleanor o privi lung.

– Spuneau că vor să fiu deşteaptă.

– Şi probabil vorbeau serios, dar ce ştiu *ei?*

Izbucniră amîndouă în rîs.

– Eşti tare, spuse Eleanor. Destul de convingătoare.

Ajunseră la maşină.

– Poate ar trebui să te faci avocată.

– În loc de psihiatră sau cercetătoare ştiinţifică?

– Ei, ce-o fi. Probabil că ai putea face orice te hotărăşti.

– Ceea ce m-am hotărît, spuse Anne, în timp ce demarau, e să mă întorc la şcoală.

– La *şcoală?* întrebă Don Santelli în seara următoare, la cină. De ce să te duci la şcoală, cînd ai toate astea?

– De-aia.

Împlinea şaisprezece ani şi rămăsese cu Don şi Eleanor la tort, după ce toţi ceilalţi o întinseseră. În tort erau înfipte optsprezece lumînări.

– Îmi place aici şi toţi se poartă frumos, dar mereu e la fel. Nu ajungem nicăieri.

– Exact de-aia sîntem aici, spuse Don. Dacă voiam să ajungem undeva, am fi rămas acolo de unde-am venit.

Zîmbiră.

– E ca în parc, zise Anne. Îi văd intrarea, puţin din el, dar nu pot vedea destul de departe ca să ştiu ce fel de loc e sau ce-aş putea face înăuntru. Asta e viaţa mea. Habar n-am cum o să fie la mijloc sau la sfîrşit. Cîndva, am crezut că avea să fie groaznică – vocea îi şovăi şi făcu un efort să şi-o stăpînească – şi aşa urma să continue, iar eu nu puteam face nimic. Dar am făcut totuşi ceva şi am găsit toate astea, şi sînt minunate, dar nu vreau nici să ţină o veşnicie.

– Mie-mi convine veşnicia, se apără Don. Locul ăsta e cel mai bun din cîte există. Aici sînt oameni care te fac să te simţi bine şi eşti ca acasă. Ce vrei mai mult?

Cînd cresc, voi ajunge mai bine decît toţi. Şi voi fi foarte fericită.

Gîndul îi veni şi trecu repede, dar, în acel scurt moment, Anne îşi revăzu camera înflorată, sacul de molton gata pentru drum şi lumina zorilor, cînd mergea spre gară. „Voi ajunge mai bine decît toţi," îşi spuse ea. „Voi

fi fericită."

– Vreau să ştiu cît mai multe lucruri, îi răspunse ea lui Don. Mă tot întreb *de ce.* Nu-mi mai iese din cap. *De ce s-a întîmplat asta?* Trebuie să înţeleg, altfel nu mă simt normal. Nu mă simt *întreagă.*

– Întreagă, repetă Don, clătinînd din cap. Nu pricep.

– Pur şi simplu nu mai suport să atîrne atîtea ţie rămase în aer, îi înfruntă Anne privirea nedumerită; căută un argument comun amîndurora. Şi, de asemenea, dacă învăţ mult, voi putea face diverse lucruri pentru oamenii care au nevoie de ajutor.

– Asta te roade pe tine? Vrei să faci fapte bune? Anne cea Bună, clătină Don iarăşi din cap. Nu poţi să-i faci pe oameni fericiţi şi să rezolvi problemele lumii lucrînd la ele; nimeni nu le dă atenţie. Rămîi cu noi, Anne; noi dăm exemplu; sîntem cei care vor schimba lumea. Oamenii pot înţelege cît de iubitori şi de *întregi la minte* sîntem, şi vor dori să trăiască la fel ca noi, iar atunci nu va mai exista nefericire. Toată lumea va fi fericită.

– Şi adormită, replică Anne, cu un surîs.

Don nu zîmbi.

– Vor fi încă destui treji, şi destui vii. Nu ai rîs de noi cînd te-am primit aici; ne-ai simpatizat mult şi, mai mult ca sigur, nu te grăbeai deloc să pleci.

– Vă mai simpatizez şi-acum. Şi nici nu mă grăbesc să plec; vreau să rămîn aici. Dar vreau să merg şi la colegiu.

– Mi-ai spus că n-ai terminat liceul.

– Nu l-am terminat. Dar există un test G.E.D.[1] pe care pot să-l dau şi, dacă-l trec, voi primi diploma de

---

1. *General Education Degree* = diplomă de învăţămînt general

liceu şi atunci pot da S.A.T.-ul şi nişte probe de Capacitate, şi dacă le iau, mă vor primi şi intru în anul întîi.

– Doamne, da' văd c-ai *cercetat* problema. Şi unde-ar trebui să se întîmple toate astea?

– La *Berkeley,* răspunse Eleanor. Şi cred c-am să-ncerc şi eu.

Don se retrase cu scaunul.

– Fetelor, aici sîntem *fericiţi.* De ce vreţi să încurcaţi totul? La naiba, toate problemele alea de-acolo... nici măcar nu e nevoie să ne gîndim la ele, cîtă vreme stăm aici, în siguranţă. Credeam că şi voi simţiţi la fel.

– Eu da, pentru un timp...

Anne ajunsese la capătul răbdării; de ce nu putea s-o înţeleagă? „Se teme," îşi spuse ea; „e în faza unde eram eu acum un an. Dar nu vreau să mai fiu aşa." Privi chipul defensiv al lui Don.

– A fost frumos, într-adevăr, să mă gîndesc că veţi avea grijă de mine la nesfîrşit, dar pur şi simplu nu mai pot s-o cred. Trebuie să am *eu* grijă de mine. Şi cum s-o fac? Nu ştiu nimic; mă simt ca o proastă! Trebuie să învăţ, milioane de lucruri, să le îngrămădesc ca... ca şi cum aş umple o magazie. Ca atunci cînd se apropie un viscol şi ştii că-ţi poţi purta singur de grijă dacă ai tot ce-ţi trebuie în cămară. Asta vreau, să fiu gata pentru tot ce poate fi mai rău. Şi de-asta am să mă duc la şcoală. Tot aici voi fi, Don; vom *rămîne* prieteni, dar nu-mi poţi schimba hotărîrea. Trebuie s-o fac.

Don nu mai insistă. Şi niciodată n-a mai adus vorba, nici chiar după ce Anne a trecut toate examenele şi a intrat la *Berkeley,* în aceeaşi toamnă. Simţea că îl trădase şi îl umilise, pe el şi pe toţi ceilalţi care locuiau în Haight, alegîndu-şi acelaşi mod de viaţă pe care îl doriseră şi părinţii lor pentru ei. Pînă şi o slujbă îşi luase, parcă pentru a le arăta cît de diferită era: servea la

micul dejun şi ia prînz într-un restaurant de lîngă campus. În ce-l privea pe Don, devenise o aită fiinţă şi nu conta că încă mai locuia în Haight, fiindcă rămînea la etajul doi şi n-o mai vedea nimeni, numai Eleanor.

Continua să doarmă pe saltea, îşi ţinea hainele tot în cutii, împăturite cu grijă, dar acum avea şi un birou. Îl găsise în pivniţă, îl curăţase şi îl lustruise, şi îl cărase împreună cu cîţiva prieteni, plus un taburet de pian, la etajul doi. Îşi cumpărase de la *Woolworth's* o lampă, caiete şi creioane, punîndu-le pe birou, într-o ordine precisă. Simplul fapt de a le privi o făcea să se simtă ca o studentă. Şi lucra acolo în fiecare seară, pînă tîrziu după miezul nopţii, cocoşată peste cărţi în micul cerc de lumină al lămpii, pe cînd ceilalţi locatari intrau răzleţi, conversînd, cîntînd şi, în cele din urmă, adormind. Anne abia îi auzea. Nu auzea decît cuvintele din cărţile pe care le citea.

– E prea mult de lucru, spuse Eleanor la Crăciun, trîntind pe biroul lui Anne cărţile pe care şi le adusese acasă pentru vacanţă. Oare chiar vreau să muncesc atîta? Vrea cineva? Ţie-ţi place, nu? Absolut totul.

– Majoritatea, răspunse Anne, aproape pe un ton de scuză. E interesant să pun elementele la un loc pentru ca lucrurile să aibă sens. Asta-i partea cea mai frumoasă.

Eleanor clătină din cap.

– De mine nu se lipeşte şi pace.

Deschise una dintre cărţi:

– Tot ce ştiu e că muncesc pe brînci să învăţ despre algoritmi şi războaie, cînd pe mine mă doare-n cot!

Anne o privi serioasă:

– Ai de gînd să renunţi?

– Doamne, Anne, e sinistru, cum citeşti tu gîndurile oamenilor. Dacă tot m-ai întrebat... ei bine, mă gîndeam.

– N-ai putea să mai aştepţi? Doar să termini primul an? Durează abia pînă în mai.

– Ce rost are?

Anne îşi privi cărţile şi teancurile de coli pline cu caligrafia ei ordonată.

– Cred că rostul e diferit pentru fiecare.

Îi zîmbi lui Eleanor:

– Poate mă tem doar să nu rămîn singură în campus.

– Ţi-ai făcut mulţi prieteni acolo.

– Cunoştinţe.

– Ei, o să-ţi faci şi prieteni, o mulţime. Şi, pe urmă, într-o zi, la restaurant, vei servi un om de afaceri sexy şi cu succes, în valoare de megaparai, care-o să te ducă în caleaşca lui şi-o să aibă grijă de tine toată viaţa şi...

Se opri brusc. Ochii îi se întîlniră.

– Parc-aş fi maică-mea.

– Cred că eşti gata să te întorci acasă.

Anne îşi distinse nostalgia din voce, la ideea de casă.

– Îmi va fi foarte dor de tine, să ştii.

– Ei, dar n-o să dispar, să ştii. Nici nu m-am hotărît definitiv.

Îi studie faţa:

– Te duci acasă de Crăciun.

– N-am spus asta.

– Nu, dar e evident.

– Doamne, nu suport să fiu evidentă. Bine, dar nu-i decît o vizită. Mă gîndeam să le fac o surpriză. Ştii, Crăciunul e aşa de important pentru ei! Pentru mine, nu; puţin îmi pasă de el. Dar ei ţin mult şi n-am mai fost acolo de cît de două ori – nici măcar o felicitare de sărbători nu le-am trimis – şi ar însemna mult pentru ei...

Anne dădu din cap, serioasă.

– E frumos că faci asta.

– La fel mă gîndeam şi eu. Şi am multe la care să mă gîndesc, iar acolo poate e mai uşor decît aici. Adică, nici eu nu ştiu ce vreau. Mi se părea atît de simplu, cînd am venit aici, dar acum toate sînt încurcate. Te iubesc mult, Anne, dar te-ai schimbat, să ştii. Parcă n-ai mai prea avea nevoie de mine. Şi mă simt cam singură la *Berkeley,* de parcă n-aş fi la locul meu. Nu ştiu unde e locul potrivit pentru mine; cred că asta trebuie să aflu. Unde vreau cu adevărat să fiu şi ce vreau cu adevărat să fac.

– Atunci, cred că ar trebui să te duci acasă, la nişte oameni care te pot ajuta să te hotărăşti.

– Chiar crezi asta? Pe cinstitelea? Nu vreau să fug din Haight, să ştii; am fugit ca să vin aici şi mi se pare groaznic de copilăresc s-o mai fac o dată, în direcţia cealaltă.

– Nu fugi nicăieri. Te duci acasă ca să-ţi formulezi un plan de acţiune pentru tot restul vieţii.

Eleanor zîmbi.

– Ce expresie nemaipomenită. *Tu* eşti nemaipomenită, Anne; zău că eşti extraordinară. Mă temeam să-ţi spun, iar acum m-ai făcut să mă simt mai bine.

– De ce te temeai să-mi spui?

– Credeam c-am să te întristez.

– Sînt tristă. Dar şi fericită pentru tine.

– Îţi voi scrie, să ştii. Şi la telefon... Vom vorbi tot timpul.

– Unde-ai să fii?

– Ţi-am spus. Acasă.

– Dar nu ştiu unde e casa ta. Nu mi-ai spus niciodată.

– Aha. Păi, nici tu.

– În Lake Forest, la nord de Chicago.

– A mea, în Saddle River. New Jersey.

– New Jersey, repetă Anne. Atît de departe.

O sfîşia pe dinăuntru durerea despărţirii şi faptul de a şti că avea să fie din nou singură.

– Probabil că tot aici o s-ajung, continuă Eleanor. Zău că-mi place. Doar anunţă-mă unde să te găsesc şi ce faci.

Îşi luă cărţile.

– Pe astea le păstrez. Nu se ştie niciodată.

– Cînd pleci?

– Mîine. Am... mi-au trimis un bilet. Mi-am zis, eu *sigur* nu mi-o pot permite şi, dacă asta vor cu-adevărat, atunci de ce nu i-aş lăsa s-o facă?

Anne dădu din cap:

– Ai să te distrezi de minune.

Se îmbrăţişară, iar Eleanor plecă acasă. Anne rămase la birou. Privi în jur, prin camera mare şi pustie, cu cele cinci saltele. Se uită pe fereastra rotundă de deasupra saltelei ei, la fel ca în ziua sosirii, şi văzu casele de vis-à-vis şi şuvoaiele de oameni de jos. Cartierul acela era refugiul ei de aproape doi ani. Dar Eleanor avea dreptate: se schimba.

Şi, mai drastic, încă, se schimba şi Haight Ashbury. La început, Anne abia dacă observase; îşi petrecea puţin timp acolo şi, atunci cînd o făcea, stătea numai la birou. Dar, după o vreme, nu mai putu să nu constate schimbările sau să-şi închipuie că nu aveau importanţă. Erau prea mari şi prea dure.

Iniţial, schimbările au mers încet, începînd cu cîţiva reporteri de la ziare şi televiziune. Apoi, dintr-o dată, oamenii cu carneţele şi camere de luat vederi păreau să fie tot timpul pe străzi şi în parc, luîndu-le interviuri celor pe care-i numeau „copiii florilor". În *Time* şi *Newsweek*

apăreau fotografii ale unor *fete cu păr lung şi banderolă* pe cap, ale bărbaţilor cu tatuaje şi cercei; psihologii *scriau articole de fond*, analizînd motivele pentru care tinerii deveneau hippies; echipele de televiziune care filmaseră *Vara Dragostei* reveneau, încercînd să organizeze alte evenimente dramatice pentru ştirile şi reportajele speciale despre droguri şi spelunci. Autobuzele *Gray Line,* cu ferestre mate, începeau să aducă turişti în Haight, strecurîndu-se prin traficul de gură-cască şi hippies care umblau pe de lături, ridicînd oglinzi în faţa şoferilor şi a pasagerilor ca să se vadă reflectaţi. Unii dintre hippies încă mai vorbeau despre dragoste şi *fericire*, dar *nimeni nu-i asculta*; anii simpli de la Haight se sfîrşiseră.

Don Santelli şi prietenii lui stăteau în casă, refuzînd să se lase intervievaţi sau filmaţi. Dar reflectoarele, obiectivele ispititoare ale camerelor, curioşii de pe străzi şi *ideea unui public naţional erau irezistibile pentru mulţi* dintre ei, aşa că au început să creeze noi genuri de teatru, destinate să şocheze şi să atragă şi mai mult atenţia. Oamenii liniştiţi au plecat din Haight. Comercianţii şi-au închis magazinele şi s-au mutat, în timp ce heroina înlocuia marijuana şi traficanţii de droguri ocupau colţurile străzilor. Gunoaiele se rostogoleau pe trotuarele unde bărbaţi şi femei cîntaseră şi dansaseră, şi pe unde se obinşuiseră Anne şi Eleanor să se întoarcă de la băcănie.

„Nu mai e de mine aici," îşi spuse Anne, retrăgîndu-se de la fereastra rotundă. „Demult nu mai e; doar că n-am fost atentă." Nu-l mai vedea pe Don aproape niciodată; o evita. Era plin de furie, pe Anne pentru că învăţa, pe reporteri şi pe turiştii invadatori, pe traficanţii de droguri care puseseră comercianţii pe fugă. Prietenii săi plecaseră cu primul val din exodul de masă al hip-

pies-ilor care începeau să întemeieze comune lîngă Big Sur şi Eureka şi prin alte zone rurale. Iar Eleanor avea să plece a doua zi dimineaţă.

„Şi eu la fel," se hotărî Anne. „Dacă trebuie s-o iau de la început, o voi face aşa cum am mai făcut-o, fără să păstrez nici o legătură cu trecutul."

Nişte colegi de clasă îi spuseseră că exista o cameră de închiriat în casa de lîngă campus, unde locuiau ei. Nu era acelaşi lucru ca în Haight, cu deschiderea şi iubirea lui magică, dar nici solitudine nu era. Urma să aibă o slujbă, o locuinţă, oameni cu care să vorbească şi cărţile ei.

„Şi viitorul meu," îşi spuse ea. Ultima dată, fugise îngrozită de propria-i viaţă şi chinuită de singurătatea pe care o trăise în familia ei. Acum, pleca fiindcă avea un loc unde să se ducă şi o viaţă pe care să şi-o făurească. *Şi nimeni nu mă va mai face vreodată să fiu speriată şi neputincioasă.*

Se întoarse de la fereastră şi-şi luă sacul de pe un raft din debara. Era timpul să plece.

Capitolul 6

Vince uitase cum arăta. La început, cînd a plecat din Lake Forest şi s-a mutat la Denver, îi vedea faţa pretutindeni, toată furia concentrîndu-i-se asupra ei. Dar oraşul Denver se afla departe de Lake Forest şi, odată cu trecerea anilor, devenind cel mai puternic constructor din oraş, a ajuns să nu se mai gîndească aproape deloc la ea. Iar cînd se gîndea, o făcea cu un fel de mînie instinctivă, de acelaşi gen cu cea pe care o simţea faţă de Rita, altă căţea care niciodată nu pierdea ocazia să-i facă greutăţi. Uneori, îi revenea în minte cîte o imagine, aproape întotdeauna cînd era în pat cu cineva, crîmpeie şi frînturi din Anne Chatham: o mînă îngustă dînd la o parte din ochi părul negru şi bogat, genunchi osoşi, braţe subţiri, sîni mici, ochi mari privindu-l fără emoţie, miezul tare al urii ei pe care îi plăcuse atît de mult s-o zdrobească.

Pe-atunci, nu o numise ură; nu-i atribuise nici un nume. Pînă în seara cînd ea se hotărîse să-l distrugă. La gîndul acelei seri, putea să-şi redeştepte într-o clipă furia crescîndă de la cină şi jurămîntul rece, cînd ea dispăruse, de a-l face pe tatăl său să plătească pentru neaşteptata prăbuşire a tot ce plănuise. Avea să dis-

trugă *Chatham Development;* avea să ia toate măsurile ca Ethan să piardă Tamarack-ul; avea să facă familia să piardă totul.

Dar ura aceea reactivată se ştergea întotdeauna, la fel ca imaginea lui Anne. Vince nu-şi îngăduia niciodată să se lase slăbit de efectul amintirilor, al emoţiilor sau al remuşcărilor.

În acel moment, era mult prea ocupat ca să adaste asupra trecutului. Îşi construia reputaţia. Şi-şi însuşea oraşul Denver.

Se mutase acolo datorită lui Ray Beloit, un constructor iute la vorbă şi cu mize mari, care se gîndea la Denver ca la o mină mare de poker pe care ştia cum s-o joace. „Mişcă-ţi aici curul ăla lacom," îi spusese el lui Vince la telefon, cînd acesta îl sunase, în timp ce-şi evacua biroul de la *Chatham Development.* „Se mai găseşte aur aici în Vest, doar că acum se cheamă climat, spaţiu liber şi stil de viaţă. Oraşul ăsta se dezvoltă nebuneşte şi noi doi am putea construi în draci. Crede-mă pe cuvînt. Cuvîntul meu e la fel de onorabil ca portofelul."

Vince trecuse adeseori prin Denver, în drum spre Tamarack; îi cunoştea posibilităţile. Oraşul îi chema pe noii-sosiţi, ca întotdeauna, fiind ultima oază pe cîmpiile prăfuite înainte ca munţii să se înalţe la apus ca nişte metereze. Se dezvoltase încet de-a lungul anilor, dar încă mai existau mii de acri goi între marginea sa şi poalele munţilor.

Centrul Denver-ului era un pîlc strîns de zgîrie-nori ce se înălţau ca nişte santinele în mijlocul peisajului plat, cele mai înalte construcţii ridicate de mîna omului între Omaha şi Los Angeles. Stăteau umăr lîngă umăr, urcînd dintr-un mozaic întins de cartiere şi, în apropiere, cupola aurită a capitoliului de stat privea senină spre

orizontul prelung şi colţuros al Munţilor Stîncoşi din depărtare, limpezi ca nişte siluete decupate în majoritatea zilelor, dar uneori înceţoşaţi de pîcla smogului brun-gălbui despre care unii experţi preziceau că avea să fie faţa întunecată a progresului din Denver. Plutind pe vasta cîmpie, Denver-ul avea un aspect neterminat, în comparaţie cu graniturile şi oţelurile din Chicago şi, străbătîndu-i străzile în primele săptămîni de după sosire, Vince îşi imagina deja schimbările pe care avea să le opereze. În jurul oraşului se întindeau mii de pogoane pline numai cu salvie şi ierburi sălbatice; în intravilan existau spaţii goale; cvartaluri întregi de clădiri bondoace se milogeau să fie înlocuite cu zgîrie-nori. Vince mergea prin Denver şi ştia că era un oraş care-şi aştepta cucerirea.

Avea douăzeci şi cinci de milionane de dolari din vînzarea părţilor sale la *Chatham Development* – suficient pentru a se instala ca principal constructor şi a trăi pe cît de luxos poftea. A închiriat un apartament duplex într-o clădire elegantă, a angajat un decorator din New York ca să i-l mobileze şi şi-a folosit relaţiile din Lake Forest pentru a se integra cît mai uşor în societatea din Denver. La nici o lună după sosire, el şi Ray Beloit deschiseseră un birou şi-şi planificau prima achiziţie de teren. Şi atunci îi telefonase Charles.

– A trebuit să-ţi cer numărul de la centrală, spuse el. Crezusem că era vorba să ţinem legătura.

– N-am avut timp. S-a întîmplat ceva?

– Dacă te referi la Anne, n-am aflat nimic de ea. Am concediat detectivul şi am angajat altul; ce naiba, avem doi, de la agenţii diferite, dar nu par mai buni decît primul; ne tot spun să nu ne aşteptăm la prea mult. Nu ştiu cît timp acordă de fapt afacerii ăsteia; nimănui nu pare să-i pese de adolescenţii fugari. Pe-aici e ca un

mormînt, Vince; ai mare noroc că ai scăpat. Tu ce faci cu viaţa ta? Nu prea ai nevoie să munceşti, cu cît ai scos pe acţiuni...

Tăcu un moment.

– Ştii, voiam să vin cu tine.

Vince tăcu şi el.

– Mă gîndeam că am putea pune bazele unei companii proprii, altundeva, departe de toate presiunile de-aici. Am fi putut să ne descurcăm cu... ce-a spus Anne... la ce-o fi vrut ea să se refere...

– Ştii bine la ce s-a referit. M-a acuzat că aş fi violat-o. Iar tu ai stat ca o momîie şi i-ai permis; n-ai făcut nici un căcat pentru mine.

– Christoase, am mai vorbit asta şi înainte de plecarea ta; nu te mai potoleşti odată? Am picat la mijloc, Vince; încerc să vă înţeleg pe amîndoi. Cum naiba aş fi putut face ceva pentru tine, în seara aia? Voiai s-o fac pe fiica mea mincinoasă; n-am putut.

– De ce nu? Asta este.

– N-o considera aşa! Orice-a făcut, biata fetiţă, a visat, sau a născocit, din cine ştie ce motiv dement, orice s-a întîmplat, un tată trebuie să fie înţelegător. Şi tu ai fi procedat la fel, cu Dora.

– Dora nu va fi niciodată o fată ca asta.

– Cum adică? Of, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă, am destule probleme; nu mi le complica şi tu. Nu mai suport faptul că Anne a plecat, că a fugit de noi; tot vreau să îndrept lucrurile. Am fost un tată destul de bun, ştii doar; mereu mă duceam la spectacolele ei de la teatru şi la concursurile de gramatică – ie cîştiga pe toate şi al dracului ce mîndru mai eram de ea – şi-i cumpăram tot ce voia. Cred că n-am fost chiar atît de apropiaţi pe cît am fi putut; mă tot gîndesc şi am impresia că n-am stat destul de vorbă. Iar acum, nici mă-

car despre *asta* nu mai pot să-i vorbesc! Şi dacă nu eşti în stare să înţelegi că mă simt frustrat – şi mi-e dor de ea, să ştii – atunci dracu' să se- aleagă de toate; n-o să mai vorbim. Nu te mai *sun*; nu *merită*.

– Vom vorbi despre altceva, se grăbi Vince, dîndu-şi seama dintr-o dată că nu voia să-şi piardă singura legătură rămasă cu familia. Se mai întîmplă şi altceva?

– Nu, în rest e linişte. Prea linişte. Cu toţii am luat-o în direcţii diferite; nici măcar o cină de duminică n-am mai avut, de cînd a plecat ea. Parcă nu-mi vine să cred. Era o fetiţă aşa de liniştită, jumătate din timp nici n-o simţeam cînd umbla prin casă, dar acum nu mai poţi merge în nici un loc din casă fără să te gîndeşti la ea. Şi pe urmă ai plecat şi tu, Vince – amîndoi în aceeaşi săptămînă – parcă s-ar dărîma totul. Aşa a spus tata: totul se dărîmă. Şi el a plecat; s-a dus la Tamarack săptămîna trecută şi n-a spus cînd se întoarce.

– Ce să facă? Ce caută acolo?

– Nu ştiu; cred că s-a hotărît să-nceapă iarăşi să-l extindă. Presupusesem că voia să-l menţină mărunt, dar nu-mi dezvăluie nimic; niciodată n-a făcut-o. Tu ce faci în Denver?

– Mi-am întemeiat o companie. A luat pe cineva cu el?

– Adică, antreprenori sau arhitecţi? Din cîte ştiu eu, nu. Dacă extinde, într-adevăr, probabil va folosi oameni locali. Poate şi pe unii din Denver. Cred c-ai s-auzi, dacă o face. Ţi-ai deschis singur o firmă?

– Am un partener care e pe-aici de destul *timp* ca să cunoască oamenii potriviţi.

– Doamne, cît aş vrea să fiu şi eu acolo, să particip la ce faci. Să încep într-un loc nou, fără nimeni care să-şi bage nasul în treburile tale... Poate reuşesc şi eu, la anul.

– Gîndeşte-te, spuse Vince indiferent. Să mă anunţi din timp.

– Dar vom mai vorbi. Trebuie să ţinem legătura, Vince.

– Perfect.

– Vorbesc serios, Vince. Îmi lipseşti. Mereu am contat pe tine, ştii, mai ales cînd începeam cîte ceva nou; tu vezi lucrurile mai clar decît mine, întregul proiect, de la început pînă la sfîrşit, înainte de a-l începe măcar. Eu nu pot face aşa ceva; nu pot să- mi imaginez lucruri pe care nu le-am văzut niciodată. Mă obsedează, să ştii; nu reuşesc să trec peste asta. În momentul de faţă, mă îngrijorează complexul din Long Grove; ar trebui să începem luna viitoare şi pur şi simplu nu reuşesc să-l simt. Am nevoie de cineva cu care să vorbesc; cineva care să mă ajute să vizualizez totul.

– Cere-i lui William.

– Nu e acelaşi lucru.

– Ei, sună-mă cînd vrei să vorbim. O să te descurci tu.

Vince se plictisea. Voia să păstreze legătura, dar nu s-o facă pe dădaca.

– Am o întîlnire; te sun eu peste o săptămînă, două.

– Să salut pe cineva din partea ta?

– Pe cine vrei. Spune-le că mi-e dor de ei.

Era un lucru uşor de spus, genul de frază goală care putea ţine uşile întredeschise chiar şi după cele mai grave crize familiale.

– Deştept băiat, comentă Ray Beloit, cînd Vince intră în biroul lui şi-i spuse de ce întîrziase la întîlnire. E bine să ţii legătura cu familia; legăturile de familie sînt mai rezistente decît apa.

Beloit, cu zece ani mai mare decît el, îl îndemnase pe Vince să vină la Denver de cînd se cunoscuseră, în

Tamarack. Dorea un partener, un constructor care să poată privi o clădire învechită sau un loc viran şi să vadă un centru comercial, un complex administrativ sau un parc industrial, după care să se repeadă înainte, făcîndu-le să se concretizeze. Îşi dorea un om dispus să riște bani şi timp pentru a transforma o capitală somnoroasă din Vest într-un oraş modern şi trepidant, şi cu acel prilej să facă şi avere.

– Îmi plac oamenii ambiţioşi şi grăbiţi, spuse el. Şi eu sînt la fel. Un luptător autentic; un extraordinar învingător prima-ntîi.

Ray Beloit era cel mai mare fan al său propriu. Nu suporta tensiunea de a aştepta să-l admire alţii, aşa că o făcea el însuşi. Toată lumea din afacerile şi politica statului Colorado ştia că Beloit avea să le vorbească frecvent şi umflat în pene despre realizările lui, şi că nu aveau nevoie decît de o înclinare a capului sau de un murmur de încuviinţare, ca să-l mulţumească.

– Doi zburători la trapez, de-asta facem noi o echipă bună, îl bătu el pe Vince pe umăr, iar Vince, care detesta să fie bătut pe umăr, făcu un efort să nu-i dea una peste mînă. Avea nevoie de Beloit.

Denumise compania *Lake Forest Development,* cu toate că aveau sediul în Denver, cu faţa spre coline, întorcînd spatele oraşelor Chicago şi Lake Forest, la fel cum o făcuse şi el, pentru totdeauna.

– Ciudat nume, spuse Beloit, dar, dacă ţi s-a lipit de inimă, merg şi eu; nu-mi cade nasul. O să-l facem să bubuie, oricum s-o numi. Vii diseară cu mine şi Lorraine la un film?

– Am o şuştă.

– Bine, bine. Îmi plac bărbaţii care sînt tot timpul ocupaţi. Ca mine. Nu las iarba să crească sub pietre. Cu toată viteza înainte şi foarte mare atenţie la albul

ochilor. E una specială?

– Nu.

– Ei, fă-ţi cheful. Şi vezi cum te mişti. Cînd abia te-ai bălăcărit printr-un divorţ, nu se cade să pici iar în apă fiartă.

Îl bătu pe umăr. Avea mîna mare şi cu perniţe, ca o labă de urs, semăna şi el cu un urs, faţă masivă, nas mic, mustaţă deasă, buze umede, umeri puternici şi braţe lungi. Umbla avîntat înainte, făcîndu-i pe străini să creadă că era gata-gata să-i ia pe sus, iar cei care se temeau să nu-l fi jignit cumva o tuleau să ia distanţă. Lui Vince îi plăcea aura vag ameninţătoare care-l înconjura pe Beloit; şi chiar mai mult îi plăceau relaţiile lui. Beloit cunoştea pe toată lumea din şi de pe lîngă Denver; le ştia secretele, poftele, alianţele, războaiele private. Iar acestea erau genul de cunoştinţe necesare unui om pentru a ajunge la destinaţie atît de repede pe cît intenţiona Vince.

În toţi acei ani de început, a zburat la Chicago o dată pe lună, în weekend, ca s-o vadă pe Dora. Îi plăcea să se gîndească la el însuşi ca la un tată, să ştie că modela o minte maleabilă. De-asta aveau oamenii copii, în primul rînd, îşi spunea Vince; ca să aibă putere totală asupra altei fiinţe omeneşti, să determine, fără amestecul nimănui, ce gen de persoană avea să fie acea făptură. Dar, oricît de mult îi plăcea să fie tată, îl mai încînta şi s-o împiedice pe Rita să le facă pe toate după pofta ei. De îndată ce judecătorul i-a ordonat să-i permită accesul la fiica lui pentru două zile pe lună, Vince a luat avionul de Chicago, după care n-a mai ratat nici o singură vizită, decît cu rare excepţii, cînd el şi Beloit treceau prin cîte o criză.

– Mi-ar plăcea să vină ea la mine data viitoare, îi

spuse el Ritei într-un weekend, pe vremea cînd Dora avea şase ani.

Se afla la Denver de nici un an, dar el şi Beloit cumpăraseră deja pămînt şi elaborau planuri pentru un turn administrativ în Denver şi un mic centru comercial în Colorado Springs. Stătea aşezat în livingul decorat în argintiu şi în culoarea piersicii al Ritei, într-o seară de duminică din februarie, amarnic de geroasă, arătîndu-se amiabil şi împlinit.

– Am s-o duc la munte, s-o învăţ să schieze; i-ar plăcea enorm.

– Rămîne la Chicago, replică Rita.

Vince clătină din cap cu jale:

– Cît de mult timp mai ai de gînd să mă pui să plătesc? Am venit aici în fiecare lună, din mai anul trecut; i-am acordat Dorei toată atenţia şi i-am cumpărat tot ce şi-a dorit... n-am fost un tată bun?

Rita ridică din umeri.

– Rita, n-am fost? Spune-mi! Vreau să fiu un tată bun, dar toate astea sînt noi pentru mine şi nu-s întotdeauna sigur de ce-ar trebui să fac. N-avem un cămin şi o familie normale şi încerc să-mi dau toată silinţa. Rita, e spre binele Dorei, nu al meu! Spune-mi cu ce greşesc!

– Cu nimic, răspunse Rita, fără tragere de inimă. Îi privi chipul angelic şi văzu lacrimi lucindu-i în colţurile ochilor căprui şi calzi.

– Nu e la fel de frumoasă ca mama ei, continuă el, aproape nostalgic, dar nu-i drăgălaşă? Şi deşteaptă brici, şi o sportivă splendidă. Ţi-a spus că am jucat şotron şi a cîştigat?

Rita zîmbi, atrasă de farmecul lui, ca de-atîtea alte ori. Apoi, sări în picioare şi se duse în capătul opus al încăperii. Îşi muşcă buzele.

– Nu poate merge în Colorado. Vreau s-o ştiu aici,

nu singură într-un apartament cu tine.

Vince o privi lung.

– Tot mai crezi... Doamne fereşte, Rita, doar nu poţi crede una ca asta! Orice altceva oi fi crezut – şi ticăloasa aia mică a minţit! –, nu poţi crede că i-aş face aşa ceva propriei mele fiice!

Rita îi evită ochii rugători.

– Nu vreau să meargă în Colorado.

Lui Vince îi scăpă din piept un oftat prelung.

– Poate, într-o zi, ai să te îndupleci. M-am gîndit că ar fi bine ca Dora să vadă unde locuiesc, şi biroul, şi ce construiesc. Sigur că probabil încă nu spargem solul încă un an; poate pînă atunci Dora va putea să...

Lăsă fraza în aer. Rita privea pe fereastră, spre luminile de pe Lake Shore Drive.

– Dacă vrei să te gîndeşti, numai, spuse Vince umil. Ţi-aş fi foarte recunoscător.

Se ridică şi-şi luă paltonul.

– Mă gîndeam s-o scot la o pizza; mi-am rezervat bilete la un avion mai tîrziu, în seara asta. Ai ceva împotrivă?

– Nu.

– O aduc înapoi în două ore. N-am să urc şi eu cu ea; plec direct la aeroport.

Rita dădu din cap.

– Şi ne vedem luna viitoare.

Acelaşi gest.

Vince îi privi profilul, cu un mic zîmbet pe buze. Avea să se răzgîndească. Femeile se răzgîndeau întotdeauna, cînd aveau de-a face cu el. Adineauri, un moment, fusese gata să cedeze... Ştia că avea să se mai întîmple. Porni pe culoar spre camera Dorei.

– Ce zici de-o pizza?

– O, da! sări fetiţa de lîngă casa păpuşilor pe care

i-o cumpărase el în aceeaşi după-amiază. Stătea într-un colţ al odăii, printre zecile de animale de pluş, păpuşi, truse de construcţii, cuburi, seturi Lego şi jocuri cu care o potopea Vince după divorţ.

Alergă spre el:

– Mor după pizza. *Uno's* sau *Due's?*

– Tu alegi. Pizza e la fel de bună la ambele.

– *Uno's.* E întuneric, fum şi mai ca pentru oameni mari.

Vince chicoti:

– Eşti o tînără femeie foarte mare.

– Ştiu, răspunse fetiţa serioasă. Nu cred că-i mare lucru de capul copilăriei. Mergem?

– Chiar acum.

O urmă pînă la debaraua de mantouri de lîngă uşa din faţă şi, cînd îi dădu paltonaşul, i-l ţinu să se îmbrace. O privi cum îşi înfăşura un şal de caşmir la gît şi îşi încheia cu grijă nasturii pe deasupra lui. Îi plăcea să se uite la ea, fiind aproape ca şi cum s-ar fi privit pe el însuşi. Părul scurt şi blond al Dorei era buclat exact la fel ca al lui, ochii căprui aveau aceeaşi formă cu ai lui şi puteau trece de la căldură la calm calculat aproape tot atît de iute, şi mai avea un zîmbet întocmai la fel de dulce. Bărbia, ca a lui, era puţin cam prea ascuţită dar, în pofida ei, faţa avea o frumuseţe angelică, aidoma cu a lui.

Şi, mai mult chiar decît înfăţişarea fetiţei, lui Vince îi plăcea maturitatea ei precoce. Niciodată nu agrease bebeluşii sau copiii mici, iar Dora reuşise să-i atragă atenţia doar sărind peste o întreagă etapă a copilăriei.

– E foarte frig afară, spuse ea, punîndu-şi o beretă de caşmir din aceeaşi garnitură cu şalul. Sper că te-ai îmbărcat cum trebuie.

– Luăm un taxi, replică Vince. N-ar trebui să-ţi iei

rămas bun de la mama ta? Se supără foarte rău dacă uiţi.

– Ba nu se supără. Am discutat.

– Aha, rămase el cam descumpănit. Ei, e bine atunci. Înainte, se agita tot timpul pe tema asta.

– Nu zău? răspunse Dora rece.

Aşteptă în tăcere la ascensor şi, cînd acesta sosi, intră înaintea lui Vince, salutîndu-l din cap pe liftier. Îşi privi tatăl, cu un zîmbet dulce, trecerea instantanee de la o stare la alta, după stilul lui, iritîndu-l şi mai mult.

– Mor de foame, tati. Ce idee minunată ai avut, să mă duci la o pizza la *Uno's.*

Uita întotdeauna de Dora imediat ce se urca în avionul de Denver. Acolo se găsea adevărata provocare; acolo trebuia să se asigure că stăpîneşte tot ce se întîmpla, să profite de toate, să acumuleze destulă bogăţie şi putere pentru a face orice dorea. Şi, mai ales – din moment ce nu-i fuseşe greu să-şi transfere planurile din Illinois în Colorado –, să intre în politică.

Era cel mai potrivit moment pentru a se afla în Denver, la începutul a ceea ce urma să devină cel mai mare boom din istoria localităţii. Pentru un constructor ca Vince, care-şi învăţase lecţiile în bazinele miniere din Chicago şi politica în comitatul Cook, şi un antreprenor ca Ray Beloit, ale cărui relaţii mergeau de la lideri ai scenei sociale pînă la personaje obscure din culise, avîntul din Denver era o beţie lungă şi ameţitoare.

„Locul potrivit, momentul potrivit, oamenii potriviţi", îşi spuse Beloit, cu glasul plin de satisfacţie. Stătea în fundul unui cabinet, privindu-l pe Vince cum conducea o conferinţă de presă la inaugurarea primului proiect al *Lake Forest Development* şi a celei dintîi hale comerciale din Denver – *Chatham Place.* Vince era talentat,

constată el fericit; era cel mai bun. Replica la întrebări cu un surîs care te făcea să te-ndrăgosteşti de el. Pe Vince îl aştepta un viitor strălucit, foarte strălucit.

– Cum se face că n-aţi folosit un arhitect din Denver? întrebă un critic de arhitectură de la *Denver Post*.

– Am vrut, răspunse cu dezinvoltură Vince; stătea aşezat lejer pe un colţ al mesei, lîngă un şevalet cu schiţe şi fotografii ale lui *Chatham Place* în diversele stadii de construcţie. Şi intenţionez s-o fac, cît de frecvent pot. De data asta, n-a ieşit.

– De ce n-a ieşit?

– Îl doream pe cel mai îndrăzneţ şi mai controversat arhitect din lume. Întîmplător, era în Japonia şi nu în Denver.

– De ce? De ce controversat?

– Ca să vă atragă atenţia, le zîmbi Vince, cu chipul deschis şi sincer ca al unui copil. Vreau să urc oraşul Denver lîngă New York, Chicago şi Roma. Vreau să fac *statul Colorado celebru şi prin altceva în afară de agrement*. De ce să se bazeze Colorado numai pe munţi, pentru grandoarea lui? Sîntem în stare de mai mult. Daţi-mi cîţiva ani şi şansa să construiesc celelalte proiecte pe care le am pe planşetă şi veţi vedea cum Colorado conduce lumea în transformarea peisajului. *Chatham Place* nu e decît un început.

– Cît a costat? interveni un alt reporter.

– Optzeci şi cinci de milioane de dolari.

– Şi returul?

– Respectabil. Şaptezeci şi cinci la sută din magazine şi din toate restaurantele sînt închiriate şi deschise, clubul sportiv e deschis, avem concursuri de patinaj programate pentru următoarele şase luni. Nu ne îndoim că vom avea locurile ocupate în proporţie de sută la sută pînă la sfîrşitul anului.

– Ce s-a întîmplat cu conflictul dumneavoastră cu Greenbriar Village? întrebă un reporter. Oamenii aceia s-au luptat nebuneşte ca să nu intraţi acolo. Cum le-aţi închis gura?

– N-a fost nevoie, răspunse cu blîndeţe Vince. Ştiu şi ei că această comunitate ne interesează la fel de mult ca pe ei. Ar trebui să-i întrebaţi direct. Vă voi da numele principalilor lideri; cred că veţi afla că am devenit buni vecini.

– Dînd foc unei case de-a lor? insistă reporterul.

În sală se lăsă tăcerea. Vince îl privi lung pe reporter.

– Presupun că vă referiţi la casa lui Oscar şi Emmy Delaney.

– Exact. Într-o vreme, soţii Delaney apăreau mereu în ziare sau la posturile de televiziune, participau la şedinţele primăriei şi la marşuri pe străzi, luptînd împotriva halei dumneavoastră, împreună cu vecinii lor. Pînă le-a ars casa.

Vince dădu din cap:

– A fost o mare nenorocire. Le-am construit o casă nouă, mai mare, am mobilat-o şi am amenajat şi o curte de joacă pentru copiii lor. Pierderea casei a fost o tragedie, dar i-am putut ajuta, integrîndu-i în emoţia proiectului *Chatham Place* şi a tot ce spune acesta despre viitorul statului Colorado, despre productivitatea şi viaţa fericită americană. Oscar şi Emmy se află în fruntea consiliului de locatari care se ocupă de relaţiile dintre hală şi vecinătate, şi îi considerăm buni prieteni ai *Chatham Place*. Şi ei la fel.

Se ridică.

– Îi voi preda problema lui Ray Beloit; are în buzunar toate datele şi cifrele. Cînd aţi terminat, la restaurant se serveşte un bufet rece. Vă mulţumesc tuturor că aţi

venit; sper să vă văd des pe-aici. *Eu* voi fi aici; s-ar putea chiar să învăţ să patinez. Dacă adineauri aţi crezut că mă aflam pe gheaţă subţire, aşteptaţi numai să mă vedeţi pe cea adevărată.

Rîseră, admirîndu-i îndrăzneala. Ancheta oficială asupra incendiului de la familia Delaney se încheiase neconcludent, dar stăruiau zvonuri că nu fusese un simplu accident.

– Mare figură, comentă un reporter, în timp ce Vince ieşea. Să ţin minte, niciodată să nu fiu în tabăra opusă cînd vrea el ceva.

„Cretinii," spuse Vince în gînd, cu dispreţ, părăsind clădirea, „n-au să ne-atingă nici c-un deget." Ştia că ghicise corect: reporterii, la fel ca oamenii de afaceri din Denver, voiau să îngraşe oraşul cu ajutorul turiştilor, al convenţiilor şi al cumpărătorilor atraşi din toate statele Munţilor Stîncoşi, închizînd ochii în faţa zvonurilor, dacă se anunţa un val de prosperitate. „Ce parteneri comozi sîntem," meditâ el, cu un surîs subţire, dar în dimineaţa aceea, în drum spre birou, simţea faţă de presă un dispreţ profund, pe care n-avea să şi-l piardă niciodată.

Cînd ajunse, îl sună secretara:

– Domnul Charles Chatham vă caută la telefon; a spus că e ceva important.

Cu un mormăit de nemulţumire, Vince luă receptorul.

– Da, răspunse el, nervos.

– Iartă-mă că te întrerup, începu Charles, dar *m-am gîndit* la oferta ta.

Vince se încruntă:

– Care ofertă?

– Pentru Dumnezeu, Vince, de vicepreşedinte al companiei tale! Săptămîna trecută cînd am fost acolo, ai spus...

– Ţin minte. Şi? Cînd ajungi aici?

– Nu ajung. Nu pot, Vince, cel puţin nu încă. Tata are nevoie de mine. N-a mai rămas nimeni care să conducă firma în timp ce el e la Tamarack şi azi-dimineaţă mi-a spus că se va instala acolo. Permanent. Pleacă din Chicago...

– De ce? întrebă Vince imperios.

– Zice că-i place mai mult decît la Chicago. Are şaptezeci de ani, ştii şi tu. Cred că a obosit şi vrea să scape. Mi-a spus că e convins că pot conduce compania.

Vince tăcu.

– Mă rog, are dreptate, continuă Charles. Nu fac afacerile la fel ca el, nici ca tine, dar are încredere în mine şi nu-l pot lăsa de izbeliţte.

Vince continua să nu spună nimic.

– Va fi bine, adăugă Charles, cu glas sonor. O s-o lăsăm doar puţin mai moale, pe-aici. Ştiu că tu şi tata nu mă găsiţi destul de agresiv, dar aşa sînt eu şi, dacă îmi scapă unele lucruri fiindcă nu le observ imediat, tot bine o vom duce; o să meargă. Aşa sînt eu; nu mă reped.

„Şi nici nu împingi, nu tragi, nu manipulezi," completă Vince în sinea lui. „Dar ai necazuri." O bănuise, întrucît Charles nu vorbea niciodată despre el însuşi cînd venea la Denver. Se tîrâ după Vince la dineuri, cocktail-uri şi acţiuni de binefacere şi se părea că nu voia să audă decît despre Vince.

„Dar are probleme," îşi spuse Vince din nou. *Dar îmi scapă unele lucruri.* Se întrebă ce ocazii se iviseră pentru *Chatham Development,* după care profitaseră de ele alte firme, deoarece Charles nu era stăpîn pe situaţie, cum nu fusese niciodată.

Dar ştiuse de mult timp că fratele său nu putea conduce compania aşa cum trebuia să fie condusă; era

nevoie de imaginaţie şi bărbăţie, iar el nu avea nici una, nici alta. Ethan le avea; Vince le avea. Charles era un băiat bun la toate înnăscut, omul perfect pentru faţadă. „Ce-aş fi putut face eu cu ea?" îşi spuse Vince şi, un moment, în ciuda strălucitului început pe care şi-l realiza la Denver, trecutul îi reveni în minte, cu toate pagubele şi tulburarea sa. Totul ar fi trebuit să fie al lui. Compania familiei. Tamarack-ul. Anne. Soţia lui. Fiica. Toate de care fusese atît de sigur. Şi nu s-ar fi întîmplat nici o belea dacă Anne nu dădea din gură, dacă Ethan nu-i lua apărarea, dacă Charles îi stătea lui alături, dacă William îi ţinea clar partea, dacă Marian n-o dădea cotită. Le merita sprijinul – i-l *datorau* – fiindcă el era cel mai deştept din toţi. Dar se prăbuşiseră, iar Vince rămăsese pe dinafară.

– Iar William şi Fred lucrează şi ei cu mine, continuă Charles. Facem o echipă destul de bună. Nu avem atît de multe activităţi ca pe vremea cînd erai tu aici, dar stăm pe linia de plutire şi e perfect aşa. În fond, nimic nu durează o veşnicie. Toate se schimbă. Anne a împlinit optsprezece ani acum două luni, în aprilie, şi nici nu ştiu cum mai arată. Dacă ar fi rămas acasă, acum era la colegiu. Cum poate cineva să *dispară* aşa? izbucni el. Dacă munceşte, înseamnă că are un cod de asigurări; trebuie să plătească impozitul pe salariu; dacă se întorcea la şcoală, era înscrisă; dacă avea un cont de bancă, figura în fişiere. Oamenii lasă urme, orice-ar face... Cum naiba a putut să se piardă aşa, pur şi simplu? Am început să citesc anunţuri, ştii, la cele personale. Nu ţi-ar veni să crezi cît de mulţi oameni îi caută pe alţii. Uneori, cred că întreaga lume s-a pierdut şi n-am mai rămas decît puţini care ştim unde ne e locul. Doamne, ce dor mi-e de ea, Vince. Îngrozitor lucru să pierzi o fiică. De fapt, eu am pierdut două; Gail nu măi

are prea multe în comun cu mine; mă acuză pentru plecarea surorii ei. Şi cred că are dreptate.

– Ar fi preferat să mă faci violator şi mincinos, spuse rece Vince.

– N-are decît doisprezece ani, Vince; nu înţelege tot ce se întîmplă. Îi e dor de Anne, atîta.

Urmă o scurtă tăcere.

– Ştii, ne vedem cu Dora; Rita o aduce uneori la cină. E o fetiţă frumoasă; îmi aminteşte de tine. Poate, odată, cînd vii în vizită, o aduci şi tu la cină.

– Cînd m-o invita tata, am să vin şi la cină, replică Vince. Încă se mai poartă ca şi cum n-aş exista?

– Nu vorbeşte despre tine, dacă la asta te referi. E ca oţelul, în problema asta, Vince. Nu vrea să-ţi pronunţe numele; nici măcar nu rămîne în cameră, dacă pomeneşte cineva de tine.

– Şi mă pomeneşte cineva?

– Nu prea des.

– Trebuie să te las, spuse brusc Vince. Sînt ocupat; tocmai am deschis o nouă hală comercială...

– Am citit despre ea. *Chatham Place*. Mi-a amintit de tata, cum denumea străzile după membrii familiei. Sună excelent. Poate că zilele-astea las şi eu totul baltă şi o iau spre vest. Tata a făcut-o; urmează rîndul meu.

„Nici de futu-i mă-sa," reflectă Vince. „N-o ştergi tu, piticule; n-ai tu coaiele să faci de capul tău ceva, nici măcar să vii aici şi să te bazezi pe mine."

– Oricînd, îi spuse el lui Charles. Te aşteaptă un birou.

După ce închise, stătu nemişcat cîteva momente. „Toată familia," îşi spuse el; „s-a terminat muniţia. Tata e prea bătrîn şi se duce. Aş putea să scufund *Chatham Development* şi să-i fac să piardă Tamarack-ul, şi nu m-ar putea opri cu nimic. Atunci vor înţelege că i-au dat

cu şutul cui nu trebuia." Avu o clipă de regret că nu putea fi o bătălie mai dură.

Dar pînă atunci mai era. Urma să se ocupe de îndată ce va avea timp să se gîndească.

Însă îi erau încă destul de prezenţi în minte pentru ca săptămîna viitoare să-i trimită lui Charles o tăietură din suplimentul special de duminică al ziarului *Denver Post* în care Vince era numit „Noul superstar din Denver". Beloit, care se menţinea intenţionat în culise, nu era pomenit; numai Vince Chatham, preşedinte şi fondator al firmei *Lake Forest Development,* cu farmecul şi fotogenia sa blondă, ocupa tot centrul articolului. „Pune-o pe biroul tatei," scrise Vince într-un mesaj către Charles, ataşat articolului. Şi în tot timpul anului următor, cînd se deschise Turnul Chatham, o clădire administrativă de oţel şi sticlă, şi începu munca la fundaţiile Centrului *Chatham,* un complex de clădiri administrative, Vince îi trimise decupaje lui Charles, spunîndu-i să le pună pe biroul lui Ethan sau să i le trimită la Tamarack. Toate reportajele spuneau acelaşi lucru: Vince Chatham călărea pe cai mari în centrul vieţii mondene şi de afaceri a oraşului; devenea un erou.

De-atunci începînd, el şi Beloit au găsit uşor finanţări pentru construcţii, în termeni mult mai avantajoşi decît li se acordau celorlalţi antreprenori. În cîţiva ani, aveau un personal de cincizeci de membri şi construiau turnuri rezidenţiale, magazine, cinematografe şi vile orăşeneşti în Colorado, Utah şi Arizona. Iar Vince, care niciodată nu participase şi nu susţinuse acţiunile de caritate, a intrat în comitetele directoare ale Societăţii caritabile unite din Denver, în Clubul băieţilor şi al fetelor din Denver, şi contribuia cu bani pentru toate organizaţiile care îi cereau.

Mergea din triumf în triumf. Anii se succedau, iar el se afla mereu pe creasta următorului val. Oriunde privea, vedea orizontul schimbat din Colorado şi din statele învecinate, clădirile care răsăreau la atingerea mîinii lui şi creşteau tot mai înalte sau mai întinse, acoperind pămîntul. Ajunsese un cetăţean de frunte al oraşului Denver, cel mai căutat burlac din Denver, regele construcţiilor din Denver. Acest lucru a fost exprimat cel mai clar la un banchet dat în onoarea lui ca „Om al anului" din Denver. „Vince Chatham," a spus maestrul de ceremonii, „este modelul perfect al tinerilor din America."

– Pentru copiii-minune, spuse Beloit, ridicînd paharul, la cea de-a cincisprezecea aniversare a lor.

Se aflau în biroul lui Vince, privind spre munţi, peste întinderea de clădiri care nu se aflaseră acolo la sosirea lor. Metropola tot mai extinsă a Denver-ului scotea în fiecare an noi degete în dezvoltare, nivelînd pămîntul şi acoperindu-l cu un linţoliu de smog galben-cafeniu care devenea tot mai dens cu fiecare kilometru de şosea nou construit.

– Cinşpe ani de glorie, continuă el, şi iată-ne plini de proiecte care vin, ca femeile de treabă, unele după altele. În viaţa mea nu m-am distrat atît de bine.

Bău şi-şi umplu din nou paharul.

– Vii diseară cu mine şi Lorraine, să sărbătorim?

– Am alte planuri pentru diseară.

– Ei, aşa e, de obicei ai. Atîtea fete, Vince; unde naiba le găseşti? Nu ştiam că în Denver sînt atît de multe. Ba nicăieri, de fapt.

Tăcu un moment.

– Te gîndeşti să te însori din nou?

Sprîncenele lui Vince se înălţară:

– De ce?

– Păi, s-ar putea să fii mai fericit. Mai aşezat. Nu va mai trebui să-ţi faci griji cu cine ai să te culci în fiecare noapte.

– Nu-mi fac griji.

– Bine, poate nu-ţi faci acum, dar nu se ştie niciodată.

– Despre ce e vorba, Ray? întrebă Vince, după un moment.

Beloit ridică din umeri:

– Lorraine şi cu mine ne întrebam, atîta tot. Vreau să zic, ştiu că nu mă priveşte, dar mă gîndeam; cred în preocupările pentru ceea ce contează. Iar aici cel mai important e să navigăm lin. Am adunat destulă energie; îmi place încotro ne îndreptăm; dar, pe mări calme, voiajul e mai prosper – nu? – şi cele mai calme mări sînt ale partenerilor mulţumiţi. Eu am familia mea, pe Lorraine a mea, cuibuşorul meu în copacul vieţii, dar tu continui să alergi ca un fante al frontierei de Vest. Nu te încrunta la mine, Vince, e un sfat părintesc pe care ţi-l dau.

Privi lung expresia tot mai sumbră de pe chipul lui Vince.

– O.K., nu vrei sfaturi părinteşti; atunci, zi-i sfat ca între parteneri. Tot ce spun e că sper să te saturi de genul ăsta de viaţă şi să te aşezi la casa ta.

Oftă.

– Şi mă mai îngrijorează şi toate tovarăşele astea de joacă. Îmi amintesc cît de derutant e – alt nume, alte poziţii, alte conversaţii în fiecare săptămînă, sau la două săptămîni, cît o fi – şi azi-mîine ai putea şopti noaptea-n pat secrete de afaceri, în vreo ureche gingaşă...

Vince se ridică în picioare, negru la faţă.

– Ticălosule, dacă-ţi închipui că aş vorbi, mai ales unei femei...

– E posibil, replică Beloit, neintimidat. O femeie e o capcană dulce, iar tu eşti un puşti sexy, Vince, şi e foarte posibil să te laşi sedus de un snop de farmece delicioase. Stai jos, stai jos; nu ne certăm; discutăm. Cîteodată, apar în afaceri unele situaţii care te macină şi-ţi vine cheful de vorbă la ora două noaptea. Ai o nevastă, e O.K. Nu nemaipomenit, dar merge. Eu nu-i vorbesc lui Lorraine dar, dacă aş face-o, ştiu că ar ţine cărţile aproape de foarte frumosu-i piept. Deci, uite ce spun eu, ai nevoie de un cuib cu o păsărea care să te facă fericit; ai nevoie de o tovarăşă cu pîinea unsă pe partea ta. E mai sigur şi foarte comod.

Îşi goli paharul.

– Asta a fost tot. Nu prea greu de înghiţit, este?

Vince îl privi îngîndurat.

– Nu eşti tu prost degeaba, Ray.

– Şi nici tu nu eşti degeaba o canalie, replică Beloit vesel. À propos, Ludlow o să liciteze pentru Cherry Creek Point.

– E sigur?

– Am aflat de la un sponsor de-al lui. Se dă peste cap cu problema asta şi are o echipă mai mare ca a noastră. Îşi închipuie, am impresia, că-şi poate goli puşculiţa ca să cumpere pămîntul, poate pînă la treizeci de milioané, şi să-i pună la loc din tot ce construieşte. Crezi că ar merge pînă acolo?

– Poate reuşim să aflăm. Cal Zorick a lucrat la el.

– Uitasem. Noul tău asistent. Şi probabil mai are amici de pahar la Ludlow. Mi se pare cam lacom.

– Probabil.

– Vrei să-l sun?

– S-ar putea să nu fie rea ideea.

– Îi telefonez chiar acum. Iar tu ai să te gîndeşti la ce ţi-am spus? Despre cuibuşoare şi păsărele şi toate alea?

– Am să mă gîndesc.

Ştia că Beloit avea dreptate; trebuie să se ocupe de acel lucru. De fapt, Vince înţelesese de cîtva timp că nu putea trăi la nesfîrşit fără obligaţii. Dacă o mai ţinea mult aşa, aveau să i se erodeze credibilitatea şi influenţa în oraş. Conservatorul Denver, devotat valorilor de preerie ale stabilităţii şi ale grupurilor sociale şi familiale strîns unite, n-avea să-l aplaude şi să-l tolereze dincolo de o anumită limită şi, după cincisprezece ani de prezenţă vizibilă în centrul scenei sociale, acea limită nu mai era prea departe.

Un an, cel mult, îşi spuse. Pînă atunci, avea să fie căsătorit: un soţ şi un cetăţean model. Iar apoi, putea merge mai departe. Se plictisise să tot fie primul constructor din Denver; cam era timpul să-şi schimbe cariera.

În săptămîna următoare, intră în biroul lui Beloit:

– Ai vorbit cu Cal?

– Am vorbit. I-am spus toate lucrurile pe care le ştie deja. I-am spus că Cherry Creek Point ar putea fi cel mai mare eveniment din Denver, de la căruţele din Conestoga, dacă părinţii oraşului îi vînd pămîntul antreprenorului potrivit. I-am spus că Ludlow o să liciteze şi că mă întrebam dacă nu-şi mai păstrase unele prietenii de-acolo. I-am spus că afacerile cu construcţii sînt pline de recompense pentru găina care ouă informaţiile de aur. E un băiat isteţ, să ştii: azi-dimineaţă mi-a adus licitaţia lui Ludlow. Douăşapte jumate pentru toţi cei şaptezeci de acri.

– Nu-i rău deloc. Şi Cal ce-a spus?

– Vrea să liciteze douăşopt şi să facă treaba. Moare după ea.

– Pe-asta aş vrea s-o mai pieptănăm puţin. Cheamă aici pe toată lumea, azi după-amiază; ne apucăm de

lucru. À propos, cu cît l-ai plătit pe Cal?

– Zece mii. A făcut treabă bună.

Vince încuviinţă:

– Toată lumea aici, la ora trei.

Era genul de şedinţă care-i plăcea cel mai mult, cu toate informaţiile în mînă, oamenii săi din puncte-cheie aşteptîndu-i hotărîrea, opoziţia în dezavantaj. Oferta lor finală, predată peste o săptămînă municipalităţii în plic sigilat, a fost de 27.910.000 de dolari. Peste două săptămîni, proprietatea Cherry Creek era a lor.

Întrucît se hotărîseră să folosească o metodă rapidă de construcţie, începînd să clădească încă în timp ce mai terminau schiţele multor detalii, fundaţiile s-au pus în aceeaşi toamnă, la cinci luni după ce-şi însuşiseră terenul.

– Cel mai mare record de timp, spuse Cal Zorick, privind desenele din biroul lui Vince. E un proiect excelent, Vince; este, cum să spun, vizionar. Toate, pe o scară atît de enormă. Şi banii; costurile. Partea asta e greu de înţeles.

Vince îl privi cu ochii îngustaţi:

– Ce te frămîntă?

– A, mă gîndeam doar la cîte implică. Nu mă refer la ceea ce ai plătit pentru pămînturi; a fost destul de firesc. Dar cînd va fi construit totul... Doamne, Vince, nu ţi se pare că auzi deja banii căzînd în toate fantele alea mici pentru monede? Parcul de distracţii şi verdeaţa, terenurile de tenis şi debarcaderul, şi pe urmă toate chiriile, şi obţii un procentaj din vînzările magazinelor şi restaurantelor, nu? E atît de imens, încît îţi vine greu să *cuprinzi totul*. Vreau să zic, noi, ceilalţi, lucrăm doar la unele părţi din proiecte şi cîştigăm nişte salarii mici, dar tu vezi totul, ai panorama asta peste... toate. Zău că te invidiez.

Vince se rezemă de spătar.

– Zece mii de dolari ar satisface pe oricine care consideră că are un viitor în domeniul ăsta.

– Dar eu nu sînt oricine, Vince; dacă eram, Ray nu mi-ar fi cerut să vă ajut. Şi pe urmă, a spus că m-am descurcat excelent. Şi aşa a fost, Vince; nimeni de la Ludlow n-a aflat măcar că întrebam. Am fost foarte abil.

– Poate că ai fost, atunci. Acum nu eşti.

– În fine, nu ştiu. Înţelegi unde bat, voiam să pornesc pe cont propriu şi să ajung constructor ca tine, şi aş putea-o face, dacă aş avea vreo două sute de mii de dolari. Nu un constructor la fel de mare ca tine, dar aş începe cu puţin, undeva în altă parte; mă gîndeam că poate în sud-vest. Şi că poate m-ai ajuta tu să încep. Ar fi ca şi cum ai investi în mine.

– Şi de ce-aş face asta? întrebă Vince.

– Să zicem, ca un act de bunăvoinţă. Vreau să zic, v-am ajutat cînd aţi avut nevoie, chiar dacă aţi vrut să fac ceva... dubios? Adică, a fost de-a dreptul ilegal, nu? Şi mă cam mustră conştiinţa. N-aş vrea să vă bag pe tine şi pe Ray în cine ştie ce rahat; dar, dacă nu reuşesc să scap şi să încep ceva pe cont propriu, atunci cred că m-ar învinge conştiinţa şi după un timp aş fi silit să – hai să zicem – să mărturisesc.

Vince se uită lung la el, pînă cînd Cal îşi mută privirea.

– Cînd te gîndeai să pleci în sud-vest?

– Imediat, răspunse Cal prompt. Peste cîteva zile. Mă mişc repede.

– Şi eu. Ar trebui s-o putem rezolva mîine după-amiază. Închide uşa cînd ieşi.

– Dar... stai o clipă... vrei să zici c-ai să...

– Mîine după-amiază. Închide uşa după tine.

După ce Cal plecă, Vince se duse în biroul lui Beloit.

– Cal vrea două sute de mii ca să tacă. Te ocupi tu, Ray? Te pricepi mai bine decît mine la chestiile de soiul ăsta.

– Ce i-ai spus?

– Că o rezolvăm mîine după-amiază.

– Înseamnă că avem timp la noapte. A, stai o clipă. Am un dineu din alea împuţite. Ce-ar fi să mergi tu în locul meu?

– Perfect, răspunse pe dată Vince.

Şi, în noaptea aceea, se aşeză în locul lui Beloit la o masă rotundă din marea sală de bal a hotelului *Brown Palace*, cu două sute de invitaţi care mîncau pui la cuptor şi orez sălbatic, menu-ul tuturor banchetelor de binefacere din acel an la Denver. El şi Beloit participau în fiecare sezon la cîteva asemenea dineuri; era important să fie văzuţi ca sprijinitori ai comunităţii şi se dovedea de o importanţă crucială să poată întreţine cu oficialităţile financiare şi guvernamentale conversaţii liniştite care de multe ori rezolvau mult mai multe decît întîlnirile din birouri şi săli de şedinţe.

Scrută sala de bal, observîndu-i pe bărbaţii la care nu ajunsese în timpul orei de cocktail-uri, pentru a conversa cu ei după cină. Privirea i se opri la două mese distanţă, întîlnind ochii unei roşcate cu zîmbet larg care se uita direct la el. Femeia se ridică de la masă, apropiindu-se.

– Maisie Farrell, se prezentă ea, cu mîna întinsă.

Vince se ridică şi îi strînse mîna. Era îmbrăcată în negru, contrastînd cu braţele şi umerii goi, albi ca marmura, şi părul ca o aureolă de flăcări.

– Îmi amintesc, spuse el, sondîndu-şi adînc infailibila memorie. Mai faci muncă voluntară la filarmonică?

– Nu. Am promovat la muzeu.

– *Promovaseşi*, de la universitate, cînd ne-am cu-

noscut...

– Culcat.

– O ţin minte şi pe asta.

Zîmbetul lui Vince era cald, deşi tot ce-şi putea aminti cu certitudine după cinci – sau poate şase? – ani era că se aşteptase ca o absolventă de colegiu să fie docilă şi recunoscătoare, şi cînd colo ea fusese versată şi ironică.

– Urma să pleci în Europa, săptămîna următoare.

– Luna viitoare. Am fi avut timp să ne mai vedem. Nu m-ai mai căutat.

O privi fără grabă. Avea faţa prea lungă pentru a fi frumoasă, nasul şi bărbia puţin prea mari, fruntea ceva cam joasă. Surîsul ei, însă, era acela care atrăgea atenţia, şi iscodirea necruţătoare a ochilor verzi şi reci. Remarcile sale acide îi aminteau lui Vince de Anne, deşi Maisie era mai în vîrstă şi mai sofisticată, ţintind mai precis. Acum îşi amintea şi altele despre ea. Era singura fiică a unui petrolist bogat; campioană la înot, la schi şi la tenis, cunoscută pentru pasiunea ei pentru petrecerile care durau toată noaptea. Cel pe care şi-l amintea cel mai bine, însă, era zîmbetul: strălucitor şi deschis, atît de luminos, încît, deşi nu i se citea şi din ochi, majoritatea oamenilor credeau că era fascinată de tot ce i se spunea. Acel surîs impersonal dorise cel mai mult Vince să-l strivească. Voise să zîmbească numai pentru el.

– Mă neliniştiseşi, îi spuse. Nu ştiam dacă avea intenţii serioase, ceea ce era îngrozitor pentru orgoliul meu. Bărbaţii nu pot suporta incertitudinea, înţelegi; încep să se îndoiască de toate, chiar şi de propriul lor nume, dacă nu pot fi siguri de o femeie.

Maisie rîse:

– Deci, ţi-ai uitat numele, şi pe-al meu. Ai talent,

Vince; aproape că te cred. Asta-mi amintesc cel mai clar despre tine: cît talent ai.

– Va trebui să mă asigur că te gîndeşti încontinuu.

Continua s-o ţină de mînă şi i-o ridică la buze.

– N-am să-ţi mai uit numele.

– Nici pe-al tău, sper.

Dezinvoltă, îşi retrase mîna dintr-a lui şi rămase relaxată, studiindu-l. Avea un tuxedo croit perfect; butoni de aur; părul blond îi era pieptănat cu grijă, ca să arate doar uşor nepieptănat. Era înalt exact cît ea, dar reuşea să dea impresia că-i privea de sus pe toţi.

– Tot oraşul vorbeşte. Am auzit oameni spunînd că vei schimba Denver-ul pentru totdeauna.

– Au dreptate.

– Şi te bucuri? Te simţi victorios şi nemuritor, cu toate aceste turnuri *Chatham* şi locuri *Chatham* şi centre *Chatham* care domină cîmpia?

– Fireşte. Ţi-ar plăcea un turn *Farrell*? Îţi construiesc unul.

– N-am vrut niciodată să-mi apară numele pe clădiri. Mi se pare o dorinţă cam ciudată. Ca şi cum ar trebui să-i convingi pe toţi ce mare eşti. Adeseori m-am întrebat dacă oamenii fac asta pentru că îi îngrijorează mărimea unei anumite părţi.

Vince se întunecă la chip. „Futu-te-n cur de boarfă," înjură el în gînd; „cerşeşti să fii cîrpită." Nu se întrebă de ce încerca să-l înfurie; pe Vince rareori îl preocupau motivele, ale lui sau ale altora. Se însenină la faţă şi chicoti:

– Pe-asta n-am mai auzit-o. Va trebui să mă gîndesc serios. Şi să mă examinez în oglindă.

Ochii ei îi salutară prompta revenire.

– Şi cum rămîne cu clădirile? Sînt copiii pe care-i vei lăsa în urmă?

– Mai grozave decît nişte copii. Nu stai să te întrebi cum vor creşte.

– Asta trebuie să fie mult mai liniştitor decît să-ţi asumi riscuri cu oamenii. Le vizitezi des? Mîngîi piatra şi te simţi nobil pentru că ai creat din ea frumuseţe şi utilitate?

– Nu.

Era în continuare furios, dar şi interesat şi activat. Voia să-i şteargă batjocura din voce şi licărul superior din ochii verzi; voia să-i facă trupul ăla mîndru să se încovoaie sub al lui.

– Nu mă interesează să ating piatra, nici vreo altă parte a unei clădiri; nu vreau decît s-o văd luînd forma dorită de mine.

Zîmbi puţin, ca un băieţaş, şi-i observă prudenţa din ochi, cînd chipul lui deveni juvenil şi candid.

– Toată distracţia e să asamblezi elementele ca într-un puzzle gigantic. Piatră, mortar, oţel; echipele care lucrează; banii cu care plăteşti; oamenii care închiriază spaţiile cînd sînt gata... Fac piesele să se îmbine astfel, încît nimeni să nu şi le poată imagina în vreun alt mod. N-au decît să mîngîie alţii piatra şi marmura şi să vorbească despre frumuseţe şi valoare funcţională; jocul constă în a completa puzzle-ul cît mai bine. Eşti căsătorită?

– Nu.

– Te conduc acasă diseară.

– Sînt cu cineva.

– Atunci, mîine. Mă eliberez la unu.

– Eu, nu; lucrez.

– A, la muzeu. Şi cînd termini?

– La cinci.

– Voi fi în faţă la cinci.

– Nu mă integrez în jocurile de puzzle ale altora,

spuse Maisie. Nici în altfel de jocuri.

– Atunci, vom inventa unul nou, anume pentru tine.

Îi luă iarăşi mîna.

– Îţi mulţumesc că ai venit să mă saluţi. E cel mai frumos lucru pe care l-ai fi putut face. Abia aştept ziua de mîine. Cinci ani sînt o veşnicie.

– Şase, afişă ea zîmbetul acela larg şi automat care nu exprima nimic. Mîine va fi perfect.

A doua zi dimineaţă, cînd se trezi, se gîndea la Maisie; se gîndi la ea toată ziua.

– Nu eşti atent, spuse Beloit, aşezat pe canapeaua din cabinet, înainte de amiază.

– Nu, mă gîndeam. Ce spuneai?

Privirea lui Beloit deveni atentă:

– Cine-i tipa?

Vince tăcu un moment; apoi, ridică din umeri.

– Una pe care am întîlnit-o aseară.

– Nume n-are?

– Maisie Farrell.

– A, bravo. Chiar îţi place? Şi te place şi ea? Excelent, Vince; nici că se putea s-o nimereşti mai bine. E gazda perfectă, soţia ideală pentru tine. Şi cuscri buni; sînt chiar mai bogaţi ca tine. Jumate de miliard, un miliard, cît o fi. Cuscrii bogaţi sînt o comoară mai preţioasă decît rubinele. Şi nevestele bogate la fel. Face parte dintr-o duzină de comitete, e voluntară la muzeu şi la Liga femeilor şi Dumnezeu mai ştie pe unde, e atît de respectabilă că ar putea ajunge la Casa Albă. Ceea ce-mi aduce aminte de altceva.

– De ce anume?

Vince îl asculta doar pe jumătate, parcurgînd ziarul de dimineaţă.

– De ce-ţi aduce aminte?

– De politică. Te-ai gîndit vreodată la politică, Vince?

– Nu.

– Cînd o spui pe tonul ăsta, înseamnă că te-ai gîndit.

– Poate. Stai o clipă, vreau să citesc asta...

Încă un moment, şi-şi ridică privirea:

– Maşina lui Cal Zorick a ieşit de pe şosea aseară, în Clear Creek Canyon. I-au găsit trupul pe la zece şi ceva.

– Nu, pe bune. Cal? Ce păcat. Era un băiat talentat, îşi ţuguie buzele Beloit, dînd încet din cap. Mare nenorocire. A făcut treabă bună la noi. Se pare că a depăşit viteza şi a pierdut controlul volanului. Păcat de el. Ei, dar ce voiai să spui, că poate te-ai gîndit la politică? Sau te-ai gîndit, sau nu? Cum e?

Vince închise ziarul.

– Unde baţi, Ray?

– Plutesc schimbări în aer. Trebuie să le adulmeci, ştii, iar eu stau cu nasul după ştiri. În ultima vreme, îmi petrec mult timp cu amicii din partid, şi caută pe cineva nou. Politica abilă priveşte mereu înainte, înţelegi; nu se înglodează în mîlul trecutului, le dă alegătorilor noi posibilităţi de a alege, noutăţi de tot felul. Vor un om nou la alegerile viitoare.

– Pentru ce?

Glasul lui Vince era sec, aproape plictisit.

– Pentru Senat. Senator al Statelor Unite.

Vince tăcu.

– Mai sînt doar patru ani, nu foarte mult, cu tot ce am avea de făcut. Dar eşti cunoscut, Vince, ai o imagine bună şi tipii cu bani din oraş te agrează. Ăsta-i un start bun, iar avantajul de timp contează mult.

Aşteptă o clipă.

– Ei, gîndeşte-te. Nu pierzi nimic gîndindu-te. Am o listă de oameni pe care ar trebui să-i întîlneşti imediat,

grupuri locale pe la care să treci, cuvîntări pe care să le ţii la *Elks*, la *Rotary*, tot tacîmul. Şi o listă de locuri unde să dai bani. Mai mult decît ai dat pînă acum; mult mai mult. Nu există nici un substitut pentru a întinde averea, în strat gros, ca glazura pe tort, şi *umplutura*. Cred că valorezi cel puţin o sută de milioane – nu e nevoie să comentezi; e doar deducţia mea personală – aşa că poţi fi generos. Politicienii saltă capul şi dau din degete ca o dansatoare din buric, cînd intră în cameră cineva generos. Chiar dacă te ştiau dinainte, te vor cunoaşte mai bine cînd te vor vedea completînd cecuri cu şase cifre.

Beloit îşi examină unghiile, apoi şi le lustruí uşor pe mînecă.

– Altceva. Babacul tău *construieşte* cu *grămada în* Tamarack. Are multă presă – staţiune cu glanţ, parc de jocuri al vedetelor de cinema, al patronilor şi al neamurilor regale... Categoric, dă sclipire numelui de Chatham. Ai ceva de-a face cu Tamarack-ul?

– Încă nu. Stau cu ochii pe el.

– Ei, tot aia e: Chatham înseamnă Chatham, indiferent că eşti tu sau bătrînul. Unul dintre voi face o treabă care aduce noi afaceri în Denver; celălalt, transformă un mic oraş minier într-o staţiune bombastică, atrăgîndu-i în Colorado pe toţi marii cheltuitori. Iar creditul îţi revine ţie; tu eşti cel care ţine discursuri şi candidează pentru Senat.

Se ridică greoi de pe canapea.

– A, şi mai e ceva. Maisie Farrell. E bună, e dură, are clasă. Ar fi un ajutor nepreţuit în campanie. Viitoarea soţie a unui mare senator. Ba chiar...

Se întrerupse, pornind agale, îngîndurat, spre uşă.

– Cum spuneam, e chiar îndeajuns de respectabilă că să ajungă la Casa Albă. Vorbim noi mai tîrziu.

Vince rămase la birou mult timp, după plecarea lui Beloit. Se înteţea în el o dorinţă puternică, în sfîrşit descătuşată. Se gîndise la politică? Pentru numele lui Dumnezeu, cum să nu se fi gîndit? Oricine pe care-l interesa puterea se gîndea la politică. Îi fusese aproape prea uşor să cucerească puterea în Denver, iar acum se săturase. Voia ceva nou. Ceva mai mare. Şi, pe măsură ce ideea se aşeza în mintea lui, îşi dădea seama că era sosise momentul. Era gata pentru politică. Gata pentru Senat.

E chiar îndeajuns de respectabilă că să ajungă la Casa Albă.

Era gata pentru toate.

S-a întîlnit cu Maisie în fiecare seară, timp de patru luni la rînd, dorind-o în acelaşi fel în care dorea fotoliul din Senat. Trebuia s-o ia de soţie. Nu fiindcă îi spusese Beloit că trebuia să fie căsătorit; nici măcar pentru că era o valoare politică de prima mînă. Trebuia să se însoare cu ea, fiindcă nu şi-o mai putea scoate din minte; era pentru prima oară că i se întîmpla, după cincisprezece ani, de cînd păţise la fel cu Anne. Şi, cu cît îi ocupa Maisie mai mult gîndurile, cu atît devenea Vince mai gelos pe tot ceea ce făcea fără el. Îi distrăgea atenţia furia de a nu şti unde se afla în fiecare oră din zi şi din noapte, ce planuri avea, la ce se gîndea cînd nu era cu el.

Nu reuşise să-i alunge sarcasmul; nu putea ajunge destul de aproape. Maisie, însă, avea să se mărite cu el; era sigúr de asta. Şi-l putea ajuta să obţină orice voia; în acest sens, Beloit avusese dreptate. Era ageră la minte, calmă şi cu destulă raţiune ca să-şi stăpînească ironiile. Provenea din lumea celor avuţi; avea relaţii distinse şi acreditări impecabile. Ştia cum să se

îmbrace şi cum să se poarte cu străinii. Era foarte tînără – douăzeci şi opt de ani, pe lîngă cei patruzeci şi şapte ai lui Vince – dar dădea impresia de a fi mai matură; deţinea o stăpînire de sine pe care puţine femei, de orice vîrstă, o puteau egala. Valora o avere în campania politică şi urma să fie soţia politică ideală.

Şi, chiar dacă n-ar fi fost toate astea, tot s-ar fi căsătorit cu ea. Se mira şi el, uneori, dar numai într-o doară. Nu-l interesau speculaţiile filosofice şi, cu excepţia independenţei ei afurisite, Maisie era tot ce-şi dorea.

– S-ar putea să mă mărit cu tine, Vince, îi spuse ea, într-o seară de ianuarie.

Stăteau la o masă luminată de lumînări, în colţul restaurantului *Chez Amis,* iar flacăra pîlpîia exact atît cît să facă faţa lui Maisie să se unduiască sub bruştele schimbări de stare, ochii verzi trecîndu-i de la intimitate la răceală. Îl privea pe Vince cu un zîmbet amuzat.

– Parc-ai fi un alergător la curse, aşteptînd pistolul de start. Calmează-te, dragul meu; de ce eşti mereu aşa de nerăbdător?

– De ce n-aş fi? Ţi-am mai spus o dată, nu suport incertitudinea.

– În afaceri, nu te deranjează; te aştepţi la ea. Ceea ce te nemulţumeşte de fapt e că nu eşti sigur dacă va ieşi cum vrei tu sau nu. Povesteşte-mi despre Dora.

– De ce? întrebă el, surprins.

– Fiindcă, ori de cîte ori vorbeşti despre ea, ceea ce nu se întîmplă prea des, te înfurii. Ce s-a întîmplat cu ea, de n-a ieşit pe placul tău?

Vince îi făcu semn chelnerului să mai aducă o sticlă de vin.

– O iubesc pe Dora foarte mult şi mă iubeşte şi ea. E o tînără remarcabilă.

– Mi-ar plăcea s-o cunosc.

– O vei cunoaşte.

– Dar de ce n-am cunoscut-o pînă acum? După patru luni, şi atîtea discuţii despre căsătorie, n-ar fi fost cazul să-ţi cunosc fiica?

– Va veni în vizită nu peste mult, în vreo vacanţă de la şcoală, şi atunci o să vă cunoaşteţi.

– Dar n-a fost aici de Crăciun. Şi ai spus că nici cînd era mai mică nu venea.

– N-a lăsat-o maică-sa. Iar la *Crăciunul trecut* a vrut să stea cu ea la Chicago.

– N-o lasă să te viziteze. De ce?

Vince ridică din umeri:

– Are idei sucite despre taţi şi fiice.

– Despre orice tată sau numai cînd e vorba de tine?

– La naiba, ce contează? Are un nou soţ, după doi ani de la divorţ, şi a spus că vrea ca Dora să aibă o familie adevărată, nu să se-nvîrtă printr-o vizuină de burlac.

Zîmbi nostalgic.

– Cum aş fi putut-o contrazice? Eu nu-i puteam oferi o familie. Şi o vedeam la Chicago, de două ori pe lună. Dar de-acum încolo va veni aici ori de cîte ori vrea; e la colegiu în California şi va trece tot timpul prin Denver.

– Va fi plăcut pentru tine, spuse Maisie, îngîndurată. Deci, nu ca să fii destul de respectabil pentru Dora ai nevoie să te căsătoreşti cu mine.

– Dora n-are nici o legătură. Numai tu ai. Te doresc.

– Dar pe mine mă ai, răspunse ea cu seriozitate. Mergem la cină, stăm de vorbă, vedem filme, ne culcăm împreună. Ce-am avea mai mult de-atît, dacă am fi căsătoriţi?

Vince zîmbi larg:

– Nimic, cred. Hai s-o lăsăm baltă. Spune-mi ce se întîmplă la muzeu.

– Cît îmi place cu tine, Vince, rîse Maisie. Cît despre muzeu, ştii prea bine ce se întîmplă. Azi am aflat că ai finanţat expoziţia lui Sandor Tizio din Galeria *Berno,* apoi ai cumpărat două Tizio-uri şi le-ai donat muzeului. Nu mi-ai spus nimic despre asta.

– Nu-mi fac reclamă.

– Prostii; îţi faci reclamă cu majoritatea reuşitelor tale. Filantropia e excelentă pentru afaceri. Dar de cînd ai devenit sfîntul patron al tinerilor artişti?

– De cîţiva ani. De cînd am început să colecţionez. Ce-i aşa de comic?

Maisie rîdea.

– Sfîntul Vincent. Zău că eşti amuzant, Vince. Îmi place uşurinţa cu care accepţi sfinţenia; nici cel mai vag protest că nu eşti decît un om, ca noi, ceilalţi.

– Şi altceva ce-ţi mai place? întrebă el printre dinţi.

– A, multe. Îmi place ambiţia ta şi felul cum nu te temi de muncă. Îmi plac proiectele pe care le construiţi tu şi Ray; unele sînt strălucite şi-mi imaginez că veţi trece la altele şi mai mari şi mai importante, şi îmi place să fiu aproape de oamenii care- şi pun amprenta pe lume. Îmi place în pat cu tine, cînd încetezi să mai dai instrucţiuni şi nu faci decît să te simţi bine. Îmi place modul cum îi ajuţi pe tinerii artişti; numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie au. Îmi place cum ai păstrat legătura cu Dora; mulţi taţi renunţă. Şi nu mă plictiseşti.

Tăcu un moment.

– Se pare că-mi plac destul de multe.

– Şi de iubit? întrebă Vince, ocărîndu-se imediat, căci suna prea copilăros şi rugător.

– Ei, nu... Dar asta are două înţelesuri, nu crezi?

– Nu-i adevărat, se grăbi el. Eu te iubesc.

– Of, Vince, hai să nu ne minţim; e atît de searbăd şi de sordid. Dacă ne căsătorim, va trebui să-mi promiţi că

nu mă mai minţi.

– Şi ne vom căsători?

Îl privi gînditoare şi, în lumina slabă, zîmbetul ei părea să crească şi să se şteargă, ca şi cum şi-ar fi schimbat atitudinea faţă de el cu fiecare secundă.

– Cred că da, spuse ea într-un tîrziu. Cred că va fi interesant.

În tăcere, Vince expiră prelung. „Aşteaptă destul," îşi spuse el, „şi vei căpăta tot ce-ţi doreşti."

La vremea cînd preţurile petrolului au început să se prăbuşească şi oraşul Denver şi-a început lunga alunecare de pe înălţimile îmbătătorului său dezmăţ, numele Chatham se auzea pe toate buzele. Maisie nu-l mai ironiza, căci îi conferea lui Vince o identificare imediată cînd îşi făcea campania în oraşele mici din Colorado, unde problema ce stîrnea cele mai aprinse pasiuni era folosirea pămîntului. El şi Beloit organizaseră o echipă de campanie care-i concentra asupra pămîntului cuvîntările, broşurile şi declaraţiile. Mesajul era mereu acelaşi: „Construiţi. Folosiţi pămîntul; pentru asta există. Nu-l avem pentru cîţiva excursionişti şi o droaie de elani; este pentru oamenii din Colorado. Lor le aparţine. E al lor, ca să facă tot ce vor cu el."

Electoratul se pronunţa zgomotos pro sau contra masivelor proiecte de construcţii care radiau numele Chatham. Turnurile *Chatham,* halele comerciale din *Chatham Plaza,* edificiile administrative din *Chatham Block,* vastul *Chatham Place* de la Cherry Creek, parcurile industriale *Chatham,* hotelurile *Chatham* din Aspen, *Vail* şi *Alta,* şi zeci de alte clădiri dominau orizonturile şi regiunile a opt state apusene. Adeseori de o arhitectură îndrăzneaţă şi admirate pentru profesionalismul construcţiei, proiectele *Chatham* erau la fel de bine cunos-

cute şi pentru metodele dure de a achiziţiona pămîntul şi a obţine aprobarea planurilor, trecînd peste opoziţia comunităţii. Nici un cartier nu mai era acelaşi, după ce treceau pe-acolo Vince şi Beloit, iar comunităţile din Colorado şi statele Munţilor Stîncoşi vorbeau despre ei cu un amestec de groază şi de nerăbdare însufleţită.

– Îţi place, spuse Maisie, în timp ce mergeau cu limuzina spre Colorado Springs, la un dineu politic; purta o rochie de mătase ca smaraldul şi un mantou lung, iar părul roşcat îi era prins cu agrafe bătute în smaralde. Atîta atenţie. Oameni care te iubesc sau te urăsc; oameni niciodată siguri, ce vei face în continuare, ce vei spune, pe cine vei ataca, în cît timp le vei distruge cartierul.

Vince zîmbi dulce.

– Cîndva, numeai strălucite clădirile astea.

– Am spus că unele dintre ele erau strălucite.

Limuzina gonea lin pe şosea, în întunericul timpuriu de noiembrie, ducîndu-i spre o sală de banchet unde aşteptau sute de persoane, după ce plătiseră cei cinci sute de dolari tacîmul pentru a mînca şi a bea în vecinătatea lui Vince Chatham la o săptămînă înainte de alegeri, şi a-l asculta spulberînd încă o ţintă de pe tunătorul său drum spre Senat.

– Te-am privit hipnotizîndu-l pe Ludlow aseară, spuse Vince. O să cedeze?

– Douăzeci şi cinci de mii. Nu mi-ai spus că odată l-ai păcălit de nişte pămînt.

– Nu ştie nimic; bănuieşte. Douăşcinci de mii? Ce naiba i-ai promis?

– Nu-i prost, Vince; ştie că vei fi cel mai bun lucru care li s-a întîmplat vreodată antreprenorilor din statul ăsta; vor avea o zi mare. Dar i-am oferit o mică cină intimă, acasă la noi în Washington, cu nişte persoane

foarte puternice.

Vince rînji:

– Şi cîţi ai invitat la cina aia mică şi intimă?

– Cîteva sute. Nu contează; te aşteaptă şase ani glorioşi ca să te achiţi faţă de credincioşii tăi contribuabili.

O privi lung.

– Ai spus „acasă la noi în Washington"

– Bineînţeles. Nu prea puteam spune că n-am să fiu şi eu prezentă, nu? Dar nu m-am răzgîndit, Vince. Rămîn pînă după alegeri; nici o zi mai mult.

– Ai putea. Sînt gata să uit anul care a trecut. Am începe...

– *Tu* să-l uiţi? O, bietul meu Vince, eşti cel mai slinos soi de politician posibil; te minţi la fel de *mult* ca pe noi ceilalţi. Ai petrecut ultimii patru ani încercînd să mă transformi în altcineva, un mic apendice drăgălaş fără mai multă voinţă decît un copil. N-ai nevoie de o femeie în toată firea, Vince; cel mai fericit ai fi cu o fată de treişpe ani care să-ţi urmeze ordinele. Iar cînd nu m-ai putea schimba, ţi-ai găsi alta. *Altele*. La plural. Numai eu ştiu de trei. De ce-aş înghiţi aşa ceva? Am treizeci şi doi de ani; sînt atrăgătoare, deşteaptă, *bogată* şi mă descurc în lume. Îmi plac bărbaţii, cred că-mi place şi căsnicia, dar vreau un parteneriat cu drepturi egale, nu o poziţie subalternă. De ce-aş rămîne căsătorită cu un ticălos însetat de putere, care crede că e stăpîn pe mine şi-şi petrece timpul liber *regulînd fecioare* destul de tîmpite ca să facă sluj cînd pocneşte el din degete? Nici măcar nu-ţi plac. O faci numai ca să mă înjoseşti pe mine.

Chipul lui Vince devenise rigid.

– Dacă am alte femei, e pentru că nevastă-mea îşi omoară vremea cordindu-se cu tipi pe care-i agaţă la

muzeu...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, de altceva mai bun nu eşti în stare? O mică aventură, Vince. Trei luni, în ultimii patru ani. Recunosc. Am recunocut şi atunci. Nu cred în infidelitate, dar avea umor, pe cînd tu nu ai deloc, şi n-am putut rezista. A trecut un an de-atunci, Vince, şi tot timpul am fost cuminte, dar tu încă mai comentezi. Poate să se fi strecurat o mică moleculă de vinovăţie în vidul ăla unde ar trebui să ai valorile etice, şi te simţi doar atît de stingherit încît trebuie neapărat să dai vina pe mine?

Îi privi ochii îngheţaţi.

– Nu, nici măcar o moleculă, clătină ea din cap. Cu atît mai rău. A fost o vreme cînd credeam că ai reale posibilităţi.

– De-asta m-ai luat de bărbat? Pentru posibilităţile mele?

– Lasă-mă să văd dacă mai ţin minte. M-am măritat cu tine fiindcă puteai să treci pe farmec şi să devii un companion minunat cîte o seară întreagă, şi am crezut că ai putea învăţa, cu ajutorul meu, să fii minunat cîte o săptămînă sau o lună, poate chiar un an. Cred că m-am măritat cu tine pentru a ne putea bucura amîndoi de celebritatea ta; e distractiv să te afli în centrul puterii. Altceva? A, da. Eşti foarte deştept, Vince, şi dintotdeauna mi-am dorit să mă mărit cu un om deştept. Am crezut că s-ar putea să fii şi inteligent, dar am ajuns la concluzia că nu eşti. Nu înveţi. S-ar putea ca ăsta să fie defectul tău fatal. A, uite c-am ajuns.

Limuzina se oprise sub o copertină viu luminată.

– Zîmbeşte, Vince; nu ţi-a mai rămas decît o săptămînă.

I-o spuse din nou şi după dineu, cînd reflectoarele televiziunii se aprinseră şi camerele se îndreptară spre

podiumul plin de microfoane. Privindu-l pe Vince în adîncul ochilor, pentru fotografii înghesuiţi mai jos de masa principală, Maisie îi aranjă papionul cu mîini drăgăstoase.

– Zîmbeşte, Vince; mai avem doar o săptămînă.

– Doamnelor şi domnilor, bubui glasul maestrului de ceremonii. Am astă seară sarcina de a vă prezenta un vorbitor pe care toată lumea îl cunoaşte. Am căutat ceva nou de spus despre el – poate creşte lame, sau e campion la friptul costiţei, sau îi cumpără fermecătoarei sale soţii perle, maşini ori avioane – dar m-am hotărît să-l las cu secretele lui, dacă are vreunul, fiindcă tot ce avem nevoie cu toţii să ştim despre el sînt următoarele: crede în dezvoltarea statului Colorado şi în progresul Americii, şi ştie ce vorbeşte, pentru că, în materie de dezvoltare, a înscris statul Colorado pe hartă. Este un om care *poate* şi *face;* numele lui înseamnă *mare* şi *cel mai mare* şi *la o parte din calea mea pentru că am viteză,* iar acesta e lucrul de care avem cea mai mare nevoie în aceste zile, cînd oamenii spun că America rămîne în urmă. Numele lui reprezintă succesul, adică exact ceea ce ar trebui să reprezinte *America!* Cu toţii îi cunoaştem numele... doamnelor şi domnilor, Vince Chatham, viitorul senator al Statelor Unite pentru statul Colorado!

Patru sute de oameni se ridicară în picioare, ovaţionînd. Vince făcu cei cîţiva paşi spre podium şi şi-o alungă pe Maisie din gînduri.

– Bună seara, spuse el, cînd în sală se restabili tăcerea.

Vorbea cu glas scăzut, ca întotdeauna cînd începea, dar pe măsură ce continua creştea în volum şi intensitate, astfel că, la final, striga de-a binelea. Cuvîntarea, ca toate discursurile lui, era scurtă, cu propoziţii suc-

cinte, ritmate, şi idei simple, care urmau să se deruleze la televizor cu iuţeala unei spectacol de varietăţi.

– Preşedintele m-a prezentat cu un discurs atît de inspirat, încît cred că aş face mai bine să tac.

Aşteptă să se stingă valul de rîsete.

– Dar aş dori totuşi să vorbesc despre cîteva idei pe care le am pentru acum şi pentru viitor. În ultima vreme, sîntem înconjuraţi de negativişti. Oameni care ne tot spun ce n-o să reuşească. Ce nu se poate face. Ce nu e posibil fiindcă e prea *scump* sau consumă prea mult *timp* sau e prea *riscant* ori prea *nesigur.* Aceşti oameni au intenţii bune – deşi nu putem fi întotdeauna convinşi de asta, nu-i aşa? –, dar sînt ei genul de oameni care au clădit America? Sînt genul de oameni care au cîştigat două războaie mondiale, au salvat Europa şi au cucerit spaţiul cosmic? Sînt genul de oameni de la care ni se trage măreţia?

Ridică glasul:

– Nu ştiu ce ziceţi dumneavoastră, dar eu, daţi-mi voie să vă spun, *sînt sătul şi plictisit să mi tot spună ce nu pot face!*

Sala explodă în aplauze. Cînd Vince reluă, în fine, vorbi despre Colorado, despre America şi despre progres.

– Progresul face avereal strigă el; se apropia de încheiere şi urcase aproape la volum maxim. Putem avea un progres constant şi totuşi să protejăm toate *micile* companii şi toate fermele familiale. Putem avea *dezvoltare pe scară largă* şi totuşi să conservăm pămîntul pe care-l iubim!

– Cum? murmură Maisie, dar n-o auzi nimeni.

– Vom umple suprafeţele goale ale acestei ţări întinse cu case pentru toată lumea. Le vom umple cu splendide centre comerciale, astfel ca nimeni să nu fie

mai departe de o zvîrlitură de băţ de îmbelşugare. Le vom umple cu fabrici, şcoli şi şosele. Le vom umple cu săli de cinema şi parcuri de distracţii şi grădini zoologice, unde să se recreeze toată lumea. Vom umple suprafeţele pustii ale acestui ţinut întins cu toate lucrurile bune ale vieţii, fiindcă ştim cum să le facem mai bine decît oricine pe lume... *şi fiindcă le merităm!*

Aplauzele îl învăluiră. Vince ridică mîna:

– Ascultaţi ce vă spun! Să nu uitaţi niciodată! Şi să nu lăsaţi pe nimeni să vă spună altceva! Le-am dăruit popoarelor lumii libertatea şi democraţia! Le-am oferit popoarelor lumii principiul muncii harnice! Le-am dat popoarelor lumii cea mai mare producţie industrială şi cele mai calificate echipe administrative din istorie! I-am dăruit lumii explorarea spaţiului! I-am dat lumii etica familiei: o familie puternică, rezistentă, iubitoare, care-şi apără copiii şi membrii neajutoraţi de pericolele din jur! Am făcut lumea mai bună pentru fiecare, iar acum meritǎm să clădim cea mai fericită viaţă pe care o putem construi, pentru americani! *O merităm!* Şi asta vom avea, începînd de săptămîna viitoare, cînd voi deveni senatorul dumneavoastră...

Uralele şi aplauzele se înălţară pînă la candelabre.

– ...şi voi duce acest mesaj la Washington...

Vuietul îi acoperi ultimele cuvinte. Nu mai interesau pe nimeni. Vince zîmbea, cu surîsul *dulce şi umil* al slujbaşului public care e iubit. Ochii săi căprui străluceau, cutreierînd sala, oprindu- se doar o clipă spre soţia sa, care aplauda cu un sarcasm pe care numai el putea să-l observe.

Privirea îi trecu mai departe, peste ochii emoţionaţi, gurile deschise în ovaţii şi palmele care aplaudau ale alegătorilor, poposind la fiecare cameră de televiziune, pentru ca să-*i* transmită în lume zîmbetul deschis şi

privirea hotărîtă. Totul era în regulă; totul era sub control.

Maisie avea să rămînă cu el; femeile ca ea nu-i părăseau niciodată pe oamenii puternici. Ethan şi Charles şi ceilalţi urmau să-i stea la dispoziţie cînd avea nevoie de ei. Îl ajutaseră deja; îi oferiseră o familie vizibilă. Fotografia lui, înconjurat de mulţi dintre cei dragi, apăruse în *Time*, în *Newsweek* şi *People*. Era candidatul ideal, cu soţia perfectă, familia perfectă, mesajul perfect.

Şi, peste o săptămînă, încă înainte de încheierea numărătorii voturilor, deveni senatorul Vince Chatham, în drum spre Washington, şi, în cele din urmă, după cum se zvonea, spre Casa Albă.

Capitolul 7

Anne se găsea în cabinetul ei, cînd citi despre alegerea lui Vince Chatham. Era dimineaţa devreme şi se afla singură în labirintul birourilor de avocaţi şi al boxelor secretarelor, la etajul treizeci, bînd cafea şi citind *Los Angeles Times,* cînd, deodată, în faţa ei apăru chipul lui Vince, zîmbind ca un băieţandru triumfător. Cu un ţipăt, Anne scăpă ziarul din mînă. Cafeaua se vărsă pe birou şi puse cana jos, stîngace. Tremura şi se simţea cuprinsă de fiori reci, de o ruşine şi o neputinţă cum nu mai trăise de ani în şir. „Încetează," îşi spuse ea în tăcere, „încetează, încetează, încetează," şi-şi încleştă mîinile pentru a-i impune trupului să rămînă nemişcat.

Se răsuci în scaun, privind fără vedere prin ferestrele largi. Trecuseră nouăsprezece ani de cînd văzuse ultima oară acel zîmbet şi încă o mai făcea să tremure şi să se chircească parcă pentru a se apăra. „Îngroapă-l," îşi ordonă – aceleaşi cuvinte pe care le repetase zilnic în primul an din Haight Ashbury. „Îngroapă-l."

Încercă să se concentreze asupra priveliştii care de obicei îi dăruia atît de multă plăcere. La treizeci de niveluri mai jos, soarele de dimineaţă colora cu roşu şi auriu panorama întinsă a oraşului Los Angeles, iar în

depărtare munţii se conturau clar pe cerul albastru palid. Peisajul îşi trăia momentul cel mai limpede şi mai frumos, la acea oră dinainte de a începe să se înalţe smogul; palmierii înalţi, peluzele catifelate şi florile tropicale luxuriante nu indicau prin nimic că era luna noiembrie şi, în alte părţi ale ţării, începea iarna.

De la etajul treizeci, oraşul părea bogat, ordonat şi senin. Era o privelişte care îi trezea întotdeauna lui Anne un sentiment de confort şi siguranţă, chiar şi în toiul celor mai agitate zile, cînd privea frecvent pe fereastră, ca pentru a găsi un antidot la meschinăria îngustă şi visurile spulberate care-i pătrundeau în birou, cînd avea de-a face cu clienţii aflaţi în plin divorţ.

Totul, la etajul treizeci, îi dăruia acea stare de siguranţă şi confort, şi mai ales cabinetul ei. Era spaţios, cu ferestre cît un perete întreg, şi părea s-o cuprindă într-o îmbrăţişare ocrotitoare. Mobilierul, la fel ca în toate birourile firmei, era masiv, din lemn de nuc şi piele, cu lămpi de alamă, mochetă verde închis şi, pe pereţi, tablouri reprezentînd catedrale anglicane şi scene bucolice. Lui Anne îi plăcea *permanenţa solidă a încăperii şi nu adăugase nici o tuşă personală, în afară de diplomele înrămate de la Berkeley,* Universitatea California, şi Facultatea de Drept *Harvard.* Însă, curînd după ce se instalase, venise în vizită Eleanor, de la New York, şi-i spusese că avea nevoie de altceva.

– Poate chiar puţin mai excentric, spusese ea.

În săptămîna următoare, la birou a fost livrată o oglindă prelungă şi îngustă, cu ramă antică, englezească. „Agaţ-o în faţa biroului," scrisese Eleanor pe biletul alăturat, „pentru ca, ori de cîte ori ridici privirea, s-o vezi pe cea mai bună avocată din Los Angeles. Şi pe cea mai bună prietenă a mea, de care mi-e dor, fir-ar să fie, pentru că nu ne vedem nici pe departe cît de des

ar trebui."

Anne se întoarse dinspre fereastră, privindu-se în oglindă. Ochii ei albaştri-închişi o priviră de-acolo ferm, fără nici un semn de descumpănire. Era o privire la a cărei perfecţionare muncise ani de zile. Adeseori era admirată pentru frumuseţea ei, dar aceasta nu era la fel de importantă pentru Anne ca imaginea pe care o prezenta lumii, a unei profesioniste absolut stăpînă pe ea însăşi. Părul negru i se ondula lucios la baza gîtului prelung, nu-şi aplica alt machiaj decît un ruj coral palid, în urechi purta perle mici şi îmbrăca taioare supreb croite, din lînă şi mătase, care o făceau să arate mai înaltă şi mai impunătoare. Imaginea ei publică era calmă, reţinută şi impecabilă, astfel că oricine o întîlnea nu-i punea la îndoială reputaţia de avocată abilă şi aspră, care învinsese prejudecăţile firmei, spre a deveni parteneră, deşi nu avea decît treizeci şi patru de ani şi era femeie.

Se aşeză în fotoliul ei directorial, încăpător, de piele, privindu-şi imaginea publică din oglindă. Şi-o şlefuise mult timp, din anii de singurătate şi nelinişte de la *Berkeley,* prin cei tot mai încrezători de la *Harvard,* cînd descoperise că dreptul era exact domeniul pe care şi-l dorea şi ştia că urma să aibă talent. Continuase să-şi lucreze imaginea în timpul primei slujbe, la New York, şi încă şi-o mai perfecţiona, chiar şi acum, cînd făcea parte din cea mai prestigioasă firmă de drept din Los Angeles şi ajunsese deja principala lor specialistă în divorţuri, căutată de directori de corporaţii şi televiziune şi de celebrităţi din lumea filmului, care-i doreau priceperea şi discreţia. Trăise atît de mult timp cu propria ei imagine, încît ajunsese că creadă că era într-adevăr persoana pe care o vedea în oglindă.

Şi, deodată, m-am prăbuşit din cauza unei fotografii dintr-un ziar.

Dincolo de uşă, sediul se trezea la viaţă. Avocaţi, funcţionari, secretare şi recepţionere se salutau, tăifăsuiau, glumeau şi discutau despre activităţile zilei, în timp ce se îndreptau spre birouri sau se adunau în sălile de şedinţe. Anne auzea frînturi de conversaţii şi hohote de rîs, în timp ce ritmul se accelera. Era momentul ei favorit din zi, cînd putea anticipa tot ce urma: dramele intense, surprizele, pînă şi trudnicele detalii ale legii. Toate alcătuiau lumea ei şi o stimulau. Numai aici se simţea cu adevărat acasă, şi vie.

N-a fost numai o fotografie. A fost un memento. O fantomă. Iar acum trebuie s-o iau de la început, învăţînd cum să mă debarasez.

Luă ziarul şi făcu un efort să citească articolul.

„Bogatul constructor imobiliar care a adus în Colorado şi în statele montane proiecte masive de construcţii, de o arhitectură adeseori îndrăzneaţă, Vince Chatham, a avut o campanie bine finanţată care a evitat datele concrete şi a eludat cu succes acuzaţiile de relaţii oneroase şi tactici discutabile în ascensiunea spre proeminenţă. A cîştigat alegerile pentru Senat, prima sa funcţie politică, cu un avantaj mic, dar decisiv."

Nu e decît un reportaj despre un om politic. Ar putea fi oricine. N-are nici o legătură cu mine.

Dincolo de uşă se lăsase liniştea; sediul îşi începuse lucrul. Anne, însă, continua să stea aşezată cu faţa spre oglindă, parcă aşteptînd ceva. După o clipă, pradă unui impuls, ridică receptorul şi formă numărul din New York al lui Eleanor.

Răspunse secretara personală, apoi Eleanor veni la aparat:

– Tocmai plecam; Doamne, cît mă bucur că m-ai prins; n-am mai vorbit cu tine de veacuri. Cum de mă

suni dimineaţa? S-a-ntîmplat ceva?

– Nu, aveam doar chef de vorbă. Unde mergeai?

– La cumpărături şi pe urmă la un prînz între cucoane, după care iau copiii şi-i duc în New Jersey pentru weekend, spre extazul bunicilor lor. Eşti sigură că nu e nimic în neregulă? Niciodată n-ai tu chef de vorbă aşa, hodoronc-tronc; de obicei eşti prea ocupată.

– Cred că mă gîndeam la tinereţea mea şi mi-am amintit de tine. Ce face Sam?

– Şi mai ocupat ca tine, dacă se poate aşa ceva. Nu-l văd mult mai mult decît pe tine, sau cel puţin aşa mi se pare, dar poate că asta-i formula unei căsnicii reuşite. Sau, măcar, a uneia durabile. Şi eu îmi amintesc de tinereţe. Mi-e dor de ea; ne-am distrat aşa de bine. Tu îi duci dorul?

– Nu. Mă bucur că am lăsat-o în urmă. Niciodată nu m-am simţit stăpînă pe viaţa mea. Uneori, îmi lipsesc plimbările cu picioarele desculţe.

– Eşti una dintre vedetele avocaţilor de-acolo; ai putea lucra desculţă cît e ziua de lungă, şi nimeni n-ar scoate o vorbă. Probabil că ai lansa chiar o modă. Destul de curînd, *Times* ar publica pe toată pagina întîi fotografii cu oameni umblînd desculţi pe Madison Avenue, iar industria încălţămintei i-ar trimite redactorului şef scrisori pline de înjurături.

-Anne rîse:

– Dacă mă hotărăsc să încerc, te-anunţ. Ce-o să fie la prînzul între cucoane?

– O gaşcă de tipe din foarte înalta societate care poartă *Valentino* la amiază şi *Ungaro* la cină. Sau poate viceversa. Plănuim o acţiune de binefacere pentru bibliotecă. Va fi o petrecere trăsnet; ce-ar fi să vii şi tu în *weekend* şi să participi cu mine şi cu Sam?

– De data asta nu, Ellie. Sînt prea ocupată.

– Nu ţi-am spus în care weekend.

– Sînt ocupată în toate.

– Auzi, tu m-ai sunat, mai ştii? Simt nevoia unei urechi binevoitoare. De fapt, şi mie mi-ar prinde bine una; de ani de zile n-am mai stat la poveşti toată noaptea. Trebuie să te angajez cu contract, ca să-mi faci o vizită?

– Aşta ce înseamnă? Iar ai probleme cu Sam.

– Iar. Încă. Mereu. Niciodată nu trece; tot timpul fierbem la foc mic şi din cînd în cînd dăm în clocot.

– Dar n-ai mai făcut demult aluzii la divorţ.

– Mă gîndesc. Însă e o asemenea pacoste – mă rog, cine să ştie mai bine dacă nu tu? Toate casele şi maşinile noastre, şi cele două iahturi, antichităţile, operele de artă... Dumnezeule mare, trăim într-o asemenea încurcătură de obiecte. Şi nu vreau să silesc copiii să facă naveta încontinuu între unul şi altul, dar va trebui să-i vadă, e foarte bun cu ei cînd stă pe-acasă, ceea ce nu se întîmplă prea des, dar vorbeşte despre timpul de calitate şi cum de nu ştiu eu că atîta nu-i de-ajuns? Copiii ţin mult la el.

– Şi tu, cred.

– De cele mai multe ori. Uneori, chiar îl iubesc. Alteori, îl urăsc. Poate că e ceva specific. Cum ar putea un om să-l placă pe altul tot timpul? N-are nici un sens. Deci, cred că probabil vom rămîne căsătoriţi. E fericit şi nu văd ce-aş avea de cîştigat – adică, am toate şansele să găsesc unul la fel ca el şi să mă mut la cîteva străzi distanţă într-un apartament exact ca ăsta în care sînt acum, iar copiii mei ar învăţa la aceeaşi şcoală particulară, eu aş lua masa cu aceleaşi doamne pentru aceleaşi cauze nobile, şi singura schimbare ar fi tipul din patul meu, iar ăştia toţi se pot schimba între ei, ştii, după primele două, trei luni... aşa că, pînă una-alta,

cred că nu divorţăm.

– Îmi pare rău, spuse Anne, după un moment. Ultima dată cînd am vorbit păreai mai fericită.

– Poate că eram. De multe ori sînt. Dar azi-noapte am început să mă gîndesc la Haight – îţi vine să crezi, după atîţia ani? – şi mi-am dorit să mai pot avea măcar o zi, poate doar o *oră*, aceleaşi *speranţe* pe care le aveam atunci. Mai ştii? Credeam într-adevăr că lumea poate fi aşa cum o vrem noi – frumoasă şi plină de iubire, cu toţi avînd totul în comun, trăind liberi şi *ţinînd* unii la alţii. Aşa că m-a apucat melancolia şi pe urmă m-ai sunat tu şi ţi-am trîntit ţie totul în braţe. Scuză-mă. Oricum, *sînt* fericită. M-am integrat aici mult mai bine decît reuşisem în Haight; pentru asta am fost crescută. Am în viaţă multe lucruri bune şi o ştiu; doar că... of, fir-ar să fie, Anne, sînt prea multe de care mi-e *dor*. Nu contează cît a trecut de-atunci, mie tot dor îmi e.

Tăcură cîteva clipe.

– Ţie nu ţi-e? Nici un pic? Ştiu, ştiu; mi-ai spus că nu te gîndeşti la trecut, Dar nu se strecoară spre tine din cînd în cînd?

– Ba da. Şi de unele părţi din el mi-este dor. Mi-e dor de modul cum alergam noi două prin parc şi nimeni nu ne putea prinde. Şi mi-e dor de felul cum stăteam cîte o gaşcă întreagă pe trepte, cîntînd şi simţind că eram împreună, ca o familie.

– M-am întors acolo acu' vreo lună, imediat după ce ţi-am cumpărat oglinda. *Don Santelli* mai e şi-acum; nu *ţi se pare* incredibil? Bietul băiat, e cam pierdut; un fel de hippie îmbătrînit. Mi-a spus că se urăşte fiindcă e la fel de rău ca părinţii lui, la fel de blocat în una şi aceeaşi rutină. Nu contează care e rutina – a lor era respectabilitatea, a lui constă în droguri şi fuga de muncă –, mereu a vrut să fie liber şi spontan, iar acum nu se mai

simte aşa. Şi nu mai are nici o speranţă. Ştie că viitorul nu va fi cu nimic mai bun. A fost cel mai [illegible]mant lucru pe care l-am făcut, de-o lungă bucată de vreme. Halal încercare de a mă întoarce. Ai avut dreptate, Anne; trebuia să plecăm. N-am vrut s-o recunosc, însă e adevărat. Dar încă mă mai gîndesc. Vorbeşte-mi despre tine.

– Îmi vine un client...

– Povesteşte-mi.

– E un scenarist cu nevastă, trei copii şi barcă de curse cu vele, tocmai a împlinit cincizeci de ani şi e îngrozit că îmbătrîneşte. Aşa că şi-a găsit o manechină de douăzeci şi doi de ani care-l face să se simtă în stare să conducă lumea – îi cere sfatul în toate privinţele, inclusiv hainele, coaforul şi ce ar fi mai bine să bea – şi au fost la Aspen, la Tamarack şi în Europa, iar acum vrea să se însoare cu ea.

– De ce?

– Şi eu l-am întrebat. Zice că are nevoie de stabilitate şi curaj. I-am răspuns că va avea nevoie de astea ca s-o scoată la capăt cu divorţul; nevastă-sa vrea să-l despoaie de toate.

– Ar fi şi cazul; a abandonat-o...

– Ei, are şi ea un tip, pare-se; un bucătar de douăzeci şi opt de ani – unul dintre cei mai tari din oraş. Nici ea nu vrea să îmbătrînească. Pe-aici, tinereţea veşnică e obsesia tuturor, iar căsnicia nu se prea împacă bine cu asta.

– O deteşti, aşa-i? întrebă Eleanor.

– Căsnicia? Nu, cred că e perfectă pentru oricine o doreşte şi e dispus să facă eforturi pentru ea. Ellie, trebuie să te las; scenaristul o să apară din clipă-n clipă. Cînd mai vii în L.A.?

Mai conversară un minut, apoi Anne închise tele-

fonul, simţindu-se mai bine. Erau cît de diferite pot fi două prietene, dar păstraseră legătura timp de optsprezece ani şi încă mai apelau una la cealaltă cînd aveau nevoie de ceea ce Eleanor numea „o ureche binevoitoare". Anne ştia că Eleanor mai avea multe alte prietene; ea, una, nu avea pe nimeni. Niciodată, după plecarea din Haight Ashbury, nu mai putuse să coboare garda, încălzindu-se faţă de altcineva. Cînd vorbea cu Eleanor, simţea că o iubea şi, poate, ar fi reuşit să iubească şi alte persoane, cîndva. Voia s-o creadă. Iar convorbirile cu Eleanor o ajutau întotdeauna. Încă o dată, redevenise stăpînă pe sentimentele ei.

Dar cine vorbea cel mai mult? se întrebă amuzată Anne. Cine avea cu adevărat nevoie de consolare? Zîmbi. De obicei, aşa se întîmpla: Anne asculta; prietena sau clientul vorbeau. Nimeni, în afară de Eleanor, nu ştia nimic despre ea – şi nici Eleanor nu ştia prea multe – fiindcă niciodată nu vorbea despre ea însăşi. Cîndva, dorise s-o facă, dar reticenţa i se înrădăcinase atît de adînc şi făcea atît de mult parte din imaginea ei publică, încît niciodată nu se mai gîndea să se confeseze nimănui, şi nimeni nu i-o cerea. Pentru această dimineaţă, era suficient că Eleanor fusese acasă cînd o căutase, că găsise pe cineva la celălalt capăt al firului. Mai mult nici nu-i trebuia.

– Anne, spuse secretara, din uşă, eşti aşteptată în sala de şedinţe.

– Sînt gata, răspunse Anne, luîndu-şi dosarele de pe birou.

Ziua începuse.

Ethan se plimba pe străzile din Tamarack în fiecare dimineaţă înainte de micul dejun, simţind cum *i se infiltra soarele în oase şi-i alunga anchilozarea* încheie-

turilor. La ora aceea, era aproape singur; magazinele nu se deschiseseră încă, alergătorii făceau jogging prin celălalt capăt al oraşului, pe pista de lîngă rîu, şi aproape toţi ceilalţi, localnici şi turişti deopotrivă, încă mai dormeau. Nu se vedeau pe străzi decît măturătorii, spălînd de praf caldarîmul scuarului central şi străzile comerciale şi rezidenţiale din jur, aşa că, pentru un scurt răstimp; oraşul lucea umed şi curat sub cerul fără nori.

Era momentul favorit al lui Ethan. Mergea pe mijlocul străzii, neluînd în seamă clădirile moderne şi enormele case noi care se construiau peste tot, pentru a se imagina pe el însuşi în Tamarack aşa cum îl văzuse în urmă cu peste patruzeci de ani, cînd pe uliţele sale desfundate se preumblau capre, iar Strada Mare era compusă din căsuţe, un magazin şi cîteva prăvălii din scînduri. Se întîmpla exact după al doilea război mondial. Făcuse o călătorie cu maşina prin Colorado şi, pradă unui capriciu, trecuse printr-o strîmtoare spectaculoasă ca să vadă ce era în celălalt capăt.

Găsise un orăşel dărăpănat, într-o vale îngustă: o umbră tăcută a trecutului. Cu şaizeci de ani în urmă, valea răsunase de glasurile şi rîsetele celor opt mii de oameni care foloseau saloon-urile şi bisericile, bordelurile şi fierăriile, şcoala, şirul de magazine cu mărunţişuri, o sală mare de operă şi un hotel avînd holul decorat cu brocarturi şi catifele cu franjuri. Dar adevărata activitate a oraşului era argintul. Minerii scobeau tuneluri pe sub munţi, sub forma unor enorme reţele ca fagurii, care ajungeau pînă la douăzeci de niveluri, în adîncurile pămîntului, şi şerpuiau înainte şi-napoi, pe o distanţă orizontală de cinci kilometri. Topitoriile funcţionau zi şi noapte, un tren aducea provizii şi lua minereul, iar copiii se duceau să muncească în mine de la în-

ceputul adolescenței.

Apoi, în ultimul deceniu al secolului trecut, Congresul a emis o lege care consacra aurul ca monedă oficială a Statelor Unite.

În acel *moment*, *argintul* și-a pierdut valoarea aproape complet. Patronii minelor le-au închis; minerii s-au mutat. Bordelurile, magazinele și școala au tras obloanele. Ușile bisericilor s-au încuiat. Tamarack-ul a adormit.

În perioada cînd Ethan a străbătut Wolf Creek Pass, ajungînd în oraș, nu mai trăiau acolo nici o sută de oameni, aceștia locuind în barăcile șubrede ale *minerilor de pe Strada Mare*. Erau deschise o benzinărie, un magazin mixt cu oficiu poștal în spate și *Lodestar*, un restaurant cu o tejghea, cinci mese și linoleum zgîriat pe jos. Cîteva camere din vechiul hotel – cele cu ferestrele și podelele intacte – erau deschise. Opera arsese, fiind apoi jefuită, de-a lungul anilor, de oamenii care treceau prin vale, pînă cînd nu mai rămăseseră decît zidurile, cu cîte o frunzuliță aurie lucind în mijlocul ruinelor înnegrite, asemenea pepitelor care-i atrăseseră pe primii mineri dincoace de Wolf Creek Pass. Sub munți, galeriile minelor erau inundate sau surpate. Praful se învolbura pe străzi, pînă cînd venea iarna, cu troiene de trei metri înălțime.

Dar ceea ce a văzut Ethan erau împrejurimile: păduri verzi, bogate, și pajiști alpine, covoare de flori viu colorate, jocul umbrelor în asfințit, scăldînd lanțurile de coline în violet și cenușiu, purpuriu intens și albastru, sub cerul învăpăiat, și piscurile înalte ale munților San Juan, cu toate crestele și crevasele conturate tăios pe fondul cerului saturat de albastru sau învăluite în ceață în zilele ploioase, cu pantele sumbre și misterioase. A văzut cum stătea orașul cuibărit în valea dintre cele două

lanţuri prelungi ale munţilor Tamarack şi Star, cum se rostogoleau rîurile prin adînciturile prelungi ale altor văi, pentru a se întîlni în oraş. A respirat aerul uscat şi înmiresmat şi a simţit euforia altitudinii; a ascultat tăcerea şi păsările şi a ştiut că niciodată în viaţa lui nu văzuse un loc mai frumos şi mai liniştit.

În ziua aceea, prima lui zi în Tamarack, a cumpărat o casă, unul dintre puţinele conace victoriene ornamentate, cu două etaje, lăsate în urma lor de proprietarii minelor şi de bancheri, cînd aceştia se întorseseră la New York şi Chicago. Şi, apoi, revenind iar şi iar, şi convingîndu-se că acela era locul unde dorea să trăiască pînă la moarte, a cumpărat hotelul, opera, zecile de căsuţe minereşti, locurile virane din oraş, apoi pămînturile din jurul oraşului şi toate fermele din vale, şi în cele din urmă a abandonat drepturile de minerit de pe coastele cu faţa spre nord ale muntelui Tamarack, fiindcă nişte prieteni se întorseseră de la schi din Europa şi i-au spus că îl considerau un sport cu şanse de a prinde în America.

A creat Compania *Tamarack,* o filială a Corporaţiei *Chatham Development,* cu el în postul de preşedinte, şi a început să readucă Tamarack-ul la viaţă. A construit un aeroport şi o mică zonă de schi; şi-a remodelat casa; a restaurat hotelul, a construit un şir de magazine pe Strada Mare, a transformat cel mai mare bordel în brutărie şi restaurant şi a clădit un cinematograf.

Şi, apoi, cu ajutorul prietenilor din Chicago, New York şi Los Angeles, a organizat o petrecere enormă, toată vara, cu o orchestră filarmonică în turneu, care cînta pe o pajişte, un festival de muzică folk şi o serie de conferinţe despre cărţi, filme şi politică, ţinute de cele mai prestigioase personalităţi ale lumii care acceptaseră să vină la Tamarack pentru o zi, o săptămînă, o

lună. A fost petrecerea secolului şi nimeni nu dorea s-o piardă. Tamarack-ul se lansase.

În mai puţin de zece ani, oraşul s-a ales cu un nou consiliu al primăriei; o zonă de schi; festivaluri de muzică, film şi jazz, în centrul artistic de la marginea oraşului; seminare deschide publicului, cu lideri ai lumii dezbătînd marile probleme la ordinea zilei; o colonie de artă pentru pictori, sculptori, bijutieri şi scriitori; trasee de ciclism, călărie şi drumeţie; şi cinci sute de cetăţeni permanenţi.

Şi, apoi, Ethan a spus:

– Ajunge.

Era paradisul pe care-l visase: un refugiu pentru toţi aceia care, la fel ca el, erau nevoiţi să-şi trăiască aproape toată viaţa în agitaţia şi aerul dens al marilor oraşe. S-a aşezat în scuar, format din patru străzi pietruite din centrul oraşului, privind cu plăcere munţii sălbatici vizibili din orice loc; s-a plimbat cu bicicleta pe toată lungimea văii, pe lîngă gardurile prelungi care mărgineau cîmpiile cu fîn şi cai ce păşteau, hambarele roşii şi casele fermelor cuibărite comod între grădini cu legume şi flori; s-a integrat în fluxul lejer al vieţii din oraş, cu zile încete şi îmbrăcăminte uşoară, cu întruniri spontane la baruri şi picnicuri improvizate, unde se amestecau cu toţii – instalatori, tîmplari, chelneri, bancheri, muzicieni, oameni politici, moştenitori ai unor mari averi şi directori de corporaţii – toţi la un loc, fără identitate, în blugi şi cămăşi din flanel.

– E de-ajuns, a spus Ethan. Nici o casă în plus, nici un magazin, nici un concert, film sau concurs de schi. Este perfect aşa cum e.

Ştia că aşa ceva era imposibil; nimic nu putea trăi stînd nemişcat. Dar, pentru a-l menţine cît mai aproape posibil de perfecţiune, s-a asigurat că primarul era întot-

deauna un om ales de el pe sprînceană, şi şi-a folosit influenţa pe lîngă consiliul orăşenesc şi comisarii de comitat pentru a controla dezvoltările din oraş. Ethan avea idei clare cu privire la arhitectură, înălţimea şi adîncimea clădirilor, materialele pentru acoperişuri, amenajarea teritoriului, pînă şi la culorile vopselelor, şi fiecare construcţie trebuia să fie aprobată înainte de a intra în lucru. Astfel, spunea el, toate din oraş aveau să-şi păstreze armonia. Iar oraşul urma să rămînă mic.

Dar Tamarack-ul continua să crească. A crescut încet, pînă cînd Ethan a avut aproape şaptezeci de ani, şi i-a predat în sfîrşit preşedinţia Corporaţiei *Chatham Development* lui Charles, mutîndu-se în paradisul său din munţi. Însă nu se retrăsese – nici nu-şi putea imagina o bătrîneţe la pensie – şi, fiind un constructor care trebuia să construiască, a privit Tamarack-ul şi l-a găsit gata de creştere.

– Creştere controlată, i-a spus el consiliului primăriei. Asta vom face. Extindem aeroportul; aducem aici turboreactoare mai mari. Triplăm pîrtiile de schi şi telescaunele de pe muntele Tamarack; am un expert din Elveţia care face proiectele. Mai multe piste pentru schi fond şi ciclism; le planifică un băiat din New York. Clădiri permanente pentru muzică, film, dans şi teatru; o estradă în aer liber pentru concerte de muzică populară şi festivaluri de jazz; un mic campus pentru seminarii pe teme mondiale. om avea nevoie de mai multe spaţii de cazare, mai multe magazine şi un garaj cu parcare. Toate astea sînt în lucru. Voi priviţi doar: Tamarack-ul va deveni tot mai frumos cu fiecare zi. Pe dedesubt, însă, nu schimbăm nimic: rămîne un oraş mic şi confortabil, fără ostentaţie, acelaşi liman unde toţi ne simpatizăm, lucrăm şi petrecem împreună. Ne vom dezvolta, dar ne vom dezvolta aşa cum trebuie.

Creşterea e ca un duh în sticlă: singurul mod de a-l ţine sub control e să păstrezi sticla bine astupată. Odată ce duhul s-a eliberat, devorează camera, casa, cartierul, oraşul. Ethan ştia totul despre duh. El a fost acela care i-a dat drumul.

În cinci ani, vechiul Tamarack dispăruse. Fusese inundat de succes. Fiindcă se întîmplase un lucru straniu şi complet neaşteptat. În timp ce Ethan demara dezvoltarea Tamarack-ului cu toată viteza, orăşelul din valea îngustă, deloc uşor accesibil, departe de orice şosea importantă sau rută aeriană, a fost descoperit de lumea internaţională: nomazii moderni bogaţi, neliniştiţi, adesea plictisiţi, care-şi cheltuiesc banii şi timpul într-o nesfîrşită căutare de noutăţi.

Şi astfel au început să vină bogătaşii, de neam regal şi fost regal, şi odată cu ei stelele internaţionale ale filmului şi televiziunii, după care au urmat turiştii. Şi fiecare parte din Tamarack s-a schimbat. Şi a crescut.

Ethan îşi amintea acei patruzeci de ani, în timp ce mergea prin mijlocul străzilor pustii ale Tamarack-ului, în zorii zilei. El era cel care declanşase totul. Iar acum, regreta pierderea acelui orăşel prăfuit unde niciodată nu se întîmpla mare lucru şi nu venea nimeni, iar fermierii şi turmele de elani îşi împărţeau în linişte pămîntul nebrăzdat.

„Dar uită-te în jur," îşi spuse Ethan, în conflict cu el însuşi. „Munţii nu şi-au pierdut frumuseţea şi vraja, iar oraşul e mai frumos ca oricînd. Toată lumea prosperă. Toţi sînt fericiţi. Ar trebui să fiu şi eu. Ar trebui să fiu cît se poate de mulţumit. Am nouăzeci de ani şi majoritatea oamenilor ar spune că nu-mi lipseşte nimic. Ar trebui să fiu cel mai fericit om."

Se întoarse, pornind înapoi. Pe Strada Mare, brutăria se deschisese, iar un grup de biciclişti se opriseră

să ia micul dejun. Se aşeză lîngă ei pe terasă, ascultîndu-le planurile pentru acea zi, invidiindu-i pentru tinereţea şi siguranţa din glasuri, puterea fălcilor în timp ce mestecau, modul dezinvolt în care erau atît de siguri pe sănătatea lor, pe muşchii lor, pe drumul neted de sub roţi. Ethan îşi amintea de vremurile cînd la fel fusese şi el, căsătorit cu Alice, crescînd cinci copii, construind uzine industriale pentru guvern în timpul celui de-al doilea război mondial, pentru ca apoi, pe timp de pace, să treacă la hale comerciale şi oraşe întregi, făcînd din compania lui una dintre cele mai mari şi mai bogate ale ţării.

Tot ceea ce făcuse în vremurile acelea îi alimentase ambiţia, energia sexuală, pofta de muncă. Anii trecuseră în goană, ca un înviorător iureş de succese şi prosperitate, şi niciodată nu-şi mai putuse aminti, după aceea, data exactă cînd se construiseră cîte o clădire administrativă, o fabrică sau un complex de locuinţe, nici ce vîrstă aveau copiii cînd făcuseră cîte un lucru ce părea demn de a fi reţinut, nici chiar ziua cînd Alice, pentru prima oară, se împiedicase şi căzuse, fără nici un motiv, după cum crezuseră ei.

Devenise de multe ori milionar în anii aceia glorioşi şi-i făcuse o plăcere teribilă. Fusese ca un zeu, călare pe lume, sculptînd forme din sălbăticie, modelînd vieţile oamenilor prin a crea căminele unde aveau să locuiască, instituţiile unde lucrau, parcurile şi terenurile de joc unde se relaxau.

Dar, cu toată puterea lui, nu putuse împiedica tumoarea să crească în creierul soţiei sale şi s-o ucidă; nu-l putuse face pe fiul său Charles să fie mai agresiv şi mai puţin speriat de lume; nu-l putuse transforma pe Vince, cel mai frumos şi mai inteligent copil al lui, într-un om bun. Şi n-o oprise să fugă pe iubita sa nepoată

Anne, nici n-o mai putea aduce înapoi, acum, după mai mult de douăzeci de ani.

Privi cornul şi cafeaua pe care le pusese chelneriţa în faţa lui. Nu-i era foame. Cîndva, indiferent de oră, le-ar fi înfulecat cu poftă, cornul cu unt, cafeaua neagră şi tare, şi ar mai fi cerut. Acum le privea fără interes şi se întreba ce se întîmplase cu toate apetiturile cu care se lăudase atîta vreme.

– N-o să muşte, spuse cu un zîmbet Leo Calder, trăgînd scaunul din faţa lui Ethan. Niciodată n-am văzut pe cineva privind mai bănuitor un corn.

– Aşteptam să arate tentant, răspunse Ethan; se rezemă de spătar, încîntat că avea companie, bucuros că era Leo. Mă gîndisem că mănînc – e ora –, dar n-am poftă.

– Atunci, nu mînca. Nu eşti destul de bătrîn ca să faci orice vrei, indiferent ce oră e?

– Nouăzeci, murmură îngîndurat Ethan. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să ai o asemenea vîrstă. Şi încă nu ştiu; nu-mi pot da seama ce simt. Dar, mai mult ca sigur, trupul mi-a încetinit mult.

Îşi împinse farfuria peste masă:

– Mănîncă-l tu. Şi vorbeşte-mi. Ce se mai întîmplă şi ar trebui să ştiu?

– E liniştе; n-am nici o problemă de raportat.

– Atunci, înseamnă că nu faci destul. Tragi la mal. Te leneveşti, devii delăsător şi mergi spre dezastru.

Leo rîse:

– Îmi spui că mă îndrept spre dezastru tot timpul, de cînd m-am însurat cu Gail. Nouă ani de preziceri negre a ceea ce avea să se întîmple dacă nu puneam fundul la treabă. Şi am făcut treabă. Te- am lăsat eu vreodată baltă? Ţi-a părut vreodată rău că m-ai angajat la conducerea Companiei *Tamarack?*

– Nu. Dar asta fiindcă te-am ţinut pe fugă.

Rîseră amîndoi şi, un moment, stătură tăcuţi la soare. Bicicliştii plecaseră şi alţi clienţi le luaseră locul; chelneriţele se grăbeau încoace şi-ncolo pe terasa aglomerată. Dincolo de zidul scund de piatră, turiştii veniţi în vacanţă se plimbau pe trotuar: tinere perechi împingînd cărucioare, familii studiind hărţi ale oraşului, bărbaţi şi femei în tricouri şi şorturi kaki, cu rucsacuri în spinare şi sticle de apă legate la centură. În ambele părţi ale văii se înălţau munţii, iar soarele cald luneca în josul pantelor lor abrupte, aşezîndu-se în oraş ca o binecuvîntare.

Ethan oftă, emoţionat de frumuseţea şi seninătatea locului. Oricît de mult se schimbase, încă mai putea să stea pe terasa unei cafenele, într-o dimineaţă însorită de la sfîrşitul lunii iunie, izolat de tumultul lumii şi desfătîndu-se cu faptul de a fi viu într-un asemenea loc, într-o asemenea zi, cu un asemenea prieten ca Leo Calder.

Îl privi pe Leo în timp ce comanda cafea şi încă un corn, simpatizîndu-l, bucurîndu-se de prezenţa lui. Era scund şi solid, cu păr negru, drept, sprîncene stufoase, bărbie hotărîtă şi o putere pe care statura lui n-ar fi indicat-o. Fusese campion de lupte în colegiu, iar acum juca tenis, cu un forehand înfricoşător, şi schia, cu putere, dacă nu şi cu graţie. Ochii săi negri îi obligau pe oameni să-l privească drept în faţă şi era aproape imposibil să stărui în minciună, cînd te ţintuia privirea aceea fermă. Leo era cunoscut ca un om în care se putea avea încredere, iar Ethan se simţise întotdeauna mai bine cînd îl avea prin preajmă. Ştia că *Tamarack Company,* cu vastele sale acţiuni în oraş şi în vale, nu fusese niciodată condusă atît de bine cum era din ziua cînd îl numise pe Leo preşedinte. Şi se bucura cu atît mai mult că Leo era soţul lui Gail şi că erau familia lui, aici, în

Tamarack.

Charles îi spusese lui Ethan că pe Vince îl înfuriase numirea lui Leo ca preşedinte. Era uimitor, medita Ethan, că după atîţia ani Vince încă se mai supăra pentru că adusese în firmă pe cineva din afară...

– Aseară, am primit veşti de la Vince, spuse Leo.

Un moment, Ethan fu cuprins de nedumerire. Îi veni ameţeală. Gîndurile sale şi glasul lui Leo i se ciocneau în cap şi nu le mai putea deosebi. Se agăţă de scaun, ca să nu se răstoarne.

– Ethan! veni Leo imediat lîngă el. Ce ai?

– Nu ştiu...

Bătrînul îşi mijì ochii. Ameţeala aproape trecuse.

– Am fost cam zguduit, un moment. Poate din cauza soarelui. E foarte puternic, nu-i aşa?

– Te duc acasă.

– Nu, nu, îmi place aici. E foarte frumos, să stau cu tine, Leo; îmi face mare plăcere. Încă nu trebuie să te duci la birou?

– Mai am puţin timp.

– Îmi spuneai ceva.

– Despre Vince. A telefonat aseară. Mai sună din cînd în cînd şi nu prea are multe de spus. Mereu vrea să afle despre companie, dar după ce-i spun că totul merge perfect, ni se termină subiectele de discuţie. Aşa, şi a întrebat dacă va fi aici cineva din familie de 4 Iulie. I-am spus că ceilalţi nu vin aproape niciodată la Tamarack şi nu văd de ce anul ăsta ar fi altfel. L- am întrebat dacă ar vrea să vină el.

Ethan se încruntă:

– De ce-ai făcut asta?

– Fiindcă m-am gîndit că poate vrei ca familia să se reunească din nou.

– Adică, fiindcă sînt pe moarte.

– N-am spus aşa ceva. Uneori, e bine să faci pace cu oamenii care sînt o parte din tine.

– Vince nu e o parte din mine, Leo; nu mai este, de douăzeci de ani sau chiar mai mult. A, m-am gîndit la asta; să nu crezi că nu m-am gîndit. Dar ceea ce a făcut Vince a fost să smulgă inima din familia noastră. A violat tot ceea ce reprezintă familia. Trebuie să avem grijă de copii, să le oferim un fel de sanctuar în timp ce învaţă cum să lupte în bătăliile lumii; ăsta e principalul motiv pentru care existăm. Restul – cineva cu care să ne culcăm, cineva cu care să mîncăm, cineva cu care să stăm de vorbă la sfîrşitul zilei – toate astea sînt secundare. Esenţialul este să construim o fortăreaţă care să ne apere copiii de rele şi să le dăm posibilitatea de a creşte încrezători şi mîndri. Acest lucru e sacru. Iar Vince l-a distrus. L-a batjocorit. Pe-asta nu pot să i-o iert. Nu-l pot ierta. Nu ştiu cît de mult îi mai pasă acum, cînd e un senator atît de ocupat şi de important, dar nu mă priveşte pe mine dacă lui îi pasă sau nu. Întotdeauna, în trecut, a făcut tot ce-a vrut, înţelegi, în afară de momentul cînd i-am spus să plece. A fost un moment îngrozitor. Nu cred că vreunul dintre noi a trecut vreodată cu adevărat peste el...

Ethan se opri. Îndruga prea multe, în ultima vreme. O ştia, dar nu se putea stăpîni. Cuvintele îi şiroiau ca şi cum ar fi trebuit să vorbească încontinuu, fiindcă, atîta vreme cît vorbea, mai era viu, şi nu i se părea posibil să poată muri cineva în mijlocul unei propoziţii.

– N-am crezut cu adevărat că va veni, spuse Leo, şi nici n-o să vină. A spus că în weekend-ul ăla trebuie să fie la Denver, să-şi bucure alegătorii, iar apoi se duce în Maine. A spus că va fi şi Charles acolo cu el.

Făcu o pauză.

– A spus că Charles se ducea întotdeauna la el cînd

păţea cîte un necaz şi avea nevoie de ajutor.

– Ce fel de necazuri?

– Nu mi-a spus.

Ethan ridică din umeri:

– Ei bine, nici nu vreau să ştiu. Dacă e destul de grav, aflu eu.

– Charles n-ar fi trebuit să fie aici pe 4 Iulie?

– A zis el ceva. Parcă în sensul că dacă vin şi ceilalţi; am putea avea un adevărat picnic de familie. Cîndva, le făceam pe plajă şi pe urmă priveam artificiile peste lac. Nu erau la fel de spectaculoase ca demonstraţiile de-aici, de pe muntele Tamarack, dar nici rele nu erau, toate rachetele reflectate în apă şi bărci pînă departe, cît vedeai cu ochii, cu oameni aşezaţi în ele şi privind în sus...

– Vom face picnicul, spuse Leo. O să fim noi patru, tu şi Keith. E în oraş şi Dora.

– Cu ăla... cum îi zice.

– Bărbatul cu care trăieşte.

Ethan făcu o mutră.

– Nu-mi place povestea asta, să ştii. Toate mariajele astea de probă, ca bucăţelele alea de mîncare pe care ţi le întind femei cu şorţuri în băcănii; trebuie să guşti şi apoi să te hotărăşti ce cumperi. Dacă oamenii se iubesc, de ce nu pot avea destulă încredere ca să se căsătorească? Totuşi, *el* îmi place... prietenul... Dorei; îmi place tot mai mult, de fiecare dată cînd îl văd. Dar trebuie să fie ceva în neregulă cu băiatul ăsta. Dacă ar avea bun simţ, ar lua-o de soţie. Sînt împreună de atîta vreme. De un an? De doi? Mai mult, chiar. Sînt împreună de cel puţin doi ani. L-aş simpatiza mai mult dacă s-ar însura cu ea.

– Poate nu vrea Dora.

– Nici o clipă nu cred asta. Femeile o doresc întot-

deauna; stă în firea lor. Ceva nu-i în regulă cu el, asta-i tot.

– Dar nu te deranjează dacă vine la picnic.

– Nu, nu, sigur că trebuie să vină, atîta vreme cît el şi Dora sînt... împreună. Ţi-am spus: îmi place. Are o conversaţie plăcută. Ca tine. Şi ca Gail. Keith, nu prea; îmi aminteşte prea mult de tatăl lui. Nu mă deranjează că Fred nu vine; nu-i vom simţi lipsa. Mi-ar plăcea, totuşi, să vină Marian şi Nina. Ei, dar tot vom avea picnicul; vom fi o familie.

Se rezemă de spătar, cu un oftat prelung. Era mulţumit. Uitase de amărăciunea faptului că nu voia micul dejun şi de îngrijorarea pe care i-o trezea lipsa poftei de mîncare. Probabil că avea să-şi amintească de ele mai tîrziu, dar deocamdată dispăruseră. Atît de multe dispăreau în ultima vreme, pe nepusă masă: la un moment dat, îi ocupau toate gîndurile, iar peste o clipă se risipeau şi nu-l mai lăsau decît cu un tremur vag în minte care-i spunea că el deranjase ceva. De fiecare dată cînd se întîmpla asta, era uimit, fiindcă trecutul îndepărtat era cu atît mai clar, mai luminos, cu amintirile întipărite perfect, în cele mai mărunte detalii: nume de persoane, intrigi din cărţi, mirosuri ale femeilor, atingerea morţii cînd o sărutase pe Alice de rămas bun.

Dar n-avea să plîngă numai pentru atîta lucru; nu fusese niciodată un smiorcăit, nici chiar cînd tristeţile se agăţau de el ani în şir. Era sănătos; îi avea pe Leo şi pe Gail şi pe cei doi copii ai lor, mai apropiaţi de el decît oricare alţi membri ai familiei; avea Tamarack-ul. Nu era complet mulţumit, fiindcă tot timpul se întrebase despre Anne şi-şi făcea griji pentru Charles, care se chinuia să conducă firma *Chatham Development*, dar acum, stînd la soare, se gîndea că o scosese destul de bine la capăt. Fusese ca un zeu; îşi lăsase amprenta asupra

lumii. Acum, era recunoscător pentru fiecare zi care-i mai rămăsese şi pentru amintirile lui, neatinse de timp. Numai unul dintre acele momente îi pricinuia o reală suferinţă, amintirea lui Anne, fiindcă el fusese cel spre care se îndreptase şi pe care contase, şi cînd colo o dezamăgise.

Şi nici acum nu ştia de ce. Niciodată nu înţelesese de ce făcuse ceea ce făcuse în seara aceea, la petrecerea de ziua ei. Şi îl rodea. După atîţia ani, nu se putea gîndi la Anne fără vinovăţie şi durere.

– Draga mea Anne, murmură el şi, întrucît avea ochii închişi, nu-l văzu pe Leo întorcînd capul, surprins. ...rău, atît de rău îmi pare. Te-am iubit şi am fost nedemn de tine. Aş vrea să-ţi pot cere iertare, să te îmbrăţişez şi să te apăr. Desigur, acum eşti femeie şi probabil nu mai ai nevoie de ocrotirea mea, dar totuşi aş dori să-ţi pot face un loc unde să fii iubită şi în siguranţă. Aş vrea să vii aici, Anne, ca să-ţi pot spune că te iubesc şi că îmi pare rău. Aş vrea să ţi-o pot spune înainte de a muri.

Lumina soarelui îi contura venele roşii prin pleoapele închise; căldura îi dădea senzaţia că se topea, scurgîndu-se în pămînt.

– Anne, mai şopti el.

Şi adormi.

Lui Vince îi plăcea să fie senator. Îi plăcea începutul zilei, cînd intra în sala de recepţie şi era salutat cu deferenţă de subalterni; îi plăcea sfîrşitul zilei, cînd se oprea în drum spre ieşire să privească prin nobilele ferestre spre peluzele netede şi clădirile guvernamentale care reprezentau osia puterii, centrul lumii. Senatorii care se aflau acolo de ani de zile tindeau să-şi atenueze puterea şi să spună că nu făceau decît o muncă la fel ca oricare alta, lucrînd pentru populaţia din statele lui,

dar Vince nu lua niciodată în serios asemenea vorbe. Ştia că aura Senatului se întindea pînă la toţi locuitorii lumii, de la săteni neştiutori la regi, preşedinţi şi vedete rock; şi că acei o sută dintre ei care făceau parte din Senat erau cei mai invidiaţi oameni de pe glob.

Charles îl invidia.

– Doamne, ce senzaţie, să faci parte din toate astea, spusese el la prima sa vizită în Washington, după alegerea lui Vince. Parcă ai sta în centrul lumii.

Îl ajuta pe Vince să agaţe tablouri în noul său apartament şi se oprise lîngă fereastră, cu un peisaj mare în ulei pe care-l ducea în partea opusă a camerei. Apartamentul se afla într-un complex nou şi scînteietor de pe malul rîului Potomac, cu pereţii din sticlă curbată dînd spre esplanada din lungul cheiului, blocul de apartamente Watergate şi Kennedy Center. În cealaltă direcţie se afla Key Bridge, trecînd rîul spre Alexandria. Charles îşi aţinti privirea asupra insulei Rossevelt şi a apelor neclintite ale Potomacului, de culoarea bronzului, sub ultimele raze ale soarelui. „Centrul lumii," îşi spuse el, cu un neaşteptat junghi de melancolie. „Am şaizeci şi doi de ani şi niciodată nu voi fi mai aproape de el decît aici, la marginea vieţii lui Vince. Dar a cui e vina? Cînd mi-am asumat eu vreodată un risc?"

– Locul tău aici e, să ştii, spuse el, aducînd tabloul spre Vince. Aş fi vrut să fie şi al meu, dar niciodată n-am fost nominalizat, necum ales. Cred că e mai bine aşa; trebuie să mai stea cineva şi acasă şi să facă propagandă.

– Şi să strîngă bani, adăugă Vince, luîndu-i din mîini pictura. Tu şi William aţi făcut o treabă excelentă.

Charles simţi un val de recunoştinţă pentru lauda lui Vince.

– Şi eu m-a mirat. Dar pentru altcineva nu cred că aş

fi în stare s-o fac. E prea la vedere, să le ceri oamenilor bani; parcă le-ai pretinde să facă un act sexual în public.

Vince hohoti de rîs:

– Pe-asta n-am să ţi-o cer. Tu concentrează-te doar asupra banilor, Charles; ai la dispoziţie cinci ani ca să descoperi diferenţa dintre ei şi sex, pînă la viitoarea mea campanie.

Înfuriat şi stingherit, Charles reveni spre stiva de tablouri.

– Nu înţeleg de ce ai ales comisiile alea, spuse el.

– Fiindcă nu sînt populare, i se alătură Vince, luînd o pictură din vraf. Jasper Johns; o să-l punem deasupra patului. E locul cel mai potrivit pentru el: atîta energie nervoasă. Nu e complicat, să ştii: n-am dorit comisii tari, cu preşedinţi puternici. Aveam nevoie de comisii pe care să le pot controla. Nimeni nu e pasionat de agricultură, nutriţie şi păduri; nimeni nu-şi constituie campanie pe problemele mediului şi ale lucrărilor publice.

– Dintr-un anume motiv, răspunse Charles. Nici pe alegători nu-i interesează.

– Nu încă. Aşa că preşedinţii vor fi plecaţi să joace golf şi să caute calea spre alte comisii, şi mă vor lăsa bucuros pe mine să le fac aproape toată treaba. Eu voi fi cel care va programa audierile, care va controla chestionarea martorilor şi va pregăti raportul final. Şi voi ajuta la scrierea legislaţiei care derivă din el. Acolo sînt favorurile şi reputaţiile.

– Dar agricultura şi nutriţia...

– Din partea mea, pot să fie şi canalele; ce-mi pasă mie? Dar nu subestima agricultura; acolo e rost de multă muniţie. Fermierii se vor pomeni cu subvenţiile trase de sub picioare peste cîţiva ani, iar cei care ies eroi din asta vor fi senatorii din Vest care încearcă să-i

ajute, dar sînt învinşi la numărătoare de senatorii din Est.

Zîmbi:

– Aici ai auzit-o prima oară.

– Şi lucrările publice?

– Lasă-le-ncolo de lucrări publice. Mediul e ăla sexy. Pînă acum, nimeni nu ştie cum să se folosească de el fără să ricoşeze pe undeva, dar zilele-astea vom găsi noi soluţia; e atît de futut, încît parc-ar fi o bombă cu ceas şi oricine se pricepe s-o potrivească în campanie poate face aproape orice are chef. Să fie ales oriunde vrea.

– În campanie n-ai spus că e futut.

– Şi nici n-am să spun, pînă nu găsesc o cale de a aborda problema. Comisia e un început. Una dintre minunile vieţii în Congres e aia că audierile la comisii înlocuiesc gîndirea şi acţiunea. Nu mai e nevoie să crezi absolut în nimic. Programezi doar încontinuu martori şi tot pui întrebări încuietoare, şi toată lumea crede că eşti preocupat şi munceşti pe brînci. O poţi ţine mult timp aşa, iar din cînd în cînd îţi foloseşti cele treizeci de secunde la actualităţile de seară şi cîteva paragrafe în ziarul de dimineaţă şi bagi în campanie cîte ceva din depoziţii. În fond, adversarul n-a ţinut audieri, el trebuie să aibă idei adevărate şi, de vreme ce majoritatea candidaţilor n-au nici una, dispui de un avantaj frumuşel. Iar dacă eşti cît de cît priceput, nu-l mai pierzi niciodată.

Charles tăcea, oripilat, fascinat şi plin de invidie. Şi cînd stătuseră altfel lucrurile cu Vince? se întrebă el. Mai tînăr şi mai scund, Vince îl dominase întotdeauna pe Charles, precum şi întreaga familie. Sigur că Ethan îl dăduse afară, dar, în perspectivă, ce rezolvase cu asta? Corporaţia *Chatham Development* o luase la vale, Vince era mult mai bogat decît înainte şi senator al Statelor

Unite, iar Ethan îi părăsise pe toţi, pentru muntele lui afurisit. Charles avea mai puţin ca oricînd: o fiică dispărută, cealaltă îndepărtată de el şi locuind la Tamarack, un tată plecat, o companie slăbită din cauza lui, ceilalţi fraţi şi surori mergînd pe drumurile lor proprii şi personale. Tot ce mai avea Charles era un frate care avea totul.

Aşa că venea în vizită la Washington cît putea de des. Fascinaţia era de două ori mai mare: nu numai faţă de Vince, ci şi faţă de Senat, unde Charles respira atmosfera oamenilor importanţi şi se simţea aproape de marile evenimente atît cît ar fi putut spera să ajungă vreodată. Îi era mai greu ca oricînd să rămînă la Chicago; dorea să fie cu Vince, care umbla prin Washington şi prin labirinturile puterii cu uşurinţă şi siguranţă, atrăgînd atenţia oriunde ajungea. Şi îl lua pe Charles cu el: la petreceri unde conducători străini vorbeau despre evenimente cunoscute celei mai mari părţi a lumii numai prin titlurile de ziare, la mici prînzuri unde senatorii discutau administraţia în termeni scatologici care ar fi iscat scandal dacă deveneau publici, la dineuri cu lideri de partid care vorbeau despre viitoarele alegeri, despre strategia de campanie, sondaje şi, mai presus de orice, despre bani. Charles se ţinea după el, simţindu-se mai tînăr decît Vince, mai puţin experimentat, un străin în ameţitoarea vîltoare a politicii, a reţelelor, a factorilor strategici şi a femeilor.

Vince avusese întotdeauna femei. Se plictisise de Maisie, îi spusese el lui Charles, care era uimit; nu ştia dacă avea să se mai recăsătorească. Între timp, însa, oraşul Washington era plin de femei singure, iar acestea, fără greş, îl găseau pe Vince.

La Chicago, Charles se simţea singur, aşezat în fotoliul tatălui său, încercînd să cîştige bani pentru com-

pania tatălui său, căutînd căi de a se dovedi vrednicul succesor al tatălui său. Nu conta că Ethan plecase; prezenţa sa domina totul; toate păreau să-i aparţină în continuare lui. Iar Charles nu avea pe nimeni care să-i spună ceea ce jinduia să audă: că era mai bun şi mai dinamic decît Ethan, mai stăpîn pe *Chatham Development* decît fusese Ethan vreodată. Charles nu avea pe nimeni care să-i spună ceva. De-a lungul anilor, se gîndise să se căsătorească din nou, dar într-un fel imaginea tatălui său, nobil în văduvia lui, îl reţinuse. Îi vedea rar pe William, Nina şi Marian, mai mult la reuniuni de familie, cu ocazia sărbătorilor. Întotdeauna simţea că-i comparau comportamentul cu cel al tatălui lor, îngrijoraţi ca nu cumva să distrugă compania care-i îmbogăţea pe toţi.

În schimb, se ducea la Washington. Locuia în apartamentul lui Vince şi se ţinea după Vince, iar Vince îi găsea adesea cîte o femeie şi mergeau toţi patru la restaurant sau la teatru. Şi, de fiecare dată, înainte de a se întoarce la Chicago, Charles visa să vîndă *Chatham Development* şi să se retragă.

Bineînţeles, nici vorbă să poată face aşa ceva; Ethan îi încredinţase compania. Mai mult decît atît, Ethan continua să participe la unele dintre întreprinderile firmei şi cerea regulat declaraţii financiare şi rapoarte de situaţie. Iar Charles se afla în toiul unui enorm proiect, cel mai mare pe care îl manevrase vreodată.

Se numea *Deerstream Village* şi începuse să-l conceapă cu cinci ani în urmă, după ce un critic de arhitectură spusese că firma *Chatham Development* nu mai putea fi luată în serios; decăzuse de la conducerea strălucită şi inventivă a lui Ethan Chatham la siguranţa proiectelor mărunte şi a modelelor timide. Atins, Charles căutase un proiect masiv şi destul de îndrăzneţ pentru a

atrage laudele tuturor. Alesese ca loc cinci sute de acri de cîmpie cultivată cu porumb, la nord-vest de Chicago, avînd în mijloc un mic cătun numit Deerstream. Preţul se triplase de cînd guvernul federal anunţase planurile de construcţie a unei şosele între Deerstream şi Chicago, iar alţi constructori ezitau, însă Charles se aruncase.

Fred Jax lucra cu el la Deerstream. Charles se înţelegea bine cu Fred, deşi ştia că toţi ceilalţi membri ai familiei nu-l simpatizau, încă de cînd îl adusese Marian acasă, iar Ethan le dezaprobase căsătoria, din cauza trăsăturii de cruzime pe care i-o atribuia lui Fred. Charles o observa şi el şi nu i-o admira, dar îi putea face faţă; uneori, era utilă.

Fred îi împărtăşea viziunea pentru Deerstream, aceea de a face din el cel mai important oraş-satelit apusean, avînd cea mai mare hală comercială din lume, cu faţada spre noua şosea. Avea să necesite toate resursele financiare şi umane ale Corporaţiei *Chatham Development,* dar era cel mai mare proiect pe care-l văzuse Charles vreodată. Urma să-i confere lui Charles un nume chiar mai mare decît al tatălui său. Şi, apoi, avea să-i predea preşedinţia lui Fred Jax şi să plece din companie cu demnitate.

Vince îl întreba pe Charles despre Deerstream ori de cîte ori acesta venea la Washington. Manifesta faţă de proiect mai mult interes decît pentru oricare altul întreprins vreodată de Charles, în timp ce se făceau releveurile terenului, se schiţau planurile şi începeau săpăturile de fundaţie pentru prima hală, în timp ce erau desenate proiectele şi se lansau licitaţiile pentru acontarea primelor locuinţe de familii individuale.

– Şi şoseaua? îl întrebă el pe Charles într-o seară caldă de septembrie.

Se plimbau, întorcîndu-se spre apartament de la o cină luată la *Sequoia,* cu cravatele lărgite şi sacourile aruncate pe umăr. Oricine ar fi observat că erau rude, datorită insesizabilei lor asemănări, cu toate că unul era mai scund cu zece centimetri, blond şi remarcabil de chipeş, cu un pas aproape ţanţoş, în timp ce celălalt, cărunt şi cu umerii rotunjiţi, era agreabil într-un stil mai şters, din cauza gurii nehotărîte şi a brazdei de îngrijorare dintre ochi.

– Ce e cu şoseaua? repetă Vince. Erai îngrijorat din cauza ei, în iunie, cînd am fost în Maine.

Charles ridică din umeri:

– La fel. Au trecut trei ani şi ăia încă mai discută unde s-o facă. Nenorociţii; nu a lor e grija, aşa că nu se grăbesc.

– Dar de ce să-ţi faci tu griji? Fondurile au fost însuşite.

– Ştii al naibii de bine de ce-mi fac griji. Nu se construieşte. Ai spus, ultima dată cînd am discutat, că te ocupi tu de problema asta.

– N-am apucat; o să vorbesc, săptămîna viitoare.

– Ai putea să faci unele presiuni, Vince; ştii bine cît de multe depind de afacerea asta. Dacă nu avem o şosea pînă în oraş, nu mai avem ce vinde. Cine ar vrea să locuiască în plin pustiu, fără trenuri şi drumuri?

Vince îi aruncă o privire:

– Holdingurile tale ar putea să absoarbă paguba; doar n-ai băgat în ea toţi banii.

– Ba pe-aproape. Nu mai stăm la fel ca altă dată. Ştii ce-a făcut tata, şi ticălosul ăla de Leo, care au silit *Chatham Development* să le împrumute bani – *şaptezeci şi cinci de milioane de dolari,* Doamne Dumnezeule – toţi pentru Tamarack, nimic pentru noi. Dacă se întîmplă ceva cu Deerstream-ul, nu mai avem încotro s-o luăm.

Nu putem împrumuta din holdingurile de la Tamarack; era colaterala noastră, cînd am împrumutat cele şaptezeci şi cinci de milioane. Va trebui să vindem alte proprietăţi.

Vince tăcea. Ştia toate astea; avusese grijă să afle totul despre *Chatham Development.* Dar Charles nu observase niciodată pînă atunci prăpastia din faţa lor. Coti de-a lungul Canalului C&O, cu paşi mai repezi, auzindu-l pe Charles în urma lui, grăbit să-l ajungă. Încercă să încetinească, dar ceva îl propulsa înainte; o emoţie care-i dădea chef să se mişte, să exulte.

Cu peste douăzeci de ani în urmă, Vince jurase să-şi facă familia să plătească pentru că îl alungase. Sosise momentul. Iar Charles îi uşura sarcina, investind totul în Deerstream, mizînd întreaga companie pe o şosea care nici măcar nu intrase în lucru. Slăbise firma, pusese familia în pericol, îi lăsase expuşi. Tot ce avea de făcut Vince era să sufle asupra lor ca peste un scaiete în deşert şi aveau să se prăbuşească. Pe Ethan l-ar fi omorît; pe Charles l-ar fi distrus. Cum putea Charles să trăiască ştiind că în cinci ani compromisese tot ceea ce clădise Ethan într-o viaţă de om?

Vince zîmbi în întuneric. *Aşteaptă destul şi vei căpăta tot ce-ţi doreşti.*

– Domnu', zise un glas, dă şi mie cinci dolari; avem un copilaş *bonlav* acasă.

Charles se opri.

– Ce? întrebă el.

Încercase să ţină pasul cu Vince şi avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama ce spunea băiatul. Era mic şi foarte scund – de vreo zece ani, bănui Charles – şi părea să se contopească între copacii care mărgineau aleea de lîngă canal. Charles văzu mişcare în spatele lui şi-şi imagină alţi băieţi, pîndind să se re-

peadă. Deodată, îşi dădu seama cît de pustie era zona.

– O fetiţă *bonlavă,* repetă băiatul, ridicînd glasul. Îi trebe doctorii. Buline. Zeče dolari.

– Ai spus cinci.

– *S-a-mbonlăvit* şi mai rău.

Observînd forfota din penumbră, Charles duse mîna spre buzunarul de la spate. Regula era să nu te cerţi niciodată cu tîlharii. Viaţa lui valora mai mult decît zece dolari.

Dar, înainte de a apuca să scoată portofelul, Vince se apropie şi-şi repezi pumnul în mutra băiatului. Acesta căzu, cu capul într-o parte şi ochii închişi.

– Vince, pentru Dumnezeu...! ţipă Charles, lăsîndu-se în genunchi lîngă copil, în timp ce Vince se întorcea spre umbrele din spatele lor.

Acolo apăruse alt băiat.

– Nu... scheună el.

Se lăsă pe un picior, apoi pe celălalt, ezitînd între a-şi ajuta prietenul şi a fugi.

– Nu vream să... n-am făcut rău la nime'l

Charles sări în picioare şi-l apucă pe Vince de braţ, exact cînd acesta pornea spre al doilea băiat.

– Lasă-l în pace, pentru numele lui Dumnezeu, e doar un puşti.

– Mulţi dintre ei sînt puşti. Trebuie să le dau o lecţie.

– Aveţi o droaie de zeci de dolari! strigă băiatul. Ce vă dureau zece?

– Futu-i mama mă-sii de javră... se smulse Vince din mîna lui Charles, întinzînd un braţ lung să-l înhaţe pe copil.

– *Lasă-l în pace!* îl împinse Charles în lături, interpunîndu-se între cei doi. Avem deja destule probleme; cred că pe ăsta-l-ai omorît.

Vince îşi coborî privirea spre băiatul de pe alee. Îl

înghionti cu piciorul, iar copilul gemu.

– E nevoie de mai mult ca să-i omori pe stricaţii ăştia, spuse el. Bine, hai să mergem; o să aibă grijă de el prietenul său. Futu-le muma-n cur de bandiţi. Erau gata să se repeadă la tine, să ştii. De ce naiba ai vrut să scoţi portofelul?

– Nu merita să mă omoare pentru atîta lucru. Chiar dacă era portofelul tot.

– Şi de ce erai aşa de sigur că te-ar fi omorît?

Vince mergea grăbit, cu paşii la fel de lungi şi de încrezători ca înainte. Parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Părăsiră aleea C&O şi ajunseră din nou pe Strada K, la nici un cvartal de apartamentul său.

Charles îl ajunse din urmă. Tremura, dar nu din cauza celor doi băieţi. Vince era pricina. *De ce erai aşa de sigur că te-ar fi omorît?* În întrebarea aceea se simţise dispreţul, iar Charles nu suporta dispreţul lui Vince. Dar de ce *fusese* atît de sigur? De ce nu-i trecuse nici un moment prin minte să atace? Puştiul era pe jumătate cît el, o treime în greutate şi, probabil, înspăimîntat. De ce Charles Chatham, cetăţean cinstit, orăşean cunoscător şi om umblat prin lume, nu-i arsese un pumn în faţă, să-l azvîrle în lumea de apoi, aşa cum făcuse fratele său mai tînăr şi mai scund?

Nu ştia. Niciodată nu ştia de ce Vince apărea ca omul de acţiune, iar el ca timidul său însoţitor. Toată viaţa fusese incapabil să se smulgă de sub vraja lui Vince. Iar cea mai distrugătoare dovadă a acestui fapt se văzuse cu douăzeci şi patru de ani în urmă, cînd oscilase între propria lui fiică şi Vince şi, prin tăcerea sa, îl alesese pe Vince.

Şi nici acum nu ştia dacă avusese dreptate. Încă nu-i venea să creadă că Vince s-ar fi putut atinge de Anne. Asta ar fi însemnat că înlăuntrul fratelui său exista

un rău pe care Charles nu şi-l putea închipui şi nu-l văzuse niciodată. Dacă l-ar fi cunoscut, ar fi sărit în apărarea fiicei sale, cînd ea le arătase dovada că răul era în mijlocul lor. „Aş fi făcut-o," îşi spuse el. „Sigur că aş fi făcut-o."

Vince ocoli fîntîna circulară de la intrarea în bloc şi-l aşteptă pe Charles.

– Mă duc în cabinet; am de dat nişte telefoane, spuse el, în timp ce luau liftul spre etajul doisprezece. Mîine dimineaţă la zece e o audiere la comisie, dacă vrei să fii şi tu.

– Te-anunţ, răspunse Charles; dădu din cap spre valetul care le deschise. S-ar putea ca mîine să plec înapoi; probabil că un timp ar fi mai bine să stau aproape de birou.

– Cum vrei. Poţi să vii, poţi să pleci; ştii bine. Serveşte-te cu o băutură. Ne vedem la micul dejun, dacă nu te hotărăşti să-ţi iei zborul cu noaptea-n cap.

– Noapte bună.

Charles îşi turnă un whisky mare şi merse cu paharul în apartamentul de oaspeţi din capătul culoarului. Îşi scoase valiza. Pentru prima dată, era nerăbdător să plece. Nu atît de Vince dorea să scape, cît de propria lui dependenţă. „Am şaizeci şi şapte de ani," îşi spuse – cînd era cu Vince, părea să se gîndească la vîrstă mai mult decît în oricare alte momente – „ce naiba se întîmplă cu mine?" Ştia că făcea o figură ridicolă: un om de afaceri cărunt şi sofisticat, incapabil să scape de magnetismul fratelui său mai tînăr.

„Dar nici măcar de succesul tatălui meu nu mă pot desprinde," adăugă el în gînd.

Se aşeză pe marginea patului. Ar fi trebuit să se ducă la Tamarack şi să-i spună lui Ethan ce se întîmpla cu *Chatham Development.* Erau prea multe în joc. Cre-

zuse că i-o putea spune cu cîteva luni în urmă, cînd Leo îl chemase de 4 Iulie. În schimb, el se dusese în Maine, cu Vince. „Am să-i spun," se hotărî Charles. „Orice s-ar întîmpla, trebuie să ştie. Poate reuşim să o scoatem la capăt, împreună. N-o să se supere dacă-i mai cer ajutorul o singură dată."

Se auzi o bătaie în uşă şi intră Vince.

– A telefonat Leo. Ethan a avut un atac; te cheamă. Mai bine rezervă-ţi bilet.

Charles întinse mîna spre telefon:

– Cît de grav e?

– Nu ştiu. Îl transportă la Denver, iar Gail e cu el în avion. Poate mă suni şi pe mine cînd afli.

– Nu vii şi tu?

– Nu pot lipsi de la audierea de dimineaţă. Vin mai încolo, dacă crezi că e cazul.

Se priviră.

– Are nouăzeci de ani, spuse Charles. Am ştiut dintotdeauna că va muri odată şi-odată.

– De la o vreme, părea că nu mai avea de gînd, zise neutru Vince şi ieşi din cameră, în timp ce Charles îşi rezerva locul pentru prima cursă spre Denver.

Ethan îi auzi intrînd în cameră, dar nu se osteni să deschidă ochii. Ştia de ce se adunau în jurul patului său: familia lui venise să-l vadă murind. Ei bine, era perfect; asta se cădea să facă. Nu prea voia să fie singur în acel moment, fiindcă îi era puţin cam teamă de ceea ce urma. Bănuia că avea să semene cu o adormire lentă şi, cu siguranţă, aşa ceva nu-l deranja; fusese obosit aproape tot timpul, după criza de apoplexie, cînd o mai fi fost şi aia. Părea să fi trecut foarte mult. În toamnă se întîmplase, îşi amintea, iar Charles venise cu avionul de la Washington, unde îl vizitase pe

Vince. Cu toţii se aşteptaseră să moară atunci, dar scăpase cu bine. Mă rog, nu chiar atît de bine. Nu se mai putea face înţeles de oameni, cu toate că ştia exact ce voia să spună; şi nu putea merge nicăieri, nu se putea plimba prin Tamarack în dimineţile calde, să se aşeze la cafenea cu un corn şi o cafea de care n-avea poftă. În ultima vreme, se gîndise că ar fi fost mai bine să renunţe, să adoarmă doar şi să se lase în voia soartei. Dar apoi îşi amintea că n-avea să se mai trezească, niciodată, şi îşi spunea: „Încă nu, un timp, încă nu; nu sînt gata să plec atît de departe."

Voia să-i vadă pe copiii lui Gail crescînd; erau atît de isteţi şi plini de moduri noi de a privi lumea, şi îl iubeau. Voia să-l ajute pe Charles; nu credea că putea să existe vreodată un timp cînd Charles să nu aibă nevoie de ajutor. Voia s-o aştepte pe Anne; ştia că urma să se întoarcă într-o bună zi, poate mîine, sau chiar astă seară, la timp pentru cină, iar el trebuia să fie prezent ca s-o întîmpine. Voia să aibă grijă de Tamarack, să încerce să-i stăvilească cele mai mari excese, în timp ce continua să se dezvolte. Voia să se plimbe prin munţi şi să inspire mirosul brazilor după ploaie, şi parfumul trandafirilor sălbatici, atît de fragili, încît fiecare floare trăia doar o zi, şi al pămîntului umed cu ciuperci suculente crescînd la rădăcinile molizilor şi ale pinilor Douglas.

Dar ştia că nimic din toate astea n-avea să se mai întîmple. Era prea obosit, prea bătrîn şi obosit, şi sosise timpul să cedeze, să-i dea drumul vieţii de care se ţinuse atît de avid timp de nouăzeci şi unu de ani.

– ...vindem. Ţi-am spus: nu avem încotro.

Era glasul lui Charles, scăzut şi insistent. Ethan abia putea distinge cuvintele. Ce să vîndă? se întrebă el. Poate casa lui din Lake Forest; Dumnezeu ştia de ce o mai ţinuse, în toţi acei ani. Soţia lui murise, Gail era aici,

Anne plecase; nu exista nici o nouă soţie care să însufleţească aerul mort din încăperile acelea mari şi formale. Era o nebunie că o păstrase atîţia ani. Deci, acum o va vinde. Probabil la un preţ frumos; piaţa era bună în toată zona oraşului Chicago.

– Nu poţi.

Ăsta era Leo. De ce-i păsa lui Leo dacă Charles vindea sau nu casa lui din Lake Forest?

– O să-l omoare pe Ethan.

– N-o să ştie.

– Ba va şti. Oricum, e ipotecată pînă la prăsele; nu vei obţine destul ca să merite pierderea Tamarack-ului.

Tamarack? Ethan deschise ochii.

– Rack, spuse el; glasul îi suna abia auzit. Rack şi ruin...

Se chinuia să-şi mişte gura.

– *Colţ,* izbucni el.

– Of, uitaţi-vă ce-aţi făcut! exclamă Gail.

Ochii lui Ethan se îndreptară spre ea. Era o fată bună: drăguţă, generoasă, blîndă. O tînără cumsecade. Avea să-i fie dor de el; erau prieteni buni.

– Ştie, şi e necăjit. Lăsaţi-l în pace; lăsaţi Tamarack-ul în pace. Ar fi cel mai rău lucru din lume să-l vindeţi.

Îl privi pe Charles, cu ochii rugători:

– Nu poţi face asta.

– Fac ceea ce trebuie, replică el sec. William şi cu mine avem voturile...

– Nu sîntem gata de vînzare, bombăni William.

Charles explodă:

– La naiba, şi tu ai necazuri!

– Vă rog! ţipă Nina. Nu strigaţi!

Se uita la Ethan, care închisese iarăşi ochii

– Poate adoarme din nou.

– Nu contează, spuse Charles. Dacă ne-a auzit, a înţeles; ştie mai bine decît noi toţi la un loc cum merg afacerile. Ar fi de acord cu mine să vindem Tamarack-ul.

– Gogoşi, aruncă Leo. S-ar ţine de Tamarack pînă la moarte. Şi ce vrei să spui, că şi William are necazuri?

– Cu toţii avem necazuri, începu Charles să se plimbe încoace şi- ncolo printr-o parte a camerei. Compania, Tamarack-ul, toţi. Christoase, doar ştii ce se întîmplă pe-aici; dacă nu scăpăm destul de repede, nu vom mai avea *nimic* de vîndut.

Leo clătină din cap:

– Tamarack-ul nu are necazuri; aici ne descurcăm perfect. Dacă te referi la E.P.A.[1], pe aia o putem rezolva. Nu vor găsi nici o problemă. Dumnezeule, gropile alea de mină sînt acolo de aproape o sută de ani; dacă mai curge puţin plumb din ele, ne vom ocupa de el. Orice-ar fi, nu e atît de grav pe cît se spune la Washington. Singurul mister e de ce le-a căşunat pe noi pentru teste, cînd se găsesc mine vechi prin tot statul Colorado. Dar o scoatem noi la capăt; nu-mi fac griji.

– Ei bine, eu da, se răsti Charles furios. De cîte ori să-ţi spun? Familia asta are necazuri; şi vînd tot ce pot ca să acopăr pierderile din Deerstream...

– Ăla era un proiect condamnat din start, interveni William.

Charles se răsuci spre el.

– M-ai ajutat să-l punem la punct.

– Ţi-am spus să aşteptăm şoseaua.

– Banii fuseseră alocaţi! Era o treabă sigură!

---

1. *Environment Protection Agency* = Agenţia pentru protecţia mediului

– Atunci, unde e? întrebă Marian. Puzderie de porumb şi nici un pic de beton.

– Nu mai contează, răspunse Charles. Vince a spus că banii au fost realocaţi în conferinţă ca parte dintr-un alt proiect, înainte de a fi apucat el să intervină. Cred că se întîmplă tot timpul.

– Am să-i scriu o scrisoare redactorului şef de la *Times,* spuse William. Nu poţi avea încredere într-un guvern care se răzgîndeşte în mijlocul unei acţiuni.

– Exact asta ne mai lipsea, zise Charles sarcastic. Una din scrisorile tale. Ascultaţi, am nevoie de banii de la Tamarack! Nu mă ascultă nimeni? Îl vom vinde; altceva nu ne-a mai rămas de făcut!

– Dar, Charles dragă, spuse Nina, eşti sigur că ai voturile?

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-avem nevoie de nici un vot! Ăsta nu e Senatul sau Camera; e o familie.

– Dar tu eşti cel care a menţionat acţiunile lui William.

Ethan nu-i mai ascultă. Simţea o profundă tristeţe că familia lui se certa cînd el era pe moarte, însă nu ştia cum să-i oprească; nu putea pronunţa cuvintele potrivite. Nu mai avea ce face. Şi urmau să se descurce; găseau ei o soluţie. N-aveau să vîndă *Tamarack Company;* Leo şi Gail n-ar fi permis-o niciodată. Toate urmau să se rezolve perfect, iar moştenirea lui avea să dăinuiască. Oraşe, clădiri, fabrici; urmau să reziste. Structura solidă a Corporaţiei *Chatham Development:* aceea avea să reziste. Şi Tamarack-ul. Îl readusese la viaţă şi urma să dăinuiască şi el.

Cînd era tînăr, făcuse o casă de carton cu atîtea etaje, încît ajungea pînă în tavan. Tavanul era singurul lucru care o oprea. Iar cînd crescuse, nu mai avusese nici un plafon care să-l oprească: turnurile sale admi-

nistrative, hotelurile şi blocurile de apartamente ajungeau pînă la cer, iar oraşele lui atingeau orizontul. Ce visuri mari îşi făcuse şi cu o bătaie atît de lungă!

Dar nu destul de lungă pentru a ajunge pînă la Anne. O trădase. O, de ce trebuia să-şi amintească acest lucru? Îi revenea în minte tăios, deschizînd o rană, iar el era prea obosit ca să-i facă faţă. „E prea greu," îşi spuse. „Prea cumplit, să mă gîndesc la Vince şi la Anne."

Cuvintele erau ca nişte şerpi. Încercă să nu le ia în seamă. Prea obosit, insistă Ethan, mult prea obosit. Dar şerpii deveneau tot mai lungi şi mai graşi şi nu putea să păşească peste ei sau să alerge pe-alături. Îi privi în faţă. Vince şi Anne. În pat, trupuri goale împreună, feţe apropiate, piei atingîndu-se. El în ea. Vince şi Anne. *Nu!* urlă mut Ethan.

„O, Doamne," se rugă el, cu un geamăt. „Doamne sfinte, am fost gelos. Aşa că am silit-o să plece. N-o doream pentru mine; nu în sensul acela. Niciodată nu m-am gîndit la una ca asta. Dar voiam să fie tînără şi nevinovată şi aşa să rămînă pentru totdeauna. Voiam să se apropie de mine pentru tovărăşie, ris şi iubire. N-ar fi avut nevoie de alţi bărbaţi, cel puţin încă mulţi ani de-a rîndul; era atît de tînără, iar eu îi puteam dărui tot ce-i trebuia. Asta dorisem: să se uite la mine ca şi cum aş fi fost zeul ei."

Gemu iarăşi. Iată, din nou: se gîndise la el însuşi ca la un zeu. Şi, ca pedeapsă, o pierduse pe Anne.

„Dar Anne e cea care a suferit cel mai mult. Mă întreb dacă m-a iertat vreodată. Sper că înţelege că tot ceea ce am făcut se datora propriei mele slăbiciuni; n-am avut nimic cu ea. A fost întotdeauna adorabilă, sinceră şi bună. Te rog, iartă-mă, Anne. N-am înţeles ce se întîmpla. Îţi jur că n-am înţeles. Anne, te rog, iartă-mă.

Asta e ultima oară cînd ţi-o pot cere. Găseşte-ţi pacea, scumpa mea Anne. Şi fericirea. Şi dragostea."

Vocile familiei se stingeau, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de el. Nu, îşi dădu seama Ethan; el se îndepărta de ei, lăsîndu-i în urmă. Deodată, se lăsă o tăcere desăvîrşită. „Nu-i chiar atît de rău," îşi spuse Ethan. „Nici o durere, nici o luptă; doar această stingere înceată. Parcă aş adormi la soare. Încălzit, mulţumit, topindu-mă în pămînt. Îmi place; e un loc atît de bine ales. Am urcat aşa de sus, dar acum e mai bine aşa: să mă aşez, să mă scufund adînc, tot mai adînc, în pămînt. Da. Atît de adînc. Atît de bine. Parte din pămînt."

A doua zi dimineaţă, cînd deschise ziarul de pe birou, Anne descoperi privind-o fotografia lui Ethan. *„Ethan Chatham, unul dintre cei mai mari constructori ai secolului, a murit ieri la domiciliul său din Tamarack, Colorado, în etate de nouăzeci şi unu de ani."*

Anne parcurse articolul pînă la sfîrşit. „Slujba funerară va avea loc în capela din Lake Forest, Illinois, în ziua de miercuri."

Stătu un moment nemişcată. Mîna îi tremura. Vocea, însă, îi era fermă, cînd ridică receptorul şi-i ceru secretarei să-i rezerve loc marţi seară, pentru o călătorie dus-întors pînă la Chicago.

Capitolul 8

Gail trecu pe lîngă Leo şi fiul lor, Ned, spre culoarul lateral. Merse pe lîngă oamenii care stăteau acolo şi, cînd ajunse la Anne, întinse mîinile:

– Eşti Anne, nu-i aşa? *Simt* că eşti Anne. N-ar trebui ca o soră să ştie...?

Mîinile li se atinseră şi rămaseră împreunate.

– Bună, Gail, spuse uşor Anne.

Cu un mic ţipăt, Gail îşi aruncă braţele pe după gîtul ei.

– Mă bucur aşa de tare, murmură ea, cu vocea înăbuşită. Nici nu ştii cît mă bucur...

Anne privi peste umărul surorii ei, spre mulţimea din capelă. Arăta ca un tablou: rînduri-rînduri de chipuri întrebătoare, întoarse spre o latură a sălii, concentrîndu-se pentru cîteva secunde asupra celor două femei îmbrăţişate. Nici un sunet, nici o adiere nu risipea acea nemişcare încremenită.

– Prieteni, ne aflăm aici pentru Ethan, spuse pastorul, cu reproş blînd, iar încăperea se animă din nou, cînd mulţimea, fără tragere de inimă, se întoarse spre el. Acum, cînd cei care au ţinut la el au vorbit, doresc să evoc prietenia mea cu Ethan, care datează de treizeci

de ani. Şi apoi, vom pleca de-aici ca să-l depunem întru veşnică odihnă lîngă iubita sa Alice.

Charles nu se întorsese la loc către pastor. Continua să privească spre marginea capelei şi întîlni ochii lui Anne, într-o privire lungă. La fel ca în cazul lui Vince, ea îşi mută cea dintîi ochii. Mîinile cu care o ţinea pe Gail de braţe tremurau; tot trupul îi tremura. *Nu încă, nu încă. Ştiu că se va întîmpla; ne vom aşeza amîndouă, vom sta de vorbă şi vom descoperi ce legături ne mai unesc, dar încă nu. Încă nu-i pot face faţă.*

– Tremuri, observă Gail, retrăgîndu-se.

– Se întîmplă multe cu mine, replică Anne, cu un mic surîs. Parcă aş jongla cu emoţiile, pe sîrmă. Gail, eu ies de-aici. Poţi veni cu mine?

– Nu vii la cimitir?

– N-am de ce; mi-am luat rămas bun. A trebuit să fiu aici, dar nu e nevoie s-o mai lungesc. Te aştept, totuşi, dacă vrei să mergi cu ceilalţi.

– Nu, prefer să vin cu tine. Stai numai să-i spun lui Leo.

– Voi fi afară, mai zise Anne.

Porni fără zgomot pe culoar şi se strecură pe uşă, aproape nevăzută, la fel cum intrase, cu o jumătate de oră mai devreme.

– Slavă Domnului, spuse ea, scoţîndu-şi pălăria neagră şi trăgînd adînc aer în piept, cînd Gail i se alătură afară. Era înăbuşitor acolo.

– Probabil din cauza prea multor oameni, răspunse Gail.

– Şi a amintirilor.

Anne privi spre lac, cenuşiu ca oţelul sub norii negri în goană rapidă şi razele de soare ce străfulgerau printre ei, pentru a dispărea apoi şi a răzbate iarăşi.

– S-ar putea să le suport, pe rînd, dar toate odată

sînt prea mult. Unde mergem să stăm de vorbă?

– Noi locuim la Marian, zise încet Gail. Acolo am putea avea liniște.

– Nu, nu vreau să...

Lăsă fraza în aer. Pălăria îi atîrna din mîna cu mănușă neagră, în timp ce mergea pe cărarea care ducea spre stradă. Străbătuse acea potecă de atîtea ori, încît se pomeni ocolind instinctiv o cotitură unde arbuștii înalți își întinseseră ramurile ca să-i înhațe pe trecătorii neatenți. Dar tufișurile nu mai erau; fuseseră înlocuite de un gard viu scund, tuns cu grijă, care nu punea pe nimeni în pericol. „Nici un pericol," își spuse ea. Și ajunsese pînă aici; de ce n-ar fi mers pînă la capăt, în casa unde copilărise?

– Perfect, să mergem acolo. O putem lua pe jos? Îmi face plăcere.

Din fața capelei, cotiră spre nord, pornind pe sub stejarii și ulmii înalți care-și întrepătrundeau crengile înfrunzite alcătuind un tunel peste stradă. Fascicule subțiri de lumină străpungeau frunzișul, iar Anne și Gail le străbăteau ca două fantome trecînd prin niște ziduri însorite. De-o parte și de alta, boschețI înalți și porți de fier fixate în ziduri de cărămidă lăsau să se întrezărească fugar casele de cărămidă sau piatră cenușie. Cu excepția cîte unui automobil, din cînd în cînd, nu se vedea nici un semn de viață; nimeni nu se mai plimba pe trotuarele acelea pustii. Anne își amintea din copilărie: în suburbii, nu se plimbă aproape nimeni.

– Unde te-ai dus? întrebă Gail.

– La San Francisco.

Strălucise soarele, își aduse aminte Anne. Fusese o dimineață frumoasă de aprilie.

– Exista acolo un cartier unde mergeau oamenii fugiți de-acasă.

– Haight Ashbury, dădu Gail aprobator din cap. Am citit despre el. Nici nu mi te pot imagina acolo. Era atît de pervers.

– Ba nu era deloc. Era cel mai fermecător loc din lume. După un timp, s-a schimbat, iar eu m-am înscris la *Berkeley,* în colegiu. Iar apoi am plecat la *Harvard,* să urmez dreptul.

– Dreptul? Eşti avocată?

– Da. În Los Angeles.

– Ce fel de avocată?

– Mai mult de divorţuri.

Gail îi aruncă o privire:

– Eşti căsătorită?

– Nu.

– Sau divorţată?

– Nici. Dar tu eşti căsătorită; cu Leo. Iar copiii aceia drăgălaşi care stăteau lîngă voi sînt ai tăi?

– Da, Robin şi Ned. Robin tocmai a împlinit opt ani, iar Ned face zece, în septembrie. Or să-ţi placă; sînt minunaţi. Şi Leo la fel. A fost foarte apropiat de bunicul. Este preşedintele Companiei *Tamarack.* Bunicul avea încredere în el – şi în mine, cred – ca să-i apărăm toate visurile.

– Vorbeşte-mi despre Leo.

– E foarte serios, foarte ambiţios şi foarte protector. Am ajuns, se opri Gail din mers. Dar, desigur, ştiai. Nu e cel mai uimitor lucru? Că eşti aici? Că noi două mergem acasă împreună?

– Ba da.

Anii dispărură, iar Anne traversă strada ca şi cum s-ar fi întors acasă de la şcoală, la sfîrşitul zilei. Trecură printre stîlpii de cărămidă, pornind pe aleea lungă, spre casa lui Marian. Pe negîndite, Anne o luă spre uşa laterală, după care reveni, cînd Gail merse la intrare şi

descuie cu cheia ei. Şi, odată ajunsă înăuntru, Anne se sili să meargă cu pas sigur prin vestibul, pe scară şi pînă la capătul culoarului de la etajul întîi. Deschişe uşa şi privi în cameră. Camera ei. Dincolo de ferestre se învolburau norii, iar odaia era cenuşie şi întunecoasă, ca în zorii acelei zile cînd îşi împachetase lucrurile în sacul de molton. Nimic nu se schimbase, din ziua plecării ei. Ba nu, exista o schimbare. Pe masă nu mai erau trandafiri proaspăt culeşi, care să se asorteze cu cei aflaţi peste tot: pe draperii, pe canapeaua de lîngă fereastră, pe tapet, pe tăblia măsuţei de toaletă, pe pat...

Brusc, se răsuci şi închise uşa după ea. Sunetul explodă în casa tăcută. Cînd Vince închidea acea uşă, o făcea atît de atent, încît nu scotea nici un zgomot. Îi scăpă din piept o răsuflare prelungă, ca un suspin.

– Haide, o chemă Gail; stătea în capătul scării, la jumătatea coridorului. Să facem nişte ceai.

O aşteptă pe Gail să ajungă lîngă ea şi coborîră împreună.

– Nu ştiam despre ce era vorba, în seara aceea cînd le-ai spus... mă rog, aveam doar nouă ani; habar n-aveam de nimic. Am ştiut doar că era ceva îngrozitor, din cauza felului cum arătai şi după cum au început toţi să răcnească unii la alţii. Marian n-a vrut să-mi spună. O tot întrebam unde erai, de ce plecaseşi, de ce nu mai vorbea nimeni despre tine...

– Nu vorbeau?

– Nimeni nu vorbea prea mult despre nimic. Tata spunea că era ca într-un mormînt. Şi era, să ştii; era groaznic. Eu rămîneam la şcoală după ore, ca să ajung acasă cît de tîrziu puteam, iar Marian mi-a găsit un loc unde să fac arte şi meserii sîmbăta, iar vara plecam într-o tabără din Wisconsin. Toată vara. Cînd ai plecat

tu, totul s-a dărîmat. Nu puteam suporta situaţia. Nu înţelegeam nimic, nimeni nu voia să-mi spună şi mai cu seamă îmi era dor de tine. Nu-mi vine să cred că acum eşti aici; nu pot să cred că vorbesc într-adevăr cu tine. M-am gîndit la tine atît de des, ştii, şi îmi lipseai îngrozitor. Aveam senzaţia că rămăsesem fără casă şi fără aproape toată familia.

– Sîntem două în aceeaşi situaţie.

Ca şi cum n-ar fi fost nici o întrerupere de cînd o făcuse ultima oară, Anne umplu ibricul şi îl puse pe aragaz, aprinse focul, întinse mîna spre raftul de deasupra după căni şi ceainic şi le puse pe bufet. Toate mişcările erau exacte; nu avea nevoie să se gîndească la nici una dintre ele.

– Ce ciudat, spuse ea, clătinînd uşor din cap. Am nimerit într-un fel de falie temporală.

– Cum s-a întîmplat? o întrebă Gail. Te-a ameninţat?

Muşchii lui Anne se încordară. Se aşeză la masă, lîngă glasvandul care dădea în curtea din spate. Începuse ploaia; peste lac fulgerau săgeţi de lumină. Îşi amintea acele furtuni de iulie; averse torenţiale care treceau în cincisprezece minute, îndepărtîndu-se cu bubuituri de tunet tot mai slabe şi mai slabe, pentru a lăsa în urmă o pală de aer încins şi greu, irespirabil.

– Nu pot vorbi despre asta, răspunse ea.

– Nici chiar acum? După *douăzeci şi doi* de ani? Nu mi-ai putea spune nimic?

Anne clătină din cap.

Gail oftă:

– Pur şi simplu nu ştiu nimic despre tine şi vreau să aflu. În toţi anii ăştia am avut o soră şi tot doream să vii. Înainte, fusesem prea mică, dar mă gîndeam încontinuu că, dacă te întorceai, am fi putut să fim atît de bune prietene. În tot timpul cît creşteam au existat lucruri pe

care nu le puteam spune prietenelor şi-mi ziceam că, dacă tu ai fi fost aici, ţi le-aş fi putut destăinui ţie. Ca şi cum am fi avut un avantaj din start, fiind mai apropiate, cu toate că nu ne vedeam niciodată. Oare are sens? Aşa că nu vreau să te forţez şi să te fac nefericită, dar, dacă vrei vreodată să-mi vorbeşti, aş dori s-o faci. Problema e că, în unele privinţe, mă simt atît de departe de tine. Toată lumea zicea că n-aş înţelege ceea ce ai spus tu în seara aia, n-aş înţelege, n-aş înţelege, aşa că pînă la urmă am întrebat pe cineva de la şcoală şi mi-a explicat foarte clar, mult mai amănunţit decît aş fi vrut, dar totuşi nu ştiu nimic despre *tine.*

Tăcu un moment.

– Ai putea să-mi spui măcar atît... dura de mult?

Anne îşi încleştă mîinile.

– De doi ani.

– *De doi ani?* Dumnezeule mare, avuseseşi *treisprezece* cînd a...? Şi n-ai spus nimănui? De ce nu i-ai spus lui Marian?

Anne închise ochii. Îi era rău şi o cuprindea furia. Dar la ce se aşteptase? Ca Gail să n-o ia la întrebări?

– Lui Marian nu i-a plăcut niciodată să audă despre probleme, spuse ea, încet. Ştii bine. Şi – se sili să continue – mă ameninţase să mă omoară.

– O, nu. Cum a putut cineva din familia noastră...

Ibricul începu să fluiere ascuţit, iar Gail stinse aragazul.

– Nu-mi pot închipui pe cineva spunînd una ca asta.

Turnă apa în ceainic şi adăugă ceai din pungă. Avea mişcările la fel de exacte şi de controlate ca ale lui Anne. Puse cănile exact în faţa ei şi a lui Anne, iar zahărul şi frişca la distanţe egale de căni. Luă din congelator o farfurie cu plăcinte, le încălzi un minut în cuptorul cu microunde, apoi le puse pe masă, lîngă o

untieră, mutînd zahărul şi frişca astfel ca gruparea să fie perfect echilibrată.

– Şi eu fac aşa, spuse Anne. Eşti vreodată dezordonată?

– Niciodată. M-ar ţine trează toată noaptea. Dar tu?

Clătinînd din cap, Anne zîmbi. Aşa era mai bine: amîndouă, făcînd treptat cunoştinţă. Asta dorise în capelă, cînd se îmbrăţişaseră: să înceapă cu ziua de azi, să ignore trecutul. Aproape că nu avea nici o amintire legată de Gail.

Şi, totuşi, erau surori. Cuvîntul îi suna ciudat şi o şoca uşor de fiecare dată cînd îl rostea în sinea ei. Niciodată nu se gîndise la aceste cuvinte – *soră, tată, bunic, mătuşă, unchi, văr* – în legătură cu ea însăşi. Acum, însă, o făcea. *Soră,* se gîndi ea cu deliberare, privind-o pe Gail cum ungea cu unt o plăcintă. Nu era sigură ce însemna asta: ce aveau să fie una pentru cealaltă. Ca ea şi Eleanor, poate, dar mult mai apropiate. De fapt, Gail părea deja mai apropiată, în unele sensuri. „E ca mine," reflectă Anne. „Prea ordonată, încercînd să controleze totul. Se teme să nu fie neglijentă, fiindcă asta ar putea însemna că situaţia îi scapă din mînă, la fel cum s-a întîmplat şi-nainte. Şi seamănă cu mine. Îmi place."

– Cîţi ani ai mers în tabără? o întrebă ea.

– A, toată viaţa. Orice era de preferat decît să stau acasă o vară întreagă şi, oricum, îmi plăcea. Am început să fiu monitoare la vîrsta de cincisprezece ani şi am continuat aşa pînă am plecat la colegiu. Nu ţi-a fost niciodată dor de noi?

– Ba da. Unde ai făcut colegiul?

– La *Northwestern.* Niciodată nu m-am îndepărtat prea mult de casă. Nu ştiu de ce. Poate mă temeam să ajung cu-adevărat pe picioarele mele. M-am mutat de

acasă la cămin şi l-am cunoscut pe Leo cînd aveam optsprezece ani; el a venit să se angajeze la bunicul şi ne-am căsătorit după absolvirea mea. Dacă ţi-a fost cu adevărat dor de noi, de ce n-ai dat nici un telefon?

– N-am crezut că aveam să mă mai întorc vreodată.

Anne sorbi din ceai, ceaiul de iasomie al lui Marian, căruia nu-i mai simţise gustul de la plecare, şi fu năpădită de alte amintiri, declanşate de aburii săi aromaţi.

– Ţin minte odată, cînd William scria una dintre scrisorile lui... mai face şi-acum asta?

– Tot timpul. Continuă să creadă că poate schimba lucrurile cu care nu e de acord şi le scrie tuturor – senatori, congresmeni, ziarişti, preşedinţi de corporaţii, Casa Albă... niciodată nu-şi pierde credinţa.

Anne surîse.

– Ei bine, William folosea maşina de scris a lui Marian, îi bea ceaiul şi-mi dădea sfaturi, toate în acelaşi timp. Eu aveam vreo zece, unsprezece ani, şi, deşi de obicei nu eram prea atentă, probabil că ascultam, fiindcă îmi aduc aminte foarte clar că a ridicat deodată privirea şi a spus: „Cînd vei creşte, domnişoară, îţi aduni viaţa la modul cel mai absolut de care eşti în stare şi mergi pînă la capăt; nu moşmondeşti şi nu te-agăţi cu unghiile de ce ţi se pare sigur; te arunci, îţi privirea drept înainte şi nu te uiţi niciodată înapoi, fiindcă acolo nu e nimic: toate sînt în viitor."

Anne tăcu. Apoi, urmă:

– N-am uitat niciodată asta. Era atît de categoric. M-am gîndit la cuvintele lui, cînd eram în Haight. Mi-aţi lipsit – majoritatea – dar nu mă mai puteam întoarce. Mă simţeam prea singură. Aşa că mi-am făurit o viaţă proprie şi am făcut ceea ce-mi spusese William: am ţinut ochii drept înainte şi nu m-am mai uitat în urmă.

Tăcură amîndouă.

– Îmi pare rău, spuse Gail. Nici măcar nu-mi pot imagina că aş simţi aşa ceva. Mie nu mi s-a întîmplat niciodată nimic cu adevărat groaznic. Nu ţi se pare uimitor? Am treizeci şi trei de ani şi n-am avut nici o experienţă cu adevărat cumplită. Nu mi-o amintesc pe mama şi, în rest... Am avut şi eu momente proaste şi am fost nefericită, dar perioadele alea au trecut şi n-au lăsat urme. Mă întreb dacă e valabil pentru majoritatea oamenilor.

– Cred că toate lasă urme, răspunse Anne. Ne schimbăm cîte puţin, sau mai mult, de fiecare dată cînd ni se întîmplă ceva. Uneori, nici nu ne dăm seama, iar alteori ştim că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Gail îşi privi sora.

– Ai trecut şi prin alte întîmplări îngrozitoare, după ce-ai plecat de-aici?

– Nu, am avut grijă. Dar am de-a face cu ele la serviciu. Clienţii mei sînt de obicei destul de nefericiţi – unii sînt fascinaţi la gîndul că scapă de o soţie sau de un soţ şi o iau de la capăt cu cineva nou, dar cei mai mulţi trec prin momente grele – şi toţi cred că necazurile lor sînt unice şi pustiitoare. Şi, într-un fel, au dreptate: se simt într-adevăr distruşi şi nimeni nu a mai trecut vreodată printr-un divorţ exact ca al lor, cu copiii lor anume şi părinţii şi cuscrii şi proprietăţile... toată povestea. Iar divorţul schimbă întotdeauna oamenii, chiar dacă majoritatea dintre ei sînt prea înverşunaţi sau defensivi sau zdrobiţi ca să fie conştienţi de acest lucru în momentul respectiv.

– Cum adică, ai avut grijă? o întrebă Gail.

– Adică, nu m-am încurcat cu nimeni. Mi-am făcut o prietenă bună în Haight – mai sîntem prietene şi-acum –, dar după aceea am fost mult prea ocupată. Mai vrei ceai?

– Da, mulţumesc. Nu ai nici un prieten apropiat? Sau vreun bărbat?

– O am pe Eleanor, prietena mea din Haight. Şi-mi plac unii oameni de la firmă.

Anne turnă ceaiul. Fuioare de abur se ondulau pe fundalul ferestrei brăzdate de ploaie. Bucătăria era caldă şi luminoasă; se simţea bine acolo.

– Cei mai mulţi dintre noi avem nevoie de incomparabil mai puţin decît credem, să ştii. Dacă facem munca pe care o iubim şi dacă ne interesează multe lucruri, astfel că învăţăm încontinuu, e de-ajuns. Nu avem nevoie de mulţimi de oameni. De fapt, nu avem nevoie cu adevărat de nimeni.

Gail îşi plimbă degetul peste buza cănii.

– Nu vorbeşti serios.

– Aşa am trăit toată viaţa.

– Nu şi cînd ai locuit aici.

– În mare parte din timp, da. De multe ori mă simţeam ca o străină. Iar cînd am avut cea mai mare nevoie de ei, m-au tratat tot ca pe o străină.

– Dar te-ai întors.

– Voiam să-mi iau rămas bun de la Ethan. Niciodată n-am înţeles de ce nu mă ajutase în seara aceea, dar l-am iubit şi era omul care-mi lipsea cel mai mult. Aş fi vrut să avem şansa de a vorbi înainte să moară; l-aş fi întrebat de ce mă abandonase. Şi i-aş fi spus că l-am iubit tot timpul.

– Leo a zis că vorbea despre tine.

– Da? Şi ce spunea?

– Ar trebui să-l întrebăm pe Leo.

Urmă o scurtă pauză.

– N-aş crede. Mi-ar face plăcere să-l cunosc pe Leo, dar pe ceilalţi nu vreau să-i văd. Voi pleca înainte de a ajunge ei aici.

– Nu vreau să pleci, abia te-ai întors ia mine, protestă Gail. A, dar ai putea... Ascultă, Anne, vino la Tamarack cu noi! Plecăm diseară; Leo trebuie să se întoarcă. Vino neapărat cu noi. Vei ajunge să-i cunoşti pe Leo şi pe copii, şi putem sta de vorbă cît vrem. Vei locui la noi; avem loc destul. O, Anne, te rog, spune că vii. Ar fi minunat.

– Nu ştiu.

Dar ideea se prinsese deja de ea. Nu mai văzuse Tamarack-ul de douăzeci şi patru de ani şi fusese locul ei favorit.

– Cîţi din familie mai locuiesc acolo?

– Doar Keith; îl ţii minte, fiul lui Marian şi al lui Fred. Cred că avea vreo cinci ani cînd ai plecat. A trecut printr-o perioadă proastă, alcool, droguri, şi pe urmă, într-o zi, a apărut din senin şi i-a cerut lui Leo o slujbă. Asta a fost cam acum trei ani; e asistent în administraţia de la munte şi cred că a revenit definitiv pe calea cea dreaptă. Nu-l prea vedem; are prietenii lui.

– Şi atîta tot? Altcineva, nimeni?

– Ei, Dora şi Josh, tipul cu care trăieşte ea, au o casă în oraş, ba vin, ba pleacă. E un tip trăsnet; am ajuns să ne împrietenim la cataramă. Nu-l vedem atît de des pe cît am vrea; locuiesc la Los-Angeles. Dacă de Vince întrebi, el nu vine niciodată la Tamarack. Nici tata nu vine; şi nici William. Marian, Fred şi Nina mai trec, o dată, de două ori pe an. Atîta tot. Nici unuia din ei nu-i pasă de oraş. S-au înfuriat cînd bunicul a pus *Chatham Development* să împrumute bani pentru dezvoltarea Tamarack-ului; mereu erau supăraţi pe el, fiindcă îşi închipuiau că ţinea la Tamarack mai mult decît la companie sau la orice altceva din Chicago. Am putea să dispărem mîine şi nu i-ar interesa nimic decît banii pe care i-ar pierde.

Anne lăsă cana jos.

– Ce s-a întîmplat, Gail? De ce te temi?

– Nu mă tem. Am spus eu că mă tem de ceva?

– Te întreb despre ceea ce nu mi-ai spus. Ce nu merge la Tamarack?

– Ei. Multe. Dar nu ţi le-arunc pe cap, Anne. Şi nu de-asta te-am chemat să vii acasă cu noi. Nici măcar nu înţeleg cum te-ai prins.

– Îmi petrec mult timp prinzîndu-mă ce vor oamenii să spună cu adevărat cînd sînt prea îngrijoraţi sau speriaţi sau furioşi ca să vorbească pe faţă. Şi nu mă supăr dacă te-ai gîndit că v-aş putea ajuta; mi-ar face plăcere. Deşi nu sînt sigură ce aş putea să fac.

– Poate avem nevoie doar de cineva care să ne asculte. De cineva care face parte din familie dar nu e cu adevărat *parte* din ea, dacă înţelegi ceea ce vreau să zic.

– Perfect, replică Anne, cu voce calmă. Nici nu te-ai fi putut exprima mai clar.

– A, nu, n-am vrut să... Of, Anne, iartă-mă, nu voiam să spun că nu faci parte dintre noi. Sigur că faci parte din familie; întotdeauna am considerat aşa, chiar şi cînd *tu* nu păreai să...

Se întrerupse.

– Spun numai ce nu trebuie, aşa-i?

– Nu face nimic, răspunse Anne liniştită. Nu e întotdeauna clar ce trebuie spus şi ce nu.

– Tu te-ai gîndit *vreodată* la *mine?* izbucni Gail.

Anne dădu din cap:

– Mult. Dar nu te cunoşteam. Erai atît de mică atunci cînd am plecat, şi aveai prietenii tăi, încît abia dacă ne vedeam. Credeam că nici n-aveai să observi că plecasem.

– Ei bine, am observat. Parcă ai fi murit. Şi cel mai

rău era că nu ştiam şi mă gîndeam că nu ţineai la mine nici măcar atîta ca să-mi dai un telefon.

– Îmi pare rău. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar fi putut să fii şi tu nefericită. Întotdeauna am crezut că te înţelegeai cu ei toţi mult mai bine decît mine; niciodată nu răspundeai, nu-i contraziceai...

– Nu puteam. Mereu mă speriam cînd oamenii se certau şi începeau să le strălucească ochii de furie. Totuşi, mi-aş dori să mă fi revoltat şi eu un pic; poate ar fi fost nostim.

Anne zîmbi vag:

– Nu prea e nimic nostim în revoltă; mai mult nefericire e. Revoltele înseamnă de cele mai multe ori că te-ai pierdut şi încerci cu disperare să-ţi găseşti un loc al tău şi pe cineva care să-ţi dea atenţie.

Cuvintele rămaseră plutind în aer.

– Aş dori să vă ajut, dacă crezi că pot. Spune-mi ce-ai vrea să fac.

– Nu ştiu. Nu sînt sigură ce poate face oricare dintre noi. Trebuie să găsim o cale de a păstra Tamarack-ul. Tata vrea demult să-l vîndă, dar n-a putut, atîta vreme cît trăia bunicul. Aseară, iar a adus vorba – nici măcar înmormîntarea nu avusese loc! – iar Leo şi cu mine am refuzat categoric, dar, dacă se supune la vot, s-ar putea să pierdem. Familia asta nu colaborează. E o nebunie, dacă stai să te gîndeşti, fiindcă toţi sînt implicaţi dintotdeauna în firma familiei, dar în afara birourilor nu ştiu ce ni se întîmplă că nici măcar nu mai părem să ne *placem* unii pe alţii. Habar n-am ce vrem toţi de la companie şi de la noi înşine; pur şi simplu nu stăm de vorbă. Ai crede că într-o familie se vorbeşte tot timpul, şi poate că în unele aşa se întîmplă, dar la noi, nu. Aşa că nu văd cum am putea să stăm şi să găsim o soluţie. Am să-ţi spun toată povestea...

– Nu acum, o întrerupse Anne.

Se uită la ceas, temîndu-se ca familia să nu apară dintr-o dată, adunată în faţa ei. Dar, oricît de mult dorea să nu-i vadă, voia totuşi s-o însoţească pe Gail acasă. Putea petrece cîtva timp doar cu familia lui Gail, redescoperind Tamarack-ul şi poate găsind o cale de a recupera ceva din ceea ce se pierduse.

Apoi, însă, se răzgîndi. Familia lui Gail ar fi fost pîrghia; pînă la urmă, i-ar fi revăzut pe toţi. *Prea aproape, prea aproape.* Era în siguranţă, acolo unde se afla. Avea un cămin şi o slujbă, o poziţie asigurată într-o firmă de drept care de mult timp fusese singura ei familie. Era un loc confortabil, cu reguli şi sisteme de comportament, activităţi şi aşteptări ritualizate şi o grijă scrupuloasă ca nimeni să nu calce pe altcineva pe bătătură. O familie nu se compara cu aşa ceva; nici un grup de oameni din lume nu era mai previzibil şi mai potenţial haotic ca o familie: fiecare, cîte un tun scăpat de sub control, gata să tragă cînd se întîmpla un lucru pe care nimeni nu şi-l imaginase cu un minut în urmă.

Am avut grijă. Nu m-am încurcat cu nimeni.

„Dar dacă o iau încet," îşi spuse ea, „s-ar putea să fie bine. E familia mea; şi s-ar putea să nu risc dacă vorbesc cu unii dintre ei."

Pe neaşteptate, îi veni o nouă idee. Poate că greşise, plecînd într-o asemenea grabă. Niciodată nu-i trecuse prin minte. Poate nu-şi pierduse familia; poate că ea însăşi renunţase. *Am fugit şi pe ceilalţi i-am lăsat neatinşi. Pe Vince l-am lăsat cu familia, iar eu am plecat fără nimic. Eram prea tînără; nu ştiam că aş fi putut lupta ca să păstrez ceea ce deja îmi aparţinea.*

Nu ştia dacă putea face asta. Dar poate sosise timpul să încerce. Cel puţin, să înceapă şi să vadă dacă era într-adevăr posibil şi dacă asta dorea. „Aş putea

face o încercare," îşi spuse Anne. „Atîta vreme cît rămîn stăpînă pe situaţie. Nu trebuie să-mi scape din mînă."

– Vreau să aud toată povestea, îi spuse ea lui Gail. Dar nu acum. Trebuie să plec. Mi-o poţi spune cînd ajungem în Tamarack.

– Deci vii? O, minunat! Ce zi incredibilă! Nici nu mă gîndisem că ai putea veni ia înmormîntare, dar iată-ne aici şi parcă n-am fi fost despărţite aproape deloc – simţi ce simplu e totul? – iar acum vii la noi în Tamarack! Zău că e incredibil! Nu ţi se pare?

– Ba da, răspunse Anne; îşi luă jacheta taiorului. Te aştept la aeroport. Cînd pleacă avionul?

– La opt şi un sfert, dar pînă atunci ce vei face? E abia ora două. Vin şi eu cu tine.

– Rămîi cu ceilalţi; aşa e normal. Ne vedem la avion. Nu-ţi face griji pentru mine; n-am să păţesc nimic, zîmbi Anne. Dar, oricum, îţi mulţumesc; a trecut mult timp de cînd nu şi-a mai făcut cineva griji pentru mine.

Aruncă o ultimă privire prin bucătărie, apoi porni înapoi prin casă. Limuzina pe care o închiriase de dimineaţă le urmase şi o aştepta în faţa casei. Ploaia se oprise, iar norii se risipeau; tunetele răsunau în depărtare. Anne îi dădu instrucţiuni şoferului s-o ia pe acelaşi drum pe unde mersese ea la plecare, cu atîţia ani în urmă, şi privi cum luneca satul pe-alături. Un mod mult mai stilat de a pleca, îşi spuse ea, cu un zîmbet. Dar încă o mai durea să privească orăşelul acela îngrijit şi dichisit, care prezenta o faţadă de familii fericite şi cu viaţa uşoară, în armonie, seninătate şi profund confort, ştiind cît de false erau acele aparenţe. Oraşele bogate îşi ascund cu uşurinţă chinurile, medită Anne, dincolo de opera arhitecţilor şi a grădinarilor, a decoratorilor şi a tîmplarilor, dar cele mai bogate oraşe te cheamă cu promisiuni atît de exagerate şi de prefăcute, încît un om

tînăr care creşte în ele ajunge prins între nostalgie şi realitate. Şi singura scăpare rămîne fuga.

Trecură prin dreptul gării unde stătuse, cu sacul de drum lîngă ea, aşteptînd trenul de Chicago. Şoferul păru să încetinească un moment, conducînd apoi mai departe, spre apus. Cînd cotiră la sud pe şosea, Anne se rezemă de perna canapelei. N-avea să se mai întoarcă niciodată acolo; Lake Forest şi casele familiei Chatham nu mai aveau nimic pentru ea. Însă făcuse primii paşi spre a-şi reîntîlni familia şi dorea acest timp de singurătate, înainte de a-i vedea pe Gail, pe Leo şi pe copiii lor la aeroport, pentru a se gîndi la ce însemna totul.

„Înseamnă că voi face o încercare; mai mult nu înseamnă. Dacă e prea multă suferinţă, sau iscodire, am să plec şi voi reveni acolo unde eram – ceea ce e perfect; nu e nimic rău în asta. Dar dacă-mi place să stau cu ei...

Aştept să văd ce se întîmplă. Merită o zi sau două din timpul meu, ca să aflu."

Tamarack-ul era un oraş mic, prima oară cînd îl văzuse Anne, cu străzile înzăpezite şi sunetele înfundate, cu clădirile împovărate sub cuşme grele de zăpadă aplecate peste streşini. Ea avea cinci ani şi venise acolo cu părinţii şi bunicii săi. În iarna aceea a învăţat să schieze, iar Ethan a luat-o la o plimbare cu sania trasă de paisprezece cîini siberieni. În vara următoare, s-au plimbat de-a lungul unui pîrîu pînă într-o pajişte unde clopoţeii creşteau înalţi pînă la genunchi şi nu se auzea decît zumzetul gîzelor, trilurile suave ale păsărilor şi şipotul apei repezi din pîrîu.

– E un loc magic, spusese Anne, cu voce înceată. Locul *meu* vrăjit. Cîndva, voi locui exact în locul ăsta.

– Iar eu îţi voi clădi casa, răspunsese Ethan. Dar poate nu vei dori să fii atît de departe de ceilalţi oameni. Ai destul timp să te gîndeşti.

Nu uitase niciodată acel loc, deşi, de-a lungul anilor, prin alte părţi ale lumii, găsise multe altele şi mai îndepărtate şi de o frumuseţe şi mai sălbatică. Zece ani, se dusese la Tamarack ori de cîte ori ceilalţi membri ai familiei se hotărau să-l viziteze, fie şi pentru cîteva zile doar. Devenise o schioare rapidă şi agilă, iar vara umbla neobosită prin pădurile de brazi şi plopi-de-munte şi peste întinderi lungi de stîncă sau tundră. Întotdeauna skia şi se plimba singură. I-ar fi plăcut să-şi facă prieteni în Tamarack, dar niciodată nu ştiuse cum, de vreme ce venea în oraş pentru perioade atît de scurte.

Ethan construise o casă nouă pe şaizeci de acri de pămînt ai muntelui Star, cu vedere peste vale, spre pîrtiile de schi de pe muntele Tamarack, mai sus de Wolf Creek Pass, la est, iar la vest către unele dintre cele mai înalte şi mai colţuroase piscuri ale munţilor San Juan. Peste cîţiva ani, Vince cumpărase optzeci de acri mai sus pe munte, deşi nu apucase niciodată să facă vreo construcţie acolo. Marian şi Fred Jax îşi clădiseră în oraş o casă cu vedere spre muntele Tamarack de la ferestrele din faţă şi spre muntele Star din spate, cu toate că nu veneau aproape niciodată, iar Nina închiriase un condomeniu într-un complex de la poalele muntelui Tamarack. Charles şi William nu construiseră niciodată în Tamarack. William prefera plajele şi navigaţia, iar Charles refuza să investească bani în oraş. După ce tatăl său începuse să cheltuiască masiv, el îl privise ca pe un rival al Corporaţiei Chatham Development şi îi displăcea totul, pînă şi frumuseţea Tamarack-ului, aşa cum li se întîmplă oamenilor cînd sînt devoraţi de invidie şi trebuie să găsească pretexte prin

care să-şi justifice ura.

Dar Anne iubea Tamarack-ul şi cunoştea fiecare palmă de loc din oraş şi din vale. Ştia unde se puteau culege fragi sălbatici şi mure; cunoştea cărările pe care le străbăteau cerbii noaptea; şi petrecea ore întregi stînd de vorbă cu bătrînii care fuseseră în Tamarack cînd sosise Ethan prima oară şi care încă mai considerau oraşul al lor, în pofida tuturor schimbărilor aduse de el. Majoritatea acelor bătrîni dispăruseră, la vremea cînd Anne se întoarse împreună cu Gail. Şi dispăruse şi o mare parte din vechiul Tamarack.

Era la fel de frumos ca întotdeauna, dar dacă odinioară fusese ca un singur cartier întins, acum era un mare oraş. Anne văzu cîteva restaurante cu hamburgeri şi grătar rămase din trecut, un magazin mixt de modă veche, o benzinărie în mijlocul oraşului şi şcoala elementară, dar toate celelalte se schimbaseră. Străzile erau mărginite de case şi blocuri, strînse una lîngă alta pe parcelele înguste din oraş şi întinzîndu-se în jurul acestuia, prin vale şi pe pantele împădurite. Proprietăţile şi terenurile de golf ocupaseră cîmpiile unde Ethan privise caii păscînd. Majoritatea căsuţelor de mineri fuseseră demolate şi înlocuite cu vile elegante, avînd livinguri pe două niveluri şi acoperişuri de cupru. Se deschiseseră noi restaurante, cu bucătari aduşi din Franţa şi Italia, şi zeci de magazine noi, într-ale căror vitrine străluceau coliere şi inele faţetate, halate de caşmir şi costume de schi tivite cu blană, jachete de piele cu pulpană de hermelină, pulovere şi pantofi de la casele de modă.

– Pot cumpăra cel mai scump argint din lume, dar nu găsesc întotdeauna un coş de rufe pentru baie, spuse Gail rîzînd, în timp ce mergea împreună cu Anne prin scuar.

Anne zîmbi, dar nu răspunse. Încerca să-şi amintească unde fuseseră unele şi altele pe vremea cînd cutreiera ea străzile acelea, în copilărie. Avionul aterizase noaptea, tîrziu, şi ştiuse după luminile de jos cît de mult se întindea acum oraşul faţă de cum şi-l amintea, dar abia în această dimineaţă înţelesese cum se schimbase. Ea şi Gail mergeau împreună cu mulţimile de turişti pe un mal şi celălalt al unui mic rîu umbrit care şerpuia prin centrul scuarului pietruit, pe lîngă magazine şi terase ale cafenelelor, iar Anne îşi amintea povestirile lui Ethan despre zilele cînd maşinile se împotmoleau pe străzile înnoroiate de ploile primăverii.

– E mai bine aşa, decît cu noroiul, spuse ea, cu un nou surîs. De fapt, e fermecător. Doar că nu mai e Tamarack-ul.

– Pentru mine, este, răspunse Gail. E singurul pe care-l cunosc.

Ajunseră la capătul scuarului şi intrară în parc, oprindu-se să se uite la copiii de pe tobogane şi leagăne.

– După ce ai plecat tu, cînd veneam cu Marian, Fred şi copiii lor, nu mă interesa decît să schiez şi abia dacă observam oraşul. Prima oară cînd am venit vara eram cu nişte prieteni, ca să facem excursii şi să mergem pe rîu cu bărcile pneumatice. Atunci l-am cunoscut pe Leo. Era asistentul bunicului; venise aici de aproape un an şi deja conducea, practic, oraşul.

– Cît a trecut de-atunci?

– Cincisprezece ani, luna asta. A fost cea mai minunată vară; îmi petreceam zilele umblînd pe munţi, iar nopţile, în pat cu Leo. Apoi, după ce am terminat colegiul, ne-am căsătorit, iar el devenise între timp preşedinte al Companiei *Tamarack* şi oraşul era pîinea şi untul nostru, aşa că am început să-i acord multă atenţie.

În capătul opus al parcului, Gail se opri şi privi în urmă spre scuarul aglomerat şi clădirile oraşului: hoteluri şi blocuri administrative din anii '80, restaurante, construcţii noi de cărămidă care se pierdeau printre cele vechi şi imitaţii victoriene mult mai fanteziste decît fuseseră originalele.

– Încă mai sîntem proprietarii unei atît de mari părţi din oraşul ăsta, spuse ea. N-ai idee cîte a cumpărat bunicul, cînd a început să vină aici. Cred că nu-i păsa nimănui – sau poate credeau că-şi găsiseră un fraier şi rîdeau pe la spatele lui – dar a fost o vreme cînd era proprietar peste tot capătul de la apus, jumătate din cel de la răsărit, toată zona scuarului, Strada Mare aproape în întregime şi tot pămîntul de la poalele muntelui Tamarack, plus drepturile de minerit asupra muntelui. Şi fără să mai punem la socoteală şi ceea ce cumpărase în restul văii. Desigur, le-a vîndut multe celorlalţi constructori, chiar dacă voia să facă el singur totul; pur şi simplu nu avea atîta timp. Dar încă mai deţinem peste cincisprezece la sută din oraş şi trei dintre cele mai mari ferme din vale, aici e casa noastră şi o iubim. Nici nu-mi pot imagina că n-am mai avea-o; bunicul ar fi murit, dacă afla că tata vrea să vîndă.

– Are probleme? întrebă Anne. Îi trebuie bani?

– Aşa spune el. Ar fi trebuit să construiască un mare complex lîngă Chicago, dar guvernul a contramandat o şosea care ar fi făcut legătura cu oraşul, aşa că toate motivele construcţiei au dispărut. Şi cred că a investit mulţi bani. Prea mulţi, din cîte spune William. Mă rog, cred că are probleme mari, dar Tamarack-ul nu are; ne descurcăm perfect. Şi ar fi o nebunie să-l vindem; nu-l *putem* vinde. I-am promis bunicului că vom avea grijă de Tamarack, din consideraţie pentru el. Şi face parte din noi; tot ceea ce avem, aici este.

– Dar ar putea familia să piardă *Chatham Development*?

– Nu ştiu. Poate. Însă de ce să dăm Tamarack-ul pe o companie care demult merge în declin?

– Aşa?

Anne simţi un neaşteptat junghi de milă pentru tatăl ei. Cît de greu trebuia să-i fi fost să asiste la aşa ceva, să se compare cu Ethan şi să ştie că familia îl compara la rîndul ei.

– Leo ştie mai multe din aspectele financiare decît mine, dar esenţa asta e, continuă Gail; se îndreptau spre maşină. Principalul e că trebuie să-l împiedicăm pe tata să vîndă – să vorbim cu el, să ne tîrguim, să-ncercăm să-l ajutăm în Chicago, orice-o fi nevoie. E groaznic de preocupat să facă o construcţie mare înainte de a ieşi la pensie şi n-o poate face fără bani, iar banii spune că nu-i poate obţine fără să vîndă Tamarack-ul.

Porni maşina şi coti pe Strada Mare.

– Vrei ceva anume la masă? Ne putem opri la magazin.

– Orice aveţi îmi convine.

Trecură peste un pod, pe deasupra unui rîu înspumat, şi o luară pe un drum îngust care urca neîntrerupt în susul văii, spre un platou larg, împădurit, cu păşuni îngrădite şi poieni deschise, pline de zambile. Anne recunoscu semnele de reper şi ştiu că era pajiştea pe care o numise „locul ei magic". Amintirile o năpădiră, mult mai intens decît i se întîmplase în ajun, la Lake Forest; parcă abia acum ar fi ajuns acasă. În ultimii ani, călătorise în staţiuni montane din toată Europa, dar nici una dintre ele n-o mai afectase astfel, cu durerea paradisului pierdut şi regăsit. O privi, sorbind-o din ochi; nu se mai sătura să se uite.

Gail trecu pe lîngă crînguri şi pajişti care se întin-

deau pe opt sute de metri, intrînd apoi pe o poartă, spre o alee şerpuită care ducea la o casă joasă şi întinsă, din lemn închis la culoare, care se contopea cu copacii.

– Bunicul a construit-o pentru noi cînd ne-am căsătorit, spuse ea, parcînd în faţă. A mai clădit încă trei aici, în acelaşi timp; are fiecare cîte patruzeci de acri. Îmi place discreţia.

Anne ieşi din maşină. În jurul lor, rînduri după rînduri de steiuri zimţate se pierdeau în depărtare, unele încă vîrstate cu dîre de zăpadă în crevasele adînci. În faţă, casa stătea cuibărită într-o poiană înconjurată de flori şi, dincolo de ele, păduri şi pajişti cu ierburi înalte care se unduiau în briza răcoroasă. Cîntecele păsărilor pluteau prin văzduhul încremenit. Nu se zărea nici o altă casă.

– Cine locuieşte în celelalte?

– Oameni din oraş, răspunse Gail, privind-o peste capota maşinii. Nimeni din familie, dacă la asta te referi. Chiar dacă vin în vizită, casele lor sînt în oraş. Şi ţi-am spus, Vince nu apare niciodată pe-aici; e prea ocupat să conducă lumea. Cel puţin, aşa îi spunea bunicului la telefon. Bunicul mi-a spus că şi-a schimbat părerea despre oamenii din Colorado, cînd l-au ales pe Vince. A spus că-şi face mari griji pentru o ţară la a cărei conducere participa şi Vince...

– Marian nu vine deloc aici? o întrerupse Anne.

– Iartă-mă. Nu ştiu de ce-am făcut asta; de obicei, nu-s toantă. N-am să mai vorbesc despre el; nici nu-mi pot închipui de ce am început. Hai să mergem înăuntru.

– Ce curios, spuse Anne după un moment, Chatham-ii nu prea sînt ca o familie, cel puţin nu genul despre care se compun cîntece, dar se pare că nu avem cum să vorbim despre vreunii dintre ei fără să ne

referim la toţi. Poate că asta înseamnă familia: toţi înlănţuiţi, chiar dacă nu vor. Cred că totuşi va trebui să aflu totul despre ei. Dar în doze cît mai mici.

– Ca un medicament. De trei ori pe zi.

– Ei, probabil că de două ori ar fi prea destul.

Rîzînd, intrară în casă. Avea tavane joase, o atmosferă caldă şi lejeră. Razele soarelui şiroiau printr-un perete cu ferestre care încadrau lanţul muntos din lungul văii, cu muntele Tamarack în centru.

– Întotdeauna ai fost înlănţuită cu noi, spuse Gail. Mereu am fost de părerea asta, chiar cînd eram atît de supărată pe tine pentru că plecaseşi. Făceam arbori genealogici, la proiectele de şcoală sau, uneori, pentru cadourile de Crăciun, iar noi două figuram atît de aproape, încît era aproape un singur nume – Gail/Anne, Gail Chatham/Anne Chatham – şi mă tot gîndeam... Ce este?

Anne clătina din cap.

– Nu ăsta e numele meu. Mi l-am schimbat demult.

Gail o privi cu ochi mari:

– Cum?

– Garnett.

– Numele mamei? Dar de ce?

– Nu mai voiam să fiu o Chatham. Şi ca să nu mă găsească nimeni. Au încercat măcar?

– Bunicul a angajat detectivi şi te-au căutat mult timp, după care s-au lăsat păgubaşi. Anne Garnett. Sună frumos. Dar de ce n-ai spus nimic în avion, aseară, cînd ţi l-am prezentat pe Leo?

– Ai spus: „Sora mea, Anne." Era de-ajuns atît.

– Anne Garnett, zise Gail îngîndurată. Un nume cam straniu.

– Ei, dacă vrei să ştii, şi Gail Calder e la fel de straniu.

Gail rîse.

– Mie nu mi se pare; mai ales după zece ani. Nu ştiu de ce am spus că numele tău sună straniu; n-aş fi spus-o, dacă ţi-l schimbai prin căsătorie. Cred că nu ne aşteptăm ca femeile s-o facă din proprie iniţiativă.

– E singurul motiv serios ca s-o faci, replică Anne. Ar trebui să purtăm ce nume vrem; şi bărbaţii la fel. De ce să rămînă oamenii cu nume care nu le plac?

– Fiindcă aşa e legea. Nu? N-ar fi ilegal să-ţi schimbi numele ori de cîte ori ţi se năzare?

– Te poţi numi oricum vrei, cu condiţia să n-o faci în scopul de a înşela pe cineva.

– Aha. Mă rog, mie mi se pare cam hazardat. Îmi place să cunosc regulile ca să ştiu la ce să mă aştept.

– Şi eu, spuse Anne. Dar nu-i întotdeauna atît de simplu.

– Mie mi-a plăcut să am un nume nou, zise Gail, intrînd amîndouă în bucătărie. Ţie?

– Da. M-a ajutat să mă eliberez.

Aruncă o scurtă privire prin încăpere.

– E minunat aici; oamenii care locuiesc în apartamente visează la bucătării ca asta. Cu ce te pot ajuta?

– Facem nişte sandvişuri. Leo şi copiii vor veni în curînd acasă şi au să fie flămînzi ca lupii. E efectul softball-ului de sîmbăta dimineaţa, pare-se.

Puse în chiuvetă frunze de salată, îi dădu lui Anne o pîine de secară şi luă din frigider cîteva felii de curcan. Cele două femei începură să lucreze în linişte, la masa din mijlocul bucătăriei. Încăperea era mărginită cu dulapuri din lemn de brad auriu-palid, cu mînere albe, smălţuite. Pe podelele din lemn de fag erau împrăştiate covoare indiene, iar de-a lungul unui perete se afla o masă lungă de brad, înconjurată cu o colecţie de

scaune desperecheate. Lîngă uşă era o oglindă înaltă, iar Anne aruncă o privire într-acolo, în timp ce făcea sandvişurile. Ea şi Gail păreau să semene mai mult decît în trecut: amîndouă cu blugi şi cămăşi cadrilate de-ale lui Gail, ambele cu părul negru legat la spate şi legat cu cîte o basma. Hainele lui Gail îi veneau lui Anne aproape perfect, după cum constataseră, dar Anne îşi cumpărase cîteva lucruri în acea dimineaţă, pentru scurtul răstimp pe care plănuia să-l petreacă în Tamarack.

În timp ce lucrau, se tot uita în oglindă. Îi făcea bine să se vadă, alături de Gail, ca două gemene; era liniştitor, la fel ca drumul pînă acolo şi senzaţia de întoarcere acasă.

– A, îţi spuneam cine vine aici, reluă Gail. Marian şi Fred obişnuiesc să stea cîteva săptămîni, iarna. Fiul lor, Keith, locuieşte în oraş, ţi-am mai spus, iar fata lor, Rose – ea stă în Lake Forest – e căsătorită cu Walter Holland, un biet didirinţ de te-apucă plînsul, aşa de tare se teme să nu-l înfulecăm – lucrează la compania din Chicago şi joacă rolul rudei sărace pînă-ţi vine să-l zgîlţîi şi să-i spui să se ducă naibii şi să-şi găsească un rost în viaţă fără noi, dar el stă şi, personal, cred că-i place să facă parte din familia Chatham şi să-şi plîngă singur de milă. Unde rămăsesem?

– Îmi spuneai cine vine aici, răspunse Anne, rîzînd. Nina ce face?

– Nina a avut cinci soţi, doi fii şi şase cîini, de cînd ai plecat tu. Nu, mint; era căsătorită pe vremea cînd tu încă mai stăteai acasă, nu? Ia să vedem. Doi bărbaţi înainte de plecarea ta; trei, pe urmă. Vine aici ca să se refacă după decepţiile divorţurilor. Cînd e căsătorită, ea şi soţul ei, care s-o nimeri să fie, merg în Europa. E drăguţă, să ştii, şi-mi pare rău că are atîtea ghinioane cu căsniciile; i-am spus odată că ar trebui să trăiască

împreună cu un bărbat, dacă-l place, şi să nu se gîndească la măritiş cinci ani de zile, sau poate toată viaţa, dar ea a răspuns că aşa ceva ar face-o să pară instabilă şi încă mai consideră că e imoral să trăiască, nemăritată, cu un bărbat.

– *Asta* ar face-o să pară instabilă? întrebă Anne.

Gail rîse:

– Mai mult decît toate divorţurile ei la un loc, cred. În capul ei.

– Acum e căsătorită?

– Nu, dar caută. Încă s-ar mai putea să-şi găsească iubirea de-o viaţă. N-are decît cincizeci şi opt de ani, în fond, şi e foarte energică.

– Şi Fred? Niciodată nu i-am prea dat atenţie. El cum e?

– Încă destul de arătos, în felul ăla al lui ciudat, osos; n-am descoperit cîtă minte are. Îi umblă ochii, mai ales după secretare, ceea ce mie mi se pare o mare tîmpenie. Bunicul nu-l simpatiza, dar se înţelege bine cu tata şi cu Vince. Şi cu Marian, cred; sînt căsătoriţi de mult timp. Hai să mîncăm pe terasă; e aşa de frumos afară.

Telefonul sună, iar Gail răspunse.

– Da, Keith, spuse ea; se încruntă, aruncînd o privire spre Anne. Nu, continuă, mai încet, nu-i aici. Nu ştiu unde e. A plecat după înmormîntare.

Tăcu, ascultînd.

– Da, am vorbit pe urmă, dar apoi a plecat. Keith, dacă vrea să ne vadă pe vreunul din noi, ne-anunţă ea.

Închise, întorcîndu-se spre Anne:

– Cam ca marele inchizitor. E la Chicago. Toată lumea se întreabă unde eşti.

– Îmi pare rău că a trebuit să minţi pentru mine, însă îţi mulţumesc. Dar de ce Keith? Nici măcar nu mă cu-

noaşte. Ce-i pasă lui dacă sînt aici sau nu?

– Nu ştiu; e ciudat. Poate a sunat din partea lui tata, sau a lui Marian, sau a altcuiva.

– Keith e curierul lor?

– Din cîte ştiu eu, nu. Cred că s-ar putea să se simtă cam jenaţi.

– Ei, cu siguranţă, nu vrem să fie jenaţi, replică sec Anne.

– Ura!

Uşa cu plasă de ţînţari se trînti.

– E gata masa?

– Bine, Rob, puteai să zici şi tu bună ziua, se îmbulzi Ned Calder pe lîngă sora lui, intrînd în bucătărie. Bună dimineaţa, mătuşă Anne. Ai dormit bine?

– Ce mîrlă, gemu Robin. Joci teatru. *Niciodată* nu vorbeşti aşa şi tu eşti ăla care se îmbuibă tot timpul, nu eu!

Îl înlătură cu un ghiont.

– Pot să stau la masă lîngă tine, mătuşă Anne?

– Sigur că da, zîmbi Anne. Dar mi-ar plăcea să stau cu amîndoi. Vă convine dacă stau eu la mijloc?

– Ai stat la mijloc în avion, spuse Ned. Trebuie să discuţi în *tetatet* cu oamenii, dacă vrei să-i cunoşti de adevăratelea.

– Probabil că aşa e, răspunse Anne cu gravitate.

– Ned, pe-asta de unde Dumnezeu ai mai auzit-o? întrebă Gail.

– De la mine, cred, intră Leo în încăpere, cuprinzînd-o pe Gail cu un braţ. Vorbeam cu Tim Warren despre curăţenia aia nenorocită pe care vor s-o facă cei de la E.P.A. şi am spus că dacă i-am putea lua pe rînd în *tête-à-tête* poate am reuşi să-i convingem să ne asculte, iar Ned a prins-o din zbor.

Anne îi privi pe Gail şi pe Leo, unul lîngă altul, cu

copiii alături, în confortul stabil al casei lor, şi simţi un junghi tăios de dor. *Dar eu nu vreau aşa ceva; demult am luat hotărîrea asta. Sînt fericită pentru ei, însă mie îmi doresc o viaţă diferită. Am muncit atît de tare pentru ceea ce am şi e exact ce-mi doresc.*

– Deci *unde* stai la masă? nu se lăsă Ned.

– În mijloc, răspunse Anne. Acolo stă de obicei avocatul.

– Credeam că avocaţii sînt de partea cuiva. La tribunal, cu judecătorii şi toţi ăia.

– Aşa e, dar încearcă şi să împace amîndouă părţile.

Lui Anne îi trecu prin minte că n-avea idee cum să discute cu copiii.

– Îmi place să stau între voi, Ned. E amuzant. Şi pe urmă, după aceea, vrei să-mi arăţi împrejurimile? Aici era locul meu favorit, dar nu l-am mai văzut de atîta vreme...

– Pe care să ţi le-arăt? întrebă Ned.

– Locurile mai deosebite. Cele magice, unde-ţi place să mergi.

– Adică locurile despre care nu spun la nimeni?

– Poate. Ai vreunul?

– Mda, vreo două. Pot să te duc acolo.

– Vreau şi eu, sări Robin. Du-mă şi pe mine.

– Atunci, n-ar mai fi secrete.

– Nu vor mai fi secrete nici dacă o duci pe mătuşa Anne.

– Păi, da, da'...

Urmă o scurtă tăcere.

– Ce zici, Ned? întrebă Anne. Dacă-i destăinuieşti unei singure persoane un secret de-al tău, are mare importanţă dacă i-l mai dezvălui şi încă uneia, numai?

Ned părea nedumerit.

– E altceva, dacă e doar una singură. Dacă spui la

toată lumea, nu-ţi mai rămîne nimic. Pariez că tu nu spui la *nimeni* despre secrete tale, mătuşă Anne. Pariez că nici coaptă-moartă nu le-ai da pe gură.

Lui Anne îi scăpă un mic hohot de rîs.

– Cred că vrei să spui „moartă-coaptă". Şi ai dreptate; am într-adevăr secrete pe care nu le spun nimănui. Toată lumea are. Tu hotărăşti, Ned; poţi avea secrete în comun cu unii oameni aparte, sau le poţi păstra strict pentru tine. Cred că secretele sînt cu-adevărat importante; ele decid în mare măsură cine şi ce sîntem, iar a le spune cuiva e ca şi cum am lăsa acea persoană să intre în noi. Aşa ceva cere o hotărîre serioasă.

– Mda, răspunse Ned, nesigur. Ei, e O.K., cred. Vreau să zic...

Ridică din umeri, privind spre Robin:

– ...poţi să vii. Şi tu eşti O.K. Numai să nu spui la nimeni.

– Mulţumesc, radie fetiţa. Dar ce vom face *noi?* o întrebă ea pe Anne. Numai noi două, adică?

Sună telefonul şi răspunse Gail:

– Nu, nu ştiu. Nu mi-a spus. Bine, dacă sună... Nu, n-a spus asta; sînt sigură că da, dacă vrea să vadă pe cineva din nou.

Leo o privi, în timp ce închidea:

– Taică-tău?

– Îţi dai seama întotdeauna, nu? zîmbi vag Gail.

– Vocea îţi devine calmă, cuviincioasă şi puţin cam tristă.

Gail o privi pe Anne:

– Ai spus că nu vrei să ştie nimeni.

– Aşa e. Şi-ţi mulţumesc din nou.

– Ce să ştie? întrebă Robin.

– Că nu voi vorbi cu alţi oameni în weekend-ul ăsta. Vreau să stau tot timpul numai cu tine şi cu familia ta. Şi

mă întrebai ce vom face, doar noi două. Mă gîndeam că poate ai alege unele locuri unde să mergem împreună, eventual în oraş. Cum ţi se pare?

– Rămîi? întrebă Robin, ridicîndu-se în faţa lui Anne, cu mîinile în şolduri. Oamenii din familia asta tot mereu pleacă. Noi sîntem singurii care rămînem aici; toţi ceilalţi vin pentru scurt timp şi pe urmă se duc. Mereu ne luăm rămas bun. Iar străbunicul tocmai a murit, eu voiam să rămînă aici pentru totdeauna, şi cînd colo nici el n-a rămas. Tu vei rămîne pentru totdeauna?

Anne clătină din cap.

– Nu pot, îngenunche ea lîngă Robin. Am o muncă şi depind de mine mai mulţi oameni, aşa că nu pot sta prea mult. Dar mi-ar plăcea să mă întorc. Şi dacă mă voi tot întoarce, iar şi iar, ar fi aproape ca şi cum aş sta aici, nu?

– Nu, declară scurt Robin. Să stai, înseamnă să-ţi bagi valizele în pivniţă, să nu mai pleci la aeroport şi să fii mereu aici ca să stăm de vorbă.

Anne surîse:

– Putem vorbi oricînd; poţi să mă suni. Şi-ţi voi telefona şi eu.

– O idee foarte bună, interveni Leo.

Se ridică, împreună cu Gail, privindu-i pe Anne şi pe copiii lor. Alcătuiau un grup fermecător, îşi spuse, băiatul şi fetiţa bruneţi, şi femeia la fel de brunetă, toţi trei adînciţi în conversaţie. Robin arăta aşa cum trebuia să fi fost Anne la opt ani, slabă şi vînoasă, cu ochi mari şi alerţi, şi părul părînd să aibă încontinuu nevoie de un pieptene. Ned era altfel: avea constituţia îndesată şi sprîncenele dese ale tatălui său, încruntîndu-se adesea, concentrat. Dar diferenţele care-l intrigau cel mai mult pe Leo erau cele dintre Gail şi Anne. Le comparase, seara în avion, însă acum, cînd erau îmbrăcate aproape

identic, deosebirile deveneau mai pronunţate. Iar diferenţa majoră era aceea că, deşi se asemănau, Anne avea mai mult din toate. Părul şi sprîncenele îi erau mai închise decît ale lui Gail, buzele mai pline şi mai senzuale, pometii obrajilor mai proeminenţi, ochii de un albastru mai închis. Era puţin mai înaltă şi mai zveltă decît Gail şi-şi ţinea capul mai sus. Era mult mai frumoasă, mai intensă, mai dramatică din toate punctele de vedere. Dar, într-un fel, nu era tocmai reală. Gail era reală. Leo simţi un val de iubire pentru soţia lui, care-i dăruise inima ei şi un cămin, care-i dăruise o familie, care era tot ceea ce-şi dorise vreodată.

Şi, pe neaşteptate, i se făcu milă de Anne. Avea o mare frumuseţe, dar parcă ar fi fost împlătoşată în armură, atît de strict controlată era, atît de protejată împotriva lumii, încît nu exista nici măcar o fisură prin care să i se reverse emoţiile. Leo ştia că la ea se referise cînd îi spusese lui Ned că secretele sînt o parte importantă din cine şi ce sîntem. Se temea să lase pe altcineva înăuntru. Nici măcar nu ştia să ţină un copil în braţe, observă el, privind-o pe cînd stătea în genunchi lîngă Robin, cu braţele pe lîngă trup. Nici măcar o dată n-o cuprinsese pe Robin, aşa cum ar fi făcut Gail cu orice copil care vorbea despre adulţi mereu pe ducă şi despre un străbunic iubit abia decedat.

– La telefon nu-i tot aia, se încăpăţînă Robin. Mie-mi place să fim *aproape.* Înţelegi... să ne *atingem.* Ca atunci cînd citim cărţi împreună şi facem plimbări, sau doar stăm de vorbă. Dacă *rămîi,* am putea citi toate cărţile mele, am putea să mergem la filme şi să jucăm Scrabble. Nu ţi-ar plăcea? Doar dacă... ei, cred că te-ai plictisi de noi...

– Ba nu, spuse Anne categorică. Nu m-aş plictisi; mi-ar plăcea foarte mult să fac toate lucrurile astea cu

tine. Şi cu Ned. Dar, în momentul de faţă, nu pot.

Văzu faţa fetiţei îmbufnîndu-se.

– Ascultă, spuse ea, e la fel ca şcoala. Nici tu n-ai putea veni la Los Angeles, să locuieşti cu mine, fiindcă ai şcoală. Eu am o slujbă; e cam acelaşi lucru.

– Aş putea merge la şcoală acolo. Sau tu, ţi-ai putea lua o slujbă aici.

– O.K., Robin, ajunge, interveni ferm Leo. De ce nu te bucuri de Anne cît timp e la noi, în loc să te tot gîndeşti la viitor?

Telefonul sună, iar Gail întinse mîna pe lîngă Leo, să ridice receptorul.

– Nu, răspunse ea după un moment; aruncă repede o privire spre copii. Nu ştiu unde e. N-a spus. Dacă vrea să te sune, cred c-are s-o facă. *Nu ştiu.*

Şi închise.

– Cine era? întrebă Ned.

– Cineva cu care nu voiam să vorbesc, replică Gail. V-ar interesa pe careva un prînz?

– Sigur. Pot să beau o limonadă?

Anne se ridică:

– Eu ce să duc?

Luară tăvile pe terasa largă, cu vedere peste Valea Tamarack-ului. Plopi tremurători creşteau prin deschizăturile terasei, umbrind mesele din fier forjat şi scaunele cu perne viu colorate; mai jos, grădinile de flori şi zarzavaturi coborau pe panta colinei. Într-o parte se aflau o seră şi o piscină; în cealaltă, o plasă de badminton, la marginea gazonului cu iarba tunsă.

– Ce loc desăvîrşit, spuse încet Anne.

– Trebuia să fie al tău, răspunse Gail. Bunicul a cumpărat pămîntul de-aici pentru noi toţi, l-a numit Riverwood şi l-a împărţit, ca să aibă fiecare cîte o casă. A hotărît totul, să ştii; mult timp, a domnit peste Ta-

marack ca şi cum ar fi fost împărăţia lui. Oricum, pe ăsta pentru tine îl alesese. Ni l-a dat nouă numai cînd s-a născut Ned şi ne căutam o locuinţă. A spus că nu mai putea să ţi-l păstreze.

Anne îşi aminti cum făcuse schi fond cu Ethan printre copaci şi peste pajiştile netede şi largi ale platoului.

– Tot mai crezi că aici vrei să locuieşti? o întrebase el.

– Da, răspunsese Anne, fără să stea pe gînduri. E cel mai frumos loc din lume. Mai minunat decît oricare altul.

– E cam departe de oameni, comentase Ethan, aşa cum mai făcuse şi în alte dăţi.

– Asta şi vreau. Să scap de ei.

Pe-atunci, avea aproape cincisprezece ani. Fusese ultima ei vizită în Tamarack.

– N-am ştiut că avea să mă ţină minte, spuse ea încet. Am crezut că era atît de furios şi de dezamăgit de mine, încît pur şi simplu mă scosese din viaţa lui.

– Se gîndea mult la tine, zise Leo, ajutînd-o pe Gail să pună în farfurii sandvişuri şi salată de cartofi. Mi-amintesc, luam odată micul dejun, cam cu un an înainte de a muri. La scurt timp după aia a făcut primul atac de apoplexie şi niciodată n-a mai avut mintea la fel de limpede ca în dimineaţa aceea. Închisese ochii şi spunea: „Anne..." nu, a spus „draga mea Anne..." şi pe urmă, a spus: „Îmi pare rău, îmi pare rău... Te-am iubit şi am fost nedemn de tine şi aş vrea să-ţi cer iertare..." Cam aşa ceva. A spus că probabil nu mai aveai nevoie de el, acum fiind femeie în toată firea, dar totuşi ar fi vrut să te facă să te simţi iubită şi în siguranţă. Ţin minte că a spus exact aşa: iubită şi în siguranţă. Şi dorea să vii acasă, ca să-ţi spună toate astea, înainte de a muri.

Anne stătea absolut nemişcată. Ochii i se umpluseră

de lacrimi, dar plîngea mai mult înlăuntrul ei. „Atîţia ani," îşi spuse. „Atîţia ani, am crezut că nimeni nu mai ţinea la mine. Ethan ţinea. Eram iubită şi nu ştiam. Şi Gail ţinea la mine. Nici pe-asta n-am ştiut-o niciodată. Iar acum, copiii lui Gail. Şi soţul ei."

Lacrimile i se uscaseră.

– Aş dori să mă fi întors, spuse ea.

– *Eu* aş dori, preciză Gail, cu insistenţă. Dar eşti fericită, nu-i aşa? Apartamentul tău pare să fie minunat, şi biroul, şi meseria de avocat. E mult mai interesant decît în Tamarack. Aici domneşte o linişte îngrozitoare. Tu eşti singura din familie care a plecat şi a făcut ceva complet separat de companie.

– Şi unchiul Vince la fel, interveni Ned. E senator. Îi spune preşedintelui fel de fel de chestii.

Privi faţa de nepătruns a lui Anne.

– Nu prea-mi place de el, continuă, cu şiretenie. Şi cred că nici lui nu-i plac copiii. Poate că nu-i place de nimeni. A făcut ceva tare ciudat, la înmormîntarea bunicului. I-a spus lui Keith să se descotorosească de cineva. Cum ar veni, omoar-o, înţelegeţi. Zău c-a fost ciudat.

– Despre cine vorbea? întrebă Leo.

Ned ridică din umeri:

– A zis doar: „Vezi ce vrea şi expediaz-o." Parc-ar fi fost în *Miami Vice,* dar suna aiurea fiindcă eram la o înmormîntare, înţelegeţi, şi nu prea merge să zici una ca asta la o-nmormîntare.

Leo o privi pe Anne în ochi.

– Nu putem şti sigur, spuse el.

– A dat telefon adineauri, adăugă Gail.

– Cine? se întoarse Leo spre ea.

– Keith, răspunse soţia lui, cu ochii tulburaţi.

– Ce nu putem şti? întrebă Ned, uitîndu-se de la

unul la altul.

– Despre ce vorbea, îi explică Gail. Dar ai dreptate; indiferent despre ce era vorba, nu se cuvenea s-o spună la înmormîntare. Ce-ar fi să ne povesteşti despre meciul tău de softball? Nici măcar nu ştim cine a cîştigat.

Anne se rezemă de spătar, urmărindu-i cum vorbeau despre meci. Abia le mai auzea vocile. *Vezi ce vrea şi expediaz-o.* Parcă-i şi auzea glasul; nici nu ştiuse cît de bine şi-l mai amintea. Simţi un junghi de teamă, apoi furie. Deja se descotorosise de ea o dată; nu-i era de ajuns?

„Eu sînt cea care a plecat," îşi spuse ea. „Iar el a rămas, ghemuit în sînul familiei, la căldurică şi în siguranţă. Nedrept, nedrept, nedrept. Şi după toate astea, i-a cerut lui Keith să mă expedieze... ce-o mai fi însemnînd şi asta. Iar Keith a telefonat mai-nainte, ca să întrebe dacă sînt aici. De ce Keith? Şi ce contează pentru Vince? Nu poate fi glasul conştiinţei; n-are aşa ceva. Nici teamă nu are, nici măcar îngrijorat nu e; ce pericol să reprezint eu pentru el? L-am acuzat o dată şi nimeni nu m-a crezut. Dar, sigur că un senator şi-ar face griji; sigur că un senator s-ar teme. O acuzaţie de abuz sexual ar fi ca o bombă. Iar acuzaţia, dacă apare, n-ar mai proveni de la o fată de cincisprezece ani, ci de la o avocată respectabilă, membră a unei firme solide, conservatoare."

Reprezenta o ameninţare cît se poate de reală la adresa lui Vince. Sigur că i-ar fi convenit să se debaraseze de ea.

Ei bine, n-avea să reuşească. O mai făcuse o dată; n-avea s-o facă şi a doua oară. Acum Anne avea o familie. Dintotdeauna avusese una, deşi nu-şi dăduse seama. Ethan ţinuse la ea şi era sigură că, în felul lor,

ţinuseră şi Marian, Nina şi William, chiar dacă în acel moment cumplit o lăsaseră de izbelişte. Acum, însă, îi avea pe Gail şi pe Leo, pe Ned şi pe Robin, iar dacă voia ca ei să fie familia ei, şi poate şi unii dintre ceilalţi, atunci Vince n-o mai putea opri. Urma să aibă din nou o familie. Şi n-avea să cedeze ca prima oară, atît de uşor.

De data asta, dacă pleacă cineva din familie, va fi Vince.

– ...luni, mătuşă Anne? întrebă Robin.

Anne tresări:

– Scuză-mă, ce-i cu luni?

– Am putea merge împreună la ora mea de ceramică. E O.K. aşa? Poate faci şi tu ceva; zău că ţi-ar plăcea. Şi pe urmă putem lua un hot dog, să-l mîncăm în parc. Îţi convine?

Anne îşi revizui planul de plecare pentru luni. Avea să telefoneze la birou de dimineaţă şi să-i ceară secretarei să reprogrameze totul.

– Mi-ar face plăcere. Unde...

– Salut, v-am auzit glasurile, aşa că am trecut prin casă.

– Dora, bine-ai venit, o întîmpină Gail. Nu ne-am mai văzut de mult. Ea e Anne Cha... Garnett. Anne, Dora Chatham. Ai luat masa, Dora?

– Nu, toată dimineaţa am făcut cumpărături. Mor de foame.

Se întoarse spre Anne:

– Te-am văzut la înmormîntarea lui Ethan; toţi ne întrebam cine eşti. Stai la Gail şi la Leo?

Anne dădu din cap. Nu putea scoate o vorbă. Era aproape ca şi cum în faţa ei s-ar fi aşezat Vince. Părul lung şi blond al Dorei se unduia şi lucea exact ca al tatălui ei; ochii săi căprui o studiau pe Anne cu tresăriri,

întocmai ca ai lui Vince; avea surîsul tot aşa de dulce, bărbia la fel de ascuţită. Dora Chatham, cu frumuseţea ei angelică, era o Vince Chatham feminină, redusă la scară şi, o clipă doar, Anne se crispă.

Gail o privi întrebătoare. Abia ezitînd un moment, Anne dădu din cap. Nu se putea ca Dora să nu ştie cine era; nu puteau ţine secretul.

– Probabil că nu-ţi mai aminteşti de Anne, spuse Gail, a lipsit atît de mult, dar e sora mea. A plecat...

– Eşti *acea* Anne? se holbă Dora la ea. Păi atunci nu mă mai mir că şi-au ieşit cu toţii din minţi la înmormîntare. Ai întins-o cînd eu aveam vreo cinci ani, nu? Mama spunea că nu ne prea plăceai. Şi nu te-ai mai întors niciodată, pînă acum? Unde- ai fost?

– În California, răspunse Gail în locul ei. Anne locuieşte în Los Angeles.

– Serios? Şi eu. Unde stai?

– În Century City, replică Anne, cu vocea încordată.

– E pe lîngă tine, Dora? întrebă Gail.

– Nu, spuse scurt fata.

Sprîncenele lui Leo se înălţară:

– Probleme, Dora?

Dora ridică din umeri:

– Nu mai locuiesc acolo. De vreo două luni.

– O, îmi pare rău, zise Gail. Habar n-aveam. Aţi fost atîta timp împreună.

– Trei ani şi două luni. Şi o săptămînă.

– Şi ai tras concluzia că nu era potrivit pentru tine?

– El a tras-o, ridică ea iarăşi din umeri. Din senin. Crezusem că-i cunoşteam toate toanele lui trăsnite, dar asta a fost una nouă. O tot ţinea la nesfîrşit cu problemele lui şi pe urmă, pur şi simplu... m-a poftit pe uşă afară.

– Îmi pare atît de rău, repetă Gail. Ţi-ai găsit altă

locuinţă, în Los Angeles?

– Încă nu; am fost în Europa. Nu voiam decît să scap. Totul se terminase, înţelegi? Nu ştiam ce să fac, spre cine să mă îndrept. Mi-a spus să mă car dracului, aşa că m-am cărat.

– Fără să-ţi faci măcar bagajele? întrebă Ned cu interes.

Dora îi aruncă o privire vagă.

– Ba da, mi le-am făcut. Mi-am luat hainele. Săptămîna trecută, am fost din nou în L.A., le spuse ea lui Gail şi lui Leo. A trebuit să-mi concediez avocatul. Îmi tot spunea ce *nu puteam* face şi ce *nu puteam* obţine şi ce *nu puteam* nici să cer măcar. Cred că l-a aranjat Josh. Aşa că de-asta am venit aici, ca să vorbesc cu Leo. Cunoşti avocaţi, şi-l cunoşti şi pe Josh; vreau să zic, voi doi aţi fost destul de apropiaţi, nu? Uneori, mi se părea să te plăcea mai mult decît pe mine. Deci, trebuie să-mi spui ce să fac. Trebuie să găsesc pe cineva care să *nu*-i înghită tromboanele.

– Nu ştiu ce vrei de la el, spuse moale Leo.

– Ceva care să compenseze toţi anii ăştia. Dacă aş fi fost măritată atîta timp şi mă dădea afară, cel puţin obţineam bani. Aşa că de ce nu i-aş primi acum? Simplul fapt că n-am fost căsătoriţi nu înseamnă că nu i-am dat tot ce dorea şi nu l-am distrat şi i-am gătit...

– Spuneai că nu poţi suferi gătitul, se amestecă Robin.

– Robin, o admonestă Gail.

– Mi-am dat toată silinţa, continuă Dora. Nu prea-i păsa lui dacă găteam sau nu, înţelegeţi; era obişnuit cu toate mîncărurile alea groaznice din deplasările lui. Şi, oricum, ce contează? Am făcut tot ce-a vrut, toate lucrurile pe care le face o soţie, şi în tot timpul ăsta am stat împreună şi a fost fericit... ştiu că a fost fericit... îmi

spunea lucruri *iubitoare*...

Din ochi i se revărsară lacrimile şi scoase o batistă din buzunarul pantalonilor.

– Şi eu eram fericită, să ştiţi, şi pe urmă a distrus totul, toate speranţele mele, tot ce mi-era mai scump...

Leo stătea încruntat.

– Nu te-a avertizat în nici un fel? N-a prezentat nici un motiv? Nu pare să fie genul lui Josh.

– Îi ţii partea, exact ca avocatul ăla! Duce oamenii cu preşul, Leo, am spus eu. Toţi îl cred minunat, dar ei nu-s obligaţi să trăiască împreună cu el. Am nevoie de cineva care să fie de partea mea şi să-l înfrunte, cineva dur, cineva căruia îi pasă dacă femeile o iau în barbă sau nu. Trebuie să cunoşti pe cineva.

– *Dora, tu cunoşti jumătate din Los Angeles,* replică Leo. Nu se poate să nu ştii zeci de avocaţi, sau oameni care ţi-ar recomanda unul.

– Poate cunoaşte Anne pe cineva, interveni Gail.

Dora aruncă o privire spre Anne:

– De ce? Eşti măritată cu un avocat?

– Anne e avocată, preciză Gail. Specializată în divorţuri.

Ochii Dorei se fixară asupra lui Anne:

– Eşti bună de ceva?

– *Dora,* o mustră Gail.

– Vreau să zic, ai cazuri grele şi le cîştigi?

– Sigur că da, răspunse tot Gail.

– Numai dacă vorbeşte singură.

– Sînt foarte ocupată în perioada asta, spuse Anne rece. Mă îndoiesc că aş putea lua un client nou. Ţi-aş putea recomanda pe cineva.

– La ce firmă eşti?

– *Engle, Saxon and Joute.*

– Am auzit de ei. Sînt printre cei mai buni. Mi-ai

recomanda pe cineva din firmă?

– Dacă vrei. Persoana la care mă gîndeam eu lucrează la altă firmă.

Dora sorbi din ceaiul de la gheaţă.

– Şi crezi că am şanse să cîştig?

– N-am idee. Nu ştiu nimic despre tine, nici despre omul cu care ai trăit.

– Ce-ar trebui să ştii?

– La ce înţelegeri aţi ajuns, contracte pe care le-aţi semnat, promisiuni orale pe care vi le-aţi făcut unul altuia, declaraţii de faţă cu martori, proprietăţi deţinute în comun, bunuri acumulate.

– Asta-i toată lista?

– Doar un început.

– Omul ăsta pe care mi l-ai recomanda... a mai lucrat cazuri din astea?

– Din cîte ştiu eu, nu. Dar e puternic şi creativ şi îl interesează ca femeilor să li se facă dreptate.

– Tu ai mai avut cazuri de-astea?

– Da.

– Ai unul şi acum?

– Nu.

– Cînd l-ai făcut pe ultimul?

– Acum două luni.

Ochii Dorei se îngustară.

– Steve Hawthorne. Ăsta e, nu? Doamne, n-am făcut legătura. Anne Garnett. Ai fost avocata prietenei lui. Am citit despre tine. Ai cîştigat.

– Da, dar ţi-am spus, nu iau clienţi noi în momentul de faţă.

Dora se rezemă de spătar.

– Avocaţii caută mereu cazuri interesante, nu? De genul care să le propulseze cariera? Vreau să zic, Steve Hawthorne era o partidă grasă, dar n-ar fi rău nici s-o

aperi pe fiica unui senator, nu?

– Regret.

– Cît ar trebui? întrebă Dora. Anne, ascultă. Te rog, ascultă-mă. Sînt disperată. Toată viaţa mi s-a întors cu josu-n sus, horodonc-tronc. Credeam că aveam un cămin şi ştiam ce era viitorul, şi peste o clipă, nu mai aveam unde locui şi habar n-aveam cum urma să-mi mai fie viitorul. Rămăsesem în stradă şi eram speriată. Şi încă mai sînt; cred că e nevoie de mai mult de cîteva luni ca să crezi iar în tine însăţi şi s-o iei de la capăt.

Văzu faţa lui Anne schimbîndu-se.

– Înţelegi, nu-i aşa? Anne, te rog, fă-o. Te vreau pe tine. N-am nevoie de nimeni altcineva. Îmi place cum vorbeşti, cum arăţi şi-mi place ce-ai făcut. Anne, mă simt îngrozitor de singură şi mi-e atît de ruşine... Vreau să zic, să fii dată afară din propria-ţi casă... Anne, ascultă-mă, *am nevoie de tine.*

Anne privi dincolo de Dora, spre piscurile care se înălţau maiestuos la orizont. Atît de mult spaţiu în lume, atîţia oameni, atîtea căi de a evita întîlnirile. Dar ea stătea acolo, la masa aceea, iar în faţa ei se afla fiica lui Vince, cerîndu-i ajutorul. *Fiica lui Vince.* „Nu pot," îşi spuse. „Nu mă pot apropia atît de mult de el. Îmi doream o familie, nu o implicare atît de strînsă."

Dar ce crezi că e o familie, dacă nu implicare? În ansamblul ei, nu doar în părţile frumoase şi plăcute.

Dacă Dora n-ar fi fost fiica lui Vince, ar fi luat-o de clientă într-o clipă. Ea era singura din firmă care prelua cazurile de acel gen. Atunci, de ce să-l lase pe Vince, încă o dată, să determine ce avea să facă? Tocmai se hotărîse că niciodată n-avea să-l mai lase s-o desprindă cu forţa de familia ei. De ce să lase ca prezenţa lui să decidă dacă primea sau nu un caz care era exact specialitatea ei?

Nu există pentru mine. Am o profesie, am o viaţă, iar acum am şi o familie. Fac ce vreau eu. Iar trecutul nu are nici o legătură cu asta.

– În regulă, îi spuse ea Dorei şi, în acel moment, simţi că făcuse primul pas pe un drum al cărui sfîrşit nu putea să-l prevadă sau măcar să şi-l imagineze. Mă întorc la Los Angeles marţi. Şi, atunci, ne apucăm de treabă.

Capitolul 9

– Foarte drăguţ, spuse Dora, cu o scurtă privire aprobatoare spre mobilierul englezesc solid din cabinetul lui Anne. Şi are şi vedere frumoasă. Presupun că birourile pe colţ le păstrează pentru oamenii care lucrează de mai mult timp aici.

– Da, răspunse Anne, amuzată.

– Ei, pariez că în cazul tău au făcut o excepţie; oamenii spun lucruri minunate despre tine, foarte impresionante.

Se aşeză într-un fotoliu de piele, în faţa biroului.

– I-am întrebat pe vreo doi – nu te superi, nu-i aşa? Nu că n-aş avea încredere în tine, doar că sînt atît de nouă în domeniu, încît m-am gîndit că încă o opinie, mă rog, două opinii, de fapt... în fine, amîndoi au spus că sînt foarte norocoasă că te- am prins. Nu le-am spus că sîntem rude; voiam să creadă că m-ai acceptat fiindcă te interesa într-adevăr cazul meu şi consideri că am mari şanse, nu pentru că am fi verişoare... de-asta m-ai luat, nu? Vreau să zic, nici nu sînt sigură dacă mi-e mai bine sau mai rău cu o rudă. Of, n-am vrut să spun *mai rău;* ce prostie incredibilă. Voiam să zic doar că poate nu ţi-ai da tot atîta osteneală ca şi cu...

Anne lăsă ultimul cuvînt să rămînă în aer.

– Sînt cît de bună ca avocată pot fi, pentru toţi clienţii mei, declară ea fără intonaţie.

– Ştiu, ştiu asta, răspunse umilă Dora. Îmi pare rău pentru ce-am zis; zău că-ţi sînt aşa de recunoscătoare... *cu-adevărat* recunoscătoare, înţelegi; chiar am *nevoie* de tine. Ei, cu ce începem? Ce vrei să-ţi spun?

Anne zîmbi, observînd cît de preocupată era Dora de ea însăşi. Se întrebă cît de mult din drăgălăşenia şi farmecul ei erau prefăcute. Poate totul. Tatăl ei era expert în aşa ceva. O străbătu un neaşteptat val de repulsie. *Nu pot face asta. N-ar fi trebuit să accept niciodată.*

Dar Dora nu era vinovată pentru faptele tatălui ei; nu putea face nimic cu asemănarea aceea atît de mare, încît Anne avea cîte un şoc de fiecare dată cînd zîmbea sau întorcea capul într-un anume mod; nu era vina ei că, din cauza acelei asemănări, Anne se pomenea îndoindu-se de ea. Făcea parte din familie şi, cel mai important lucru, avea nevoie de Anne, iar acestui fapt Anne nu-i putea rezista.

Era factorul care o atrăsese din capul locului spre drept şi o mulţumise în toţi acei ani, fără rude sau prieteni apropiaţi. Faptul că era necesară. Nimeni nu avusese niciodată nevoie de ea. Pînă şi Eleanor, dorindu-i prietenia, avusese mai multă nevoie de propria ei familie, în ultimă instanţă. Anne îi avea pe clienţii ei. Pe mulţi dintre aceştia nu-i plăcea, nici nu-i admira, dar asta nu conta cu nimic; aveau nevoie de ea. Se aşezau în cabinetul ei şi încercau s-o convingă de cinstea, moralitatea, importanţa, farmecul lor, şi de faptul că fuseseră nedreptăţiţi îngrozitor. Dar, dincolo de toată lăudăroşenia şi fanfaronada lor, şi de minciunile lor deliberate, erau nişte oameni care întindeau mîinile după ajutor. Doreau să li se spună ce aveau de făcut şi cum

şi cînd s-o facă, şi chiar cînd nu-i respectau sfaturile, continuau să revină, cerînd alte instrucţiuni, noi încurajări, mai mult ajutor. Şi aproape întotdeauna erau recunoscători.

– Mă poţi întreba orice, spuse Dora. N-aş putea avea secrete faţă de tine şi nu mi-ar fi ruşine să-ţi spun nimic, fiindcă ştiu că ai înţelege şi nu vei rîde de mine. Am mare încredere în tine, Anne; nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Anne dădu din cap. În timp ce Dora vorbea, începea să simtă emoţia tipică a avocatului. Mai devreme, fusese atît de preocupată de asemănarea ei cu Vince, încît nu putuse remarca ingenuitatea din farmecul Dorei şi gingăşia convingătoare a surîsului ei. Acum le simţea forţa şi ştia că Dora avea să se prezinte superb la bara martorilor. Luă un creion.

– Să începem cu împrejurările în care l-ai cunoscut pe acest om. Joshua Durant.

– Ei, se aşează Dora mai bine în fotoliu. La Tamarack. Cineva ne-a făcut cunoştinţă, la o petrecere. El tocmai pleca. Nu-i plac petrecerile mari, trecuse doar pentru un minut, dar am intrat în vorbă şi pe urmă ne-am dus la cină. Iar apoi am mers acasă la mine.

– Asta a fost acum trei ani şi ceva?

– Trei ani şi două luni.

– Deci, aţi început să locuiţi împreună imediat după ce v-aţi cunoscut.

– Ei, nu chiar imediat. Voia el, dar eu...

Se întrerupse. Pe buze îi tremură un mic surîs nostalgic.

– Nu-i adevărat, să ştii. Eu am fost cea care am vrut. Josh voia să mai aşteptăm. A spus că era mai bine să stea fiecare la el acasă şi să ne întîlnim cît de mult doream, iar după un timp să ne hotărîm dacă doream

mai mult sau nu. Eu n-am vrut să mai aşteptăm; mă temeam să nu-l pierd. Dar, desigur, am făcut cum a zis el; ştii, bărbaţii se pricep întotdeauna mai bine să fixeze reguli.

Privirea lui Anne deveni tăioasă.

– Asta a fost o înţelegere între voi? Ca el să stabilească regulile şi tu să le respecţi?

– Nu ştiu, se încruntă Dora. Niciodată n-a spus aşa. Şi nici eu. Vreau să zic, n-a fost nevoie, înţelegi; pur şi simplu aşa a ieşit.

– Vorbeşte-mi despre el, îi ceru Anne, pentru a o vedea pe Dora încruntîndu-se din nou. Majoritatea oamenilor se încruntau, exact în acel mod, cînd li se cerea să descrie o persoană pe care înainte o iubiseră, iar acum o dispreţuiau. Erau prinşi în dilema de a dori să descrie persoana într-un fel care să-l facă şi pe ascultător s-o dispreţuiască, oprindu-se totodată la limită înainte de a o transforma într-un monstru pe care nimănui nu i-ar fi fost posibil să-l iubească vreodată.

– E un ticălos egoist, arogant şi meschin, declară Dora, izbucnind în lacrimi. Iartă-mă, nu trebuia să spun asta.

Se îndreptă de spate şi se şterse la ochi cu pumnii, ca un copil.

– E foarte deştept – oamenii susţin că e inteligent – şi poate fi aşa de dulce şi iubitor şi amuzant, cînd vrea. Femeile sînt înnebunite după el; e înalt şi arătos, numai că a stat prea mult pe-afară, aşa că are pe faţă riduri care-l fac să pară mai bătrîn decît e. Tot timpul e bronzat, de la soare, are ochii albaştri- închişi şi părul un fel de şaten deschis; cred că soarele i-l deschide şi mai mult. Dă o mulţime de bani pe haine; îmi plăcea felul în care se îmbrăca. Dar nu e nici pe departe atît de drăguţ pe cît pare; de fapt, e topit după el însuşi; nu-l inte-

resează decît ce vrea el. Nu m-a lăsat să-mi aduc mobila în apartamentul lui, nici animăluţele – colecţionez animale de ceramică; s-a scris şi în reviste despre colecţia mea! – şi a trebuit să le las în custodie. Nu mă lăsa să-i spun bucătăresei ce să facă la cină, avea felurile lui de mîncare favorite şi mie nu-mi rămînea decît să le mănînc sau să flămînzesc. E arogant şi crud, brutal şi tiranic. Dar cum s-o fi putut şti, pînă nu m-am mutat la el? Mă brusca încoace şi-ncolo la fel cum face cu muncitorii lui...

– Care muncitori? Cu ce se ocupă?

– Sapă. E arheolog şi, bineînţeles, are muncitori care fac cea mai mare parte din săpături, dar spune că-i place şi lui să lucreze. Zice că-i place să simtă pămîntul cu mîinile lui – mie mi s-a părut o idee foarte ciudată – cum îi descoperă secretele cu mîinile, nu cu aparate, ca să fie mai aproape, mai implicat în istorie, mai strîns legat de oamenii care au pus atunci, demult, obiectele în mormînt, sau unde le-au pus. Cam aşa ceva. Vorbeşte mult în stilul ăsta; nu înţelegeam întotdeauna exact ce voia să spună, dar prindeam ideea.

Anne repeta frazele în sinea ei, încîntată. Să simtă pămîntul. Să-i descopere secretele cu mîinile, nu cu aparatele.

– Şi altceva ce mai face? întrebă ea.

– A, de toate. Excursii, schi, navigaţie, tenis, înot; pînă şi polo joacă, uneori. E şi un bun dansator. Şi e profesor de arheologie la U.C.L.A. şi consultant la Muzeul lumii antice. Şi cumpără opere de artă şi antichităţi, mai ales cînd călătoreşte.

Anne făcu o însemnare.

– De unde are bani pentru toate astea? Pare cam mult, pentru un salariu de arheolog şi profesor.

– A moştenit destui bani, de la bunicii lui; i-au lăsat o

avere întreagă. Nu seamănă cu nici un profesor pe care l-ai întîlni vreodată, să ştii; pare mai degrabă un playboy. Nu e; munceşte într-adevăr pe brînci; dar are un apartament senzaţional şi un beci cu vinuri şi, împreună cu un prieten, o ambarcaţiune de curse, şi-şi cumpără costume *Versace*... îi plac lucrurile elegante.

– Cînd ne-am cunoscut, spuse Anne gînditoare, ai spus că nu-l interesează mîncarea bună; că era obişnuit cu mîncărurile proaste pe care le găsea în deplasări, aşa că nu conta dacă-i găteai sau nu. Asta nu se prea potriveşte cu vinurile fine şi plăcerile vieţii.

Dora roşi.

– Ei, de fapt îl interesează mîncarea. Ştie multe despre ea, ştie mai multe decît mine, şi are cei mai buni furnizori din oraş, pentru petrecerile lui. Pur şi simplu, gătitul nu s-a lipit niciodată de mine. Şi o ştia.

– Cîţi bani are?

– Nu ştiu. Am încercat să aflu, prin aluzii, înţelegi, dar nu mi- a spus niciodată. Nu-şi face griji cu banii; ştiu asta.

– Şi tu?

– Am destui. Mi-a înfiinţat bunicul un fond şi tatăl meu altul.

„Bunicul ei," îşi spuse Anne. „Ethan. Avem acelaşi bunic. Şi i-a stabilit un fond. Probabil că a făcut cîte unul pentru toţi nepoţii. Cu o singură excepţie. Eşti la serviciu," îşi reaminti ea severă, concentrîndu-se din nou asupra Dorei:

– Şi cît îţi aduc fondurile astea?

Fata ezită.

– Nu vorbesc despre ele, decît cu contabilul.

Anne tăcu.

– Dar dacă trebuie neapărat să ştii... cam o jumătate de milion pe an.

Anne dădu din cap:

– El ştia? Aţi discutat despre veniturile voastre separate?

– Nu, ţi-am mai spus: nu l-am întrebat niciodată cu adevărat. Erau multe despre care nu vorbeam, să ştii. La început, ieşeam des în oraş şi discutam despre oamenii pe care-i vedeam, despre locurile unde ne duceam, iar după un timp – tot anul trecut, cred – n-am mai prea ieşit; Josh spunea mereu că voia să stea acasă şi să citească. A fost cea mai plicticoasă perioadă, zău aşa; pînă la urmă, am început să umblu singură.

– Ieşea şi el singur?

– Mult. La început, nu; le făceam pe toate împreună, în afară de munca lui; n-am ştiut niciodată prea mult despre asta. Dar anul trecut a stat mai mult pe-acasă, citind şi ascultînd muzică, sau se ducea cu prietenii, toţi erau oameni de ştiinţă şi scriitori, iar mie nu-mi plăcea nici unul. Vorbeau despre lucruri care pe mine nu mă interesau şi nici ei nu păreau prea interesaţi de ceea ce voiam eu să discutăm, aşa că mi-am zis că nu merita efortul. Deci, cînd Josh îşi stabilea întîlniri cu ei, eu mă duceam la petreceri sau îmi chemam cîte o prietenă să mergem la un film, înţelegi, doar ca să nu trebuiască să stau acasă şi să mă simt exclusă.

– Aţi vorbit vreodată să faceţi unele lucruri separat, să vă îndepărtaţi?

– Nu, nu m-am gîndit niciodată la asta. Vreau să zic, majoritatea oamenilor căsătoriţi o iau uneori pe cont propriu...

– Dar voi nu eraţi căsătoriţi.

– Ştiu, dar uitam mereu. Vreau să zic, eram ca şi căsătoriţi – ăsta-i tot rostul poveştii ăsteia, cu procesul, adică eram exact ca doi oameni căsătoriţi. Nu conta că

n-aveam acte pe care să le arătăm...

– Vorbeaţi despre căsătorie?

– Bineînţeles! Tot timpul.

– Cum? El ce spunea?

– Spunea că voia să se însoare cu mine. Spunea că mă iubea şi voia să se însoare cu mine.

Anne lăsă creionul jos şi o privi lung pe Dora.

– Ascultă-mă. Indiferent ce le-ai spus altora, mie ai să-mi spui adevărul. Nu te voi reprezenta, dacă bănuiesc să-mi spui jumătăţi de adevăruri, invenţii sau minciuni sfruntate. Voi renunţa la cazul ăsta în clipa cînd descopăr că se întîmplă aşa ceva. Mai clar de-atît nu pot să-ţi spun.

– N-am minţit! strigă Dora.

Peste un moment, însă, sub privirea fermă a lui Anne, îşi plecă ochii. Buza de jos i se răsfrînse înainte; o podidiră lacrimile.

– N-a spus-o niciodată. Am aşteptat şi-am tot aşteptat şi... într-un fel... aduceam vorba, înţelegi, din cînd în cînd... dar el, niciodată. Parcă asurzea ori de cîte ori începeam eu.

Anne luă creionul:

– Ce-ţi *spunea?*

– Spunea că îi plăcea să fie cu mine; cu mine se putea relaxa. Spunea că spera să ajungă pînă la o vîrstă matusalemică, fiindcă voia să trăim împreună mult, mult timp. Ăsta era altul dintre modurile lui ciudate de a vorbi. Spunea că voia să călătorim mult şi să-mi arate colţurile secrete şi spiritele ascunse ale locurilor pe care credeam că le cunosc. Şi mi s-a părut ciudat şi lucrul ăsta şi, oricum, dacă stau să mă gîndesc, n-am prea călătorit împreună. Spunea că voia să-mi aducă serafimi şi şerpi, pentru că lumea mea era prea strîmtă; niciodată n-am înţeles despre ce era vorba.

Anne simţi o durere ascuţită, nefamiliară şi deconcertantă. Ei nu-i spusese nimeni asemenea lucruri.

Bineînţeles că nu, îşi spuse ea categorică. În viaţa ei nu exista loc pentru fantezii. Dar o nedumerea portretul pe care i-l făcea Dora lui Josh Durant. Ce ciudat că un tiran arogant, crud şi egocentric vorbea cu atîta tandreţe, folosind expresii proprii poeţilor.

– Şi nu spunea numai atît, continuă Dora. Restul nu mi-l mai amintesc.

– Nu-ţi mai aminteşti? V-aţi despărţit doar de scurt timp.

– Bine, dar nu mi-a mai spus asemenea lucruri de ani de zile. Le spunea la început, cînd eram împreună. Pe vremea aia, spunea lucruri frumoase tot timpul. Dar în ultimul timp, nu. M-am mutat la el şi a început să se schimbe.

– Imediat?

– Mă rog, nu imediat. După un timp.

– După cît timp?

– Ei, nu-mi mai aduc aminte. Un an, poate.

– Tu ai fost aceea care ai vrut să te muţi la el, spuneai. El voia să mai aşteptaţi. Ce l-a făcut să se răzgîndească?

– Păi, eram împreună tot timpul şi părea evident.

Anne aşteptă.

Umerii Dorei se prăbuşiră.

– Îi tot spuneam ce nefericită eram. Chiar eram, să ştii; nu puteam suferi să mă duc acasă, într-un apartament pustiu, parcă aş fi fost alungată din viaţa lui. Aşa că-i spuneam încontinuu cum doream să fac diverse treburi pentru el şi nu suportam gîndul că nu ţinea la mine destul ca să locuim împreună şi cît de nefericită eram, şi de singură. Cred că i-a fost mai greu aşa. Dar ne simţeam atît de bine în perioada aia, încît mi se

părea că n-avea nici un sens să nu fim cu adevărat împreună, şi nici nu mai era nevoie să aştept ca să ştiu ce simţeam; îl doream încontinuu. Aşa că a durat o vreme, dar apoi a fost de acord şi ne-am simţit minunat un timp, pînă s-a schimbat. Ne-am înţeles bine un an. Cel puţin un an.

Tăcu. Anne îşi revăzu însemnările.

– Ai spus că nu vorbeaţi despre bani. Ajunseserăţi la vreo înţelegere, financiară sau de altă natură, cînd aţi început să locuiţi împreună?

– Ca un fel de contract, adică? Nu.

– Aţi avut o înţelegere orală?

– De pildă?

– Aţi stabilit o perioadă concretă de timp în care să trăiţi împreună – şase luni, un an, doi ani – înainte de a discuta despre o formulă mai permanentă? Aţi convenit să împărţiţi cheltuielile vieţii – mîncarea, ratele de ipotecă şi aşa mai departe? Sau felul cum v-aţi fi împărţit lucrurile dacă vă despărţeaţi? Aţi hotărît dinainte să ţineţi conturi bancare separate?

Dora clătină din cap:

– Ne iubeam. Nu ne gîndeam la bani şi, cu siguranţă, n-aveam de gînd să vorbim despre ei. Vreau să zic, locuiam în aceeaşi casă, nu stabileam reguli pentru despărţire. Nici nu ne *gîndeam* la despărţire. Niciodată n-am crezut că aveam s-o facem.

– Despre copii aţi vorbit vreodată?

– Nu. Josh detesta copiii.

– Şi tu?

– A, mie mi-ar plăcea să am doi, trei. Dar nu m-am mai prea gîndit la ei, cît am fost cu Josh.

Anne deschise o pagină nouă a caietului.

– Povesteşte-mi despre prietenii voştri.

– Ce-i cu ei?

– Cine erau, cît de des vă întîlneaţi cu ei, cît de mult le vorbeaţi despre voi înşivă. Le spuneaţi că urma să vă căsătoriţi într-o zi? El le-a pomenit vreodată despre căsătorie? Perechile îşi comparau părerile despre viaţa împreună şi vorbeau despre viitor?

– Din cîte-mi amintesc eu, nu. Ţi-am spus, în ultimii doi ani n-am prea văzut alţi oameni, nu împreună, oricum, aşa voia Josh. Voia ca totul să meargă după placul lui: prietenii, restaurantele, locurile unde călătoream, mobila, apartamentul.

– Şi ce spunea cînd tu obiectai?

– Nu obiectam.

– Nu scoteai nici o vorbă despre dorinţele tale?

– Ţi-am spus, el făcea regulile.

– Dar mi-ai mai spus şi că voiai să te măriţi cu el şi tot aduceai vorba de asta. Chiar dacă el făcea toate regulile şi ţie nu-ţi conveneau?

– L-am iubit! Şi încă-l mai iubesc!

– E prima oară cînd te aud spunînd asta. L-ai iubit cu adevărat? Îl mai iubeşti şi-acum cu-adevărat?

– Îl ador!

– Nu te cred, o privi lung Anne. Va trebui să-mi spui cu ce vrei să te-alegi din afacerea asta. Ce te interesează de fapt şi în ce măsură e doar o răzbunare rapidă şi murdară.

Ochii Dorei se îngustară.

– *Rapidă şi murdară...?* Cine mă-ta te crezi să...

I se opri respiraţia, apoi se aplecă înaine:

– Iartă-mă, scuză-mă, îmi pare atît de rău, ce mod îngrozitor de a-ţi vorbi. Nici nu-mi dau seama ce mi-a venit; eu nu *fac* aşa ceva. Poate din cauza cuvîntului ăluia. Răzbunare. Sună atît de... veninos. Nu de răzbunare e vorba; nici nu s-ar pune problema vreodată. Doar că vreau să rămîn cu ceva...

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Ceva concret. Dacă nu-l mai pot avea pe Josh, dacă l-am pierdut într-adevăr pentru totdeauna, vreau cel puţin să recunoască – în public! – că i-am fost ca o soţie şi merit aceleaşi lucruri pe care le-ar căpăta o soţie. Respect, pe de o parte. Aş prefera iubirea, aş prefera să-i fiu soţie, dar dacă pe astea nu le pot obţine, atunci vreau respect. Şi bani. Unei soţii ar fi trebuit să-i plătească pensie alimentară; ar fi răsplătit-o ani de zile pentru că a fost tot ceea ce şi-a dorit el, pentru că l-a iubit şi a ţinut la el; ar fi trebuit să ia măsuri că are viitorul asigurat, înainte de a-şi găsi... alta...

Îşi acoperi faţa cu mîinile, suspinînd încet. Bravo, spuse Anne în sinea ei. Avusese dreptate: Dora avea să arate splendid la bara martorilor. Era chiar posibil ca o mare parte din ceea ce spunea să fie adevărat. Probabil că nici Dora însăşi nu mai ştia precis ce era realitate şi ce era numai imaginaţie alimentată de furie şi dezamăgire. După cum, bănuia Anne, nu ştia nici Josh Durant.

Slavă Domnului că eu nu trebuie să trec prin aşa ceva. Era un gînd care-i venea cu regularitate, cînd avea de-a face cu clienţii. Slavă Domnului că se ţinea departe de intimitate, departe de a pune măcar problema să trăiască împreună cu cineva sau, mai rău, să se mărite, departe de a trebui să simtă vreodată acele decepţii şi agenţi corozivi, acea furie care ţîşnea din cenuşa dragostei, acea înceţoşare a adevărului şi acea falsitate care tulbura raţiunea. Şi raţiunea, clară şi cu muchii tăioase, neîntinată de emoţii, era aceea pe care o plasase Anne în centrul vieţii ei, ba chiar într-al întregii sale fiinţe.

– Te-ai supărat? întrebă Dora, ridicînd privirea. Nu trebuia să-ţi vorbesc aşa; n-am s-o mai fac niciodată. Eu nu sînt aşa, serios. Te rog, iartă-mă, Anne. Spune-mi

că n-ai să... mă alungi, sau ceva. Încă mai eşti avocata mea, da? Nu pot să-ncep să-mi caut alta! Primul avocat nu m-a înţeles şi ştiu că tu mă înţelegi, iar peste o lună începe procesul şi *nu mă poţi părăsi tocmai acum!*

– N-am să te părăsesc, răspunse calmă Anne. Dar n-am glumit în legătură cu adevărul. Va trebui să te gîndeşti ce vorbeşti şi să fii sigură că nu-mi spui numai ceea ce crezi tu că e adevărul, sau ce-ai dori să crezi că e adevărul. Înţelegi asta?

Faţa Dorei se lumină din nou.

– Da, da, bineînţeles. N-am să te mint niciodată.

Anne oftă. „Ba sigur c-ai să mă minţi," spuse, în sinea ei. „Însă vom face tot ce putem." Deschise caietul la o nouă pagină. Doar patru săptămîni pînă la înfăţişarea în instanţă. Aveau multă treabă de făcut.

Vince îi telefona Dorei de două ori pe lună. Îi plăcea să considere că prefera să converseze cu el, nu cu mama ei, şi se asigura să aibă întotdeauna o colecţie de bîrfe din Washington cu care să-şi condimenteze convorbirile. Mai lua măsuri şi ca să ştie şi alţii despre aceste dialoguri regulate; erau importante pentru imaginea lui.

– Mă pregătesc s-o sun pe fiică-mea, îi spuse el lui Ray Beloit, cînd acesta apăru în uşa sa, într-o seară la ora zece. Va dura un timp; întotdeauna avem multe de discutat.

– Cred că pe-asta preferi s-o auzi, îl ocoli Beloit cu familiaritate încrezătoare, lărgindu-şi cravata, în drum spre cabinet. Vin de la sediul partidului. S-a pronunţat numele tău.

Nemulţumit, Vince îl urmă mai încet. Cînd ajunse în birou, Beloit tocmai îşi turna de băut.

– Vrei şi tu?

– Îmi iau singur.

– E o seară mare, Vince. Nu fi scorţos numai fiindcă m-am servit singur. Am stat pe-aici destul timp ca să mă simt ca acasă; şi-o să stau şi mai mult. Nu te interesează ce-au spus?

– Mi s-a pronunţat numele. Şi ce-i cu asta? Anul viitor sînt alegeri.

– Şi în mahalale e un zăpăcit care şi-a pus în cap să te învingă.

– Aşa vorbesc ăia din centru?

– Unii dintre ei. Sînt neliniştiţi. Şi tu la fel.

– Sînt nişte babe, zise Vince turnîndu-şi scotch în pahar şi adăugînd cuburi de gheaţă. O fi el pe-aproape, dar n-are nici o şansă să cîştige.

Beloit scoase din buzunar un articol de ziar decupat.

– *Rocky Mountain News* a făcut ieri un sondaj...

– L-am văzut. Ce naiba ai păţit, Ray? Sîntem în iulie; listele electorale se completează în aprilie viitor. Am avut o vară liniştită; ăia de la ziar încearcă să-şi mărească şi ei tirajul. Poate c-au umblat la procentaje; nu m-ar mira, din partea lor. Oricum, un sondaj electoral cu nouă luni înainte de întocmirea listelor e bun să-mpachetezi peştele în el şi altceva nimic; ştii doar; o ştiai încă dinaintea mea. Ce te-a apucat, de fapt?

– M-hmm, se tolăni Beloit în lungul canapelei de piele neagră a lui Vince, punîndu-şi paharul în echilibru pe movila amplă a burţii şi privindu-l ca şi cum i-ar fi impus să rămînă vertical. Numele tău s-a spus mult. Nu doar pentru cursa electorală de la anul. Dar pe aia ai s-o cîştigi. Ăsta-i primul lucru.

Ochii lui Vince se îngustară.

– Şi al doilea?

– Păi, se tot vorbeşte despre Casa Albă. Mai sînt trei

ani. Nu prea mult timp, cu legislativele şi celelalte.

Se lăsă o tăcere prelungă. Vince merse spre peretele cu ferestre arcuite şi privi fîntîna arteziană care împroşca trîmbe de apă luminate în piaţa de jos, şi terasa strălucitoare a cafenelei de dincolo de ea. De-a lungul anilor, el şi Beloit vorbiseră despre preşedinţie şi sondaseră alţi oameni politici şi donatori importanţi ai partidului. Dar fusese întotdeauna o chestiune de viitor; Vince ştia că un senator apusean dintr-un stat cu populaţie răzleaţă avea nevoie de o bază şi mai puternică decît un candidat din Est. Însă, dacă oamenii dinăuntrul partidului vorbeau despre alegerile de peste trei ani...

Se întoarse, trecînd încet cu privirea peste mobilierul negru, masiv, din cabinet, peste cărţile de pe pereţi, peste fotografiile Dorei, aflate pretutindeni. Îi plăcea ca vizitatorii să le vadă. Aveau să-i fie de folos; Dora avea să-i fie de folos. Cel mai bine ar fi fost dacă era căsătorit. Trebuia să se ocupe de asta, şi repede. Nu prea grozav: trei neveste. Dar, de-a lungul anilor, ţara alesese preşedinţi necăsătoriţi, preşedinţi cu amante, preşedinţi cu copii nelegitimi, chiar şi un preşedinte care divorţase şi se recăsătorise. În trecut, existaseră căi de a trece peste orice.

– Deci, la anul vei fi reales, spuse Beloit. Cu avantaj mare.

Vince îl privi:

– Ţi-am spus că nu-mi fac griji.

– Mi-ai spus că vei cîştiga la limită.

Beloit luă o înghiţitură prelungă.

– L-am urmărit pe caraghiosul ăsta, am citit despre el şi-aşa mai departe. Spune măscări despre tine şi are o mulţime de susţinători. Nu prea mulţi în Denver, încă, dar merge pe căi lăturalnice şi adună adeziuni ca o hîrtie de muşte. Dar, mă cac, doar nu-ţi faci griji, nu? Nu

te interesează că ne-am putea asigura să iasă din cursă încă înainte de candidaturi.

– Nu m-aş opune, răspunse Vince, după un moment. Ai destul ca s-o faci?

– La fix. E aproape imaculat. Dar am găsit vreo două care ar trebui să-i facă de petrecanie. Dacă-i cazul, ne vom folosi de frate-său; Doamne, ce ameţit. Nici nu ţi-ar veni să crezi; acu' cîţiva ani; a...

– Nu vreau să ştiu. Rezolvă problema şi nu comenta.

– Nu comentez, şi-o ştii al naibii de bine.

Rămînînd tolănit, Beloit ridică paharul. Vince îi aruncă o privire scurtă, rece, apoi se întoarse să şi-l umple pe al lui. Respiraţia lui Beloit răsuna greoaie în tăcerea din apartament. În cele din urmă, îşi coborî picioarele peste marginea canapelei.

– N-am terminat. Mai avem vreo cîteva de vorbit. Cu vîrf şi- ndesat.

Îşi turnă scotch pînă la buza paharului şi se aplecă să soarbă prima înghiţitură. Îndreptîndu-se, gemu şi-şi duse o mînă la noadă.

– Bătrîneţile... O.K., uite cum stăm. Mă pot ocupa de papiţoi, să mă asigur că-ţi obţii avantajul. Îi pot presa pe băieţii din centru să te susţină şi să nu se uite după alte surle şi tobe, indiferent de ce motive trăsnite găsesc. E multă treabă de făcut, dar o scoatem noi la capăt; părerea mea, în două vorbe, e că-ţi putem obţine nominalizarea. Dar trebuie să-mi pice şi mie ceva la afacerea asta.

– Secretar de stat? întrebă Vince, cu un zîmbet. Ambasador la Curtea St. James?

– Astea nu-s de nasul meu, răspunse serios Beloit. Mi-ar fi plăcut oricare, dar n-am făcut colegiul, nu vorbesc întotdeauna literar şi-mi stă ca dracu' în smoking. În plus, n-aş trece niciodată peste examenul trecutului;

am destule chestii care m-ar zbura din competiţie. Chestii despre care nu ţi-am spus, nici nevesti-mii, nimănui. Curios: te încurci în cîte ceva şi nu ştii ce-o să se-ntîmple peste cinşpe, douăzeci, treizeci de ani, poate şi mai mult, şi parc-ai fi umblat în tot timpul ăsta cu bomba-n buzunar, fără să ştii că-i acolo, şi pe urmă, deodată, îţi pică fisa şi ştii c-o să explodeze dacă faci un anume lucru, şi-ntotdeauna-i lucrul pe care *vrei* cel mai mult în pizda mă-sii să-l faci, doar că acum nu mai ai nici o şansă să-l poţi face. Niciodată. Înţelegi?

– Cred că de bani e vorba, spuse Vince, ca şi cum Beloit nici n- ar fi vorbit. Cît?

– Du-te-n mă-ta, Vince, nu de bani vorbesc. Vorbesc despre ceva de înaltă clasă, ceva ca funcţia de ambasador, dar şi mai mişto, fiindcă pe toţi i-ar durea în cot ce-am fost înainte.

Vince se uită la el ca la un copil.

– Înalta clasă nu poţi s-o cumperi.

– Ba unii pot. Eu, probabil, nu. Dar pot să *am* înaltă clasă. Cu asta vreau să m-aleg de-aici. Ascultă, Vince, vreau să fiu eu patronul Companiei *Tamarack.*

Vince se holbă la el.

– Vrei, *ce?!?*

– De ce nu? E pe cît de distinsă se poate. Şi am nevoie de aşa ceva. Mi-e dor de *Lake Forest Development;* a fost cel mai de soi lucru care mi-a ieşit vreodată. Lorraine spune că trebuie să-mi găsesc ceva de făcut, care să mă scoată din casă, să mă îmbăţoşeze. Da' tre' să fie distractiv, Vince, şi elegant, şi ăsta-i Tamarack-ul. Sigur să c-ar putea să aibă mari probleme cu ăia de la E.P.A. care vor să ia mostre de sol din vechile gropi de gunoi ale minelor – tot capătul de est al oraşului, nu? Dacă descoperă că pe-acolo se scurg minerale periculoase, oraşul ăla a intrat în rahat pîn-la

gît. Ştiu eu ce spun; am cercetat. Proprietarii caselor vor fi obligaţi să achite curăţenia în ogrăzile lor din dos şi n-o să le convină. Şi-au s-apară tot felul de tipi care aşa deodată vor avea greţuri şi tremuricluri şi-or să dea vina pe poluarea de la gropile minelor, adică pe compania care-l patroana lor, adică familia ta. Aşa că va trebui să muţi oamenii în alte părţi ale oraşului, să cureţi pămîntul şi să-l reamenajezi... multă bătaie de cap, multe parale. Cine naiba a asmuţit E.P.A. pe familia ta? Le purta careva rîcă? Sau poate vreun băiat cuminte din guvern s-a hotărît să dea exemplu şi a ales o staţiune la modă ca să-şi facă de cap? Ei, cum o fi, cum n-o fi, eu tot o vreau. Orlunde-n lume, cum zici numele Tamarack, cum oamenii ciulesc urechile. Încep să se gîndească la stele de cinema, la vedete t.v., la foşti regi – ce naiba, şi la regi pe bune – numai bani, glorie şi strălucire. Li se pare un loc straşnic. Şi este. Şi-l vreau. Şi frate-tău Charles vrea să-l vîndă. A cacarisit-o regeşte în Illinois şi are nevoie de bani. Nu-ţi spun nici o noutate.

– Dacă fratele meu vrea să vîndă, telefonează-i şi fă-i o ofertă.

– Nu, tot nu te-ai prins. Asta o poţi face tu, în timp ce eu sînt ocupat să-ţi ung roţile pentru Casa Albă. Poţi să ai grijă de trebuşoara asta, pentru mine; altceva nu vreau. Convinge-ţi familia să vîndă; unii dintre ei nu vor. Şi convinge-i să vîndă ieftin. Nu vreau să arunc banii pe fereastră; am mai făcut-o de cîteva ori şi mă enervează, am impresia că oamenii rîd de mine. E un fleac pentru tine, Vince; tu ai influenţă acolo. Marele senator, faimă, influenţă, televiziune; tot tacîmul. Familiile îl mănîncă pe pîine cu unt. Deci, aşa stăm. Eu cumpăr Compania *Tamarack* pe-un mizilic şi cît mai curînd; n-am chef să mai aştept. Şi tu-ţi tragi un covor roşu pînă la Casa Albă. Ai cuvîntul meu, Vince; vei fi preşedinte. Preşedin-

tele Vincent Chatham al Statelor Unite ale Americii. Ne aşteaptă zile mari, garantat.

Vince îşi mai turnă un pahar.

– Am să mă gîndesc.

– Nu, nu, trebuie să ştiu c-o faci, Vince. Voiai să afli despre întîlnirile mele de azi; ţi-am spus din prima. Ceea ce vreau şi de la...

Sună telefonul. Vince ridică receptorul aparatului de pe birou şi auzi vocea Dorei.

– E fiică-mea, îi spuse el lui Beloit. Discutăm mîine.

– Ar trebui s-o lămurim acum.

– La şapte jumate. La micul dejun. Şi adu pe cine ştie cel mai bine încotro ne îndreptăm de-aici încolo. Nu ditamai haita; doar un om, doi, care să vorbească serios, nu sloganuri electorale.

– Ai putea s-o suni tu, peste-un sfert de oră cel mult.

– La dracu', vreau să vorbesc cu fata mea! Şi peste asta nu trece nimic!

Beloit înţelese în sfîrşit.

– Vai, ce devotament, oftă el. Un bun familist, un tată minunat, un om loial, iubitor, *de încredere.* Femeile, mai ales, apreciază aşa ceva. Ne vedem mîine.

– Managerul meu de campanie, spuse Vince în telefon; aşteptă pînă auzi uşa de la intrare închizîndu-se. Voi avea nevoie de unul nou, totuşi; nu-i destul de tare pentru ce se-anunţă. Ascultă: o să te bucure...

– Tati, îl întrerupse Dora, în sfîrşit am cunoscut-o pe verişoara mea Anne.

Vince se trînti pe fotoliul de la birou.

– Ce naiba vorbeşti?

– Verişoara mea. Haide, tati, ştiu că n-ai vorbit niciodată despre ea, dar asta nu înseamnă că nu există. Am cunoscut-o săptămîna trecută. Acum îşi spune Anne Garnett; şi-a schimbat numele cînd a fugit, la

cinşpe ani. De ce nu vorbea nimeni niciodată despre ea? Am întrebat-o, dar n-am putut primi un răspuns clar.

Garnett, îşi spuse Vince. Numele de fată al mamei sale. Nici nu le trecuse prin minte lui Ethan şi lui Charles, sau cretinilor ălora de detectivi pe care-i angajaseră.

– De unde ştii toate astea?

– Mi-a spus ea. Ne-am întîlnit acasă la Gail, în Tamarack. Fusese la înmormîntare; ai văzut-o; mai ţii minte că ţi-am arătat-o şi am spus că toată lumea se uita la ea?

– A fost la Gail acasă?

– Adineauri am spus.

– Charles a telefonat acolo. Şi alţii la fel. Gail a zis că nu ştia unde era.

– Nu ştiu nimic de asta. Gail ştia unde era, cînd am ajuns eu acolo; stăteau pe terasă şi luau prînzul. A fost vreun scandal cu ea, sau ce? De ce nu mai vorbeşte nimeni despre ea? E o femeie interesantă – nu genul tău, totuşi; e foarte puternică şi hotărîtă; nu cedează. Şi foarte inteligentă, şi nu te poartă cu vorba. De-asta am angajat-o.

– Ai *angajat-o?*

– E avocata mea. Ţi-am spus că l-am concediat pe celălalt...

– Fir-ar al dracului să fie! sări Vince din fotoliu, trăgînd telefonul după el. Ce futu-i mama mă-sii se-ntîmplă cu tine? Ţi-am spus...

– *Nu vorbi aşa cu mine, tată.* Acuşi închid.

Vince expiră prelung.

– Ţi-am spus să renunţi la procesul ăla. Credeam că m-ai ascultat.

– Normal că nu. De ce să renunţ?

– Cînd l-ai concediat pe idiotul ăla de avocat, n-ai

renunţat?

– Nu, numai la el. Nu ţinea cu mine. Am nevoie de cineva care să mă înţeleagă. Trebuia să-mi iau din capul locului o femeie. Bărbaţii nu înţeleg lucrurile astea. Uită-te la tine; nici nu-ţi pasă dacă mi se face dreptate sau nu. Şi nici pe Josh nu l-ai plăcut. Niciodată nu-ţi place nimic din ce fac eu.

– Nu te smiorcăi; ştii că nu suport. Stai o clipă.

Vince comută convorbirea pe telefonul portabil şi începu să se plimbe pe toată lungimea camerei. Lumina din plafon îi ardea ochii şi o stinse, rămînînd nemişcat, în timp ce vederea i se adapta la întuneric. Un proces. Şi Anne.

Un proces. Sex şi bani.

Şi Anne.

Ai cuvîntul meu; vei fi preşedinte. Preşedintele Vincent Chatham al Statelor Unite ale Americii.

– Stai puţin, repetă el.

De-a lungul anilor, ţara alesese preşedinţi cu amante, preşedinţi cu copii nelegitimi... În trecut, existaseră căi de a trece peste orice.

Fusese atît de sigur.

Trebuia să-i pună capăt. Stătuse destul de prost şi doar cu procesul Dorei; ştiuse cît de periculos putea fi aşa ceva şi îi interzisese cu desăvîrşire să continue. Dar acum era de-o mie de ori mai rău. Acum, ameninţarea plutea deasupra lui, ca o pasăre uriaşă. Anne. Avocata Dorei. Sfătuitoarea Dorei. Confidenta Dorei. O femeie crudă, răzbunătoare, croindu-şi drum în viaţa fiicei sale, săpînd familia ca s-o întoarcă împotriva lui. Şi apoi – *cînd?* – adresîndu-se presei. Ca să întărîte întreaga lume contra lui.

Trebuia s-o oprească. Şi ea şi Dora trebuiau să fie oprite. Dar Dora, evident, nu ştia nimic. Nu încă. Vince

se opri din mers, concentrîndu-se să vorbească sonor şi cald.

– Dora, am mai discutat despre asta. Şi ştiu că ai înţeles tot ce-am spus, şi multe pe care nu le-am spus; niciodată n-a trebuit să-ţi explic nimic ca unui copil. Nu poţi compărea în instanţă şi în nici un caz cu un proces de genul ăsta; sîntem în ochiul publicului...

– *Tu* eşti în atenţia publicului; eu sînt invizibilă.

– Ai destulă minte ca să nu spui aşa ceva. Ştii că am duşmani care pîndesc exact o ocazie ca asta. Fiica *mea,* la tribunal, cu un proces de pensie alimentară.

Chicoti cald, încrezător:

– Grozavă combinaţie. Sex şi bani, şi un tată în politică. Ştii doar cum s-ar repezi presa. N-ar pierde nici un moment ca să facă aluzii răutăcioase la calitatea mea de a fi senator. Dora, ascultă-mă. *Oraşul ăsta e plin de duşmani! Toată ţara e plină de ei!* Ar pune ziarele să scrie editoriale despre mediul meu familial, despre creşterea copiilor, despre *morală,* pentru numele lui Dumnezeu! M-ar acuza pentru tot ce-ai făcut tu; ar ieşi ditamai bîlciul. Iar eu am alegeri la anul!

– Tare te mai agită afacerea asta, comentă Dora. Mult mai mult decît acum două săptămîni. Vreau să zic, nu erai tu tocmai încîntat că-l dădusem în judecată pe Josh, dar acum ai înnebunit de-a binelea. Ce-mi scapă oare?

Vince trase aer în piept.

– Sînt îngrijorat şi încerc să te fac să înţelegi. De obicei, te preocupă mai mult problemele mele, Dora, eşti mai înţelegătoare cu privire la ceea ce am de înfruntat aici. Mă dezamăgeşti. De ce e atît de important să te expui în faţa duşmanilor mei? Nu poate fi vorba de notorietate; nu te-a interesat niciodată. Banii sînt problema? Îţi dau exact atîţia cît crezi că ai obţine de la el.

Ascultă, concediaz-o pe avocata asta şi dă uitării totul. Vino la Washington. Voi da petreceri non-stop, începînd din septembrie, şi nimeni nu e mai potrivită ca amfitrioană decît fermecătoarea mea fiică. Vei cunoaşte cîţiva oameni puternici, cei mai puternici din ţară, iar eu îţi voi prezenta cei mai eligibili celibatari... a cam sosit vremea să-ţi găseşti pe cineva demn de tine. Ce zici? Faci asta pentru mine?

– Nu, răspunse simplu Dora. Îmi pare rău, tati, nu vreau să te dezamăgesc, dar ăsta e un lucru pe care trebuie să-l fac. Nu e vorba nici de bani, nici de notorietate; pur şi simplu trebuie să-l fac.

Tăcură amîndoi.

– Trebuie să-l lovesc, izbucni ea. Pînă nu reuşesc, nu voi fi mulţumită. Iar Anne o să mă ajute. E dură, deşteaptă şi cred că nu-i plac bărbaţii. Asta vreau şi gata.

– De ce o face? întrebă Vince, după un moment.

– De ce? De ce nu? E avocată. Îi sînt clientă.

– De ce te-a luat pe tine de clientă?

– I-o fi plăcut cazul. Sau eu. Ce contează?

Vince reveni spre birou. Se aşeză şi trase în faţa lui un bloc- notes.

– Foloseşte numele Garnett?

– Aşa o cheamă. De ce?

– Şi la ce firmă e?

– *Engle, Saxon and Joute.* Tati, ce-i cu tine? Ne este *rudă;* e *nepoata* ta. Şi încă nu mi-ai spus de ce nu vorbea nimeni despre ea. Ce s-a întîmplat? A fost într-adevăr scandalos? Poate că, pe lîngă asta, procesul meu de pensie alimentară ar fi un nimic. Haide, tati, ce scandal a fost?

– N-a fost nici un scandal.

Depuse creionul peste numele şi firma de avocaţi a

lui Anne, scrise cu caligrafia lui ascuţită.

– Nu ştiu de ce ceilalţi n-au vorbit despre ea; mama ta şi cu mine nu vorbeam fiindcă nu însemna nimic pentru noi. Aproape că nici nu-i observaserăm lipsa. Din cîte-mi amintesc, minţea mult. Nu ştiu exact cînd a dispărut. Eram ocupat cu compania, aveam probleme cu mama ta şi trebuia să rezolv probleme mult mai importante decît să-i dau atenţie unei adolescente psihopate.

– *Psihopată?* repetă Dora.

– Mă rog, cu tulburări, spuse Vince nepăsător. Orice-o fi avut, într-o zi şi-a luat tălpăşiţa şi asta a fost tot. Toţi aveam altele pe cap şi nu merita nici timpul necesar să ne întrebăm unde era. Nu era o persoană pe care s-o bagi în seamă; nu dădea semne de inteligenţă, duritate sau ce ţi s-o fi părînd ţie să găseşti atît de impresionant. Presupun că de-asta nu vorbea nimeni despre ea. E ciudat că a apărut acum, de nicăunde. A spus ce căuta?

– N-am întrebat-o. Am vorbit numai despre mine.

Vince dădu din cap. Dora se gîndea întotdeauna numai la ea. Exact ca maică-sa.

– Dacă o mai vezi...

– *Bineînţeles* c-am s-o mai văd; e *avocata* mea.

– N-ai de gînd să te laşi de capriciul ăsta?

– Ţi-am spus, e mai mult decît un simplu capriciu; o iau foarte în serios. Şi nu mi-ai oferit nici un motiv valabil ca să renunţ.

– S-ar putea să devin preşedinte, izbucni Vince. E confidenţial, fireşte, dar partidul discută posibilitatea. Peste trei ani. Şi se pare că am şanse al naibii de mari. Sau, le-aş avea, dacă fiică-mea nu şi-ar fi pus mintea la cruciada asta. *Să-l loveşti.* Şi dacă mă loveşti şi pe *mine?* Exact asta faci.

Dora tăcu mult timp.

– Vor într-adevăr să fii preşedinte?

– Aşa zic. Şi consideră că pot reuşi. Nu te-ar bucura? Ai fi gazdă la Casa Albă.

– N-ai să te recăsătoreşti? Mai ai trei ani ca s-o faci?

„Căţea", zise Vince în sinea lui. Dar îi şi plăcea faptul că fiica lui înţelegea atît de rapid ceea ce era de făcut. De la el moştenise calitatea asta.

– Nu m-am gîndit. Aş prefera să te am pe tine ca amfitrioană; eşti cea mai impresionantă femeie pe care o cunosc. Şi ţi-ar face plăcere, nu?

– Bineînţeles. Dar, tati, dacă te vor ca preşedinte, un mic proces în California, cu trei ani înainte de alegeri, n-o să conteze cu nimic. I-ar putea face pe cîţiva să rîdă pe sub mustaţă acum, ei şi? Eşti atît de puternic, încît nu va avea nici un efect asupra ta. Oricum, nu tu eşti implicat; eu sînt, iar de mine nu-i pasă nimănui. Ar fi nedrept din partea ta să mă opreşti pentru un lucru pînă la care mai e atîta timp. Vreau neapărat să cîştig procesul ăsta, tati; la altceva nici nu mă mai gîndesc. Dacă ţii la mine, vei înţelege.

Vince ştiuse întotdeauna cînd să abandoneze. Bătu în retragere.

– Mă rog, fireşte că îţi urez succes. Sper să cîştigi tot ce vrei. Dar data viitoare cînd îţi vezi avocata, încearcă să afli de ce s-a întors. Toţi sîntem curioşi.

– Sigur, răspunse Dora absentă, iar Vince ştiu că n-avea s-o întrebe; era prea captivată de procesul ei ca să-şi amintească, măcar, o rugăminte de-a lui.

Futu-l în cur pă mă-sa de nenorocit, îl înjură el pe Josh Durant. De ce nu putuse s-o ţină pe Dora regulată şi satisfăcută? Vince nu-l agrease niciodată, din seara cînd i-l adusese Dora la cină, odată, cînd Vince se afla la Los Angeles; era prea sigur de sine, prea reţinut şi

calm. Un ticălos arogant şi înalt: mult mai înalt decît Vince. Şi deştept: nu trădase nimic despre el însuşi. Vince părăsise restaurantul neştiind aproape nimic mai mult decît la sosire. Îi spusese Dorei în seara aceea că mizerabilul nu era demn de încredere; n-avea să-l poată domina nici un pic. Nu-l crezuse.

Rămase aşezat la birou mult timp după ce Dora îşi luase rămas bun. *Preşedintele Vincent Chatham al Statelor Unite ale Americii. Ne aşteaptă zile mari, garantat.*

Îşi coborî privirea, citind ceea ce scrisese. *Anne Garnett.* O revăzu în minte, aşa cum arătase la înmormîntarea lui Ethan: păr negru, pălărie neagră, taior negru, o faţă palidă, năucitoare, capul sus: o ţinută regală. Şi-o amintea pe fata de altădată: slabă, cocîrjată, cu părul negru nepieptănat, cu ochii mari şi goi cînd se uita la el.

Nu se mai gîndise la ea timp de douăzeci şi patru de ani. Iar acum revenise, ca să-l distrugă.

Dacă n-o distrugea el mai întîi.

Întinse mîna după telefon şi-l sună pe Ray Beloit.

Capitolul 10

Anne se întîlni cu Dora în holul plin şi aglomerat din faţa completului de judecată, la zece fără ceva dimineaţa.

– *Foarte* bine, spuse Dora, cu o privire rapidă peste silueta lui Anne, calculînd în minte preţul taiorului gri deschis şi al bluzei de mătase albă, al ceasului antic de argint prins la rever şi al servietei de piele fină. Îmi place costumul; e *Valentino?*

– Nu, răspunse Anne; se opri, cu mîna pe clanţă. Stai lîngă mine şi taci. Nu uiţi?

– Ţin minte tot ce mi-ai spus, răspunse Dora cu sinceritate.

Se lipi de perete, cînd cineva din mulţime năvăli pe lîngă ele. Un individ imens, în cămaşă de corp, se repezi pe-alături, trăgînd de mînă o femeie în fustă cu franjuri. O fată în blugi, împingînd un cărucior cu un copil care plîngea, alerga prin mulţime. O femeie potrivea cravata unui bărbat. Într-un colţ, se săruta o pereche. Avocaţi în costume închise de lucru stăteau între reclamanţi, pîrîţi şi gardieni în uniformă; ţăcănitul tocurilor pe duşumeaua tare puncta vacarmul conversaţiilor răcnite; lumina de august, şiroind prin ferestrele

înalte, se întindea în dîre prelungi peste puhoiul care gesticula, ridicînd temperatura, cu toate eforturile instalaţiei de aer condiţionat.

– Locul ăsta a Gheena, spuse Dora. Cum de poţi rămîne atît de calmă? Parc-ai fi de gheaţă.

– Ţine minte doar să taci, replică Anne, deschizînd uşa.

– O să tac, dacă nu-ncepe Josh cu minciunile.

Anne dădu drumul clanţei.

– Dacă-l ascultă pe avocatul lui, o să tacă, se răsti ea. Dora, ţi-o mai spun încă o dată. Nu sîntem la proces; în dimineaţa asta, judecătorul va audia reclamaţiile. Atîta tot. Vor depune o moţiune ca judecătorul să-ţi respingă acţiunea ca nefondată; noi îi vom spune judecătorului de ce nu poate fi respinsă. N-ar trebui să dureze mai mult de o jumătate de oră; poate chiar mai puţin. Şi vorbesc numai eu; tu nu deschizi gura. Vei avea timp destul să vorbeşti, mai încolo. Acum, vino cu mine.

O conduse în sala de judecată, la fel de zgomotoasă şi de aglomerată ca holul, arătînd spre un spaţiu liber din capătul uneia dintre băncile ca nişte strane de biserică aflate în jumătatea din fund a sălii.

– Cînd te strigă pe nume, vii în faţă. Mă găseşti acolo.

În timp ce se întorcea, lîngă ea apăru un bărbat masiv şi cărunt. Avea un chip trist, fălcos, urechi mari, sprîncene stufoase şi un zîmbet larg, melancolic.

– Bună, Anne. N-a trecut chiar atîta timp de ultima dată.

– Bună, Fritz, îi răspunse ea la zîmbet, gîndindu-se ce păcat era că, dintre toţi avocaţii din Los Angeles, Josh Durant îl alesese pe cel mai simpatizat de ea. Acest lucru ar fi putut-o face să aibă o părere mai bună

despre el, dar alegerea lui Fritz nu-l schimba ca om, nici ceea ce-i făcuse Dorei.

Miller o privi pe Dora, aşezată în capătul banchetei.

– Cred că Anne n-are de gînd să facă prezentările. Fritz Miller, domnişoară Chatham.

Îi întinse mîna. Dora i-o privi fără să se mişte.

– Mda, aşa s-ar zice, oftă Fritz, lăsînd mîna în jos. Mare păcat, îi spuse el lui Anne. Ultima dată am ajuns la o înţelegere civilizată, fără ostilităţi, cu toată lumea mulţumită.

– Nu mulţumită, dar uşurată categoric, răspunse Anne, zîmbind din nou. Vezi vreo şansă să reuşim la fel şi acum?

Fritz aruncă o privire spre Dora, care se uita la Anne, cu faţa rigidă. Oftă iarăşi.

– N-o să fie chiar floare la ureche.

Porniră pe culoar, spre bariera joasă care împărţea sala în două, iar Miller îi deschise lui Anne portiţa ca să intre, alăturîndu-se grupului de avocaţi care stăteau aşezaţi la mesele mari, dreptunghiulare, sau în picioare, de vorbă.

– Nu e rezonabilă, să ştii,spuse Fritz. Josh a încercat, i-a telefonat de vreo două ori ca să vadă dacă nu puteau să...

Observă expresia surprinsă a lui Anne, înainte ce aceasta să şi-o fi putut ascunde.

– ...rezolve situaţia prietenește. Nu are resentimente faţă de domnişoară; ar vrea s-o ştie fericită; pur şi simplu nu vede de ce ar mai trebui să plătească, după ce deja a plătit atîta.

– Cînd un bărbat vrea să scape, mereu crede că a plătit deja cu prisosinţă, replică sec Anne; se aşeză la una dintre mese, deschizîndu-şi servieta. Ar fi foarte bine să ne lămurim, Fritz; nu ţinem neapărat să ne

judecăm. Dacă ai putea veni cu o ofertă omenească...

– În picioare! strigă un glas pătrunzător, iar judecătorul intră în sală.

În timp ce cazurile erau anunţate, iar oamenii veneau în grupuri pentru a se opri în faţa judecătorului, cu glasurile crescînd şi coborînd, Anne se întoarse să scruteze băncile aglomerate pentru a vedea dacă-l putea identifica pe Josh Durant. Dora spusese că-i aruncase pe foc toate fotografiile. Privirea lui Anne trecu rapid peste majoritatea celor prezenţi, găsindu-i prea tineri sau prea bătrîni, sau bărbaţi pentru care nu şi-o putea imagina pe Dora plîngînd. Poposi scurt la cîteva chipuri, apoi se opri, cînd întîlni ochii unui bărbat aşezat în colţul opus, care o privea cu o expresie fermă şi sumbră.

Chipul său avea riduri fine la colţurile ochilor şi ale gurii; ochii-i erau adînciţi sub sprîncenele închise şi fruntea lată, iar gura îi era dreaptă, aspră. Avea o bărbie pătrată, cu o mică brazdă, şi fălci proeminente. Un chip deloc frumos, îşi spuse Anne, dar puternic, pe care unele femei l-ar fi putut admira. Părul îi era şaten deschis, cu un început de încărunţire, prea lung la spate pentru gusturile ei; avea umeri laţi, şi-şi aminti cum îi enumerase Dora sporturile lui favorite. Nu-i vedea mîinile, dar şi le imagina împreunate relaxat pe genunchi; părea destins, deloc îngrijorat, cu o expresie care nu trăda nimic. Nu chipeş, meditä ea din nou, însă avea un chip care putea fi dur şi arogant, şi o gură capabilă să spună sălbăticii.

Întoarse capul. Ştia ea ce ştia despre bărbaţii arătoşi care puteau fi fermecători cînd le venea la socoteală.

Chemate la bară, Dora şi Anne se opriră în faţa judecătorului, lîngă Miller şi Josh. Josh privi scurt spre Dora, cu chipul ca o mască. Dora se uita spre jude-

cător, sau înainte, în gol. Anne îl auzi pe Josh oftînd; nu-şi dădea seama dacă era un oftat de nervozitate sau regret.

– Avem o moţiune de respingere a acţiunii *Chatham versus Durant,* spuse grefierul, iar judecătorul citi petiţiile scrise separat de Anne şi de Miller. Răsfoi repede printre pagini, fredonînd cu glas scăzut şi monoton şi clipind din ochi, parcă uimit, deşi Anne ştia că văzuse atîtea în viaţa lui, încît era puţin probabil ca orice caz de divorţ sau despărţire să-l surprindă. Cel mai probabil, clipea ca să nu adoarmă.

Judecătorul îl privi pe Miller:

– Domnule consilier?

– Cerem ca reclamaţia să fie lovită de nulitate, onorată Instanţă. E neîntemeiată, cu argumente şi concluzii false. Nu există nici o cauză de acţiune; nici un caz prima facie la baza reclamaţiei.

Judecătorul parcurse din nou cererea lui Miller. Puse o întrebare despre una dintre declaraţii, iar Miller îi răspunse rapid, începînd o pledoarie pe care Anne o mai auzise. Nimic nou, îşi spuse ea. Acesta era întotdeauna unul dintre cele mai triste aspecte ale cuplurilor care se despărţeau: mereu credeau că erau unice, întrucît suferinţa lor era atît de reală, dar pentru observatorii din afară cererile şi reclamaţiile, tensiunile, furiile şi dezamăgirile erau atît de asemănătoare, la fiecare pereche succesivă, încît după un timp devenea greu de crezut că oamenii nu învăţaseră de la prieteni sau părinţi sau din filme cum să evite comiterea aceloraşi greşeli, uneori de cîte două-trei ori la rînd. Cumva, însă, nu învăţau niciodată. Cu două sute de ani în urmă, Samuel Johnson definise un al doilea mariaj ca un triumf al speranţei asupra experienţei. Şi nu prea glumea, îşi spuse Anne, convinsă din nou de structura solitară a

propriei sale vieţi, cu tăcerile ei liniştite şi ritmurile care nu depindeau decît de ea însăşi.

Judecătorul se întoarse spre ea:

– Ce anume cere domnişoara Chatham?

Anne declară din nou cele scrise în cerere:

– Cerem să fie onorat contractul între Dora Chatham şi Josh Durant, onorată instanţă. E o chestiune de execuţie: între domnişoara Chatham şi domnul Durant a existat un contract verbal, pe care ea l-a luat în considerare, iar dumnealui nu l-a onorat. Întrucît nu s-a produs îndeplinirea contractului, cerem daune pentru promisiunile neonorate.

Judecătorul dădu din cap:

– Şi există fapte concrete?

– Există. Promisiuni şi declaraţii făcute de faţă cu martori, precum şi aranjamente financiare şi locative care implicau sau declarau direct intenţia de permanenţă şi căsătorie.

Judecătorul răsfoi din nou cererile, continuînd să fredoneze şi să clipească din ochi. Din cînd în cînd, îşi freca o parte a nasului.

– Ei, domnilor consilieri, cred că avem aici o cauză de acţiune; cred că ar trebui judecată. Haideţi s-o stabilim pentru 15 septembrie, de azi într-o lună; aşa, toată lumea are timp să se gîndească puţin, poate şi să vorbească puţin, înainte de a se închide ultima uşă. Dacă se schimbă ceva în formaţiunile dumneavoastră de luptă, voi fi bucuros să aflu.

– Ce-a însemnat asta? întrebă Dora, în timp ce se întorceau să plece. Făcea bancuri?

– Nu, răspunse Anne, conducînd-o afară din sală. Spera să avem bunul simţ de a ajunge la o înţelegere.

– De ce-am face-o? Nu putem pierde. Singura problemă e că avocatul celălalt a trebuit să spună că sînt o

mincinoasă. Nu sînt o mincinoasă. Josh ştie. Asta i-a plăcut la mine. Mi-a spus odată că ar fi putut conta oricînd pe cinstea mea, chiar şi cînd nu putea...

Se întrerupse, uitîndu-se la ceas.

– Ce oră e? Am senzaţia că am stat aici o veşnicie.

– Cînd nu putea... ce? întrebă Anne.

– Nimic.

– Cînd nu putea... ce?

Ajunseseră pe culoarul rămas aproape gol, în faţa completului, iar Anne se oprise, obligînd-o pe Dora să stea şi ea pe loc.

Fata ridică din umeri:

– Să conteze pe mine. Considera că nu-i stăteam întotdeauna la dispoziţie.

– Asta ce înseamnă?

– Ei, ştii, să-l ascult vorbind la nesfîrşit despre culturile străvechi sau despre excavarea unui mormînt sau altceva, ori să-i spun cît de minunat era. Mereu voia să-i fac complimente.

– Mereu?

– Mereu. Era un om imposibil.

– Dar arogant.

– Da. Ţi-am spus.

– Mie nevoia de complimente nu-mi inspiră aroganţă.

– Ei bine, era. Era *arogant*. Încerci să mă zăpăceşti? E un om arogant şi meschin şi vrea ca toată lumea să-i spună ce minunat e. Şi-i spuneam, dar niciodată nu-i era de-ajuns. Îi place ca femeile să-l facă să se simtă important... mă rog, sigur că tuturor bărbaţilor le place asta, dar Josh e cel mai rău dintre ei. Întotdeauna a avut femei, ştii; înaintea mea, au fost o mulţime, frumoase, îi plac cele mai seducătoare. O să stăm aici toată ziua? Aş vrea să mergem acasă.

În spatele lor, Miller şi Josh ieşiră din sală. Din mers, Miller se opri.

– Ne întîlnim în biroul tău? o întrebă el pe Anne.

– Perfect, spuse ea. Luni dimineaţă la nouă?

– Vom fi acolo, zîmbi Miller. Cu nervii răcoriţi şi inima caldă. Cel puţin, vom încerca. Sîntem oameni civilizaţi cu toţii, Anne, iar tu eşti cît se poate de deşteaptă; n-ai putea să priveşti ansamblul, în loc de a fi aşa de hotărîtă să faci vărsare de sînge?

Anne privi pe lîngă Miller, spre Josh, care stătea în dreptul unei ferestre înalte, privind piaţa de jos. Profilul i se contura aspru în lumina soarelui.

– Ansamblul înseamnă două persoane, Fritz, şi tot ceea ce au însemnat una pentru cealaltă. O fi putînd el să treacă peste tot cu buretele, la o toană, dar Dora nu poate; e mai stabilă, mai serioasă. L-a crezut, a crezut *în* el; şi-a pus viitorul în mîinile lui, şi într-o zi el a desfăcut mîinile şi i l-a vărsat, spunîndu-i că ei doi n-au nici un viitor împreună, şi nici nu avuseseră vreodată. Se pare că a făcut-o fără să clipească, dar Dorei îi e imposibil aşa ceva. Îi ceri să fie la fel de insensibilă ca el, să părăsească o relaţie tandră, cu toate speranţele şi visurile ei, fără o singură privire în urmă. Nu poate face asta. Şi, cu toată cinstea, nici n-ar fi cazul.

Anne era conştientă că Josh se întorsese de la fereastră, privind-o. Îi întîlni ochii şi fu frapată de profunda lor tristeţe, care părea să-i modifice toată înfăţişarea. Chipul său nu mai părea aspru; arăta mai bătrîn decît în sală, mai tras la faţă şi aproape disperat. Anne se încruntă, încercînd să înţeleagă ceea ce vedea, dar Miller îi vorbea, aşa că se întoarse spre el.

– Eşti extraordinară, Anne, dădea încet din cap avocatul, cu buza de jos răsfrîntă. E o declaraţie de deschidere formidabilă. Cum ar putea un judecător s-o

audă şi să nu creadă că Josh e un ticălos josnic căruia ar trebui să i se scoată pe nas ce-a făcut?

Anne îi zîmbi, iar lui Miller i se păru că vede în ochii ei un licăr maliţios – deşi trebuia să fie o greşeală, îşi spuse el, întrucît nimeni n-o văzuse vreodată pe calma şi sobra Anne Garnett arătînd fie şi doar vag maliţioasă.

– Mă gîndeam că ţi-ar face plăcere o avanpremieră, în loc să mai aştepţi pînă la proces, îi spuse ea. S-ar putea să conteze pentru sesiunea de descoperire de luni.

Miller chicoti:

– Posibil. Dar ştii, Anne, toate cuvintele astea ale tale de aur nu reprezintă nici pe departe ansamblul, sînt ca o oglindă de bîlci, unde totul...

– Stăm aici toată ziua? întrebă din nou Dora. Am multe de făcut.

– Cu toţii avem, replică prompt Miller. Îmi cer scuze că te-am reţinut, domnişoară Chatham. Ne vedem luni dimineaţă, Anne, în cabinetul tău.

În timp ce Miller se îndepărta, Anne privi din nou spre Josh. Scria ceva într-un carneţel şi îl urmă pe Miller, continuînd să scrie. Avea paşi lungi şi siguri. Nu ridică privirea.

– Canalia, spuse Dora.

Nu era clar la cine se referea, iar Anne n-o întrebă. Porniră amîndouă pe culoar, în tăcere.

– Ce-i aia sesiune de descoperire? întrebă ea peste cîteva minute, pe cînd se urcau în maşina lui Anne.

– O întîlnire unde fiecare parte descoperă ce informaţii are partea cealaltă şi cum le va folosi.

– Vrei să zici că ai să-i dezvălui totul înainte de proces?

– Vreau să zic că vom revedea împreună toate fap-

tele şi dovezile. Nu favorizează nici una dintre părţi; descoperirea le ajută pe amîndouă.

– Şi e la tine în birou, spuse Dora după un moment. E bine aşa. Ştiu că trebuie să vină ei la noi.

– Nu înseamnă deloc asta, privi Anne înapoi, după care se înscrise în traficul de pe autostradă. Soţul şi avocatul lui merg aproape întotdeauna la biroul avocatului soţiei, iar noi procedăm la fel chiar şi cînd cei doi nu sînt căsătoriţi. E un fel de politeţe arhaică, fără a însemna prea mult, dar totuşi dăinuie.

– Probabil fiindcă ştiu şi ei că ăsta nu-i un caz obişnuit, spuse Dora, ca şi cum Anne nici n-ar fi vorbit. Vreau să zic, toate actualităţile de seară s-ar repezi, dacă află ceva reţelele de televiziune. Ceea ce n-o să se-ntîmple; vreau să zic, cine le-ar spune? Lui Josh nu-i place publicitatea, iar tatăl meu ar muri dacă aş apărea la televizor. Se teme îngrozitor să nu afle *nimeni*. Ţi-l mai aminteşti? Mi-a spus că el abia te mai ţine minte. Cred că nu-ţi prea dădea atenţie; mama a spus că nu-i plac copiii. Eu am fost singura care i-a plăcut. Va trebui să vă întîlniţi cîndva; e foarte drăguţ, cînd vrea el. Preocupat numai de el însuşi, dar aşa-s toţi bărbaţii; trebuie doar să apeşi pe butoanele potrivite, ca să-ţi arate latura lor cea mai bună. Eu o pot face, cu el; ne înţelegem mai bine decît mama şi cu mine. Şi-i place, să ştii; dacă mă-ntrebi, tare s-a mai străduit să mă facă să-l simpatizez mai mult decît pe ea. Curios, de fapt, nu-i aşa; amîndoi îmi plac la fel; doar că mi-e mai uşor cu el, fiindcă nu-mi spune ce să fac, iar mama nu mă mai slăbeşte cu sfaturile. Mi-a plăcut a doua lui soţie, dar s-au despărţit imediat după alegeri. Cred că voia s-o aibă pe lîngă el doar pînă era ales. E înnebunit după Senat; motiv pentru care e aşa de constipat cu procesul ăsta. Voia să renunţ, ştii? Într-un fel, m-am simţit prost;

bietul tati, niciodată nu l-am auzit încercînd atît de tare să mă convingă. Mi-a spus să te concediez şi să vin la Washington, ca s-o fac pe gazda la petrecerile lui. S-ar putea s-o fac, totuşi, după ce cîştigă; e un oraş extraordinar. O să mă mai primească el şi-atunci; îi place foarte mult să mă aibă prin preajmă.

Anne băgă maşina în garajul clădirii. Falangele i se albiseră, încleştate strîns pe volan.

– Urc în biroul meu, spuse ea, cu o voce perfect sigură. Vreau să ne întîlnim mîine; trebuie să vorbim despre dimineaţa de luni.

– Şi cum *rămîne* cu publicitatea? vru să ştie Dora. Se va face?

– Din biroul meu, nu. N-am nici o putere în legătură cu ce face cealaltă parte; există reporteri care-şi petrec tot timpul vînînd divorţuri şi despărţiri, în căutare de subiecte.

Coborîră din maşină, pornind spre lift.

– Dacă ajungem totuşi în instanţă, vom cere ca audierea să se facă în cabinetul judecătorului, nu cu uşile deschise; aşa, păstrăm discreţia. Iar după aceea, îi vom cere judecătorului să închidă dosarul; în felul ăsta, ajunge la arhivă şi nu mai poate fi scos fără ordin judecătoresc. De asemenea, cînd îl completează – scriind istoricul înţelegerii, descriind cum s-a ajuns la ea, fără presiuni şi aşa mai departe – vom cere să fie închis şi acela.

– Şi atunci, nu-l va vedea nimeni. Îi voi spune tatei. Asta îl va mai linişti.

– Altceva am vrut să spun. Oricine poate obţine un ordin judecătoresc ca să vadă dosarele, cîte o singură persoană la un moment dat. Şi mai rămîne şi procesul. S-ar putea ca judecătorul să nu accepte să-l ţină cu uşile închise, ceea ce înseamnă că publicul va avea

acces. Nu e obligatoriu să fie de faţă şi presa, dar există posibilitatea.

Dora ridică din umeri:

– Cum o fi. Senătorul e un om important, în vremurile astea; o să supravieţuiască.

Anne porni repede spre şirul de ascensoare

– Secretara mea te va anunţa la ce oră să vii mîine.

„Nu trebuia să iau cazul ăsta," îşi spuse ea, în timp ce uşile liftului se închideau. O căuta cu lumînarea. Reveni cu gîndul la discuţia din Tamarack, la felul cum o rugase Dora, cum necazul ei învinsese ezitările lui Anne. Şi-şi amintea că fusese intrigată de caz; legile privitoare la oamenii care trăiau în concubinaj erau încă în curs de a fi formulate. Ştia, însă, că nu era atît de simplu; exista şi un motiv mai întunecat pentru care acceptase. Într-un fel, în cine ştie ce mod confuz, văzuse acest caz ca pe o cale de a triumfa faţă de Vince. Ea, nu Vince, era aceea care o putea ajuta pe Dora. Ea, nu Vince, era cea căreia Dora avea să i se confeseze, cea căreia Dora urma să-i acorde încrederea ei.

Dar nu era o victorie. Anne o ştiuse din clipa cînd Dora vorbise despre Vince. Toate vechile simţăminte îi reveniseră năvalnic. Rezonanţa numelui său putea avea acest efect asupra ei, chiar şi după atîţia ani. Încă mai era capabil s-o învingă.

Însă ea avea să învingă pentru fiica lui. Acum, mai mult ca oricînd, era important să cîştige procesul. Era terenul ei, teritoriul neutru unde îşi dovedea valoarea în faţa ei înseşi şi într-a altora. Pe propriul ei teren, avea să iasă triumfătoare. „Luni," îşi spuse ea. „Putem cîştiga la descoperire. Nu e nevoie să aşteptăm o lună; n-avem de ce ajunge în instanţă. Îi putem sili să ajungă acum la o înţelegere."

Revăzu în minte tristeţea din ochii lui Josh Durant.

„Dacă e destul de nefericit," îşi spuse ea rece, „se va bucura să termine cît mai repede."

Îl contemplă îndelung, luni dimineaţă, cînd Josh intră în biroul ei împreună cu Fritz Miller. Era mai chipeş decît şi-l amintea; probabil datorită luminii mai blînde din cabinet, bănui Anne. Faţa lui, însă, nu trăda nimic.

– Josh Durant, Anne Garnett, făcu Miller prezentările.

Îşi strînseră mîinile peste birou. Palma lui era tare; degetele sale şi ale lui Anne se întîlniră cu puteri egale.

Un grefier stătea discret într-un colţ. Josh o salută pe Dora. Fata dădu din cap şi se aşeză într-un fotoliu de lîngă colţul biroului lui Anne, cu bărbia sus, privind pe fereastră. Miller trase un scaun pentru Josh în celălalt colţ, după care ocupă şi el unul, exact la mijloc. Ţinîndu-şi servieta în echilibru pe genunchi, o deschise şi scoase cîteva teancuri de hîrtii, punîndu-le pe birou.

– Avem aici, după cum aţi cerut, chitanţele fiscale ale lui Josh Durant din ultimii trei ani, declaraţiile bancare cu cecuri anulate pe aceeaşi perioadă, certificatele de acţiuni, concesiunile, titlurile şi poliţele de asigurări. Contabilul şi consilierul său de investiţii vă pot sta la dispoziţie, dacă doriţi să-i chestionaţi.

– S-ar putea, răspunse Anne.

Avea vocea dezinvoltă, contrastînd cu formalismul atent al lui Miller. Fritz era întotdeauna rezervat şi pedant, ca şi cum nu s-ar mai fi cunoscut niciodată şi, pentru a-i contracara efectul, Anne începu cu un aer destins care încă mai continua să-l pună în gardă, deşi se confruntaseră ca avocaţi în cinci procese. Se rezemă de spătar, fără a privi hîrtiile puse de Miller pe birou. Purta un costum de mătase albă şi o bluză roşu-închis,

cu cute uşoare la guler.

– Avem multe de discutat, Fritz, şi desigur că printre ele se înscrie şi stilul de viaţă în care au trăit domnişoara Chatham şi domnul Durant în perioada cît au locuit împreună, dar înainte de toate aş dori să vorbim despre ce promisiuni s-au făcut.

Se întoarse spre Josh:

– Domnule Durant, aţi chemat-o pe Dora Chatham să se mute în apartamentul dumneavoastră acum trei ani şi ceva, la data de 10 iulie, orele nouă şi jumătate seara, în timpul cinei.

– La cafea şi coniac, completă el, în restaurantul *La Nuit,* masa cinci, în spate.

Anne îl privi cu fermitate, dar în ochii şi în glasul lui nu se simţea nici urmă de ironie; nu făcea decît să-şi amintească acea seară la fel de clar pe cît şi-o amintea şi Dora. Era ciudat, îşi spuse Anne, că puţini oameni se miră cînd o femeie îşi aminteşte detalii exacte, mai ales de natură romantică, dar cînd şi le aminteşte un bărbat, toţi încep să caute înţelesuri ascunse. „Dar el e om de ştiinţă," îşi reaminti; „munca lui constă în a reţine amănuntele."

– De atunci începînd, spuse ea, aţi făcut mai mulţi paşi care implicau o relaţie permanentă. Aţi...

– Nu vorbim despre implicaţii, protestă Miller. Ne aflăm aici ca să discutăm fapte concrete.

– Cred că veţi găsi şi aceste fapte, replică Anne; nu-şi privi însemnările; rămase cu ochii spre Josh. La scurt timp după ce domnişoara Chatham s-a mutat, aţi deschis amîndoi un cont bancar comun la First National din California.

Dora se întoarse dinspre fereastră s-o privească pe Anne, dînd din cap, în timp ce avocata sublinia fiecare punct.

– Aţi obţinut cărţi de credit cu un număr comun de cont. Domnişoara Chatham a completat cecurile pentru plata facturilor lunare ale cărţii de credit. Notele de plată ale serviciilor erau pe numele dumneavoastră, dar domnişoara Chatham a scris cecurile pentru achitarea lor. A completat cecuri pentru întreţinerea lunară a apartamentului dumneavoastră, pentru femeia de serviciu şi pentru furnizorii de la petreceri. A cumpărat alimente. Practic, v-a gospodărit casa. În septembrie, la două luni după ce se instalase, aţi numit-o beneficiar al poliţei dumneavoastră de asigurare pe viaţă pe care o aveaţi încheiată prin intermediul U.C.L.A., unde sînteţi profesor de arheologie. Este corect, domnule Durant?

– Da, răspunse Josh.

– De ce aţi făcut asta?

– Alte rude nu aveam, răspunse el calm.

– Înseamnă că o consideraţi pe domnişoara Chatham ca parte din familie.

– Nu. Şi nici ea nu mă considera pe mine astfel. Pur şi simplu începuserăm să locuim împreună.

– Aţi spus că nu aveaţi *alte* rude.

Josh ezită.

– Da, aşa am spus. Din cîte-mi amintesc, un timp, după sosirea Dorei, ne-am jucat de-a casa; eram ca doi copii, care se distrează închipuindu-şi că întemeiază o familie.

– Ai spus că nu voiai familie! strigă Dora.

– Dora, interveni tăios Anne, uimită, ca de-atîtea ori, de talentul clienţilor de a-şi slăbi sau chiar distruge cazurile prin cîte o singură remarcă neinspirată.

Dora ridică din umeri şi-şi fixă din nou privirea spre faţa lui Anne.

– Credeam că nu-mi doream, îi spuse Josh lui Anne. Credeam că eram mulţumit fără familie.

– Dar eraţi dispus să-i cereţi domnişoarei Chatham să imite o soţie.

– Nu, o chemasem să locuiască la mine. Nu i-am spus cum s-o facă; i-am cerut doar să-mi ţină companie şi nimic mai mult.

– Dar compania, în acest caz, includea cumpărături alimentare, rolul de gazdă la petreceri, achitarea notelor de plată, tratativele cu servitoarea, alegerea cristalurilor *Wedgwood* şi *Baccarat* cînd aţi făcut cumpărăturile pentru primul dumneavoastră Crăciun împreună. Şi nu sînt decît cîteva. V-a rugat ea să-i permiteţi să facă toate aceste lucruri?

– Nici unul dintre noi nu l-a rugat pe celălalt. Nu ştiu cum s-a întîmplat. I-am cerut într-adevăr să angajeze o servitoare nouă, cînd cea pe care o aveam s-a mutat, şi a făcut-o, dar în rest... s-a întîmplat de la sine, pur şi simplu...

– „S-a întîmplat de la sine, pur şi simplu," repetă Anne. Dar lucrurile se întîmplă de obicei atunci cînd e pregătită scena pentru ele. De fapt, s-ar părea că relaţia dumneavoastră cu domnişoara Chatham s-a produs fiindcă aveaţi un loc care o aştepta...

– Prea multe probleme de conjunctură, interveni Miller. Am putea reveni la...

– Aş dori să aud restul frazei domnişoarei Garnett, îl întrerupse Josh.

– Mă pregăteam să spun că aveaţi un loc care o aştepta pe domnişoara Chatham, ca şi cum aţi fi avut o pereche comodă de papuci pe care tocmai îi descălţase cineva – eventual cu de-a sila – şi i-aţi arătat domnişoarei Chatham cum să-i încalţe, cu toate că...

– E ridicol, replică Josh cu răceală. Pe-asta n-aţi auzit-o de la Dora; n-ar fi fost în stare s-o gîndească singură. Şi, chiar dacă putea, mă cunoaşte destul de

bine ca să...

– Nu te cunosc deloc! exclamă Dora. M-ai dat afară... nici măcar nu te-am *bănuit* în stare de aşa ceva!

– Ei, Anne, vezi? spuse Miller, cu reproş.

– Şi chiar dacă n-am gîndit-o eu pe-asta cu papucii, e adevărată! continuă Dora, dezlănţuită. Îţi doreai o nevastă, dar nu voiai să-ţi iei nici un angajament; voiai o mică gospodină care să-ţi ţină cuibul şi să te apere în el, dar nu erai dispus s-o iei sub aripă şi s-o ţii aproape.

Josh îi aruncă lui Anne o privire curioasă:

– Nici astea nu-s ideile ei.

– N-are importanţă. Dora, am convenit că mă laşi pe mine să rezolv situaţia asta.

– Un sfat bun, îi spuse Miller lui Josh. Răspunzi la întrebări, numai la întrebări şi la nimic altceva. Lasă-i pe avocaţi să se ocupe de restul.

Josh i se adresă lui Anne:

– Orice-am făcut, am făcut împreună. M-aş fi gîndit că, dacă cineva voia să fie apărat şi ţinut sub aripă, ar fi oferit acelaşi lucru în schimb. Crezusem că vremurile războinicilor feroci şi ale fecioarelor firave au apus demult.

– Ce legătură are asta? ţipă Dora. Nu numai că nu m-ai apărat – mai rău, m-ai alungat cu de-a sila!

– N-am făcut-o, răspunse el calm.

– Ajungem imediat şi acolo, spuse Anne. Mai întîi, aş dori să trecem la altceva. În anii dinainte de a o fi cunoscut pe domnişoara Chatham, în apartamentul dumneavoastră au locuit două femei, în momente diferite, una pentru un an şi ceva, cealaltă pentru aproximativ doi ani. V-aţi debarasat de amîndouă. Am dreptate?

– Nu e relevant, Anne, răspunse Miller.

– Eu cred că e. Una s-a dus în Europa, într-o slujbă pe care i-o găsiseraţi dumneavoastră. Cealaltă s-a mu-

tat la New York, din proprie inițiativă. După aceea, a mai apărut o femeie pe care ați cunoscut-o foarte bine și ați fost văzuți împreună timp de vreo doi ani. A plecat la Chicago cu cîteva luni înainte de a o fi întîlnit pe domnișoara Chatham. Ați lăsat în urma dumneavoastră un șir lung de relații ratate și, în fiecare caz, ați scăpat nevătămat: n-ați plătit nimic, n-ați dat nimic, n-ați pierdut nimic.

Ochii lui Josh se înăspriră.

– Cel puțin, am încercat să constitui relații, în loc de a mă cufunda în afacerile lucrative ale încheierii lor.

– Gura, Josh, i-o reteză Miller. Aici, te paște pericolul să fii un dobitoc.

– Dora știe despre aceste femei, îi spuse Josh lui Anne. Știe adevărul despre ele. Cereți-i să vă spună adevărul.

Anne se aprinsese.

– Ați repetat cu domnișoara Chatham același sistem. Aveți un istoric de relații care se sfîrșesc în interval de unu pînă la trei ani, în fiecare caz dumneavoastră fiind acela care-i cere femeii să plece. Nu e nevoie să știm ce promisiuni, reale sau aluzive, s-au făcut în cadrul celorlalte relații; intimitatea generează făgăduieli, făcute adesea neglijent, din lene sau pasiune...

– Ce împerechere fericită, lenea și pasiunea, replică Josh sarcastic. Dacă asta-i tot ce știți despre dragoste, nu prea aveți autoritatea să ne învățați pe noi, ceilalți, ce-ar trebui să...

– Josh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Miller.

– Îmi cer scuze, îi spuse Josh imediat lui Anne, observîndu-i o strălucire de durere în ochi. Am fost grosolan și complet deplasat. Vă înșelați în privința mea, dar asta nu e o scuză pentru cum m-am comportat. Îmi cer mii de scuze. Cît despre trecutul meu, nu-l

voi discuta. Va trebui să acceptaţi acest lucru. Nu are nici o legătură cu problema dintre Dora şi mine. Am început cu afecţiune; am crezut că ne dăruiam, nu ne ceream; am crezut că împărtăşeam, nu că luam. Nu ştiu cu ce-am greşit crezînd asta, dar pe-atunci aşa credeam, şi am crezut-o în tot timpul primului an, înainte ca situaţia să înceapă să se schimbe. Dacă aş fi avut vreo putere...

Brusc, glasul i se schimbă. Privirea îi deveni închisă în sine.

– Dar n-am reuşit. M-a luat prin surprindere.

Tăcu. Anne, care încerca să-şi potolească tumultul din suflet, lăsă tăcerea să se prelungească.

– În regulă, spuse Miller, vreau să pun cîteva...

– Dar în tot timpul acelui prim an, reluă Josh, neluînd în seamă mormăitul exasperat al lui Miller, probabil că faptele mele s-au datorat unei dorinţe de a avea o familie, pe care o nutream de mult timp şi n-o recunoscusem – ca un vis pe care nu ni-l putem reaminti, dar încă ne mai bîntuie cu starea rămasă în urma lui. Cred că asta mi s-a întîmplat şi mie. Nu ştiu cum să explic altfel faptul că, aşa cum spuneaţi, am făcut un număr de paşi...

Miller se plesni cu palma pe coapsă.

– O lăsăm mai încet.

Aruncă o privire scurtă spre Anne.

– Am mai văzut eu sesiuni de-astea luînd-o razna, dar acum sîntem gata să batem recordul.

Anne nu răspunse; lua însemnări. Ce se întîmplase cu ea în dimineaţa aceea? Niciodată nu se certa cu clienţii adverşi; le adresa întrebări directe sau le vorbea prin intermediul avocaţilor lor. Azi, însă, se comporta ca şi cum ea ar fi fost în locul Dorei. „Mă rog, se întîmplă multe," îşi spuse, în defensivă. Şi se pomeni repetînd

cuvintele lui Josh: *un vis care ne bîntuie...*

Timp de douăzeci şi patru de ani trăise şi ea cu aşa ceva.

Dar nu era momentul să se gîndească la asta. Era cel mai prost moment în care s-ar fi putut gîndi.

– Am totuşi de stabilit şi alte lucruri, Fritz, spuse ea cu fermitate. Domnule Durant, în luna octombrie a anului cînd domnişoara Chatham s-a mutat la dumneavoastră, aţi călătorit împreună în Franţa; în decembrie, amîndoi aţi fost în Grecia; aţi mers în Anglia, în primăvara următoare, şi în Egipt, în octombrie. Aţi plătit toate aceste călătorii, iar biletele de avion şi cazările la hotel au fost pe numele „domnul şi doamna Joshua Durant".

Josh dădu din cap:

– Aşa a vrut Dora. Cît despre...

– *Tu* ai vrut-o! îl întrerupse Dora cu aprindere. Ai spus că nu-ţi pasă cît de indiferentă e societatea, că nu voiai să mă tîrîi după tine ca pe o tinichea; voiai să-ţi aparţin oriunde ne duceam!

Anne îl privi pe Josh cu curiozitate.

– O idee interesantă, murmură ea.

– Dar nu prea exactă, răspunse calm Josh. Dora e cea care a spus că nu voia să fie o anexă; niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar fi aşa ceva, indiferent ce nume folosea. Era însoţitoarea mea, egala mea. N-am spus că voiam să-mi aparţină mie în timp ce călătoream; am propus să folosim formulele „domnul" şi „doamna", dacă aşa se simţea mai comod. Cît despre plăţi, sigur că am plătit. Am chemat-o cu mine în Grecia şi Egipt; erau călătorii profesionale. În Franţa şi Anglia am fost în vacanţă şi doream să vină cu mine. Aşa că am plătit.

– Ceea ce nu dovedeşte nimic, adăugă Miller. În-

cotro ne duc toate astea, Anne? *Niciodată n-am negat* că au trăit împreună. Oamenii procedează aşa, atunci cînd convieţuiesc.

– La un an după sosirea domnişoarei Chatham, îi spuse Anne lui Josh, aţi cumpărat o casă în Tamarack. Titlul de proprietate e pe numele amîndurora.

– Oamenii fac şi aşa ceva, răspunse Miller. Nu înseamnă decît că se plăceau. Le plăcea să trăiască împreună şi să facă diverse lucruri împreună. Erau foarte apropiaţi. Dar nu erau căsătoriţi, nu plănuiau să se căsătorească, nu stabileau date, nici măcar nu discutau despre asta. Nimeni nu i-a promis celuilalt nimic, în acest sens, nici un moment.

– Cît despre promisiuni, continuă Anne, către Josh, la un revelion, după şase luni de cînd locuia la dumneavoastră, domnişoara Chatham i-a spus unei prietene, în prezenţa dumneavoastră, că plănuia să vă poarte de grijă toată viaţa şi să vă ţină departe de puicuţe, cînd aveaţi să fiţi prea bătrîn şi slăbit pentru a le mai rezista. N-aţi contrazis-o.

– Bineînţeles că nu. Se făcuse aproape ziuă, cînd a spus-o; la ora aia, nimeni nu mai lua nimic în serios. A fost mai simplu s-o las să treacă, decît să mă cert.

– Peste o lună, aţi intrat în apartament, cînd Dora avea o probă cu croitoreasa. Dora v-a făcut prezentările şi i-a spus croitoresei: „Azi-mîine, îţi voi cere să-mi faci rochia de mireasă şi un brîu asortat pentru smokingul lui Josh." Nici atunci n-aţi contrazis-o.

– Nu. Mi-era jenă pentru ea – n-ar fi trebuit s-o spun, şi o ştia; vorbea pe tonul acela pisicesc al ei din momentele cînd ştie că greşeşte – şi am preferat să schimb subiectul.

– A fost mai simplu să treceţi peste el decît s-o contraziceţi.

Josh se încruntă uşor.

– Da.

– În iulie, acelaşi an, la un picnic în Wellfleet, Massachusetts, gazda a întrebat cînd faceţi nunta; domnişoara Chatham a răspuns că foarte curînd. Nu aţi contrazis-o.

Miller se încruntă scurt spre Josh. Încet, acesta dădu din cap:

– Am fost cît pe ce. Mă pregăteam să răspund. Dar Sandra – gazda – e una din primele bîrfitoare ale lumii. Dacă spuneam ceva, într-o oră s-ar fi aflat prin tot Cape Cod-ul şi, într-o săptămînă, ajungea pînă la Los Angeles, înflorit cu variaţiuni, toate umilitoare la adresa Dorei. N-am putut-o face.

– A fost mai simplu...

– S-o las să treacă, completă el rece.

– Anne, o privi încruntat Miller. Toate astea sînt negative, ştii doar. N-a contrazis pe cineva; i-a fost mai simplu să nu discute... Nu cred că vrei să le numeşti fapte concrete.

– Le numesc fapte, Fritz, şi tu la fel. De-a lungul anilor, s-a creat o atmosferă în care domnişoara Chatham avea toate motivele să presupună că sentimentele ei erau reciproce şi ideile împărtăşite. Nu avea nici un motiv de a bănui că domnul Durant nu vedea viitorul la fel de clar şi în aceeaşi lumină ca ea.

Miller îşi ţuguie buzele.

– Cineva ar putea vedea lucrurile aşa. Altcineva ar putea spune că avem de-a face cu un băiat bun, căruia nu-i place să lezeze oamenii sau să provoace neplăceri, astfel că, atunci cînd o femeie face declaraţii necugetate, îşi ţine gura, fiindcă nu vrea s-o pună în situaţia de a apărea în ochii lumii atît de naivă pe cît e. Deci, dacă nu ai dovezi că Josh a făcut, direct, o ofertă, o

promisiune, o sugestie, orice, nu văd cu ce te-ai ales.

Anne dădu din cap:

– Domnule Durant, de ziua Dorei, la trei luni după ce începuserăţi să convieţuiţi, i-aţi dăruit un colier, un scarabeu regal egiptean pe un lanţ de aur. Odată cu el, i-aţi dat şi o dedicaţie.

Despături o foaie de hîrtie fină, lucrată manual, şi citi:

– „Draga mea fără pereche, scarabeul e un simbol al rezistenţei sufletului omenesc şi de asemenea al renaşterii zilnice a soarelui – şi, prin urmare, al vieţii. Acest scarabeu, înscris cu cartuşul faraonului Akhenaten, unul dintre puţinii despre care ştim destul ca să spunem că şi-a iubit cu adevărat soţia, va fi simbolul nostru, pentru viaţa pe care o vom împărtăşi împreună."

Chipul lui Miller se alungi, într-o expresie de profundă melancolie.

– Vreau să văd biletul ăla.

– Şi eu, spuse Josh. Se poate...?

Întinse mîna. După ce Anne i-l dădu, dură destul de mult ca să-l citească.

– Cu doar trei ani în urmă, murmură el. Nu eram destul de tînăr ca să fi scris una ca asta.

– Nu-i de rîs! strigă Dora.

– Vorbesc foarte serios.

O privi pe Anne, cu ochi meditativi.

– Acesta e un mesaj scris de un tînăr fără experienţă, care crede nu numai că vede viitorul, ci şi că îl poate controla. Acum trei ani eram prea bătrîn pentru aşa ceva. Nu fiindcă aveam treizeci şi nouă de ani, ci pentru că ştiam prea multe. Ştiu cît de amorf e viitorul: cum poate fisura şi zdrobi certitudinile; ştiu cum un singur eveniment – unul mărunt sau unul enorm – poate abate o viaţă în altă direcţie şi formă, care nu se mai pot

reface. Ştiam toate astea, la fel de bine atunci ca şi acum. Dintre toţi oamenii, un arheolog ştie cel mai mult despre schimbare. Dacă ar fi să-ncerc să înţeleg de ce am scris...

– Josh, iasă-mă să intervin eu, îl întrerupse Miller. Aş dori să-i pun domnişoarei Chatham cîteva întrebări.

Dora păru surprinsă.

– Despre ce? A recunoscut totul.

– Nu tocmai. Domnişoară Chatham, domnul Durant v-a cerut vreodată în căsătorie?

– Aţi auzit ce-a scris! A spus că voia să-şi împartă viaţa cu mine!

– Am auzit. Vă mai întreb o dată. V-a cerut vreodată în căsătorie?

Cu buze tremurătoare, Dora răspunse:

– Nu.

– A spus vreodată că se va însura cu dumneavoastră?

– Nu.

– A spus că dorea să vă căsătoriţi, dar că vă împiedica vreun impediment?

– Nu.

– De fapt, domnişoară Chatham, domnul Durant v-a menţionat vreodată, cît de cît, căsătoria?

– Nu.

– În trei ani de convieţuire, n-a abordat niciodată subiectul căsătoriei. De ce credeţi că n-a făcut-o?

Ochii Dorei se umplură de lacrimi.

– Cred... că nu voia. Cred că nu mă iubea îndeajuns. Niciodată n- a spus asta, însă. Mă tot ducea de nas şi mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi făcut parte din... dintr-o familie şi că, nu peste mult, cînd simţea că a sosit momentul, avea să mă ia de soţie. M-a făcut să cred că mă iubea la fel de mult cît îl iubeam eu pe el şi

că mîine-poimîine urma să ne căsătorim, fiindcă asta fac oamenii, nu-i aşa, cînd sînt îndrăgostiţi şi formează deja aproape o familie?

Josh o privi pe Anne. Avocata se uita atentă la Dora. Ca un antrenor, îşi spuse Josh, sau ca un regizor. O femeie extraordinar de frumoasă, însă cea mai rece pe care o cunoscuse vreodată. Era ca o zeiţă sculptată într-unul dintre marile morminte regale din Egipt: plată, încremenită, mai presus de drama omenească în care juca un rol crucial. Se întrebă ce anume o îngheţase pe Anne Garnett atît de mult, încît nu mai era decît parţial femeie, iar frumuseţea ei aproape o imitaţie, sugerînd pasiune, dar de fapt camuflînd o goliciune îngheţată. Goală, cu excepţia acelui neaşteptat licăr de durere din ochi. Se întreba ce anume se ascundea dedesubt. Se întreba ce ar fi fost necesar, în afară de durere, ca s-o trezească.

– Ei, e foarte trist, domnişoară Chatham, spunea Miller, dar n-am găsit nici o probă reală că domnul Durant v-ar fi dus de nas. Poate că dumneavoastră l-aţi dus de nas, de fapt, asigurîndu-l că nu vă interesa căsnicia, cînd în realitate tînjeaţi după ea din toate celulele trupului.

– *Tînjea*, Fritz? întrebă Anne.

Miller dădu din cap:

– Aşa aş zice. Oriunde mergea, strecura mici comentarii drăgălaşe despre cununie, ca şi cum ar fi vrut să-l atingă cînd era mai relaxat – la petreceri, ocazii din astea – să-l facă să spună: „Sigur, scumpişor, o facem, alege doar ziua." N-a făcut-o, fiindcă nu dorea şi nici nu s-a prefăcut vreodată altminteri. Domnişoară Chatham, cînd domnul Durant nu v-a contrazis, cu toate acele ocazii cînd aţi plasat mici aluzii pentru oricine vă putea auzi, de la Cape Cod pînă la croitoreasă, deci, cînd el

nu v-a contrazis, aţi continuat? Aţi spus cumva „O.K., mieluşelule, hai să stabilim data; croitoreasa mea are mătăsurile şi satinurile pregătite; prietena noastră din Cape Cod vrea să ne organizeze darul; invitaţii din New York vor aduce cadouri şi un ocean de şampanie?" Aţi spus ceva în sensul ăsta?

– Bineînţeles că nu.

– Aţi spus ceva asemănător? Pe-aproape, măcar?

– Nu, am...

– De ce nu? Dacă într-adevăr credeaţi că voia să vă ia de soţie, de ce n-aţi forţat subiectul, cu cărţile pe faţă?

– Fiindcă pe Josh nu-l forţează nimeni! se aprinse Dora. Cînd e forţat, devine rău. Şi atunci, mi-e frică de el.

– Frică? De ce vă era frică? Să nu vă bată?

– Păi... poate.

– Vă bătuse vreodată?

– Nu, dar...

– Vă ameninţase vreodată cu bătaia?

– Nu, dar...

– De fapt, vă atinsese vreodată altfel decît cu afecţiune?

– Nu, dar nu poţi şti niciodată, nu? Cînd bărbaţii se înfurie, de unde ştii ce se poate întîmpla?

– Aţi văzut vreodată un bărbat bătînd o femeie, domnişoară Chatham?

– Nu, dar am... Am văzut bărbaţi purtîndu-se urît cu femeile şi ăsta e primul pas. N-aţi recunoaşte-o, fiindcă sînteţi bărbat, dar aşa e.

– Dar aţi... ce? Ce începuserăţi să spuneţi, domnişoară Chatham? Că aţi avut un amant? Asta era? Aţi avut un amant, sau mai mulţi, care au fost răi cu dumneavoastră?

Anne ridică mîna.

– Fritz, nu despre asta e vorba aici.

– E vorba la fel de mult ca şi despre celelalte femei pe care le-o fi cunoscut Josh, replică Miller. Amantul dumneavoastră s-a purtat urît, domnişoară Chatham?

– Nu.

– Nu era amant? Atunci, cine era? N-a fost nimeni, nu-i aşa? Voiaţi doar să ne faceţi să credem că vă temeaţi de Josh Durant, deşi nu aveaţi nici un motiv de teamă, nu? Aşa că aţi inventat un bărbat mitic cu care să-l comparaţi, dar n-a existat nici un bărbat, nimeni care să se fi purtat destul de urît ca să vă sperie...

– Tatăl meu! ţipă Dora. Lua-v-ar dracu', n-am inventat nimic! Am văzut cum era în stare să devină crud şi rău şi să lovească...

– Pe mama dumneavoastră? întrebă Miller. Vă lovea mama?

Dora clătină din cap:

– Bineînţeles că nu. Era doar antipatic. Meschin.

– Iar domnul Durant vă amintea de el?

– Exact. E exact ca el.

– O clipă, interveni Anne, agitată.

Dorea un minut de tăcere. Pentru prima oară, era sigură că Dora mintea. Pînă atunci, îi crezuse aproape toate afirmaţiile. Voise s-o creadă; dorise să creadă, încă înainte de a-l cunoaşte pe Josh Durant, că o femeie în compania unui bărbat fermecător, manipulativ şi arogant ar fi victima. *Asta s-a întîmplat cu mine adineauri. M-am comportat ca o puştoaică de cinşpe ani furioasă, nu ca o profesionistă.* Dar era mult mai mult decît ceea ce-i prezenta Dora. Ansamblul, cum spusese Fritz. Iar Dora mintea. Fiindcă Anne îl văzuse destul de mult pe Josh Durant ca să ştie că nu purta nici o asemănare cu Vince Chatham. Îi aruncă o privire şi-i dis-

tinse dispreţul din ochi, în timp ce se uita la Dora.

– S-au întîmplat multe... spuse ea.

– Răutăţi, de pildă? întrebă Miller.

– Nu, nu tocmai...

– Vă speria?

– Nu, dar...

– Era meschin?

– Era răutăcios, dar nu exact în acelaşi fel.

– Atunci ce anume, *exact*, vă neliniştea?

Dora tăcu. Ochii i se umplură de lacrimi. Se adunau şi i se agăţau de gene, înainte de a cădea încet, ca nişte stropi de cristal, pe obrajii palizi.

– Mă temeam să nu mă părăsească, şopti ea. Mă temeam să nu se înfurie şi să-şi piardă răbdarea şi să plece şi să mă lase singură, după ce-mi promisese că urma să aibă grijă de mine şi să fie cu mine toată viaţa. Şi n-aş fi putut suporta. Îl iubeam atît de mult...

Îşi şterse, cu un deget tremurător, lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

Lui Miller îi scăpă un mic mormăit.

– Fritz, spuse Anne; oricum era timpul să intervină, dar acum dorea să termine sesiunea cît mai repede. Aş dori să revăd ceea ce avem, dacă-mi dai voie.

Miller încuviinţă:

– Să auzim.

Anne se ridică lîngă fereastră şi, fără să-şi privească însemnările, începu argumentaţia finală pe care ar fi ţinut-o în instanţă. O mai făcuse şi în alte cazuri; uneori, ducea la o rezolvare rapidă.

– Putem depista cîteva teme în viaţa pe care domnul Durant şi domnişoara Chatham au dus-o împreună timp de trei ani: fiecare reprezintă cîte un gen separat de promisiune sau contract. Una este tema răsfăţului sau a protecţiei. Domnul Durant a adus-o pe domnişoara

Chatham în apartamentul dumnealui şi, efectiv, i-a dat pe mînă gospodărirea casei sale. Domnişoara Chatham a angajat o nouă servitoare, a plătit facturile, a organizat petreceri, a ales porţelanuri şi sticlărie nouă, şi aşa mai departe. Domnul Durant a cumpărat o casă în Tamarack, Colorado, împreună cu ea, şi a trecut ambele nume pe titlul de proprietate. I-a cerut să-l însoţească în călătorii prin diverse zone ale lumii şi a achitat toate cheltuielile. Cu alte cuvinte, s-a creat un sistem general de a se interesa de domnişoara Chatham, de a o cuprinde în îmbrăţişarea lui protectoare.

Făcu o scurtă pauză.

– O altă temă este aceea a creării unei atmosfere de presupuneri, aşteptări şi asigurări. Domnul Durant ne-a spus că el a fost cel care a sugerat să călătorească sub numele de „domnul şi doamna Joshua Durant". Azi-dimineaţă, a vorbit despre ea ca despre familia dumnealui – „alte rude nu aveam", au fost cuvintele sale. De fapt, a numit-o beneficiară a poliţei lui de asigurare pe viaţă, o poziţie ocupată aproape întotdeauna de soţie sau de alţi membri apropiaţi ai familiei. Şi i-a spus că o dorea nu ca pe o anexă, ci ca pe o parte din el.

Trecu de cealaltă parte a biroului, vorbindu-le lui Josh şi lui Miller peste suprafaţa largă a acestuia.

– Acest lucru ne aduce la cea de-a treia temă – strîns legată de respectivele presupuneri şi aşteptări –, tema promisiunilor. La o petrecere de Anul Nou, domnul Durant a auzit-o pe domnişoara Chatham spunîndu-i unei prietene că plănuia să aibă grijă de el toată viaţa şi să-l ţină departe de alte femei pe care le-ar fi putut găsi atrăgătoare. Nu a contrazis-o. Nu a spus nici măcar: „Ei, poate". A lăsat să se înţeleagă că afirmaţia era valabilă. Din cîte ştiau martorii, întrucît a tăcut, putea foarte bine să fi fost profund încîntat de a şti că

domnişoara Chatham urma să aibă grijă de el toată viaţa. În mod similar, nu a contrazis-o cînd ea i-a spus croitoresei: „Azi-mîine, îţi voi cere să-mi faci rochia de mireasă, şi un brîu asortat pentru smokingul lui Josh." Din nou, a lăsat declaraţia să stea în picioare, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea. Şi, din nou, a tăcut cînd, în Wellfleet, Massachusetts, ea a răspuns „curînd" la o întrebare privind data nunţii – a ei cu domnul Durant. De fiecare dată, domnul Durant a găsit mai comod s-o lase pe domnişoara Chatham să vorbească în numele amîndurora. Atît de comod, încît avem tot dreptul să ne întrebăm dacă nu cumva îi plăcea ce spunea şi era de aceeaşi părere. De unde ştim care erau sentimentele dumnealui în perioada cînd ea a făcut aceste afirmaţii? E posibil să se fi răzgîndit mai tîrziu, dar aşa ceva nu ar fi schimbat promisiunea, consimţămîntul pe care i-l acordase domnişoarei Chatham prin tăcere. Domnul Durant este om de ştiinţă, profesor, consultant pe lîngă muzee şi guverne străine în probleme de conservare a antichităţilor. Este verosimil ca un asemenea om să lase să treacă declaraţii neglijente sau incorecte, fără a le corecta? Ar contraveni total caracterului său. În sprijinul acestei concluzii, în puternicul ei sprijin, există urarea de ziua naşterii pe care i-a scris-o domnişoarei Chatham. Nu avem decît acel unic mesaj, dar putem presupune că au fost mai multe, dată fiind natura emoţională a celui cunoscut. Spune, în parte, cu referire la un cadou aniversar: „Acesta va fi simbolul nostru, pentru viaţa pe care o vom împărtăşi împreună." În sfîrşit, ar trebui să ne amintim că domnul Durant însuşi a spus: „Probabil că faptele mele s-au datorat unei dorinţe de a avea o familie, pe care o nutream de mult timp şi n-o recunoscusem."

Anne se întoarse la fotoliul ei.

– Aş adăuga că stilul de viaţă al domnului Durant, pe care i l-a cerut şi domnişoarei Chatham, era destul de opulent, într-un apartament elegant din vestul oraşului Los Angeles, plin de valori care durează. O masă pusă cu *Wedgwood* şi *Baccarat* nu are nimic temporar. Exprimă permanenţă şi tradiţie; vorbeşte despre generaţii de oameni care au predat bogăţii generaţiilor următoare, la rînd, de-a lungul deceniilor, dobîndindu-şi puterea din aşteptările şi siguranţa stabilităţii, chiar şi într-o lume unde multe sînt întotdeauna în mişcare.

Se opri, pentru a sorbi din paharul de pe birou.

– Acestea sînt temele pe care le-am identificat. Şi, pentru a repeta un lucru afirmat anterior, Dora Chatham a înţeles ce anume însemnau aceste teme în timpul celor trei ani ai săi alături de domnul Durant. S-a dăruit unei relaţii tandre, cu toate speranţele şi visurile ei, şi a crezut că o împărtăşea cu un bărbat ale cărui speranţe şi visuri se potriveau cu ale ei. Nu ne putem aştepta din partea ei să fie atît de insensibilă ca domnul Durant, acum cînd dumnealui s-a plictisit de viaţa pe care şi-o făcuse alături de ea; nu-i putem cere să abandoneze această relaţie tandră, fără o singură privire în urmă sau cererea – *cererea* – de a primi ceva de pe urma relaţiei în care a crezut, din moment ce a fost alungată din relaţia propriu-zisă. Pentru ea, a pleca fără nimic ar însemna să admită că promisiunile întîmplătoare, aluziile făcute într-o doară şi tăcerile necugetate reprezintă un comportament acceptabil, chiar şi pentru un om care pretinde afecţiune şi necesitate. A face aşa ceva ar însemna să batjocorească încrederea şi iubirea. Nu e cazul s-o facă. Nu trebuie s-o facă.

Dora oftă prelung. Miller îşi împreunase degetele în formă de piramidă, la un centimetru de nas, concentrîndu-se asupra lor, încruntat profund. Josh o privea pe

Anne; o urmărise în tot timpul lungului ei rezumat. Faţa ei era lipsită de orice expresie, dar ştia că avea probleme. Împreună, acele două femei aveau să-l învingă în instanţă. Mai întîi, Dora urma să fie o martoră ideală. Frumuseţea ei era superficială, în comparaţie cu a lui Anne, dar, la bara martorilor, avea să arate fermecătoare şi fragilă. Buza de jos, probabil cea mai puternică armă a ei, avea să tremure, aşa cum se întîmplase de atîtea ori în perioada petrecută împreună. Ajunsese să deteste buza de jos a Dorei, cu o fervoare care-l uimea. Pentru judecător, însă, aceasta avea să fie o noutate, înduioşătoare ca a unui copil. *Mă tot ducea de nas şi mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi făcut parte dintr-o familie. Mă temeam să nu mă lase singură, după ce-mi promisese că urma să aibă grijă de mine şi să fie cu mine toată viaţa.*

Cine ar fi putut rezista în faţa unor asemenea argumente?

Cine ar fi simţit compătimire pentru Josh Durant? Chiar dacă judecătorul găsea vreun motiv de compasiune, cît timp putea să reziste împotriva plasei strînse a argumentelor lui Anne Garnett? Cît timp ar fi înclinat cineva spre un bărbat care scrisese dedicaţia aceea afurisită de ziua naşterii şi apoi, peste doi ani, îi spusese femeii să dispară din apartamentul lui? Cine, auzind aceste lucruri şi încă multe altele, ar fi expediat-o pe Dora din tribunal, cu mîinile goale, în timp ce Josh Durant păstra totul?

Un rezumat strălucit, îşi spuse el. Îl admira, ştiind că avea să piardă în faţa ei. Îi admira inteligenţa, îi plăcea s-o vadă la lucru şi i-ar fi plăcut să i-o înţeleagă mai bine, s-o înţeleagă pe ea mai bine. Desigur, era ridicol să vorbească despre lucruri complet nepotrivite cu caracterul lui; habar n-avea de caracterul lui. Şi, desigur,

ştia şi ea că era ridicol; era prea isteaţă ca să nu ştie. Era destul de deşteaptă şi pentru a şti exact cît de slabe îi erau unele dintre celelalte argumente, ca acela al construirii permanenţei cu cristaluri *Baccarat* – cel mai nevolnic, mai fals şi mai specios argument pe care-l auzise vreodată, dar abil ales şi expresiv la prima înfăţişare. Şi ştiau amîndoi că n-avea să fie decît o singură înfăţişare.

Omul de ştiinţă din Josh saluta opera rafinată a minţii lui Anne Garnett, chiar în timp ce îi creştea furia. Fiindcă o încurcase. Oricum intenţionase să rezolve problema în afara instanţei – nici un om în toate minţile nu şi-ar fi dorit genul de publicitate pe care l-ar fi adus acel proces – dar crezuse că putea să scape cu o răscumpărare mică, exact atîta cît s-o facă pe Dora să simtă că învinsese. Acum ştia că avea să-l coste mult mai mult, fiindcă tuturor le era clar că n-avea să economisească bani, lăsînd să ajungă totul în instanţă. O încurcase. Dacă ar fi fost la fel de ager ca Anne Garnett, dacă ar fi judecat situaţia la fel de inteligent, în trei ani, cum făcuse ea într-o lună, ar fi ajuns la un aranjament financiar rezonabil cînd îi ceruse Dorei să plece şi cu asta s-ar fi terminat totul.

– Josh, spuse Miller, hai afară cîteva minute.

Asta a fost, îşi spuse Josh, în timp se ridica. Ieşi împreună cu Miller din cabinetul lui Anne, într-un labirint de boxe ale secretarelor, împărţite prin paravane joase şi plante verzi, spunîndu-şi: „Aşa începe negocierile." Miller ştia la fel de bine ca Josh că-şi găsiseră naşul. Aveau să ajungă la un acord şi să-i plătească Dorei de-o mie de ori mai mult decît ar fi fost cazul să primească şi doar o idee mai puţin decît pretindea ea. Iar Anne Garnett avea să supervizeze totul, cu faţa ei rece şi de nepătruns. Josh nu avea nici o îndoială. Pe faţa ei

n-avea să se citească nici un semn de victorie; nici măcar n-avea să zîmbească satisfăcută, cel puţin atîta vreme cît el şi Miller se aflau în birou. Era posibil să simtă satisfacţie sau triumf – deşi nici măcar de asta nu putea fi sigur – dar fără să se vadă nimic.

„Aş vrea s-o văd cum arată cînd simte că i se întîmplă ceva minunat," îşi spuse el. „Aş vrea să-i privesc mintea lucrînd la ceva mai vesel decît storcînd pentru un client tot ce poate, din ruinele unei relaţii personale." Dar asta n-avea să se întîmple niciodată; o ştia bine. Erau duşmani, într-un fel, şi după ce ajungeau la o înţelegere, cîndva în cursul acelelaşi zile, n-avea s-o mai vadă niciodată. Mare păcat, îşi spuse, după care Miller găsi un birou gol şi intră să plănuiască strategia de oferte şi contraoferte pentru a ajunge la suma pe care urma s-o aibă de plătit.

Anne rămase aşezată la birou mult timp după ce plecaseră toţi trei, mai întîi Miller şi Josh, apoi Dora, care aşteptase, învîrtindu-se ca o leoaică în cuşcă şi vorbind nervoasă, pînă cînd se asigurase că n-avea să-i regăsească la lift sau în holul de jos.

– A mers perfect, spuse ea. Ne-am descurcat de minune, nu? Ce bine că am păstrat biletul ăla; unii aruncă lucrurile, dar eu, nu; nu ştii niciodată ce urmează, aşa că trebuie să rămîi asigurat. Doamne, cît mă bucur că s-a terminat; nici un minut n-aş mai fi suportat să-i aud glasul. Ai fost mai dură decît mine; ştiai? Eu le-aş fi primit prima ofertă, imediat ce înţelegeam că am cîştigat. Dumnezeule, n-a fost fantastic, să ştim că i-am făcut praf? Josh arăta îngrozitor, nu? Nefericit, turbat de furie şi invidie pentru că aveam o avocată mai bună decît al lui. Aşa-i trebuie. Aş vrea să-l mai pot învinge o dată, şi cu altceva; zău că m-am simţit straşnic. Poate

acum am să mă duc la Washington. Tatăl meu e destul de supărat pe mine, dar tot ce am de făcut e să spun că prefer să fiu cu el decît cu mama şi mă va primi cu braţele deschise. A, dar nu e acolo; face politică în Colorado. În august, la Washington e ceva de necrezut. Poate am să-i propun să ne întîlnim în Tamarack. Sau în Europa. Sau... undeva. Aş vrea să ştiu ce doresc. Toate mi se par aşa de neinteresante. Voi primi atîţia bani de la Josh; ar trebui să fac ceva fantastic cu ei. Nu crezi?

Se uită la ceas.

– Ei, cred că pot pleca; ar trebui ca deja să fi ajuns cam la jumătatea drumului.

Porni spre uşă.

– Vii la Tamarack, da? La iarnă sau cîndva? Probabil ne vedem atunci.

Anne privi uşa închizîndu-se după ea. Ce căţea de prima clasă, se minună ea, ruşinată că-i trebuise atît de mult ca să observe; de obicei, vedea lucrurile mai repede decît alţi oameni. „Aş fi ştiut," reflectă Anne, „dacă avea oricare alt tată sau alt tovarăş de viaţă; asta m-a orbit." Clătină din cap cu amărăciune. „Noroc că n-am *nevoie de gratitudine; m-aş atrofia,* aşteptînd ca Dora să fie capabilă de recunoştinţă."

Dar Dora nu conta; nimic nu conta, pe lîngă faptul că învinseseră. „Am învins, am învins," îşi spuse ea, exultînd. Pentru asta trăia, ca să învingă şi niciodată să nu mai fie victimă.

„Totuşi, merit o anume recunoştinţă," meditä Anne mai departe. „Fără mine, oamenii ăştia doi ar fi călcat-o pe Dora în picioare. A fost o secretară cu program non-stop şi o tovarăşă de sex, dar n-a fost soţie şi nu i-a spus niciodată că asta dorea. Niciodată nu i-a spus ce aştepta de la relaţia lor. Josh ar fi putut argumenta în

instanţă că, dacă voia mai mult, ar fi trebuit să-i spună, nu să facă pe sfioasa cu prietenii şi croitoresele. Fritz pornise pe direcţia asta, dar nu i-am dat şansa s-o ducă pînă la capăt. I-am obţinut Dorei Chatham un sfert de milion de dolari şi casa din Tamarack, în valoare de un milion şi jumătate, iar ei i se pare un fleac. *A mers perfect.* A mers perfect, fiindcă am făcut eu să meargă perfect. Şi s-ar fi cuvenit un simplu *mulţumesc* – sau, poate, un *mulţumesc* simţit din toată inima? Bine că n-am nevoie şi nici nu vreau măcar."

Îşi lăsă capul în piept şi-şi masă ceafa. Întotdeauna era mai încordată decît îşi dădea seama, în timpul acelor sesiuni; abia după ce pleca toată lumea, simţea durerile musculare. „Un pahar de vin," îşi spuse, „un masaj şi o saună. De-asta am nevoie. Şi apoi, cina." Îi veni ideea că ar fi putut să fie plăcută o cină în doi, mai sărbătorească. Dar nu exista nici o persoană deosebită căreia să-i împărtăşească triumful. Cina la domiciliu, hotărî Anne; avea să-l sune pe bucătarul şef de la restaurantul francez din aceeaşi clădire şi să comande masa în apartament la ora nouă, după ce pleca maseurul şi-şi făcea sauna şi duşul. Avea să destupe o sticlă de vin bun, apoi se va uita la un film, la o comedie; putea să comande caseta în acelaşi timp cu cina. Şi ar fi fost o seară perfectă.

Puse în funcţiune clopotul ceasului ei antic; întotdeauna îl închidea cînd veneau clienţi la o sesiune lungă. Aproape imediat, bătu de patru. Stătuseră aproape toată ziua. De la nouă şi jumătate la patru, fără pauză de masă. „Poate şi ceva de mîncare, înaintea vinului," se gîndi Anne. „Altfel, am să leşin în saună." Îşi strînse hîrtiile de pe birou şi, introducîndu-le în dosarul Dorei, îşi dădu seama că Josh luase înapoi biletul de ziua naşterii. „Poate îl va învăţa minte să-şi păstreze

sentimentele pentru el," reflectă Anne.

Puse dosarul în sertarul de sus, unde avea să rămînă pînă la onorarea cecului. „Un sfert de milion de dolari şi o casă," meditä ea. „Ciudată viaţă dublă mai duce şi ästa: profesor de reputaţie internaţională şi playboy care are oricînd o femeie trăsnet, cumpără piese *Baccarat* şi poate completa un cec pentru un sfert de milion de dolari."

Un om interesant. Mare păcat că nu ştiuse niciodată cum era în realitate; cît de multe din povestirile Dorei erau minciuni. Era clar că ascundea mai mult decît portretul pe care i-l schiţase Dora; de fapt, probabil că Dora nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. Era prea ocupată cu propriile ei griji, ca să încerce să-l descifreze pe omul cu care trăia. Mă rog, nu putea şti. Se terminase; n-avea să-l mai vadă niciodată. Esenţialul era că învinsese. Ce senzaţie plăcută. Cea mai minunată senzaţie din cîte cunoştea. Se întinse din nou. Un pahar de vin, îşi spuse. Un masaj. O saună.

Apartamentul ei era la cîţiva paşi distanţă, în altă parte a complexului Century City. Anne ieşi şi fu izbită de un val de căldură, umedă şi densă, care făcea clădirile să pară cenuşii şi unduitoare, parcă văzute printr-un paravan semitransparent. Trecătorii se mişcau greoi, asemenea înotătorilor care se bălăcesc prin apă adîncă. Anne traversă piaţa, spre blocul ei. Îi era uşor să uite, în răcoarea permanentă a cabinetului, că era cea mai fierbinte lună august din ultimii ani. E mai bine înăuntru, îşi spuse, în timp ce portarul îi deschidea uşa, făcîndu-i loc să intre în hol. Se opri la contactul cu aerul glacial. Se înfioră. „De la tropice, la polul sud," reflectă Anne. „Astea să fie singurele alternative?"

Zîmbi în sinea ei cînd descuie cutia poştală şi-şi îndesă în servietă scrisorile şi revistele. Şi încă mai zîm-

bea, cînd se întoarse să treacă prin hol spre lift, şi-l văzu în faţa ei pe Vince.

– Bună, o salută el încet.

Anne împietri, cu toate senzaţiile scurgîndu-i-se din trup, încremenită în aerul rece care se învolbura împrejurul ei. Servieta îi trăgea braţul în jos, dintr-o dată atît de grea, încît abia o mai putea ţine.

– Am să-ţi vorbesc, spuse Vince, întorcîndu-se spre ascensor. La ce etaj stai?

Nu se schimbase. Nu-i venea să creadă. Toate, în lumea ei, se schimbaseră, dar Vince era acelaşi; glasul, aroganta siguranţă de sine erau la fel ca înainte; arăta la fel. Era puţin mai gras, cu bărbia o idee mai ascuţită, dar părul blond şi înfăţişarea angelică erau exact aşa cum le ştia. Îi zîmbea, cu farmecul radiindu-i din dinţii albi şi ochii încreţiţi la colţuri. Îi simţea mîinile pe ea, împingînd-o, întorcînd-o, forţînd-o.

Anne o luă la fugă prin hol, pe uşa de serviciu şi pe culoarul din spate pînă la spălătoria îngrijitorilor, unde abia apucă să închidă uşa înainte de a începe să vomeze.

Îşi înălţă capul, sufocată. Îngenunche pe pardoseala de faianţă, cu braţele rezemate de marginea toaletei, pînă cînd gîfîielile îi mai slăbiră. Apoi, se duse la un lavabou şi-şi clăti gura. Avea reverul taiorului de mătase albă stropit cu vomă; îşi umezi batista şi frecă pînă cînd petele se şterseră. Privindu-se în mica oglindă, îşi aranjă expresia feţei. Toate trăsăturile fură netezite, modelate într-o mască neutră. Nu putea face nimic cu expresia bîntuită din ochi, dar în rest arăta perfect stăpînă pe sine. Stătu un moment cu mîna pe clanţă. Ar fi putut lua liftul de serviciu pînă la etajul ei. Dar o găsise o dată; avea s-o mai găsească şi a doua oră. Tot trebuia să-l înfrunte, azi sau altcîndva. Azi, se hotărî Anne. Cu

capul sus şi umerii traşi înapoi, deschise uşa de serviciu pentru a reveni în hol.

O aştepta la cîţiva paşi distanţă.

– E totul în regulă?

Anne se întoarse şi porni spre un grup de fotolii, unde se aşeză pe cel mai îndepărat, în colţ. Ridicînd uşor din umeri, Vince o urmă, pentru a se aşeza în faţa ei, dincolo de măsuţa joasă, cu spatele spre hol. Anne privi pe lîngă el, spre oamenii care veneau de la lucru, oprindu-se la cutiile poştale în drum spre ascensor. Îi plăcea să ştie că erau acolo. Controlată strict, cu fiecare muşchi blocat la locul lui, se sili să se uite la Vince, plină de ură. Rămase nemişcată, fixîndu-l ferm, cu ură, fără o vorbă.

El fu acela care-şi mută privirea, dar lin, aproape nepăsător, uitîndu-se peste umăr spre hol, cu mult interes.

– Cine-ar fi crezut? spuse într-o doară, revenind spre ea. Micuţa Anne, care niciodată nu se pieptăna, să locuiască aici, avocată, cîştigînd procese de pensie alimentară. Şi e o femeie răpitoare. Felicitările mele; se pare că fuga de-acasă a fost exact ce-ţi trebuia.

Anne îl privi, cu ochii goi.

– Mi-a părut rău că ai plecat; mi-a fost dor de tine, continuă Vince. E greu, cînd unei familii i se neagă plăcerea de a vedea o tînără fată devenind femeie. Ne-ar fi plăcut s-o împărtăşim cu tine şi să te ajutăm, cînd puteam. Unde te-ai dus, după ce ai plecat?

Anne tăcu.

– Ei, oftă Vince. Toţi am fost îngrijoraţi pentru tine, să ştii. De fiecare dată cînd luam cîte un ziar în mînă, vedeam cîte o nouă povestire de groază despre tinere fugite de-acasă care sfîrşiseră pe străzi, toxicomane, prostituate, victime ale omorurilor; nu dormeam nopţile

de-atîtea griji. Mai ales Ethan.

Continuă senin ceva în legătură cu un detectiv, cu doi detectivi, iar Anne abia îl auzea. Zîmbea şi vorbea şi gesticula cu mîinile ca şi cum s-ar fi simţit absolut comod, ca şi cum n-ar fi existat nici o consecinţă a faptelor lui din trecut. Şi poate că asta era experienţa celor douăzeci şi patru de ani de cînd nu- l mai văzuse. Trăise de atunci şi pînă acum, neatins.

– Nu e cel mai potrivit loc pentru o conversaţie personală, spuse Vince, în timp ce oamenii treceau pe lîngă ei spre lift. În apartamentul tău ar fi mai bine.

– Nu, răspunse plat Anne.

– Ei, atunci, la o cafea? Trebuie să existe în clădire un restaurant sau o cafenea. Mergem?

– Stăm aici.

Vince privi iarăşi în jur. Era sfîrşitul zilei de muncă şi prin hol trecea un torent constant de persoane. Îşi înclină capul, cedînd cu eleganţă.

– Dacă preferi.

Se rezemă de spătarul fotoliului.

– Am aşteptat-o pe Dora azi cînd a ieşit din biroul tău; vom lua cina împreună, mai tîrziu. Fireşte, îmi telefonează regulat – sînt convinsă că ştii – şi-mi spusese că sesiunea de descoperire era programată pentru azi. M-am gîndit că ar fi un moment potrivit ca să vin, să-i ofer încurajare, eventual s-o consolez. Dar nu avea nevoie de nimic; a spus că v-aţi descurcat excelent. Presupun că asta înseamnă că ai fost extrem de bună; Dora e foarte zgîrcită cu laudele. Un sfert de milion, mi-a spus, şi casa. Nu-i rău, ţinînd seama că n-aţi ajuns în instanţă cu ele. Şi ai ţinut şi presa la distanţă. Îţi sînt recunoscător; ai făcut bine că te-ai gîndit la poziţia mea. Dora mi-a spus că-ţi explicase.

– Ce vrei? întrebă Anne.

– Da, firește, fără-ndoială că ești grăbită; sînt convins că te așteaptă prietenii ca să sărbătoriți victoria.

Îi zîmbi din nou.

– Sînt curios de ce te-ai întors, după atîta timp. Pot înțelege – la limită – că doreai să vii la înmormîntarea lui Ethan; întotdeauna mă amuză cînd oamenii simt că trebuie să-și aducă omagiile sau ce-or fi crezînd ei că fac față de un mort căruia puțin îi pasă. Dar nu te-ai mulțumit numai cu atît; te-ai dus la Tamarack cu Gail. Și ai devenit avocata Dorei. De ce?

– Din motivele mele. N-au nici o legătură cu tine.

– Ba știi bine că au. Orice se întîmplă cu familia mea are legătură cu mine. Știu cum acționează oamenii; acționează politic. Încerci să legi o alianță cu familia, să te apropii de ei și să mă ataci de sub protecția lor.

– Să te atac?

Clătină din cap.

– N-am intenția să te atac.

– Minți, replică Vince încet. Știu ce vrei; vrei să mă distrugi. Altfel, de ce te-ai fi întors? Ai așteptat mult, pînă am ajuns într-o poziție proeminentă, pînă am devenit vulnerabil la zvonuri și bîrfe, și abia acum te-ai întors. Ai așteptat să ajung aproape de încheierea termenului, înainte de campania electorală pentru realegere, iar atunci te-ai înhăitat cu Gail și cu Dora ca să lovești în mine.

Cum Anne tăcu, Vince continuă, pe un ton de conversație, aproape intim:

– Te cunosc, Anne; te înțeleg. Ai fost o puștoaică mică și crudă, iar eu te-am făcut femeie, și erai prea tînără ca să-mi mulțumești. N-ai înțeles niciodată ce-am făcut pentru tine. Te-am educat, la fel cum te-au educat și profesorii de la *Harvard*. Nu e nici o diferență, să știi; ai avut mult de învățat și ai învățat de la experți. Dacă

nu te luam în mîinile mele, ai fi nimerit cu cine ştie ce tăntălău plin de coşuri şi cu proteză dentară, pipăindu-te pe bancheta din spate a vreunei maşini. A fost de-o mie de ori mai bine să înveţi de la mine. Şi ţi-a plăcut; ţi-a plăcut la nebunie. Mult timp. Foarte mult. Apoi, cred că ai cunoscut pe altcineva şi ai ajuns la concluzia că te săturaseşi de mine, aşa că m-ai acuzat în faţa tuturor. N-ai menţionat faptul că-ţi plăcuse. Femeile îşi şterg din minte ceea ce nu le foloseşte la nimic; nu-şi amintesc decît ce vor ele. Ca furia. Pe-asta şi-o amintesc cel mai bine. Să hrănesc cu ea, ca păianjenii. Şi, pe urmă, vor răzbunare. Uită-te la tine, micuţa mea femelă de păianjen; ai aşteptat atîţia ani, ca să te repezi. Ai aşteptat pînă ai socotit că eram vulnerabil.

E nebun. Gîndul era absolut clar în mintea lui Anne, dar nu se putea agăţa de el; prezenţa lui Vince îl alunga, la fel cum îi alungase judecata şi voinţa cînd o dominaseră în dormitor. Pîndea în faţa ei ca un lynx, cu ochii sclipitori, gata să sară. Oriunde ar fi privit, nu putea scăpa de el. Încercă să regăsească însufleţirea din aceeaşi după-amiază, înviorarea victoriei, dar se risipiseră. Nu-l mai vedea decît pe Vince. Nu se putea gîndi decît la Vince. Se chirci înlăuntrul ei. Ar fi fugit iarăşi, dar avea braţele şi picioarele atît de slăbite, încît nici nu şi le putea mişca. Şi, chiar de-ar fi putut, nu avea unde să fugă: avea s-o prindă, avea s-o atingă.

– Fireşte că nu sînt vulnerabil, spuse Vince, continuînd să zîmbească; avea glasul blînd, devenind şi mai blînd, pe măsură ce vorbea. Tu, însă, da. Eşti o mică avocată care încearcă să-şi facă un nume preluînd cazuri senzaţionale, şi nu-ţi poţi permite să comuţi nici o greşeală. Dar ar fi o enormă greşeală să ataci un senator S.U.A. acuzîndu-l de un lucru pe care spui că l-a făcut acum aproape un sfert de secol. N-ai scos o

vorbă, un sfert de veac, şi, deodată, cînd a ajuns un om prestigios, vii cu basmul ăsta de adormit copiii. Ai ajunge de rîsul lumii. Ar fi clar că încerci să mă şantajezi; altfel, de ce-ai face-o? Ai fi declarată o ticăloasă intrigantă şi oportunistă, şi după aia cine ar mai avea încredere în tine? Te-aş putea distruge, nu-i aşa, micuţă Anne? Ştii bine că da. Ia uită-te la tine: îngrozită că minciunile tale ar putea să ricoşeze şi atunci n-ar mai rămîne nimic din tine. Ai fi un nimic, Anne. O mică avocată discreditată, fără nici un client.

Se teme. Gîndul îi era chiar mai limpede decît cel dinainte, iar de astă dată îl ţinu strîns. *Crede că-l pot lovi. Crede că-i pot distruge cariera politică.* Se agăţă de cuvintele care-i răsunau în cap. *Crede că-l pot lovi.* Muşchii i se destinseră infim şi, odată cu asta, cîrceii din ei începură să se risipească. *Crede că am putere asupra lui.* Strînse pumnul şi simţi forţa din braţ. Şi-şi putu aminti, pentru prima oară de cînd apăruse Vince, că se afla la ea acasă şi tocmai cîştigase un caz. Prezenţa lui dominantă începu să scadă. Putea vedea clar în jur. Îşi vedea holul blocului, vecinii trecînd prin apropiere, salutînd-o cu o înclinare grăbită a capului. Crisparea trecea. Îi era mai uşor să stea dreaptă. *Se teme de mine.*

– N-am aşteptat să-ţi fac nimic, spuse Anne, cu vocea sigură şi rece ca gheaţa. Nici nu m-am mai gîndit la tine.

Vince clătină din cap, cu reproş:

– Altă minciună. Te gîndeşti la mine tot timpul. De asta ai venit la înmormîntarea lui Ethan. Un pretext ca să te întorci. De-asta te-ai dus la Gail. De-asta te-ai repezit la şansa de a lucra pentru Dora.

– Nu m-am gîndit la tine.

Încordarea îi dispăruse. Îşi ţinea mîinile în poală, cu pumnii strînşi.

– Îmi faci greaţă. Nu mi-a plănut niciodată şi nici – Doamne – n-am murit de plăcere cînd mă sileai. Te uram. Nu m-ai făcut femeie, mi-ai distrus copilăria şi pentru asta n-am să te iert niciodată, nici pentru modul cum m-ai manipulat. Niciodată n-am fost o fiinţă omenească pentru tine; m-ai tratat ca pe o păpuşă pe care o puteai îndoi în orice formă voiai. Am încetat să mă mai gîndesc la tine din ziua cînd am plecat din casa aia, şi de-atunci nu m-am mai gîndit niciodată. Aveam o viaţă de construit şi, dacă mă gîndeam la tine, mi se făcea atît de rău, un rău de moarte, încît nu mai puteam continua. Nici o clipă nu m-am gîndit la tine. Încerc să-mi găsesc plăceri şi satisfacţii în viaţa mea, iar tu eşti un jeg atît de mare, încît gîndul la tine ar distruge orice dram de linişte mi-aş putea găsi. Canalie. Niciodată nu m-am gîndit la tine.

Chipul lui Vince se întunecase, schimonosit.

– Căţea, scuipă el cuvîntul printre dinţi. Futu-te-n gură de curvă.

Cu coada ochiului, văzu cîteva capete întorcîndu-se.

– N-o să te creadă nimeni, spuse el încordat, cu glas scăzut. O să te fac de mai mare rîsul; o să te opresc...

– *Nu vreau să vorbesc despre asta.* Nu vreau să dau publicităţii trecutul; nu vreau să-l readuc la viaţă. E mort. Vreau să-l ţin îngropat, acolo unde a stat în toţi anii ăştia.

Vince o privi, cu umerii aduşi.

– Nu te cred, spuse el, după un moment. Ştiu cum minţi; dintotdeauna ai minţit. Ai minţit în legătură cu mine, în seara aia; nu le-ai spus cum mă ademeniseşi şi ce mult îţi plăcea cu mine; te săturaseşi de mine şi ai încercat să mă distrugi. Dar nu ţi-a mers; tu eşti cea care a plecat, pe furiş, ca o hoaţă. Iar eu am rămas pe

loc. Şi voi rămîne întotdeauna, iar tu ai să dispari din nou. Îţi spun eu: ai să dispari. Nu te voi lăsa să te-nvîrţi pe lîngă ei. Nu te voi lăsa să împingi în ziare şi reviste poveşti despre familia mea; n-am să te las să le vinzi reporterilor subiecte piperate de scris. E clar? Ai să dispari la fel ca data trecută; n-ai să te mai apropii de ei.

„Îi e teamă," reflectă Anne din nou. „Îi e teamă, lui i-e teamă. Nu mie; eu nu mă mai tem; el se teme. Se teme. Eu n-am de ce să mă tem."

Trase adînc aer în piept.

– Dacă-mi doresc familia înapoi, voi face tot ce pot ca să fiu iarăşi între ei. Nu mă poţi opri. Dacă încerci, te voi învinge.

Vince zîmbi subţire:

– Cum? Începînd iarăşi cu minciunile tale? Ţi-am spus: n-au să te creadă, nu mai mult decît prima dată. Şi-atunci, ce-ai să faci? Vei spune presei? Radioului? Televiziunii? N-am să te las. Ascultă la mine, se aplecă el înainte. Au încercat şi alţii să-mi stea împotrivă. I-am oprit. Înţelegi? Am rezolvat să aibă cineva grijă de ei.

Anne clătină din cap. Cînd se aplecase spre ea, apropiindu-se, începuse iarăşi să se simtă rău. *El se teme, nu eu; se teme, se teme.* Dar tot o lua cu leşin.

– Nu voi spune nimănui, zise ea, aproape în şoaptă. Pleacă. Lasă-mă-n pace. Nu vreau decît să uit.

Vince îşi trase fotoliul mai aproape de măsuţă, mai aproape de Anne, aplecîndu-se şi mai mult; lui Anne i se păru că-i putea simţi respiraţia.

– Îţi voi spune exact cum stăm. N-aveam de gînd, dar cred că e cazul să ştii. Întotdeauna am fost cinstit cu tine, Anne; poţi crede fiecare vorbă din ce-ţi spun.

Tăcu, privind-o:

– Luna trecută, cînd Dora mi-a vorbit despre tine,

i-am telefonat unui prieten, un om cu care am lucrat împreună în Denver. El a rezolvat întotdeauna problemele, oameni care ne stăteau în cale, chestii de-astea. Încă mai colaborăm, aşa că l-am sunat şi i-am spus să se ocupe de tine. Să te elimine. Ştii ce mi-a răspuns? A zis că nu mai face treburi de soiul ăsta. A spus că are aproape şaptezeci de ani şi caută ocupaţii mai respectabile. Am fost foarte dezamăgit de el. Aha, observ că ţi-am captat atenţia.

Anne stătea absolut nemişcată, privindu-l, cu ochii mari, cu respiraţia rapidă şi subţiată. Pumnii i se desfăcuseră, mîinile stîndu-i moi în poală. O cuprinsese un frig năprasnic.

– Asta m-a lăsat într-o dilemă cumplită, continuă Vince. Prietenul meu era singurul în care aveam încredere cu asemenea treburi. Puteam angaja pe altcineva, fireşte – întotdeauna se găsesc oameni gata să facă orice pentru un ban cîştigat pe loc –, dar asta ar fi înlocuit o problemă cu alta. Tu dispăreai, însă angajatul meu ar fi fost apoi cel în avantaj faţă de mine.

Glasul îi deveni meditativ.

– M-am gîndit mult la asta. Aş putea, fireşte, să te omor cu mîinile mele, dar, ştii, nu pot. Nu-mi stă în fire. S-ar putea să te surprindă – fii sigură că pe mine m-a mirat –, însă aşa sînt eu. Nu sînt un asasin.

Urmă o tăcere prelungă.

– Nimic nu detest mai mult decît neputinţa, spuse încet Vince. De-asta n-am venit să te văd acum cîteva săptămîni, cînd Dora mi- a vorbit despre tine: trebuia să ştiu între ce posibilităţi am de ales. Şi iată ce am hotărît. Dacă-mi faci probleme, dilema se rezolvă de la sine. Dacă-ţi răspîndeşti prin presă acuzaţiile descreierate la adresa mea, nu voi mai avea nimic de pierdut angajînd pe cineva să te omoare. Şi asta voi face. Într-o clipă. E

clar? Nu voi ezita. Dacă taci şi dispari din nou, vei fi în deplină siguranţă. Cel puţin, din partea mea.

Zîmbi:

– Sîntem împreună în situaţia asta, Anne. Nu e uluitor, după atîţia ani? Sîntem în aceeaşi situaţie. Amîndoi avem enorm de pierdut.

Îşi împinse fotoliul înapoi şi se ridică.

– Dora te consideră foarte inteligentă. Ascuţită şi dură, aşa a spus. Dacă avea dreptate, nu mă îndoiesc că te vei comporta inteligent şi circumspect. Ceea ce înseamnă, fireşte, să nu te mai apropii de familia mea. N-ai nimic de-mpărţit cu ei. Am mai spus-o şi-nainte: vreau să mă asigur că înţelegi. În următorii cîţiva ani, se va face multă publicitate în jurul meu, şi nu voi permite să iei şi tu parte. Dacă te mai apropii de Gail, de Dora sau de oricine din familie, voi găsi o cale să te opresc. Crede- mă pe cuvînt, Anne; dacă te mai apropii de ei, am să te opresc.

O privi de sus în jos:

– Mi-a făcut plăcere conversaţia. Mă bucur să văd că arăţi atît de bine. Şi, desigur, atît de plină de succes. Îţi urez noroc. Mi-ai putea dori şi tu acelaşi lucru.

Îl privi. Vince făcu un pas înapoi, în faţa urii din ochii ei. Şi se îndepărtă, străbătînd holul cu paşi mari spre uşă, prea repede pentru ca portarul să apuce să i-o deschidă.

Anne îşi luă servieta şi porni spre ascensor. Privea drept înainte; nu gîndea. La etajul ei, merse orbeşte pînă la uşă, o descuie şi, după ce intră, încuie în urma ei. Răcoarea antiseptică a pereţilor şi mobilelor albe o absorbea, şi se duse direct la canapeaua de sub fereastra cu vedere spre grădinile de jos, aruncîndu-şi pantofii din picioare şi ghemuindu-se în colţ.

Prin piaţă şi grădini treceau funcţionari, scoţîndu-şi

vestoanele la ieşirea din clădiri. „Afară e atît de cald," îşi spuse Anne, „dar ce perfect e aici înăuntru. Nici nu îngheţi, ca în hol..." Se întrerupse. Gîndurile i se îndepărtară de orice avea legătură cu Vince. „Ce ciudat," reflectă ea, „să trăieşti în două lumi simultan: una caldă, una rece, prima sufocantă, a doua eliberatoare, una amenințătoare, cealaltă calmă. Să ai o familie şi să nu ai." Gîndurile îi goneau nebuneşte prin cap, ca şi cum, cu cît alergau mai repede, cu atît şi le-ar fi putut ţine mai uşor sub control. „Dintotdeauna am avut familie; numai că nu m-am îndreptat niciodată spre ei." Zîmbetul lui Vince îi răzbi prin gînduri, iar în gît i se opri un suspin. Cu frenezie, îşi împinse gîndurile înainte. Acum ştia că i-ar fi plăcut să facă parte iarăşi din familie, cel puţin parţial. I-ar fi plăcut să încerce, să vadă dacă putea. Îi era atît de greu să fie deschisă, să trădeze ceva despre ea însăşi, să primească pe oricine în viaţa ei apărată cu atîta grijă. Dar păreau s-o placă. Şi îi plăcuse să stea cu ei şi să facă planuri pentru vizite viitoare. Îi plăcuse ideea, cînd îşi îngăduia să se gîndească, de a nu fi singură tot timpul.

Dacă te mai apropii de Gail, de Dora sau de oricine din familie, voi găsi o cale să te opresc.

Îşi înclină capul, pînă cînd fruntea i se rezemă de geamul răcoros. „Nu-mi doresc decît o şansă de a fi din nou între ei."

Deodată, o cuprinse furia. Îşi înălţă capul, lăsîndu-se în voia mîniei. *Ticălosule, ce vei face? Vei găsi o cale să mă omori? M-ai mai omorît o dată. Ai ucis copilul din mine, tinereţea, bucuria şi deşteptarea la care aveam dreptul. Crezi că-mi pasă dacă mă mai ataci din nou? Încearcă numai, fir-ai al dracului să fii, te voi înfrunta pînă la capăt. N-ai să mă mai zdrobeşti. N-am să te las. Niciodată. Niciodată.*

Se răsuci dinspre fereastră şi-şi răsfoi mica agendă, în căutarea unui număr de telefon. „Nu peste mult, am să-l ştiu pe dinafară," îşi spuse ea. Luă telefonul pe genunchi şi formă numărul.

– Gail, spuse, îţi convine dacă vă fac o vizită la sfîrşitul săptămînii ăsteia?

Capitolul 11

În sîmbăta dinainte de Ziua Muncii, Charles apăru în curtea din spatele casei lui Marian, unde îşi găsi sora tăind crizanteme şi dalii.

– Ce bine, spuse ea blajină, deşi Charles se aşteptase să fie surprinsă; n-o vizita în timpul zilei sau fără să-i telefoneze înainte. Ai venit tocmai la timp pentru micul dejun, continuă Marian, punîndu-şi foarfeca în coş, lîngă florile purpurii şi albe.

Purta o fustă de bumbac, pînă la glezne, o bluză cu mîneci lungi, mănuşi roz de grădinărit şi o pălărie de pai care-i acoperea părul alb, cu ondulaţii impecabile. Lui Charles i se păru că arăta ca o acuarelă de modă veche, reprezentînd o doamnă pe domeniul ei de la ţară.

– Întotdeauna mănînc tîrziu, cînd Fred nu-i aici, adăugă ea.

– Unde e?

– Nu mi-a spus. Are o iubită în New York; o fi la ea. I-ai spus că treci pe la el?

– Nu, luă Charles coşul, ducîndu-l în casă. Nu te deranjează?

– Te referi la fata aia. Ei bine, nu, nu mă mai necăjesc. La prima m-am supărat, acum vreo cincisprezece ani, dar după un timp mi-a trecut prin minte că tot ceea ce mă deranja în realitate era faptul că mă măritasem cu un cotoi. Ăsta-i el, ştii, are atîtea femei, încît mereu mi-l imaginez bîntuind prin locuri întunecoase, în căutarea lor. Dar, desigur, ştii toate astea; îţi petreci mult timp cu el.

Charles o privi în timp ce umplea chiuveta de grădină cu apă şi ţinea tulpinile sub suprafaţa acesteia ca să le taie.

– De ce mai stai cu el?

– Ei, de ce? De ce nu? În cea mai mare parte sînt satisfăcută şi-mi închipui că şi el este, şi nu asta vrea omul de la o căsnicie? Să fie, în cea mai mare parte, satisfăcut? Nu mă mai jenează faptele lui; pur şi simplu nu le dau atenţie şi, dacă nu le văd cu ochii mei, pentru mine nici nu există. Mi-am făcut viaţa mea – mă interesează foarte mult afacerile, după cum ştii, şi am intrat în trei comitete directoare ale unor mici firme – şi am parte de Fred atît cît vreau. Avem şi noi o viaţă a noastră, ştii doar; sîntem împreună de atîta vreme. Întotdeauna îţi-e mai uşor să trăieşti cu un om pe care îl înţelegi şi căruia îi poţi prevedea acţiunile. De ce-aş mai avea nevoie de surprize, la vîrsta mea? Sexul nu mă mai interesează...

Îl văzu pe Charles roşind.

– Doamne Dumnezeule, Charles, sîntem frate şi soră de-o jumătate de secol; de-acum înainte ar fi cazul să putem discuta orice. Găsesc sexul incredibil de plicticos; toate zvîrcolelile şi gemetele alea; devin de-a dreptul absurde, cînd ajungi la o anumită vîrstă. Aşa că, într-o bună zi, am tras concluzia că era o pierdere de

timp, o activitate mai prejos de mine şi, dintr-o dată, scurt, m-am simţit... *uşoară,* de parcă n-aş mai fi avut nici o greutate şi puteam doar să... plutesc. Toate mi s-au părut incomparabil mai simple, nimic nu mă trăgea în jos, nimic nu mă solicita. Era uimitor. Şi ce mai uşurare...!

Tăcură. Marian începu să aranjeze florile într-o vază înaltă de cristal.

– Zilele-astea o vei simţi şi tu, Charles, spuse ea senină. Sînt convinsă că ni se întîmplă tuturor, la un moment dat.

– Vreau să-ţi vorbesc despre Anne, spuse Charles.

– Da, oftă Marian. Totul e atît de ciudat, nu-i aşa? Îţi poţi imagina, să revină după atîţia ani, apărînd din senin ca o stafie, şi să nu ne salute, să nu ne dea posibilitatea de a-i ura bun venit? Am fost cumplit de dezamăgită. După înmormîntare, am căutat-o, dar plecase. Stai puţin, să pun florile astea în living.

Cînd se întoarse, Charles stătea lîngă glasvand, privind curtea din spate care cobora în pantă spre lac, cu degetele mari agăţate pe sub curea.

– Ce i-ai fi spus?

– Păi, i-aş fi urat bun sosit şi i-aş fi spus ce dor ne-a fost de ea şi cît ne bucurăm că o avem iarăşi printre noi. Aş fi întrebat-o ce face şi unde locuieşte acum, cu ce se ocupă, dacă e măritată, dacă are copii... Dumnezeule, are aproape patruzeci de ani, îţi dai seama?

Charles se răsuci spre ea:

– Şi ce-ai fi zis dacă aducea iar vorba de povestea aia?

– Ei...

Marian se uită în frigider.

– Am somon afumat, roşii şi franzelă. Mai degrabă

ca pentru prînz, decît pentru micul dejun. Aş putea prăji pîinea; ce părere ai?

– Cum preferi. Ce i-ai fi spus?

– Nu ştiu; nu m-am gîndit la asta.

Luă două farfurii din dulap şi le umplu cu mîncare.

– Nu-mi vine să cred că ar fi adus vorba. E atît de mult de-atunci. Douăzeci de ani. Peste douăzeci. De ce să mai scormonim trecutul? Am uitat cu toţii. Vince a avut un succes extraordinar în viaţă; ar fi imposibil să-i găseşti vreun cusur. Iar Anne părea foarte impresionantă, la înmormîntare; se vede clar că a ajuns bine. Toţi sîntem oameni în toată firea, înţelegi – civilizaţi – şi nu pot decît să presupun că în noaptea aceea s-a petrecut cine ştie ce încurcătură îngrozitoare, vreo confuzie, şi toţi am fost atît de tulburaţi, încît n-am putut-o înţelege. Dar acum totul a rămas în urmă şi, cu siguranţă, n-am de gînd să fiu eu aceea care să mai trezesc morţii; nici nu vreau să mă gîndesc. Şi sînt sigură că şi Anne e exact de aceeaşi părere.

Charles dădu din cap, îngîndurat. Luă puţin somon din farfurie.

– Săptămîna trecută, a fost la Gail. Mă gîndeam să trec pe-acolo şi s-o întreb pe Gail despre ce vorbiseră. Şi dacă e de părere că ar fi bine s-o caut.

– S-a dus la Gail? Nu mi-a spus nimeni. Foarte ciudat că nimeni nu mi-a spus; eram practic mama ei. De unde ştii că a fost acolo?

– Mi-a spus Vince că a auzit de la Keith, acum vreo două zile.

– Keith, repetă Marian. Propriul meu fiu. Şi mie nu mi-a spus nimic. Ei, cred că s-a gîndit că nu mi-ar interesa. În fond, niciodată n-am vorbit cu el despre Anne.

Turnă cafeaua în ceştile de porţelan.

– Dacă vrei s-o vezi, Charles, telefonează-i. De ce trebuie să-i ceri sfatul lui Gail?

– Fiindcă nu ştiu ce să fac, fir-ar să fie! Dacă aş avea idee ce sentimente are pentru mine – nu m-a căutat, înţelegi, nici o vorbă –, dacă mi-ar putea da cineva de înţeles cum să-i vorbesc...

– Spune-i ce vrei şi gata, Charles. Din inimă. Ăsta-i singurul mod de a vorbi cu o fiică. Aşa vorbeam şi eu întotdeauna cu Rose; de-asta sîntem atît de apropiate.

– Deci, crezi că ar trebui să-i iau numărul de la Gail şi s-o sun.

– Dacă asta vrei. Pentru Dumnezeu, Charles, nu mai fi aşa de timid. Nu e ca şi cum ai pleca la luptă; vorbeşti cu propria ta fiică, doar.

– Dar tu? Tu ai s-o suni?

– Păi, sigur că mi-ar conveni să mă sune ea pe mine. Ea e aceea care a plecat şi m-aş aştepta să ia legătura cu noi, odată ce s-a întors. Dar dacă nu... mă rog, sigur că da, de îndată ce voi şti unde e.

– Aflu eu de la Gail şi te-anunţ, îşi împinse Charles scaunul înapoi, ridicîndu-se.

– Unde pleci? N-ai mîncat.

– Mă duc la Tamarack.

– Azi? Acum?

– De îndată ce prind un avion.

– Ei, nu-i rea ideea. Obişnuiam să mergem acolo în fiecare an de Ziua Muncii, mai ţii minte? Nu ştiu de ce ne-am schimbat sistemul. Charles, vin şi eu cu tine. Pot afla singură despre Anne; am fost practic mama ei, ştii bine. Îmi împachetez doar cîteva lucruri; nu vom sta mult. O idee foarte bună; de ce n-am pleca în weekend, mai ales cînd Fred nu-i aici? Aşteaptă-mă o oră, Charles.

– Marian, plec chiar acum. Dacă vrei neapărat să vii, poţi lua avionul următor, şi-mi dai telefon cînd ajungi. Voi fi la *Tamarack Hotel.*

– Charles, nu te-am rugat decît să aştepţi o oră.

– Prea mult. Trebuie să plec pînă nu mă răzgîndesc.

O sărută pe obraz.

– Înţelegi, m-am săturat îngrozitor să mai fiu laş.

La acelaşi lucru continuă să se gîndească în timp ce revenea spre casa lui şi încă se mai gîndea, în avionul de Denver şi în cel mic pentru Tamarack, zburînd peste munţii San Juan, în lumina tot mai scăzută a înserării. De ce-i spusese aşa ceva lui Marian? Niciodată nu-şi recunoscuse în faţa ei vreo slăbiciune, nici temerile sau neliniştile, în fond; niciodată nu i le menţionase nimănui din familie, cu excepţia lui Vince şi, în ultima vreme, a lui Fred Jax. N-o putea face. Ethan n-o făcuse niciodată; nici el n-avea s-o facă.

Dar Ethan murise, iar Anne se întorsese. Şi nimic nu mai era la fel.

Închirie o maşină de la aeroportul *Tamarack* şi străbătu cei trei kilometri pînă acasă la Gail. Pentru a doua oară în ziua aceea, nu telefonase din timp. În chip ciudat, acest lucru îl făcea să se simtă mai stăpîn pe situaţie.

– Bunicule! strigă Robin cînd îi deschise uşa. Nu te-am mai văzut de-un car de ani!

Se întinse spre el s-o sărute.

– Tocmai mîncam de cină. Îţi dăm şi ţie; avem destulă mîncare. Mami! strigă ea, trăgîndu-l pe Charles de mînă, în bucătărie. A venit bunicul!

Gail şi Anne ridicară capetele de la masă, cu furculiţele oprite în aer. Ned sări de pe scaun.

– Salut! spuse el. Tocmai ţi-am scris o scrisoare;

cred că încă n-ai primit-o.

Charles o privea fix pe Anne; nu-i trecuse prin minte că avea s-o găsească acolo. Leo îi strînse mîna.

– Ce surpriză plăcută, Charles. Mănînci de cină? Ia loc la masă.

– Bună, tati, spuse Gail, ridicîndu-se pentru a-l săruta pe Charles pe obraz.

Anne se ridică şi-i întinse mîna.

Charles dădu să se întindă peste mîna ei, ca s-o sărute, dar faţa îngheţată a lui Anne îl opri. Îi luă mîna, cu un gest formal.

– Mă bucur că te văd, Anne.

– Avem şi prăjitură, bunicule, spuse Ned. Mătuşa Anne a făcut-o; e de ciocolată, cu nuci şi glazură.

– Mi-ar plăcea puţină, răspunse Charles. Am mîncat de cină.

– Şi avem şi cafea, adăugă Gail, reaşezîndu-se pe scaun. Stai jos, tati.

Charles ocoli masa, pentru a se aşeza lîngă Leo. Urmară cîteva clipe de tăcere.

– Abia azi-dimineaţă m-am hotărît să vin.

– Ai avut noroc c-ai găsit bilet de avion, spuse Leo.

– Nu era multă lume. Cred că majoritatea celor care vor să-şi petreacă weekend-ul aici au sosit deja.

Din nou tăcere. În bucătărie domnea penumbra, cu excepţia cercurilor intersectate de lumină ale celor două lămpi de aramă agăţate la mică înălţime deasupra mesei. Prin ferestrele largi se vedea un cenuşiu profund, spre negru, întrerupt numai de concentrarea de lumini a Tamarack-ului, ca o galaxie în depărtare. Geamurile erau deschise, lăsînd să adie o briză uşoară, care aducea un miros de brazi şi de flori sălbatice, şi fiorul ce anunţa iarna. Nici un sunet nu risipea liniştea.

– Ei, ne bucurăm că ai venit, spuse Leo. Ne place cînd în jurul acestei mese stau mulţi oameni. Şi putem vorbi despre Compania *Tamarack;* discuţiile sînt mult mai utile decît toate scrisorile alea pe care ni le-am scris.

– Îi dai bunicului prăjitură? îi propuse Ned lui Gail. Şi poate tai două felii, dacă tot eşti acolo?

– Ţi-ai terminat mîncarea? îl întrebă ea.

– Aproape. Îmi place doar să mă uit la desert, ştii, ca şi cum m- ar aştepta. Ca şi cum ar fi viitorul meu.

Zîmbind, Gail tăie două felii. Îi dădu o farfurie lui Charles şi puse una lîngă mîncarea lui Ned. Turnă o cafea pentru Charles şi umplu din nou paharele cu vin şi apă de pe masă. Urmărindu-i mişcările precise, liniştitoare ca un cîntec de leagăn, Anne începu să se calmeze. Acum totul depindea de ea, îşi spuse.

– Ne scuzaţi puţin? întrebă; ridicîndu-se, îi întinse mîna lui Charles. Cred că e mai bine să mergem în living.

Grăbit, recunoscător, Charles îşi împinse înapoi scaunul şi o urmă spre uşă.

– Vin şi eu, se repezi Robin, sărind în picioare.

– Acum nu, îi puse Gail o mînă pe braţ. Mătuşa Anne şi bunicul vor să discute între patru ochi.

– Şi prăjitura? întrebă Ned.

– Mănîncă-mi-o tu, răspunse Charles. Iau altă felie cînd mă întorc.

Băiatul zîmbi, aruncîndu-i o privire lui Gail:

– M-a *rugat.*

În living era linişte. Anne aprinse o lampă de lîngă o canapea lată şi se aşeză într-un capăt. Pentru prima oară, se priviră drept în ochi. Amintindu-şi-o din copilărie, lui Charles nu-i venea să creadă că aceea era fiica

lui. Era îmbrăcată lejer, în blugi şi pulover alb de caşmir, *encoeur,* iar părul îi era legat la spate cu o eşarfă albă, dar avea o eleganţă şi o sofisticare care nu se putuseră nici măcar bănui pe vremea cînd fusese o fată nebunatică şi agitată.

– Arăţi foarte bine, spuse Anne.

– Da, o duc bine, gesticulă Charles, dînd de înţeles că nu avea importanţă. Eşti minunată, Anne. Te-ai făcut atît de frumoasă... nu ca mama ta, înţelegi, dar într-un fel chiar mai frumoasă decît era ea.

Anne clătină din cap:

– N-aş crede.

– Mi-a fost dor de tine, continuă Charles. Sînt atîtea pe care voiam să ţi le spun. A fost îngrozitor, să nu ţi le pot spune.

– Oare? zîmbi vag Anne.

– Iartă-mă. Sigur că ţie trebuie să-ţi fi fost mult mai greu. Unde te-ai dus, după ce ai plecat?

– La San Francisco. Am urmat colegiul la *Berkeley,* apoi dreptul, la *Harvard.* Acum lucrez la o firmă de avocaţi din Los Angeles.

– Eşti avocată. Aş fi zis că erai prea... visătoare pentru o asemenea ocupaţie. Deşi întotdeauna ai avut talent să contrazici oamenii.

Îi zîmbi:

– Ce fel de avocată?

– Mai mult de divorţuri.

Charles clătină încet din cap:

– Nu mă pot obişnui cu gîndul. Azi-dimineaţă, Marian a spus că eşti aproape de patruzeci. Şi ai o profesie... avocat! Pentru mine, în toţi anii ăştia, ai rămas fetiţa mea; abia îţi sărbătoriserăm împlinirea vîrstei de cincisprezece ani – iartă- mă, se grăbi el să adauge,

cînd faţa lui Anne se crispă. Nici eu nu vreau să vorbesc despre asta. De ce să mai dezgropăm morţii? Vorbeşte-mi despre tine. Nu te-ai căsătorit?

– Ba trebuie să vorbim despre situaţia aceea, replică Anne cu voce calmă. Încă mai stă între noi. N-o să dispară, numai dacă te uiţi în altă parte. Ăsta-i sistemul vostru, al întregii familii; ţin minte. E ca o conspiraţie a tăcerii, să negaţi ceea ce nu vreţi să vedeţi. Faceţi pe surzii, pe orbii şi zîmbiţi în tăcere. De-asta am plecat.

Charles îşi aminti cum spusese Marian, în aceeaşi dimineaţă: *Nu mă mai jenează faptele lui; pur şi simplu nu le dau atenţie şi, dacă nu le văd cu ochii mei, pentru mine nici nu există.*

Îşi privi mîinile.

– Îmi pare rău, repetă el. Probabil că ne urăşti.

– Numai pe unul dintre voi.

Charles închise un moment ochii.

– Ştii, el continuă să nege.

Anne îl privi cu o expresie rece ca gheaţa.

– Nu trebuia să spun asta. Ştiu că nu e... nu e o...

– Dezbatere.

– Nu e o dezbatere. Accept ceea ce-ai spus...

– Serios?

– Da! Ce pot spune, Anne? Te cred. Dumnezeule, parcă aş retrăi totul; cel mai îngrozitor moment.

Ezită o clipă.

– Ai să-l vezi?

– Ne-am şi văzut. A venit la Los Angeles să mă ameninţe dacă vorbesc despre trecut sau încerc să mă întîlnesc cu oricare dintre voi.

Charles se retrase puţin:

– Vince n-ar face asta.

– Auzi la el! exclamă Anne, furioasă. Pentru numele

lui Dumnezeu, nu te mai înveţi odată minte? Primul lucru pe care-l spui despre el e că n-ar face-o. Habar n-ai ce-ar face şi ce nu; nu ştii nimic despre el. De ce nu m-ar ameninţa? Dacă mă crezi, ştii că deja a făcut ceva mult mai rău.

– Orice-o fi făcut înainte, acum s-a schimbat, protestă Charles. E un om matur. A ajuns senator al S.U.A. E fratele meu, Anne; nu- l pot condamna cu atîta uşurinţă. Asta vrei să fac? Da, cred că da. Dar n-o pot face; nu i-aş face-o nimănui din familie.

– Mi-ai făcut-o mie.

– Nu te-am condamnat. Pur şi simplu n-am putut... N-am ştiut ce să fac, cînd tu ne spuneai toate acele lucruri, cu părerile pe care le aveam despre tine şi despre Vince. Ştiu că am greşit; ar fi trebuit să găsesc o cale de a te ajuta. Dar au trecut de- atunci douăzeci de ani, Anne...

– Douăzeci şi patru.

– Da, desigur, douăzeci şi patru. Nu e timp suficient ca să trecem peste un lucru, să ne vedem de viaţa noastră? De ce-ai lipsit atît de mult? Am încercat să te găsim; bunicul tău a angajat detectivi, dar au spus că nu exista nici o urmă...

– Mi-am luat numele mamei.

– Garnett? Aşa te numeşti acum? Ce ciudat, nu mi-a trecut nici un moment prin minte să te întreb cum te cheamă.

Tăcură un timp.

– Întotdeauna am dorit să fiu un tată bun! izbucni el. Am crezut, după ce mama ta a murit şi Marian a spus că urma să aibă ea grijă de tine, am crezut că noi doi aveam să fim buni prieteni; să mergem la zoo, la Muzeul Field şi la Muzeul de ştiinţe şi industrie, la planeta-

riu şi ia acvariu... Făceam liste cu locurile unde puteam merge. Şi mă gîndeam că urma să stăm de vorbă, împreună, ştii, ori de cîte ori voiai, să discutăm despre tot ce te interesa şi să te ajut să înţelegi lucrurile şi să le rezolvi. Vedeam totul atît de clar, noi doi, ca în portretele acelea cu părinţi şi copii care întotdeauna par atît de luminoase, de însorite...

Rîse uşor, jenat.

– Pare o copilărie, cred, dar eu aşa vedeam relaţia dintre noi. O fiică şi un tată, buni prieteni, iubindu-se.

– Dar nimic din toate astea nu s-a întîmplat, spuse Anne.

– Nu. Nu ştiu de ce. Poate n-am încercat eu destul. Sau am întîrziat prea mult ca să încerc cît de cît. Sînt sigur că nu-ţi mai aduci aminte, dar mult timp n-am putut face nimic. Înţelegi, a murit atît de neaşteptat. N-a fost ca atunci cînd omul are o boală şi te poţi obişnui treptat cu ideea că nu va mai fi; a telefonat acasă, anunţînd că va veni peste o jumătate de oră, şi imediat a lovit-o maşina aia nenorocită, beţivul ăla împuţit, scîrnăvia aia, care a şi plecat, iar ea a murit, totul în mai puţin de un minut. Dacă nu mi-ar fi telefonat – dar ştia cît de îngrijorat eram şi-mi telefona întotdeauna – sau dacă pleca doar cu un minut – cu o jumătate de minut! – mai tîrziu, sau dacă... Dar n-a făcut-o şi a murit.

Clătină din cap.

– Nu poţi trece niciodată peste aşa ceva, să ştii; niciodată nu încetează să te doară.

– Ştiu, murmură Anne.

Încet, Charles înţelese ce voia să spună.

– A fost moartea unui om, ridică el glasul. A fost sfîrşitul familiei noastre, aşa cum o ştiam. Nu ţi-aş cere să uiţi asta; a fost mult mai rău, mult mai distrugător,

decît orice ţi s-a întîmplat ţie.

– Oare?

– Ţi-ai pierdut mama!

Ochii Annei erau îngînduraţi.

– Da. Nu-mi dădusem seama... Am impresia că vioiul, trădarea şi singurătatea sînt mai greu de uitat chiar şi decît moartea cuiva drag.

Charles se strîmbă:

– Tu crezi că te-am trădat.

– A, da.

– N-am vrut. Ţi-am spus, tot ce-am dorit a fost să fiu un tată bun. Însă nimic nu părea să reuşească. Toate acele visuri pe care le aveam, cu tine iubindu-mă, alergînd în calea mea cînd veneam acasă, îmbrăţişîndu-mă şi fiind fetiţa mea... nu erai deloc aşa. Mereu păreai furioasă. Umblai de capul tău, niciodată nu-mi cereai să facem ceva împreună. Simţeam că-mi întorceai încontinuu spatele.

– Şi nu ştii de ce, spuse Anne.

– Nu. Mă simţeam atît de neputincios. Nu, sigur că nu ştiu de ce.

– Locuiam în casa lui Marian. Iar tatălui meu nu-i păsa decît de singurătatea *lui,* de suferinţa *lui,* aşa că nu mai avea loc şi pentru mine, ca să le împărtăşim împreună. Ai dreptate. Eram foarte furioasă.

Tăcură. Charles oftă.

– Am făcut greşeli, Anne; ştiu asta. Şi le-aş drege, dacă aş putea. Dar ce-ai vrea să fac acum? Aş putea repeta la nesfîrşit, toată seara, că-mi pare rău. Sau am putea să uităm trecutul, s-o luăm de la început în clipa asta şi să... să facem cunoştinţă. Probabil o doreşti şi tu, altfel nu te-ai fi întors.

Aşteptă.

– Chiar dacă nu poţi uita, ai putea să ierţi. Niciodată n-am făcut nimic din răutate, să ştii; tot timpul te-am iubit; tot timpul ţi-am dorit numai binele. Te rog, iartă-mă, Anne; e prea mult ce-ţi cer?

– Da, răspunse ea încet. Este.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Am trăit atîţia ani cu durerea asta; de ce vrei s-o mai prelungim? Acum sîntem aici; eşti o avocată de succes, o femeie fermecătoare, şi ai făcut totul fără mine. Ai dovedit că nu ai nevoie de mine, nici de altcineva dintre noi. E timpul să ne ierţi. Vreau să fiu tatăl tău, Anne; nu e prea tîrziu. Gail şi cu mine nu sîntem apropiaţi – presupun că ţi-a spus şi ea – niciodată nu mi-a arătat pic de căldură. Cred că mă învinuieşte pentru plecarea ta. Nu mi-a spus-o; cred, doar, că asta simte. Dar, dacă tu mă ierţi, dacă o luăm de la început, ar face-o şi Gail; sînt convins. Am putea recăpăta tot ce-am pierdut. Nu-ţi cer nimic, Anne; nu vreau decît să mă iubeşti din nou.

Anne zîmbi uşor.

– Asta-i tot ce vrei?

– Dumnezeule, explodă Charles, nu mai ai nici un sentiment pentru mine?

Lui Anne îi venea să plîngă, dar nu ieşi nici o lacrimă.

– E prea devreme. Nu te iert. Nu te pot iubi.

Dintr-o dată, Charles îţi aminti iarăşi de Marian: *Parcă n-aş mai fi avut nici o greutate şi puteam doar să... plutesc.* Asexuata de Marian, vorbind despre libertate. Charles, însă, se gîndise la un simplu învelîş – gol, uscat, fără substanţă. Iar Anne îi părea la fel. În vocea şi pe faţa ei nu se simţea nici o urmă de durere, tristeţe, fie şi furie. Parcă ar fi discutat cu un străin.

Dar nu era sigur. Întotdeauna îi fusese greu să înţe-

leagă oamenii. Poate că nu era doar o carcasă goală; poate era o tînără femeie, îngheţată numai. Sau adormită.

– Nu ştiu, spuse el. Pur şi simplu nu ştiu.

Anne îl privi, neînţelegînd ce voia să spună. Îşi privea încruntat mîinile încleştate. Era un bărbat înalt, dar acum, prăbuşit în colţul canapelei adînci, părea mai mic, cu ridurile de pe chip adîncindu-i-se sub privirea ei.

– Vorbeşte-mi despre companie, îi ceru ea. Aş vrea să ştiu ce se întîmplă. Gail şi Leo spuneau că ai unele probleme.

Continuînd să-şi privească mîinile, Charles zîmbi vag.

– Atîta au spus?

– Aş vrea să-mi spui tu, îi ceru Anne cu blîndeţe.

Charles îşi desfăcu mîinile.

– Aveam un proiect care n-a ieşit. Ar fi trebuit – era exact de genul celor care bunicului tău i-au reuşit de zeci de ori –, dar s-a împotmolit.

Se întrerupse, oftînd.

– Nu, a existat o diferenţă. Bunicul tău ar fi aşteptat pînă cînd se asigura că toate elementele erau la locurile lor. Eu n-am făcut-o. Doream atît de mult să-l pun în mişcare, să-mi reuşească şi să am o realizare cu care să se mîndrească toată lumea...

Clătină din cap, stînd mai drept.

– Şi bine, şi l-am rasolit, cum ar spune tinerii. Împrumutasem pentru el tot ce puteam, am semnat personal actele – băncile nu mi-ar mai fi acordat nici un credit dacă nu garantam cu numele meu – aşa că acum nu stau prea bine.

– Îmi pare rău, spuse Anne.

– Dar va fi bine, cel puţin, după ce vînd Compania

Tamarack. Am primit deja o ofertă; e slabă, mult prea mică, dar nu e decît prima; în prezent, staţiunile de agrement îi interesează pe mulţi, inclusiv pe japonezi. Ar trebui să scoatem o sută de milioane, poate o sută cincizeci, cu care ne-am achita datoriile şi ne-ar rămîne bani pentru noi proiecte. Apoi, vom hotărî ce să facem cu *Chatham Development.* Ştiu că Fred vrea să fie preşedinte şi n-am nimic împotrivă; sînt gata să mă retrag. Dar, toate la timpul lor. Mai întîi, să ies din strîmtoarea asta, iar familia trebuie să mă ajute.

– Cred că te-ar ajuta cu plăcere, dacă ar putea, răspunse Anne. Dar le ceri să vîndă o companie care înseamnă toată viaţa lor. Şi eşti sigur că poţi obţine un preţ bun? Leo spune că acea curăţenie despre care vorbesc cei de la E.P.A. va da multă bătaie de cap; nu văd pe nimeni oferind bani, pînă nu se rezolvă.

– E.P.A. nu contează. Tot ce vor e să curăţăm un colţişor din oraş unde solul e contaminat de la scurgerile vechilor mine. Nu ştiu ce îl nelinişteşte pe Leo; odată ce terminăm, oraşul va fi mai sigur, iar valoarea companiei o să crească.

– Nu e decît un colţ al oraşului? Leo spune că mai degrabă e jumătate din tot capătul de est, care în majoritate aparţine companiei. Deci, va trebui să plăteşti curăţenia şi mutarea oamenilor în timp ce se efectuează, vreo sută de familii, poate. Nimeni nu ştie, măcar, cît timp va dura; nu se ştie cît de mult se întinde în profunzime solul infectat, aşa că nimeni nu poate prevedea cît va trebui excavat şi înlocuit. Ar putea costa enorm de scump, pînă la urmă. Iar E.P.A. i-a spus deunăzi lui Leo că îi îngrijorează praful toxic din atmosferă, în timp ce scot pămîntul vechi şi-l transportă. Iar oamenilor de-acolo le e greu să-şi vîndă casele şi nu

pot obţine împrumuturi ca să le repare, fiindcă nici o bancă nu acordă credit în acea parte a oraşului pînă nu se ştie ce va urma.

– Ridicol, protestă furios Charles. Totul e ridicol. Nu ştiu ce naiba l-a apucat pe Leo; o umflă peste măsură.

– Dar ai fost dat în judecată. Nu-i aşa? Vreo două familii de- acolo au chemat în instanţă compania fiindcă li s-au îmbolnăvit copiii şi dau vina pe deşeurile minelor. Mă aştept să mai apară şi altele, mai ales dacă se va împrăştia praful. Iar publicitatea afectează deja negativ oraşul; unele rezervări s-au contramandat, după ce au apărut primele ştiri prin toată ţara. Dacă preţurile urcă prea mult şi dacă se va face destulă reclamă proastă, nu poţi prevedea care va fi valoarea Companiei *Tamarack*.

– Ţi-am spus, toate sînt exagerări. Vince s-a consultat cu cei de la E.P.A. E o operaţiune redusă; n-o să coste mult, iar oraşul nici nu va şti ce se petrece. Dacă unii au renunţat, vor veni alţii; nu e nimic grav. Anne, spuse el brusc, am nevoie de ajutorul tău.

Zîmbi uşor.

– De obicei, mi-e greu să cer ajutor, ştii; parcă aş recunoaşte că am dat greş. Nici măcar nu cer să mi se arate drumul, în cîte un oraş necunoscut; ştiu că e ridicol, dar mi se opresc cuvintele în gît. Prefer să umblu ore-n şir, decît să recunosc că m-am rătăcit.

Clătină din cap:

– Nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. Pur şi simplu mă simt puţin cam depăşit de situaţie şi mi-e ruşine. Am senzaţia că, dacă aş fi cu adevărat un om matur, aş putea rezolva totul. Asta mă sîcîie tot timpul. Ar trebui ca pînă acum să fi ajuns mai înţelept, mai matur, mai capabil să-mi dau seama de ce urmează. Ce naiba, sînt

la vîrsta cînd alţii ajung oameni de stat vîrstnici. Dar totuşi mă simt ca la douăzeci şi cinci de ani, cînd aveam mult de învăţat şi-mi mai rămăsese încă atîta pînă să pot proceda ca tatăl meu şi să vorbesc ca el... În fine, iartă-mă; îţi arunc totul în braţe, cum se spune. Nimic din toate astea nu e important, Anne; important este să ieşim din încurcătură, ca să mă repun pe picioare. Trebuie să vînd Compania *Tamarack.* Asta e singura mea speranţă. Unii membri din familie se opun, dar tu ai putea vorbi cu ei, convingîndu-i să accepte; pe tine te-ar asculta; eşti mai obiectivă decît mine. Vrei, Anne? Nu ţi-aş cere-o, dar n-am încotro; situaţia e atît de proastă...

– Putem să vă spunem noapte bună? îi întrerupse Robin. Stătea în uşă, pregătită să facă primul pas în cameră.

– Da, desigur, răspunse Anne. Nu-mi dădusem seama că s-a făcut atît de tîrziu.

Charles continua s-o privească.

– Ajută-mă, îi ceru el insistent, aproape în şoaptă. Vorbeşte cu ei. Pe tine te-ar asculta.

– Noapte bună, bunicule, îi ură Robin, oprindu-se în faţa lui. Întinse braţele, iar Charles se aplecă s-o cuprindă:

– Somn uşor. Poate ne vedem mîine după-amiază.

– Nu dormi aici la noapte? întrebă Ned, venind în spatele lui Robin. Nu mi-ai văzut bicicleta cea nouă. Are optişpe viteze şi urcă drept pe munte.

– O voi vedea după-amiază, răspunse Charles. Mîine de dimineaţă mă întîlnesc cu cineva, pentru afaceri, dar pe urmă pot sta cu voi.

Chipul băiatului încremeni:

– Afaceri? Adică, să vinzi Compania *Tamarack*? Nu

poţi face asta; n-o să te lăsăm noi.

Robin îl înghionti cu cotul.

– N-ai voie să-i vorbeşti bunicului despre asta.

– Nu-i vorbeam. Îi ziceam doar.

– Ora de culcare, anunţă Leo, din prag.

Charles se ridică:

– Mă duc şi eu.

– Ba rămîi aici, protestă Gail, apărînd în spatele lui Leo. Nu te-aş putea lăsa să mergi la un hotel.

– Prefer aşa. Şi mi-am lăsat acolo valiza.

– Dar mai stai măcar un timp, stărui Leo. Nici n-ai gustat prăjitura făcută de Anne. Şi n-am avut timp să vorbim.

Robin şi Ned îl priviră cu interes, observîndu-i conflictul interior reflectat pe chip. Charles se întoarse spre Anne:

– Ce zici?

– Desigur, răspunse ea imediat. Mai facem nişte cafea.

Se duse în bucătărie, iar Charles o urmă, în timp ce Gail şi Leo conduceau copiii în cealaltă aripă a casei.

– Vezi, pînă şi copiii, spuse el. Nici nu vor să se gîndească. Pe tine, însă, te-ar asculta.

Anne turnă boabe de cafea în râşniţă şi duse carafa la chiuvetă s-o umple cu apă. Dar, cînd deschise robinetul, nu se scurse decît un firişor.

– Ciudat, murmură ea. Adineauri curgea destulă.

Charles o privi, în timp ce ţinea vasul sub robinet, încercînd să inventeze ceva de spus. I se părea, însă, că spusese totul – şi eşuase. Anne nu voia nici acum să-l ierte, nici să-l iubească. Deodată, simţi o disperată dorinţă de a-l iubi. Încă mai avea timp să fie un tată bun.

Telefonul sună, apoi se opri, răspunzînd cineva din

altă cameră. Încruntată, Anne închise robinetul. Firul de apă scăzuse la cîţiva stropi, apoi nimic.

– Aş vrea să-ţi fac o vizită la Los Angeles, spuse Charles. Ai avea ceva împotrivă? Sînt atîtea...

Leo intră în bucătărie, cu sacoul agăţat pe umăr.

– E o şedinţă la o primărie; nu ştiu ce problemă cu apa. Mai bine n-o beţi. Nu ştiu cînd mă întorc.

– Să vin şi eu? întrebă Charles.

Leo se opri în uşă.

– De ce nu? Fie m-au sunat fiindcă aşa obişnuiesc oricînd apar probleme, fie pentru că presupun că are şi compania vreo legătură. Oricum, m-aş bucura să vii cu mine.

Charles se apropie de Anne. Încă o dată, păru să se aplece spre ea, dar se opri din nou.

– Ne vedem mîine. De acord?

– Desigur. Vom lua telefericul pe munte, pentru un picnic, după- amiază; poate ne însoţeşti.

– Mi-ar face plăcere.

După ce Charles şi Leo plecară, Anne vărsă apa din carafa parţial umplută şi se duse în partea din fund a casei. Gail stătea pe patul lui Robin.

– Bine c-ai venit, poţi să mă pupi de noapte-bună, spuse Robin. Şi pe Ned; s-ar simţi groaznic de nedreptăţit, dacă m-ai pupa pe mine, iar pe el nu.

Anne zări ochii lui Gail, cu un zîmbet scurt, complice.

– Desigur, nu vreau să se simtă neglijat, spuse ea cu seriozitate; se aplecă, rezemîndu-şi un moment obrazul pe fruntea fetiţei. Somn uşor, Robin.

– Mătuşă Anne, ai un blocaj psihotic antiîmbrăţişări? întrebă Robin.

Anne se opri, la jumătatea distanţei spre uşă, în-

torcînd spre ea o privire amuzată.

– Robin, ce înseamnă asta? întrebă Gail.

– Cred că Robin vrea să ştie dacă mă opun psihologic îmbrăţişărilor, răspunse Anne; se aşează lîngă ea. Nu mă împotrivesc; numai că nu prea o fac. Nu mă pricep nici pe departe atît de bine ca mama ta. Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit; n-am vrut.

Fetiţa se ridică în genunchi pe pat şi-şi aruncă braţele pe după gîtul lui Anne.

– Ai putea să exersezi şi să ajungi la fel de bună ca mami.

Încet, braţele lui Anne o cuprinseră pe Robin. Ezitarea le făcea să fie ţepene şi-şi spuse că era ridicol; nu încerca decît să îmbrăţişeze o fetiţă de opt ani. Făcu un efort să le strîngă în jurul trupului subţirel al lui Robin. Îi simţi căldura prin pijamaua de bumbac şi inspiră mireasma pielii fine, bronzate, ca strălucirea soarelui într-o grădină. Degetele ei apăsau curba coastelor înguste ale fetei şi micile creste ascuţite ale omoplaţilor, iar braţele slabe şi osoase ale lui Robin o strînseră cu putere, în timp ce-i aplica sărutări zgomotoase pe obraz.

Parcă s-a fi îmbrăţişat pe ea însăşi, în copilărie, înainte de a fi încetat să mai fie o copilă. Deodată, se simţi goală pe dinăuntru, chinuită de singurătate. Apoi, o podidi un val de afecţiune faţă de Robin şi o jinduire de a ţine la nesfîrşit în braţe trupul acela mic, păstrîndu-i inocenţa, puritatea şi vitalitatea.

– Te iubesc, mătuşă Anne, spuse fetiţa. Aş vrea să rămîi pentru totdeauna la noi.

Anne închise ochii.

– Şi mie mi-ar plăcea.

Cu toate că valul de căldură continua s-o pătrundă, nu putea rosti cuvintele simple care lui Robin îi veniseră

atît de uşor. Cînd îşi ridică privirea, întîlni ochii lui Gail; erau plini de lacrimi. Anne întoarse capul şi atinse obrazul lui Robin cu buzele, după care îşi desprinse braţele cu grijă.

– E timpul să dormi. Ne vedem la micul dejun.

Robin îşi trase pătura pînă la bărbie.

– Ţi-a reuşit foarte bine, reclară ea cu solemnitate.

– Mulţumesc.

Zîmbind, Anne porni pe culoar spre camera lui Ned. Acesta citea în pat.

– Am venit să-ţi urez noapte bună. Ce-ai zice de-o îmbrăţişare?

– N-n, nu le am pe-astea cu îmbrăţişările. Sînt bune pentru pici.

– O.K., se aplecă ea, sărutîndu-l uşor pe obraz.

– Una mică, însă, poate...

Anne îl îmbrăţişă scurt. „Nici o problemă," îşi spuse ea. „M-aş descurca foarte uşor."

– Noapte bună, Ned. Vise plăcute.

– Noapte bună, mătuşă Anne.

Revenise deja la lectura cărţii.

O întîlni pe Gail în hol şi reveniră în bucătărie.

– Eşti atît de bună cu ei, remarcă sora ei.

Anne clătină din cap:

– Ei sînt buni cu mine. E uimitor, cu cît mi-e mai greu să ştiu cum să mă port cu ei, decît să rezolv un proces, de la început şi pînă la sfîrşit.

– Aş vrea să aud despre unele cazuri. Nu ne-ai vorbit niciodată despre procesul Dorei. Leo a spus că te-a întrebat odată şi nu păreai dornică să comentezi.

– Nu prea. Ţi-am spus că am cîştigat; a primit banii şi casa din Tamarack. Mai mult decît se aştepta. A fost foarte mulţumită...

– Dar?

– Nici un „dar". Îmi place să cîştig, dar nu stărui mult asupra acestui lucru; mai mult mă interesează cazurile la care lucrez acum, decît cele pe care le-am terminat.

– Cred că ai găsit-o cam dificilă pe Dora.

Anne zîmbi:

– Ăsta-i genul de declaraţie pe care o fac avocaţii. Se mai spune şi că pescuieşti cu o undiţă foarte lungă.

Gail rîse:

– Ei bine, eu o găsesc *foarte* dificilă. Niciodată n-am putut s-o plac, motiv pentru care am fost surprinsă că amîndoi l- am plăcut atît de mult pe Josh. Majoritatea oamenilor din Tamarack îl simpatizează; de fapt, mult mai mulţi îl plac pe el, nu pe ea, şi mă gîndeam că poate de-asta nu voiai să comentezi. Mă rog, cred că de cafea nu mai poate fi vorba, pînă nu se dă din nou drumul la apă. A, stai, avem nişte sticle cu apă în garaj; anul trecut a fost o problemă, nu gravă, dar am cumpărat cîteva lăzi. Vin imediat.

Anne se aşeză la masa din bucătărie, în timp ce Gail mergea în garaj, proptind uşa deschisă în urma ei. Cînd sună telefonul, îi strigă lui Anne:

– Poţi să răspunzi tu?

Anne ridică receptorul.

– Alo?

– Gail, spuse Marian. Nina şi cu mine tocmai am ajuns în oraş; am venit în urma unei inspiraţii de moment. Sîntem la mine şi ne gîndeam că poate tu şi Leo aţi vrea să veniţi la un ceai, dar e ceva în neregulă cu apa, aşa că preferăm să venim noi la voi. Ştiu că e tîrziu, însă vrem să stăm de vorbă şi cred că pînă ne întoarcem va începe să curgă şi apa. Doar dacă nu cumva e ceva serios; pe străzi circulă o maşină cu

megafon, spunînd că să nu bem apă, deşi problema asta nu pare să se pună, din moment ce oricum nu curge. Charles e la voi? I-am telefonat la hotel, dar nu-i în cameră. Bine, venim acum; ajungem în cîteva minute.

Anne auzi o voce amplificată, pe drumul Riverwood, dincolo de lunga alee a casei lui Gail. Aceasta apăru în uşă, cu două sticle mari pline de apă, ascultînd glasul care se apropia:

– Nu beţi apă de la robinet. Beţi numai apă îmbuteliată şi lichide livrate în sticle şi cutii. Se va găsi apă potabilă la primărie, peste două ore. Nu beţi apă de la robinet. Beţi numai apă îmbuteliată şi lichide livrate în sticle şi cutii. Se va găsi apă potabilă...

– Gail? întrebă Marian. Mă mai auzi?

Anne era gata să-i dea receptorul lui Gail, dar se răzgîndi. Nu se putea ascunde; trebuia să le primească.

– Anne la telefon, spuse ea.

– O, Dumnezeule, Anne! Habar n-aveam că eşti aici. Ei, acum cu atît mai mult venim; ne aştepţi, da? Sau acolo locuieşti? Da, sigur că aşa e. O, draga mea, cît mă bucur că ne vom revedea!

– Marian şi Nina, îi spuse Anne lui Gail, închizînd. Vin la un ceai.

– Nina? Ce caută ea în Tamarack? Nu-i în toiul nici unui divorţ.

Gail turnă apă din sticlă în carafă.

– Încep să mă neliniştesc cu apa asta. Niciodată nu ne-au mai dat veşti sinistre prin megafon.

Porni aparatul şi turnă apă în ceainic.

– Biata Anne, ai încasat-o. Mai întîi apare tati, apoi Marian şi Nina, iar acum a început şi criza asta cu apa. Precis îţi doreşti să fii acasă, în liniştitul Los Angeles.

– Nu, răspunse Anne.

Vocea îi era surprinsă. Se gîndi la apartamentul ei decorat numai în alb, răcoros, tăcut, pustiu, numai al său. Acolo nu venea nimeni. Era locul ei favorit, cu excepţia serviciului. Dar acum, imaginîndu-şi-l, simţi un junghi dureros.

– Nu, repetă ea. Mă bucur mult că sînt aici.

– Mîncare, murmură Gail, pe gînduri. Ne-a mai rămas cam o treime din prăjitură; Leo şi Ned au avariat-o grav. Punem nişte felii de carne şi pîine; s-ar putea ca lui Marian şi Ninei să le fie foame.

Scoase pachetele din frigider.

– Practic, o reuniune de familie. Demult n-am mai avut nici una. À propos, ce părere ţi-a făcut Josh?

– Nu cine ştie ce.

– Serios? Ei, cred că el era inamicul, nu?

– Adversarul.

Anne se simţea ciudat de stingherită vorbind despre el, deşi nu părea să existe nici un motiv contrar.

– Mi s-a părut arogant, un om căruia îi place să-şi atingă toate scopurile şi care nu se dă înapoi de la a manipula oamenii ca să reuşească.

– Aşa... făcu Gail, îngîndurată. Este destul de sigur pe el însuşi, dar să ştii că are o reputaţie incredibilă; a fost chemat pe post de consultant cam pe la toate muzeele din lume, iar guvernele îl solicită ca să le ajute la conservarea clădirilor şi a monumentelor vechi. El şi Leo discută multă istorie; amîndoi sînt oarecum pasionaţi de trecut. Uneori, am impresia că lui Josh îi place mai mult trecutul decît prezentul – cel puţin, îşi petrece cu el groaznic de mult timp şi i se luminează faţa cînd povesteşte, mult mai mult decît oricînd vorbea despre Dora, pot să-ţi spun. Pur şi simplu nu înţelegeam de ce o dorea. Bunicul spunea că era o slăbiciune a carac-

terului lui Josh, faptul că nu o lua de soţie pe Dora, însă mie slăbiciunea mi se pare aia că avea pur şi simplu relaţii cu ea. N-ar trebui să spun asta; în fond, e verişoara mea. Verişoara noastră. Dar întotdeauna mi s-a părut că-i şi cam scorpie.

Şi fiica lui Vince. Cuvintele pluteau în aer, nerostite însă. Gail umplu un platou cu felii de carne, măsline spaniole şi franzelă.

– Farfurii de carton, murmură ea, întrucît nu putem spăla vasele. Şerveţele de hîrtie, furculiţe de plastic. Vom bea din căni, totuşi, cafeaua nu se poate bea altfel. Josh continuă să vină des prin Tamarack. Mereu venea de Ziua Muricii; dacă vine şi anul ăsta, probabil că ai să-l vezi. Trece şi pe la noi. Ţi-ar fi greu să fii binevoitoare cu el?

Anne împăturea şerveţelele.

– Nu, bineînţeles. Dar nu ştiu care sînt sentimentele lui.

– Ei, e foarte civilizat.

– Atunci, nu va fi nici o problemă.

– Zahăr, spuse Gail. Sînt convinsă că Nina pune zahăr în ceai. Şi lămîie, poate. Mă întreb ce-au vrut să spună cu apa potabilă care se va găsi la primărie peste două ore.

– Se pare că o aduc cu autocisternele. Ceea ce înseamnă că nu se-aşteaptă să se repare prea repede, oricare o fi problema.

– Ia uite-o pe Anne! exclamă Marian, intrînd în bucătărie. Anne, draga mea. Draga mea Anne!

Veni spre ea, cu braţele întinse. Anne se ridică şi-i apucă o mînă înainte de a ajunge la ea, ţinîndu-i-o cu amîndouă, pentru a o opri pe Marian la o lungime de braţ.

– Bună, Marian. Bună, Nina.

– Uşa din faţă era deschisă, spuse Nina.

– Tot timpul e deschisă; ştii doar, răspunse Gail. Haideţi, luaţi ioc; tocmai pregăteam ceaiul. Vom sta în bucătărie.

– O, da, e mult mai comod, comentă Nina. Arăţi minunat, îi spuse ea lui Anne.

– E de-a dreptul frumoasă, adăugă Marian. Sînt atît de mîndră de tine, Anne. Ai răzbit, ai triumfat.

– Eşti căsătorită? o întrebă Nina, privind în jur. Nu e nimeni cu tine?

– Nu.

Eliberase mîna lui Marian şi se retrăsese.

– Atunci, eşti divorţată? insistă Nina.

– Nu m-am măritat.

– Aha, clătină Nina din cap. Mi se pare cam dificil, să n-ai pe nimeni cu care să schimbi o vorbă la sfîrşitul zilei, să lămureşti tot ce-ai făcut şi ce te gîndeşti să faci. Am impresia că e atît de greu să înţelegi lumea, cînd nu ai decît gîndurile tale şi pe nimeni care să-ţi ofere nişte alternative. Pe mine mă nelinişteşte, şi pe urmă nu mai pot dormi şi zac trează toată noaptea, întrebîndu-mă în ce să mai cred. Cînd sînt singură, toate par să n-aibă nici un scop; sînt complet lipsite de sens, dacă nu aparţin cuiva. Dar pe tine nu te-a deranjat asta, nu-i aşa? Te-ai descurcat de una singură. Găsesc că e admirabil, Anne; mi se pare foarte matur.

– Vrem să ştim totul despre tine, interveni şi Marian. Din ziua cînd ai plecat. Ne-am făcut griji pentru tine, să ştii...

– Nu vorbim despre trecut, mătuşă Marian, spuse hotărîtă Gail. În momentul de faţă, ne întrebam ce s-o fi întîmplat cu apa. Nu staţi jos?

– Ba da, răspunse Nina. Toate arată splendid. Ăsta-i

curcan afumat? Mă dau în vînt după curcanul afumat. Şi ce delicioasă prăjitură cu ciocolată.

– Anne a făcut-o.

Gail turnă ceaiul, în timp ce Anne turna cafeaua. Printr-o înţelegere tacită, începură să tragă de timp, punînd lucrurile la loc, aranjînd vasele pe masă, aşteptînd ca mătuşile să devină mai preocupate de mîncare decît de conversaţii. Anne îşi ridică privirea şi le văzu imaginea în oglinda cît peretele, ca prima oară cînd sosise acolo, avînd un scurt moment de însufleţire cînd îşi dădu seama cît de bine se înţelegeau ea şi sora ei.

– Ei, dar *voi* cînd o să staţi jos? întrebă Marian.

– Într-o clipă, răspunse Gail. De îndată ce strîng puţin pe-aici.

Uşa se deschise şi intră Leo.

– Unde-i tata? Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

– S-a întors la hotel.

Leo le sărută pe Marian şi pe Nina, ca şi cum ar fi fost absolut firesc să le găsească în bucătăria lui la ora zece seara, şi se aşeză la masă, zîmbindu-i lui Anne cînd aceasta îi dădu o ceaşcă de cafea.

– Mare blestemăţie. Se pare că au ajuns în apă nişte minerale toxice, probabil de la scurgerile minelor de deasupra bazinului de acumulare. Nimeni nu ştie cum; n-are nici un sens, după ce o sută de ani Tamarack Creek a fost perfect curat, acum să se contamineze dintr-o dată, peste noapte, dar asta s-a întîmplat şi altă sursă de apă nu avem. De cînd au trecut cei de la E.P.A. pe- aici, se fac zilnic analize ale apei de la uzină, iar azi spre seară au descoperit că nivelul de plumb crescuse, mult peste nivelul maxim acceptabil. Aşa că au închis apa, pînă descoperă ce s-a întîmplat şi găsesc o modalitate ca s-o cureţe.

– A trecut o maşină cu megafon, spuse Marian,

anunţînd că se va da apă potabilă la primărie.

Leo dădu din cap:

– Se aduc cisterne de la Durango. Vom lua apă din ele şi o aducem acasă.

– Cu găleţile? întrebă Nina. Ce interesant! Ca pionierii. Şi minerii.

– Nu tocmai, replică sec Leo. Doar dacă nu cumva vrei să-ţi dai *Mercedes*-ul pe-un măgar.

– Pămîntul de deasupra bazinului, spuse încet Gail. E proprietatea companiei.

Leo o privi în ochi:

– Exact. Crezi că zeii s-au supărat pe familiile Chatham şi Calder? o întrebă el pe Anne. Poate ar trebui să sacrificăm o capră. Sau să-i găsim pe vreunii dintre indienii Ute care au trăit pe-aici şi să le cerem să ne facă un dans de-al lor. Iertaţi-mă, parc-aş fi paranoic.

– Nu înţeleg, spuse Nina.

– Înseamnă că *Tamarack Company* ar putea fi făcută răspunzătoare, dacă de pe proprietatea ei porneşte contaminarea, explică Anne. S-ar întîmpla pentru a doua oară, adăugă ea, către Leo.

Acesta dădu din cap:

– E greu de crezut... aşa, deodată. Ascultaţi, continuă el, văzînd că Nina continua să fie nedumerită. Galeriile minei au fost săpate pe sub capătul de est al oraşului şi se întind pe o distanţă de vreo două mile de-acolo, în susul văii. Ethan a cumpărat toate pămînturile de-acolo şi a săpat bazinul, fără să se gîndească un moment la deşeurile de la suprafaţă. Mă rog, nici unul dintre noi nu s-a gîndit la ele. Acum, însă, se pare că apa de ploaie, şi apele subterane, de asemenea, au luat cu ele plumbul din reziduuri şi au ajuns cumva cu el în Tamarack Creek, care alimentează staţia de apă. Şi trebuie să plătim epurarea. În plus, încercăm deja să

negociem cu E.P.A. curăţenia din oraş, unde locuiesc deja oameni. Amîndouă la un loc s-ar putea să coste o mică avere.

– Apa e otrăvită? întrebă Marian.

– Nu ştiu. Mai mult ca sigur, bună nu e.

– Atunci, trebuie să se păstreze tăcerea, declară Marian categorică.

– Exact. Învaţă-mă cum s-o fac.

– Instruieşte-i pe oameni să nu vorbească. Ar trebui să le fie clar tuturor. Vom plăti toate costurile necesare; sîntem o companie responsabilă. Dar oamenilor noştri nu li se va permite să discute; şi nici orăşenilor. Doamne sfinte, cine-ar fi afectat cel mai rău de nişte zvonuri despre apă otrăvitoare? Pînă şi un copil ar fi în stare să înţeleagă.

Leo clătină din cap:

– Mereu se găseşte cineva care să vorbească. Marea problemă e că se poate publica oricînd în ziare. Şi ştiţi şi voi de ce. Imediat ce o hoardă de foşti regi, vedete de film şi televiziune şi şeici arabi şi-au clădit case aici, Tamarack-ul a încetat să mai fie un orăşel ca oricare altul, devenind un mare subiect de presă. Ai putea să răspîndeşti o duzină de zvonuri despre Alamosa sau Durango; nu le-ar tipări nimeni. Dar, la prima şoaptă despre noi, mai ales una proastă, cititorii se vor şi repezi s-o devoreze. iar asta-i o veste foarte proastă. Cînd e vorba de sănătate sau siguranţă... Cred că ne vom alege cu multe contramandări. Tocmai la timp pentru sezonul de schi.

– Bietul Charles, spuse Marian. Îi va fi greu să vîndă compania pînă se termină toată povestea asta.

– Să-ţi fie gura aurită, replică Leo. Nu-l vom mai auzi vorbind despre vînzare.

– Dar Charles are nevoie de bani! strigă Nina.

– Cred că nu se mai pune problema, încercă Leo să evite începutul unui conflict.

– Doar dacă nu cumva încearcă cineva să obţină un tîrg avantajos, meditä Anne. S-a făcut deja o ofertă foarte joasă.

– Mă îndoiesc c-o să şi-o reînnoiască, spuse Leo. În momentul de faţă, n-am mai interesa pe nimeni, cu toate bagajele pe care le avem.

Se ridică.

– Vreau să văd cum merge treaba cu cisternele. Nu lipsesc mult.

– Pot veni şi eu? întrebă Anne. Aş vrea să văd cum se procedează. Gail, te superi?

– Marea evadare, murmură Gail, cu un surîs. Sigur că nu: du-te; noi stăm aici, de vorbă.

– Vom aduce apă pentru toată lumea, mai spuse Leo. Marian, pe-a ta ţi-o lăsăm acasă.

Afară, îşi trase pe el geaca şi inspiră adînc aerul răcoros.

– Sfîrşit de vară. Aproape că simţi mirosul zăpezii. Te-au interogat?

– Prima oară, le-a oprit Gail. Voiam s-o evit pe a doua.

Leo îi deschise portiera maşinii:

– Ce vrei să facem dacă apare Vince? Să-l împuşcăm? Poate-ar fi mai bine să-l sacrificăm pe el zeilor; să cruţăm biata capră.

Anne rîse:

– Mulţumesc, Leo. Nu v-aş putea cere să faceţi nimic. Dacă vine, probabil că am să plec.

– Temporar, vrei să spui.

– A, da. Nu voi mai pleca definitiv, niciodată.

– Mă bucur.

Conduse maşina pe panta abruptă a colinei, de la

Riverwood pînă în fundul văii, unde coti spre oraş.

– Ne place cînd stai la noi, Anne. Niciodată n-am mai văzut-o pe Gail atît de fericită. Iar copiii mor după tine.

– Şi mie îmi place aici, răspunse Anne simplu.

Privi spre Tamarack, care strălucea ca un ornament luminos cuibărit în întuneric, între munţi. De fapt, erau două oraşe, îşi spuse ea. Unul populat de patru mii de locuitori care lucrau acolo, îşi trimiteau copiii la şcoală, votau şi plăteau impozite, şi bombăneau despre schimbările care aveau loc; celălalt, un oraş de douăzeci de mii de turişti care veneau pentru cîte o săptămînă sau o lună, pretindeau cele mai alese servicii, se plîngeau de preţuri, pîndeau după colţuri în căutare de celebrităţi şi plecau, după ce umblaseră prin primul oraş ca şi cum acesta ar fi fost invizibil. În cea mai mare parte, cele două oraşe coexistau fără prea multă ranchiună, într-o alianţă alimentată de dolarii turiştilor.

„Dar turiştii trebuie să aibă încredere în oraş," reflectă Anne. „Iar dacă nu pot avea încredere în ceva atît de elementar ca aerul şi apa, atunci îşi vor pierde încrederea şi în altele. Şi vor pleca în altă parte. Iar un oraş şi o companie nu pot supravieţui prin aşa ceva."

Leo parcă maşina la trei străzi distanţă de primărie.

– Mai mult nu ne putem apropia; se pare că tot oraşul e aici.

În timp ce mergeau, se amestecară într-o mulţime care umplea trotuarele, revărsîndu-se pe carosabil, ca un rîu ce curgea prin jurul maşinilor lăsate la întîmplare de şoferii grăbiţi. În văzduhul nocturn se înălţă un cor de întrebări şi tentative de a încerca să se găsească un vinovat, pe măsură ce se adunau tot mai mulţi oameni, înghesuindu-se spre o zonă din faţa primăriei, sub lumina orbitoare a reflectoarelor aprinse provizoriu. Într-o

parte stăteau două autocisterne; lîngă ele se instalaseră scaune şi o masă cu nişte imprimate de computer.

– Listele de alegători, comentă Leo, urmărind privirea lui Anne, cînd se apropiară. Pentru raţionalizare. Hotelierii şi cabanierii vor semna pentru clienţii lor; turiştii care închiriază case şi apartamente se vor înregistra pentru timpul cît stau aici. Ar trebui să meargă fără dificultăţi.

– Cu excepţia îngrijorării, spuse Anne, privind mulţimea; continua să crească; rumoarea glasurilor se înteţea, în volum şi stridenţă.

– Ce vreau eu să ştiu, ţipă cineva, e de cît timp bem otravă?

Primarul stătea pe trepte, aşteptînd ca nişte electricieni să-i instaleze microfonul.

– Cît o să coste, Mack? strigă cineva la el. Te-aştepţi să plătim chestia asta?

Primarul clătină din cap.

– Ne ocupăm noi, răspunse, dar nu-l auzi nimeni, în vacarmul tot mai puternic.

Peste cîteva minute, un electrician dădu din cap.

– O.K., bubui glasul aplificat al primarului; îndepărtă microfonul de gură. O.K., repetă el. Avem apă pentru toată lumea; lucrăm la rezolvarea problemei; nu e nici un motiv de îngrijorare...

– *Ce s-a întîmplat?* răcniră mai multe glasuri.

– Nu ştim, răspunse primarul. Ascultaţi, nimeni nu doreşte mai mult ca mine să primească un răspuns cît mai rapid, dar nu am nici unul. Ceea ce avem e plumb şi alte cîteva minerale indezirabile în apa potabilă, probabil de la deşeurile minelor de deasupra oraşului, probabil scurgîndu-se în Tamarack Creek, şi ştiţi cu toţii că aceea e sursa noastră de apă. Nu ştim cum au ajuns acolo; ăsta e adevărul. Cînd aflăm, le vom opri, vom

purifică apa şi vom trimite camioanele astea înapoi. Vă dau cuvîntul meu. Dar, pînă atunci, continuăm să aducem apă potabilă şi nimeni nu va rămîne fără ea. Veţi plăti doar factura de apă normală, iar primăria şi Compania *Tamarack* vor acoperi diferenţa. Important este că nimeni nu e în nici un pericol.

– De cînd durează, Mack?

– Nu s-a constatat decît azi. Facem analize în fiecare zi, de cînd a venit comisia E.P.A. în oraş, iar rezultatul ăsta a fost găsit azi după-amiază la ora cinci. Ieri, totul era în regulă. Azi-dimineaţă, era în regulă. Ştiu că pare ciudat şi nu putem da nici o explicaţie, dar important e că am descoperit imediat. Şi avem apă destulă. O raţionalizăm, dar o vom face cu cap şi logică; se găseşte pentru toată lumea. Acum, ascultaţi ce vreau să faceţi. Cînd ajungeţi la masă...

– Leo, spuse un glas, în spatele lui Anne. Ea şi Leo se întoarseră în acelaşi timp.

– Josh, ce bine-mi pare că te văd! exclamă Leo. Mă întrebam dacă erai în oraş...

Se întrerupse, cînd privirea lui Leo rămase aţintită spre Anne.

– Vă cunoaşteţi, desigur, reluă el.

– Ce coincidenţă uimitoare, comentă rece Josh; aruncă o privire în jur. Nu eşti cu Dora?

– Dora nu-i aici, răspunse Leo. Şi cred că nu ştii...

Ridică glasul, pentru a se face auzit peste vuietul mulţimii:

– Josh, Anne e sora lui Gail. Locuieşte la noi în weekend.

– *Sora lui Gail?*

Josh continua s-o privească pe Anne, cu o cută adîncă săpată între ochi.

– Nu ştiam că are o soră.

– Am fost mult timp plecată, răspunse Anne.

– Verişoara Dorei, murmură Josh.

– Da.

– Şi nimeni nu te-a menţionat vreodată.

– E complicat, spuse Leo; se clătină puţin, cînd mulţimea năvăli înainte. Ascultaţi, ce-ar fi să mergem la o bere sau o cafea şi să ne întoarcem cînd se mai linişteşte aici?

– Mergeţi voi, propuse Anne. Vă aştept la coadă.

– Care coadă? întrebă sec Leo. Parc-ar fi deschiderea zidului din Berlin; toţi vor să fie primii. Haide, Anne, ai auzit ce-a spus primarul. E un om raţional şi inteligent şi se găseşte apă destulă. Josh, vii, da?

Josh şi Anne schimbară o privire. Ochii lui erau curioşi, plini de întrebări. Faţa lui Anne nu-i spunea absolut nimic. Cineva se împinse în ei, iar Josh întinse instinctiv mîna pentru a o ajuta să-şi ţină echilibrul.

– Bună idee, îi spuse el lui Leo. Folosim formaţia-pană?

Leo rîse.

– Ţie-ţi convine, Anne?

– Da.

Se simţea strivită de oameni şi primul ei gînd, de a-i lăsa pe cei doi să meargă singuri, i se părea acum prostesc.

– Încotro o luăm?

– La luptă, răspunse Leo. Ţine-te-aproape.

Toţi trei se strecurară în mulţime, împingînd contra curentului. Trecură cinci minute pînă să poată ajunge la un colţ mai liniştit, sufocaţi şi răvăşiţi.

– Parc-am alerga în sens opus, printr-un maraton, comentă Leo, cu un zîmbet; îşi netezi părul şi-şi aranjă scurta. Unde mergem?

O priviră pe Anne.

– La *Timothy's,* răspunse ea. N-are nevoie de apă; are cincizeci de sortimente de bere.

– Localul meu favorit, spuse Josh.

Parcurseră în tăcere cele cîteva străzi, prin locuri tăcute, pentru a găsi barul gol. Anne şi Leo se aşezară într-o parte a unui separeu; Josh se aşeză în faţa lor, cu spatele spre peretele de cărămizi netencuit şi picioarele întinse pe canapeaua de piele verde.

– Cînd ai venit? întrebă Leo.

– Joi noaptea.

– Unde stai?

– La *Tamarack.* Am cumpărat o casă acum două săptămîni, dar am de lucrat la ea.

– Te-ai aranjat repede. Mă întrebam dacă ai să-ţi cumperi una nouă. Unde e?

– Undeva la apus de voi.

Tăcură puţin.

– Ai cumpărat-o pe-a familiei Stern.

Josh dădu din cap:

– Cred că nu te superi.

– Dacă mă supăr! E excelent. Eşti la celălalt capăt al Riverwood-ului; o azvîrlitură de băţ. Poţi veni la cină oricînd. Nici nu-mi puteam dori un vecin mai bun. Ce bem?

– Orice, la sticlă, răspunse proprietarul, care se oprise lîngă separeu. Bună, Anne.

– Îţi faci veacul pe-aici? o întrebă Leo cu interes.

Anne zîmbi:

– Am venit săptămîna trecută. Timothy l-a cunoscut pe bunicul şi am purtat o lungă conversaţie despre el.

– Un prinţ şi un gentleman, adăugă Timothy. Ne e dor de el, pe-aici. Ce să vă aduc?

Făcură comanda şi rămaseră tăcuţi, pînă cînd Timothy aduse trei beri de sortimente diferite, un coş cu

crochete de broască ţestoasă şi o farfurie de salsa.

– Fac cinste, declară el. În memoria lui Ethan.

– Îmi pare rău că n-am apucat să-l cunosc, răspunse Josh. El şi Dora nu se prea vedeau.

– Încerca s-o placă, spuse meditativ Leo. Cred că-i amintea prea mult de Vince.

Sub masă, Anne îi puse o mînă prevenitoare pe genunchi.

– Tu şi Ethan v-aţi fi simpatizat, continuă el. Dar ţi-am mai spus asta, nu?

– De cîteva zeci de ori. De-acum, sînt absolut convins că ai dreptate.

Leo zîmbi. Tăcerea se prelungea.

– Ei, reluă el într-un tîrziu. Pe unde-ai mai călătorit? Ultima dată cînd te-am văzut, erai gata să pleci în Grecia; urma să spui guvernului să întărească paza la nu ştiu ce muzeu.

– La toate muzeele. Acolo se pregătesc vreo şaseopt furturi care nu aşteaptă decît prima ocazie.

– Şi au întărit-o?

– Încă nu; îmi studiază raportul. Şi, în timpul ăsta, o să li se fure ceva important – cred că va fi Corintul, fiindcă este o colecţie superbă, păzită de un singur om, în vîrstă de aproape şaptezeci de ani – şi atunci, va trage cineva concluzia că merită să cheltuiască mai mulţi bani pe măsurile de securitate.

– Şi te vor chema să le mai dai nişte sfaturi.

Josh rîse:

– Sper.

– Şi-n ultima vreme, pe unde-ai mai dat sfaturi?

– Nu sfaturi. Cercetări. Am fost în Egipt, în ultimele două săptămîni. Un timp, n-am să mai plec nicăieri.

– Ai găsit ceva interesant acolo?

– Poate. Lucrăm.

– Un mormînt? Un templu?

– Un mormînt. Încă nu sîntem siguri.

– Unul nou? Mare? Cît al regelui Tut?

– Mai mare, dacă nu ne înşelăm. Leo, ştii că nu vorbesc despre presupunerile mele pînă nu ştiu cît de aproape am ajuns. Dă-mi voie să am şi eu mica mea doză de superstiţii. Spune-mi ce se întîmplă aici, cu apa. Reziduurile alea ale minelor sînt pe pămînturile voastre, nu?

Anne îi privea în timp ce stăteau de vorbă. Îşi scoase jacheta şi se rezemă, sorbind din bere şi ascultîndu-le nu cuvintele, ci inflexiunile vocilor. Glasul lui Leo era compact, la fel ca făptura lui, cu cuvintele clare şi decise precum paşii unui soldat în marş. Josh vorbea mai măsurat şi mai profund, cu glasul unui om care a petrecut mult timp dînd explicaţii. Era puternic şi sigur pe sine; un glas foarte plăcut, reflectă Anne. La fel i se păruse şi în cabinetul ei, deşi atunci fusese încordat, mai aspru decît acum şi mai arogant.

Oare? Nu era sigură. Acela fusese calificativul Dorei. Acum se întreba cît de mult văzuse şi auzise numai fiindcă aşa se aşteptase, după descrierile Dorei.

Privind-o, Josh îi întîlni ochii.

– Plănuieşti să vii des pe-aici?

– Da. E un loc minunat.

– Asta e prima vizită? Nu, desigur; Gail a spus că vine aici de cînd avea vîrsta de cinci ani. Trebuie să fi venit cu ea.

– Da.

După un moment, Leo spuse:

– Eu am venit aici de exact două ori, înainte de a mă angaja Ethan. Acum, nu-mi vine să cred; m-am mutat aici fără să ştiu cu-adevărat nimic despre oraşul ăsta. Dacă nu l-aş fi putut suferi?

– Care a fost primul lucru pe care l-ai făcut? întrebă Anne.

– O excursie prin Douglas Pass. Am crezut c-aveam să mor: muşchi slabi, aer de munte şi probabil că alesesem traseul cel mai greu din zonă. Dar priveliştea m-a dat gata. M-am aşezat acolo, mîncînd o gogoaşă, nici un suflet de om în jur, nici un nor, numai soare, cer albastru şi vînt destul ca să mă răcorească, şi am privit în jur, trei sute şaizeci de grade, la ceea ce-aş fi fost gata să jur că era întreaga lume, piscuri şi văi, păduri, rîuri şi Douglas Lake, la două sute de picioare mai jos, şi am ştiut că Ethan avusese dreptate: era paradisul. Şi-acum, încă, ăla de- acolo e pentru mine locul cel mai deosebit.

– Tu mai ţii minte care-a fost primul lucru pe care l-ai făcut aici? o întrebă Josh pe Anne.

– Am mers cu o sanie trasă de un atelaj de cîini siberieni, zîmbi ea, amintindu-şi. Dar în vara următoare a fost şi mai minunat. M-am plimbat cu bunicul, am găsit un loc magic şi am spus că voiam să trăiesc acolo toată viaţa.

– Unde era? întrebă Leo.

– În Riverwood. Nu departe de casa voastră. Sigur că, pe-atunci, nu avea nume; toate pămînturile de-acolo aparţineau cîtorva fermieri. L-am numit „grădina mea secretă", ceea ce era cam exagerat, căci se aflau acolo fermierii şi familiile lor, ca să nu mai pomenesc caii, vitele, cîinii, pisicile şi iepurii pe care-i cresc copiii în ţarcuri, dar cînd eram eu acolo, ascunzîndu-mă în pini şi stînd lîngă pîrîu, era numai al meu şi puteam crede cu toată convingerea că nimeni din lume nu-l mai descoperise, nici n-avea să-l găsească vreodată.

– Te ascundeai în pini? întrebă Josh.

Obrajii ei se înroşiră uşor.

– Toţi copiii au ascunzători. Ale tale unde erau?

– În muzee, răspunse el prompt. Mă duceam o dată pe săptămînă, ori de cîte ori nu aveam baseball; părinţii mei mă lăsau după cursuri şi veneau să mă ia cînd se închidea. Odată, am rămas încuiat înăuntru; m-am speriat ca toţi dracii. Stăteam aşezat în spatele unei vitrine, desenînd statuia unui pitic egiptean, paznicul nu m-a văzut cînd a trecut să anunţe ora închiderii, şi nici eu nu i-am spus, fiindcă voiam să-mi termin desenul. Pînă să mă dezmeticesc, s-au stins luminile şi nu s-a mai auzit nici un sunet. Numai că, peste un minut, au început să răsune zgomote de peste tot: muzeul trosnea, gemea şi-mi şuşotea, era întuneric-beznă, iar eu mă tîram pe jos, ca să nu mă ciocnesc de vitrine, plîngînd.

– Cîţi ani aveai? întrebă Anne.

– Nouă. I-am promis lui Dumnezeu tot ce-aveam pe lume, dacă mă ajuta să scap de-acolo. Am promis chiar şi să studiez la pian de două ori pe zi.

– Dar părinţii tăi te aşteptau afară, sublinie ea.

– Strigau la paznic că trebuiau să deschidă. Au deschis şi m-au găsit. În patru labe, cu blocul de desen la mine şi smiorcăindu-mă. Şi m-am bucurat aşa de tare că i-am văzut, că nici n-am mai avut timp să mă simt ruşinat.

– N-ai vrut să mai revii, în săptămîna următoare?

Josh îşi înălţă sprîncenele:

– Eşti prima care m-a întrebat vreodată asta. Nu eram sigur dacă voiam, dar părinţii mei au considerat că era mai bine, aşa că am mers din nou. Un timp, nici n-am mai putut suporta mirosul, sunetul cu ecouri al paşilor, direcţiile umbrelor... N-a durat mult; vreo două săptămîni, cred, dar n-am uitat niciodată.

– Josh e profesor, îi spuse Leo lui Anne, după un moment. De arheologie, la U.C.L.A. Ei, dar ştii asta, nu?

Probabil că ştii mai mult despre el decît...

Luă o înghiţitură de bere.

– Scuzaţi-mă, murmură el. Cam multe nisipuri mişcătoare pe-aici.

Josh izbucni în rîs:

– Nu-i nimic, Leo. N-ai motive să umbli pe vîrfuri; n-a fost vorba decît de bani şi de mîndria mea, şi le pot face faţă amîndurora. Iar domnişoara Garnett e o avocată excelentă şi mi-ar plăcea s-o am alături de mine, dacă voi mai avea vreodată nevoie de un avocat.

Anne îl privi surprinsă:

– Mulţumesc...

Leo se uită la ceas.

– Cred că e timpul să mergem. Va dura vreo cincizece minute, pînă ajungem şi ne luăm apa. E bine aşa? Vin imediat; merg să-i mai mulţumesc o dată lui Timothy.

Josh îi deschise uşa lui Anne şi îl aşteptară pe Leo afară. Strada era pustie şi întunecoasă, cu felinarele antice răspîndind mici cercuri de lumină palidă de-o parte şi de alta.

– Mîine, sînt ocupat cu nişte prieteni, spuse pe neaşteptate Josh, dar aş dori să-ţi dau luni un telefon. Se poate? Pe la amiază, dacă n-ai nimic împotrivă.

Anne îl studie lung. Îi răspunse cu o privire fermă. În ochi nu i se citea nici cea mai mică urmă de aroganţă.

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea.

Sfîrşitul volumului I